

Vân Tán Y Hương

Contents

Vân Tán Y Hương	2
1. Chương 1-1: Theo Ta, Ta Có Thể Để Người Khoái Hoạt* 1	2
2. Chương 1-2: Theo Ta, Ta Có Thể Để Người Khoái Hoạt 2	5
3. Chương 2-1: Gương Mặt Trắng Nồn, Mắt Hạnh Buồng Xuống Sợ Hãi 1	9
4. Chương 2-2: Gương Mặt Trắng Nồn, Mắt Hạnh Buồng Xuống Sợ Hãi 2	13
5. Chương 3: Nhìn Đại Tẩu Có Chút Quen Mặt, Có Phải Đã Ở Nơi Nào Gặp Qua	17
6. Chương 4: Đầu Ngón Tay Của Hắc Tựa Hồ Có Một Sợi Dây Trói Buộc Lòng Nàng	23
7. Chương 5: Đại Tẩu Học Được Cách Đánh, Dám Hồ Bài* Của Ta	29
8. Chương 6: Ngày Hôm Nay Tứ Ca Được Nghỉ, Chúng Ta Ngồi Xe Của Ca	35
9. Chương 7: Ta Đây Là Lần Đầu Tiên Giúp Nữ Nhân Chọn Quần Áo	42
10. Chương 8: Sẽ Có Một Ngày, Hắc Muốn Nàng Cam Tâm Tình Nguyên	49
11. Chương 9: Tứ Gia Sáng Sớm Tối, Tìm Ta Có Việc Sao?	57
12. Chương 10: Đại Ca Không Sợ Ta Làm Hư Nàng Sao?	64
13. Chương 11: Đã Gả Vào Lục Gia, Nền Tận Lực Hoàn Thành Bỏ Phận Con Dâu Lục Gia	71
14. Chương 12: Lục Quý Hàn: Đi Theo Đại Thiếu Nãi Nãi	75
15. Chương 13: Dịu Dàng Như Nàng, Còn Có Một Loại Vẻ Đẹp Kiểu Mị Khác	82
16. Chương 14: Không Quan Hệ, Hắc Liên Thích Cái Tính Tình Này Của Nàng	89
17. Chương 15: Ta Kể Cho Đại Tẩu Chuyện Xưa	95
18. Chương 16: Lục Quý Hàn Lấy Khăn Thêu Của Nàng	102
19. Chương 17: Giấy Trắng Mực Đen, Tên Của Hai Người Được Đặt Cạnh Nhau	109
20. Chương 18: Ngoan, Đừng Lên Tiếng	114
21. Chương 19: Ta Sống Đến 20 Tuổi, Chỉ Động Tâm Với Một Minh Nàng	120
22. Chương 20: Thực Tủy Biết Vị *, Đêm Không Thể Ngủ	126
23. Chương 21: Ngón Tay Thon Dài Cùng Nàng Đan Xen	132
24. Chương 22: Lục Quý Hàn Hút Thuốc	138
25. Chương 23: Nếu Không, Chúng Ta Ly Hôn Đi	144
26. Chương 24: Phụ Thân Gặp Mặt Nàng Một Chút, Cũng Đừng Trách Con Trai Bất Hiếu	150
27. Chương 25: Uyển Uyển, Ta Với Bọn Hắc Khác Nhau	157
28. Chương 26: Ly Hôn	164
29. Chương 27: Cô Mặc Như Vậy Tối Làm Sao?	170
30. Chương 28: Lục Quý Hàn Hướng Tối Nàng Vỗ Vỗ Chân	177
31. Chương 29: Hắc Nhẹ Nhàng Hôn Lông Mày Tinh Tế Của Nàng	183
32. Chương 30: Môi Lưỡi Của Nàng, Tất Cả Đầu Là Hương Vị Bánh Kem Ngọt Ngào	190
33. Chương 31: Tin Chết	197
34. Chương 32: Đời Này, Ta Chỉ Chấp Nhận Minh Nàng	204
35. Chương 33: Du Uyển Là Của Hắc, Ai Cũng Không Đoạt Được	210
36. Chương 34: Đừng, Đừng Để Cho Nương Ta Trông Thấy	214
37. Chương 35: Nói, Ta Là Người Như Thế Nào Của Nàng	224
38. Chương 36: Kỳ Thật Trước Thành Thân, Cũng Có Cảm Giác Khoái Hoạt Trước Hôn Nhân	229
39. Chương 37: Chính Văn Xong	238
40. Chương 38: Lời Cuối Sách	244

Vân Tản Y Hương

Giới thiệu

Editor: Aki Re, Bánh Bao Nhân Đậu Phụ, Diệp Thanh Thu, huynnn, Linh Li, Hly0208Beta: Aki Re, Tranh Tử Tình tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-tan-y-huong>

1. Chương 1-1: Theo Ta, Ta Có Thể Để Người Khoái Hoạt* 1

*Khoái hoạt: Sung sướng, hạnh phúc.

Converter: Lacmaitrang

Editor: Aki Re.

Trùng cửu*, thành phố phía nam khắp ngõ lớn nhỏ đều bay đầy hương hoa quế ngọt ngào.

*Là ngày lễ ở Trung Quốc vào ngày 9 tháng 9 âm lịch hàng năm.

Trời có chút sáng lên, Du Uyển mơ màng ngủ, nghe thấy người bên cạnh có động tĩnh đứng dậy, Du Uyển mở to mắt, chậm rãi quay người.

Lục Tử Khiêm thấy vậy liền ngồi xuống quay đầu thay thế tử che dậy góc chăn đối mặt với gương mặt tú mỹ trắng nõn của Du Uyển. Ánh mắt mờ mịt, từng sợi tóc dài đen nhánh nổi bật lên làn da thịt tuyết trắng, mặt mày thanh tú tựa như một đóa hoa Lan nở giữa dòng nước suối trong. Trên người nàng, có một loại ôn nhu làm người khác an tâm.

“ Tỉnh?” Lục Tử Khiêm nhẹ giọng hỏi.

Du Uyển gật gật đầu, một bên ngồi xuống, một bên nghi hoặc hỏi hắn: “Làm sao dậy sớm thế?”

Lục Tử Khiêm trong mắt lướt qua một tia phức tạp rất nhanh lại biến mất, hơi có vẻ bất đắc dĩ nói: “Phụ thân muốn đi Thái Nguyên làm ăn, ta đi cùng, tối hôm qua trở về vội vàng đã quên nói với nàng.”

Du Uyển đã hiểu, muốn đứng lên thay hắn mặc quần áo, Lục Tử Khiêm đưa nàng về lại ổ chăn, ôn nhu nói: “Ta tự mình mặc, buổi sáng trời giá rét, người ngủ thêm một chút rồi hẳn dậy.”

Trượng phu muốn đi xa, Du Uyển làm thế nào ngủ được nữa, vẫn là mặc thêm cái áo rồi dậy.

Du Uyển thân thể nở nang, quần áo trong vạt áo căng phồng lên, Lục Tử Khiêm thủ lễ* dời ánh mắt, Du

Uyển chú ý tới động tác né tránh của hắn, mặt đỏ lên, vội vàng chuyển hướng sang giữa giường, ngồi bên cạnh đưa lưng về phía hắn. Tia sáng mờ lung chiếu vào phòng ngủ, thành thân ba năm có thừa tuổi trẻ cùng sức lực, hai vợ chồng cũng có chút suy nghĩ.

*Thủ lễ: Lễ độ.

“Lúc nào trở về?” Du Uyển tiến đến một bên thay Lục Tử Khiêm bưng nước rửa mặt, một bên hỏi.

Lục Tử Khiêm nhìn nàng tinh tế khe buông lông mi xuống, nói: “Phụ thân nói, trước đông chí* có thể về.”

*Theo quy ước, tiết đông chí là khoảng thời gian bắt đầu từ khoảng ngày 21 hay 22 tháng 12 khi kết thúc tiết đại tuyết và kết thúc vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng một trong lịch Gregory theo các múi giờ Đông Á khi tiết tiểu hàn bắt đầu.

Du Uyển trong lòng trầm xuống, Đông Chí a, vậy có khác gì đi hơn hai tháng đâu.

Nàng cúi đầu, cảm xúc không bỏ được đều giấu ở đáy mắt.

Kỳ thật có cái gì không bỏ? Lục Tử Khiêm ôn nhu như ngọc, người trước người sau đả nàng khắp nơi chu đáo, Du Uyển mười sáu tuổi gả tới, Lục Tử Khiêm chăm sóc nàng tuy tốt, nhưng suốt ba năm không có chạm qua nàng dù chỉ một chút. Trời tối người yên, Du Uyển khóc hỏi hắn có phải bản thân mình không tốt đã làm sai điều gì, đáp lại chỉ có tiếng thở dài của Lục Tử Khiêm.

Một nữ nhân, thành thân ba năm sinh không nổi một đứa bé, Du Uyển nhận hết sự châm chọc khiêu khích của nhà họ Lục cùng nhân dân Nam Thành từ trên xuống dưới.

Nhà mẹ đẻ Du Uyển nghèo không giúp được nàng cái gì, Lục Tử Khiêm lại chỉ là con nuôi của Lục lão gia, ở Lục gia địa vị cũng rất xấu hổ, Du Uyển liên tục lần một thăm nhủ nói với chính mình, phải nhẫn nại, đừng lại rước thêm phiền toái cho Lục Tử Khiêm.

Thế nhưng là ba năm a, bên người có trượng phu lại trải qua thời gian thủ hoạt*, Du Uyển dần dần không chịu nổi.

*Thủ hoạt: Thủ tiết + sinh hoạt.

Nàng không phải không chịu nổi cô đơn mà nàng thật sự chỉ muốn có một đứa bé.

Lục gia không ai có thể thương lượng, mùa hè năm nay Du Uyển nhận không được về nhà cùng mẫu thân kể khổ, mẫu thân sau khi biết chân tướng thương tâm khóc cùng nàng, khóc xong bà vội trộm giúp nàng mua một bao thuốc, một bao này có thể để cho Lục Tử Khiêm đụng chạm với nàng. Du Uyển nhất gan vội cầm thuốc về, nàng hơi do dự, rồi cục vào tháng trước thời điểm Lục Tử Khiêm say rượu trở về, Du Uyển

vụng trộm đem thuốc bỏ vào trong trà của Lục Tử Khiêm.

Một đêm kia, Lục Tử Khiêm nhiệt tình giống một con sói, Du Uyển cũng không thoải mái, có thể trong nội tâm nàng thống khoái*!

*Thống khoái: Thích thú, thỏa mãn.

Ngày thứ hai tỉnh ngủ, nàng ngượng ngùng khấn trương, Lục Tử Khiêm trầm mặc ôm nàng nửa ngày chỉ nói hần tối hôm qua say rượu đùa nghịch tới điên truyền đi nhất định sẽ bị người khác nhạo báng, căn dặn nàng đừng nói với người ngoài chuyện này. Du Uyển mặt ửng hồng, hai vợ chồng trong phòng trải qua sự tình này, nàng không có việc gì vì sao muốn nói ra?

Có thể Du Uyển không nghĩ tới, từ sau đêm đó, Lục Tử Khiêm như cũ không động vào nàng.

Một nam nhân thân thể khỏe mạnh vì sao không động vào thê tử của mình?

Du Uyển tự nhận mình không xấu, nếu nói vấn đề mình không xứng với Lục Tử Khiêm, trừ nhà nghèo, chính là không có đọc bao nhiêu sách.

Ở Lục gia các tiểu thư từng người đều đọc qua sách, đại tiểu thư còn đi Tây Dương du học, Lục Tử Khiêm lớn lên ở Lục gia cho nên chương mắt nàng a?

Du Uyển không có bất kỳ biện pháp nào, nàng duy nhất chờ đợi chính là mang thai một đứa bé, về sau quãng đời còn lại có tri kỷ bên người.

Lục Tử Khiêm, nàng thật sự không trông cậy vào.

“Ta đi rồi, nàng chiếu cố tốt cho bản thân mình, khi rảnh ta sẽ viết thư cho người mang về.” Đứng ở trước cửa, Lục Tử Khiêm mang mũ, mắt đen nhìn thê tử đứng ở cổng nói.

Du Uyển thuận theo gật đầu.

Lục Tử Khiêm lại nhìn nàng một hồi rồi mới xuống cầu thang.

Đi mau đến cửa sân, Lục Tử Khiêm chẳng biết tại sao lại quay đầu nhìn.

Du Uyển như cũ vẫn còn đứng đấy, dịu dàng nhìn hần cười. Nàng mặc trên thân một kiện quần áo màu đỏ nhạt, phía trên thêu sam hoa đào, phía dưới là mảnh váy trắng.

Nàng khi trước mười sáu tuổi đã thành hôn trở thành tiểu phu nhân, nay đã mười chín giờ nhìn lại cùng ba năm trước đây vừa gả đi không có gì khác biệt. Khuôn mặt y nguyên vẫn kiêu nộ, đôi mắt hạnh Thanh triệt* giống suối nước đang róc rách chảy.

*Thanh triệt: Trong suốt.

Lục Tử Khiêm đi theo lão gia vào Nam ra Bắc, gặp qua các loại nữ tử mỹ lệ nhưng Du Uyển là người thanh thuần nhất. Cô gái này tốt như vậy, hắn làm sao không thích được?

Nhưng cái mạng này của hắn là lão gia cho, lão gia để hắn làm cái gì, hắn liền phải làm như thế, lão gia không cho phép hắn làm, hắn liền không thể làm.

Du Uyển quá sạch sẽ, còn hắn thì quá bẩn.

Lục Tử Khiêm thà rằng Du Uyển hận hắn, cũng không muốn nàng biết được những chuyện dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi.

Hắn cuối cùng nhìn Du Uyển một chút, rốt cục cũng rời đi.

Nam nhân đã rời đi không thấy, Du Uyển mát mát thất vọng, sau đó nàng nhẹ nhàng đưa tay đặt lên trên bụng.

Re: Vì mình lười nên cứ thấy chương dài sẽ chia thành hai phần nhé.

2. Chương 1-2: Theo Ta, Ta Có Thể Để Người Khoái Hoạt 2

Converter: Lacmaitrang

Editor: Aki Re

Nguyệt sự trễ ba ngày, cứ tiếp tục chậm đến như vậy nếu quả thật là tin tốt, khi Lục Tử Khiêm trở về biết mình sắp làm cha, hắn chắc sẽ cao hứng a.

Gia chủ Lục gia mang theo người hắn coi trọng - con nuôi Lục Tử Khiêm đi Thái Nguyên.

Đại trạch Lục gia từ trên xuống dưới mọi chuyện đều do Lục thái thái lo liệu hết thảy như trước.

Du Uyển thường xuyên bị Lục thái thái kêu cùng đánh bài với bà, nàng thành thật hoàn thành bốn phần

với chưởng bối, Lục thái thái đối với nàng con dâu nuôi này cũng có chút chiều cố, ngày hôm đó đang trên bàn đánh bài, Du Uyển bỗng nhiên muốn ói, Lục thái thái cùng hai vị di thái thái nhìn thấy, lập tức để hạ nhân đi mời đại phu. Du Uyển mặt đỏ như gấc, ngượng ngùng cúi đầu, không có chú ý tới ba vị thái thái dị dạng dò xét.

Đại phu rất nhanh liền đến, khám ra Du Uyển đã mang thai một tháng.

Sự tình này đã chứng minh mình mang thai, Du Uyển thật cao hứng.

“Quá tốt rồi, người gả cho Tử Khiêm nhiều năm, cuối cùng cũng có tin tức tốt.” Lục thái thái thân mật cầm tay Du Uyển, hai vị di thái thái cũng cười chúc mừng Du Uyển, dặn dò nàng an tâm dưỡng thai.

Du Uyển nhớ rằng sau khi ván bài kết thúc, nàng dẫn nha hoàn Tú Nhi cáo từ.

Đi đến trước cửa chính viện, đối diện đột nhiên xuất hiện một nam nhân mặc tây trang màu đen, trường mi thẳng tắp, mắt đen thâm thúy, chính là tứ thiếu gia Lục Quý Hàn con của Tam di nương. Lục gia tính cả con nuôi Lục Tử Khiêm, hết thảy có bốn vị thiếu gia, phía trước ba người đều là bề ngoài nho nhã khiêm khiêm công tử, chỉ có vị tứ thiếu gia này học trường quân đội được một nửa thì Lục lão gia bắt buộc hắn trở về, khiến hắn sinh ý, kiệt ngạo bất tuân*, không cam lòng.

*Kiệt ngạo bất tuân:

Kiệt: Hung hăng.

Ngạo: Ngựa chưa được thuần hóa, sánh với ngạo mạn kiêu căng. Tính tình hung hăng cường bạo không biết phục tùng. Trong đó: [] (HV: Kiệt) Nghĩa chính là vua Kiệt, nghĩa bổ sung là “kiệt” trong “kiệt xuất”. [] (HV: Ngạo) Nghĩa chính là chỉ ngựa bất kham, nghĩa bổ sung là “ngạo” trong “cao ngạo”. Xuất phát từ điển tích về con ngựa bất kham của vua Kiệt, ví người tài giỏi quật cường như mãnh mã (ngựa khó thuần thường là ngựa cực tốt), có sức mạnh, tự lập tự cường, không ai sai khiến hay kìm hãm được.

Toàn bộ Lục gia, Du Uyển sợ nhất Lục Quý Hàn, nàng vĩnh viễn không quên được, có lần nàng đứng ở vườn hoa Lục gia ngắm cảnh, đột nhiên trời mưa, nàng vội vàng trốn vào giả sơn* trong hang động gần nhất, ngoài ý muốn gặp được Lục Quý Hàn đồng dạng cũng ở kia tránh mưa. Cô nam quả nữ*, Du Uyển rất không được tự nhiên, cúi đầu cùng Lục Quý Hàn lên tiếng kêu gọi liền muốn rời khỏi.

*Giả sơn: Vườn cảnh.

*Cô nam quả nữ: Ý chỉ người nam không vợ, người nữ đã mất chồng hoặc còn hiểu là chưa chồng. (Theo nghĩa thì là vậy nhưng rõ ràng Du Uyển đã có chồng rồi mà nhỉ?)

Ai ngờ, nguyên bản đang ngồi ở trên tảng đá bỗng Lục Quý Hàn đột nhiên xông lại, bắt lấy cổ tay nàng đưa nàng chống đỡ ở trên vách núi đá, không nói lời gì liền đến hôn nàng. Du Uyển cực sợ, nàng liều mạng giãy

dựa, Lục Quý Hàn lúc này mới dừng lại, bóp lấy cằm nàng, thanh âm khàn khàn hỏi nàng: “Lục Tử Khiêm có cái gì tốt, người theo ta, ta có thể để người khoái hoạt*.”

*Khoái hoạt: Sung sướng (Cả về vật chất lẫn trên giường.)

Du Uyển chỉ khóc cầu hẩn thả nàng đi.

Lục Quý Hàn sâu kín nhìn chăm chăm nàng, trong con ngươi giống như lửa, sau đó, hẩn đội mưa rời đi.

Du Uyển không có đối với bất kỳ người nào đề cập qua việc này, nàng chỉ là cẩn thận từng li từng tí tránh Lục Quý Hàn.

Lúc này đứng vào, Du Uyển lập tức cúi đầu xuống, bên người nha hoàn Tú Nhi nơm nớp lo sợ hướng Lục Quý Hàn hành lễ: “Tứ Gia.”

Lục Quý Hàn mặt không thay đổi đi qua hai nữ chủ tớ. Du Uyển nhẹ nhàng thở ra.

Lục thái thái dặn dò nàng an tâm dưỡng thai, Du Uyển như vậy liền rất ít đi ra ngoài, một bên dưỡng thai, một bên chờ mong Lục Tử Khiêm trở về.

Trước đông chí, Lục Tử Khiêm quả nhiên trở về, Du Uyển bụng vừa mới nhô một chút xíu, nàng lôi kéo Lục Tử Khiêm để tay ở trên bụng mình, bắt an quan sát thần sắc trượng phu. Sau đó, Du Uyển trông thấy gương mặt đẹp trai của Lục Tử Khiêm trở nên hoàn toàn trắng bệch, hẩn sợ hãi nhìn nàng, giống như đang sợ cái gì.

Du Uyển không hiểu.

“Chuyện nàng mang thai, còn có ai biết?” Lục Tử Khiêm cơ hồ run rẩy hỏi.

Du Uyển chi tiết nói: “Thái thái cùng nhóm di thái thái đều biết a.”

Lục Tử Khiêm dĩ nhiên ngã ngồi xuống ghế.

Đang lúc hoàng hôn, Lục Tử Khiêm bị Lục lão gia gọi đi nghị sự, cả đêm đều chưa có trở về, nửa đêm đột nhiên mưa to, Du Uyển nằm ở trên giường trần trọc. Kì thật, nàng ở Lục gia ba năm, thỉnh thoảng nghe nói qua một chút nghị luận cổ quái nói Lục lão gia đối với con nuôi tốt hơn ba đứa con ruột chứ không kém, đi đâu làm ăn nhất định đều mang đứa con nuôi này đi..

Du Uyển cũng cảm thấy Lục lão gia đối với trượng phu quá tốt rồi, nhưng Lục thái thái không sinh được con trai, danh nghĩa chỉ có Lục Tử Khiêm là con nuôi, Lục lão gia xem trên mặt mũi Lục thái thái, đối với

con nuôi tốt cũng không gì đáng trách.

Kì quái, nàng nghĩ cái này làm cái gì?

Du Uyển bực bội lật người.

Ngoài cửa sổ một tia chớp không hề có điềm báo trước xuất hiện, ánh sáng lấp ló chiếu rọi vào một đạo hắc ảnh đang đứng ở cửa.

Du Uyển một tay bịt miệng, hoảng sợ nhìn chằm chằm đạo hắc ảnh kia.

Bóng đen nạy cửa mở ra.

Du Uyển hoảng sợ, nàng ngay lập tức nghĩ trốn đi, nhưng Du Uyển rất nhanh liền ý thức được mình không có chỗ có thể trốn, mắt thấy bóng đen đem tấm cửa nạy ra đến âm vang, Du Uyển lao đảo chạy đến phía trước cửa sổ, điên cuồng hô hào cứu mạng. Tiếng sấm ù ù, không biết là thanh âm của nàng bị che đậy, hay là có người nghe thấy nhưng vẫn giả bộ như không nghe thấy, thẳng đến khi nàng bị người áo đen nắm lấy cổ áo, Du Uyển đều chờ không thấy một cứu tinh nào.

Nàng tuyệt vọng giãy dụa lại trốn không thoát ràng buộc của người áo đen che mặt, đối phương bóp lấy cằm của nàng, hướng đến miệng nàng nhét vào thứ gì đó.

Làm xong, người áo đen đem Du Uyển ném lên trên giường, hấn giống lệ quỷ, canh giữ ở trước giường không cho phép nàng xuống.

Bụng truyền đến cơn đau nhức kịch liệt, Du Uyển thống khổ ôm bụng, khó có thể tin hỏi người áo đen: “Người cho ta uống cái gì? Người là ai?”

Người áo đen không nói gì.

Du Uyển đau quá, tia chớp lại xuất hiện nàng nhìn thấy váy của mình bị nhuộm đỏ.

Du Uyển vừa sợ vừa đau, đau đến mức nàng không còn khí lực để hô, nàng không khống chế được bị ngã xuống giường, ánh mắt càng ngày càng mơ hồ.

Ý thức dần tiêu tán, Du Uyển nghe thấy có người vọt vào, nàng cố gắng mở to mắt, trông thấy Lục Tử Khiêm toàn thân ướt đẫm.

“Uyển Uyển! Uyển Uyển!” Lục Tử Khiêm nắm lấy tay của nàng, khóc đến khàn cả giọng.

Du Uyển đã hết đau, nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi, chỉ cảm thấy ủy khuất, oan ức.

“Vì cái gì a, ta đến cùng làm sai chỗ nào?” Nàng không cam lòng hỏi, tiếng như dây tóc*.

*Tiếng như dây tóc: Nhỏ.

Nhưng Lục Tử Khiêm nghe thấy được, nước mắt hắt như mưa bên ngoài, khóc không thành tiếng: “Nàng rất tốt, nàng rất tốt, là ta không xứng với nàng, ta bắn..”

Cái gì gọi là hắt bắn?

Du Uyển xuất thân nhà nghèo không hiểu, đến chết nàng cũng không hiểu rõ.

Bất quá chuyện này cũng không quan hệ đến nàng. Nàng phí sức lực lớn như vậy chỉ muốn một đứa bé, bây giờ đứa bé không có, nàng tiếp tục còn sống cũng không có ý nghĩa gì.

Du Uyển chỉ cầu, nếu có đời sau, nàng nhất định phải có biện pháp thay đổi chuyện này.

* * *

Cắm vào phiếu tên sách tác giả có lời muốn nói:

Đào hồ a, giá không dân quốc, chỉ nói chuyện yêu đương không liên quan quốc sự, bản này cũng ngày càng a, hi vọng mọi người thích~

3. Chương 2-1: Gương Mặt Trắng Nỗn, Mắt Hạnh Buồng Xuống Sợ Hãi 1

Converter: Lacmaitrang.

Editor: Aki Re.

Mưa xuân tí tách rơi xuống đất, Du Uyển nằm ở trên giường, ánh mắt đờ đẫn nhìn trời mưa qua ô cửa sổ khắc hoa.

Nàng đã như vậy nằm hơn nửa ngày rồi.

Buổi sáng kinh ngạc tỉnh lại, sau khi được Tú Nhi nhắc nhở đi chính viện thỉnh an thái thái. Lúc Du Uyển

thoáng nhìn ngày trên báo chí, khi đó nàng mới rốt cục xác định, nàng thật sự quay trở về ba năm trước đây thời điểm vừa gả vào Lục gia, lại cụ thể một chút, hôm nay là mười chín tháng ba, nàng vừa mới gả cho Lục Tử Khiêm được một tháng, mà hôm tân hôn Lục Tử Khiêm ra khỏi nhà theo lão gia đi Quảng Châu.

Nước mưa làm ướt Xuân Phong*, không khí lạnh lạnh tiến đến, Du Uyển có chút lạnh.

*Xuân Phong: Gió xuân.

Nàng không rõ chính mình làm sao lại sống lại, lúc sắp chết tất cả thống khổ cùng tuyệt vọng rất rõ ràng khắc cốt bên trong xương thịt nàng.

Có phải là nàng chết oan uổng, cho nên lão thiên gia* chiếu cố nàng, cho nàng thêm một cơ hội sống lại?

*Lão thiên gia: Ông trời

Quả thật như thế, vì cái gì lão thiên gia không đối với nàng tốt một chút, làm cho nàng quay trở lại lúc trước khi gả vào Lục gia?

Du Uyển nằm trong phòng một ngày.

Gần tối, Tú Nhi tới gọi nàng dùng cơm, thấy chủ tử nằm ở trên giường không nhúc nhích, Tú Nhi lo lắng hỏi: “Đại thiếu nữ nãi nãi, người có phải hay không là thân thể không thoải mái?” Kỳ quái, hôm qua đại thiếu nữ nãi nãi còn vui vẻ tràn đầy sức sống giống đóa hoa lan, cả người hưng phấn, len lén cùng nàng suy đoán đại thiếu gia khi nào trở về, làm sao ngày hôm nay tựa như đột nhiên bị hàn sương*?

*Hàn sương: Cầm lạnh, trúng gió.

Du Uyển gương mi mắt, ánh mắt kia tan thương bi ai đến nỗi làm cho Tú Nhi sợ hãi!

“Đại thiếu nữ nãi nãi, người đến cùng làm sao vậy, người đừng dọa ta a!” Tú Nhi lo lắng đi đến trước giường, xoay người muốn dò xét trán Du Uyển.

Du Uyển không nhúc nhích, tay Tú Nhi áp lên trán nàng thật ấm áp.

Du Uyển nhắm mắt lại.

Tú Nhi là người nàng chọn lúc Lục thái thái đưa nha hoàn đến cho nàng, tiểu cô nương mới mười bốn tuổi, đơn thuần chịu khó, Du Uyển rất thích nàng. Tú Nhi đối với nàng chiếu cố cũng là từng li từng tí, cái gì có thể làm đều thay nàng nghĩ đến. Thế nhưng là, Tú Nhi ở tại phòng bên cạnh, đêm đó nàng lớn tiếng kêu cứu, người khác nghe không được, Tú Nhi nhất định có thể nghe thấy, Tú Nhi vì cái gì chưa từng xuất

hiện?

Người áo đen là ai? Tại sao muốn hại nàng cùng con của nàng?

Nàng trước khi chết, Lục Tử Khiêm khóc nói hấn bản là có ý gì?

Đêm mưa đột tử*, không ai có thể bình tâm tiếp nhận.

*Đột tử: Chết đột ngột.

Vừa nghĩ tới những chuyện ủy khuất cùng thống khổ kia, nước mắt Du Uyển liền trào ra, nàng lặng im dùng nước mắt để phát tiết.

Nàng co người nằm trên giường khóc.

Mỹ nhân giống như đóa hoa khóc đến đáng thương như thế! Tú Nhi không khỏi đỏ cả vành mắt, một bên nghẹn ngào một bên nhẹ nhàng vỗ bả vai Du Uyển: “Đại thiếu nữ này, người đang khỏe mạnh tại sao lại khóc? Nếu người có ủy khuất gì, nói cho ta, ta đi cầu thái thái vì người làm chủ.”

Du Uyển khóc không ngừng, Tú Nhi muốn đi bấm bấm Lục thái thái, Du Uyển nắm chắc tay của nàng, dứt quãng nói: “Ta không sao, ta vừa mới ngủ mơ tới cha ta, ta nhớ nhà..”

Phụ thân của Du Uyển qua đời nhiều năm, nữ nhi tưởng niệm vong phụ, nhất thời thương tâm quá độ cũng có thể hiểu được.

Biết được nguyên nhân, Tú Nhi không hoảng hốt, ôn nhu an ủi: “Đại thiếu nữ này khẳng định là vừa gả tới còn không quen, hay như thế này, ngày mai đại thiếu nữ này đến gặp thái thái nói một tiếng, chỉ cần thái thái đồng ý, ta nguyện ý cùng đại thiếu nữ này về nhà mẹ đẻ.”

Du Uyển xác thực nghĩ muốn về thăm nhà một chút, nhà mẹ đẻ mới là nhà chân chính của nàng.

Ngày kế tiếp, Du Uyển đi chính viện thỉnh an, nhẹ giọng đề cập đến vấn đề này với Lục thái thái.

Tuy bốn mươi tuổi nhưng do Lục thái thái bảo dưỡng vô cùng tốt nên khí sắc vẫn hồng nhuận, đoan trang đại khí*.

*Doan trang đại khí: Đứng đắn, nghiêm trang (chỉ người phụ nữ có dung tài đức).

Bà là vợ cả của Lục lão gia, đã từng thai nghén một trai một gái, nhưng đáng tiếc con trai trời sinh thân

thể yếu không lâu sau chết yếu, cho nên Lục lão gia mới từ bên ngoài nhặt được cô nhi mặt mày thanh tú đem về nhà đưa cho Lục thái thái nuôi dưỡng, cũng chính là con nuôi Lục gia Lục Tử Khiêm.

Lục Tử Khiêm ở Lục gia đến tột cùng có địa vị gì, Lục thái thái là người biết hết nội tình bên trong.

Lục Tử Khiêm đến tuổi trưởng thành nhất định phải cưới vợ, Lục lão gia đem việc này giao cho thê tử mình, Lục thái thái nhìn hồi lâu, cơ duyên xảo hợp* nhìn trúng Du Uyển, thế là Du Uyển thuận lợi gả vào Lục gia. Tiểu cô nương tuổi trẻ mềm mại, thành thật yên tĩnh, Lục thái thái đối với Du Uyển cũng có thương tiếc, về nhà ngoại là việc nhỏ, bà thống khoái* đáp ứng, còn sai người chuẩn bị lễ vật, dặn dò Du Uyển mang đi.

*Cơ duyên xảo hợp: Cơ duyên: Cơ hội, duyên phận. Xảo hợp: Vừa khớp, thật khéo, trùng hợp.

*Thống khoái: Cảm giác dễ chịu.

“Đa tạ mẫu thân.” Du Uyển hạ thấp người hành lễ.

Lục thái thái cười nói: “Hai nhà cũng cách gần đó, người ăn cơm tối xong trở lại cũng được.”

Du Uyển nói: “Vẫn là về sớm một chút, dù gì trong nhà cũng không có việc gì.”

Lục gia là nhà giàu có tiếng ở Nam Thành, trong nhà mấy vị gia mỗi người đều có trong mình ô tô đi lại, còn có mấy chiếc xe kéo, lấy thân phận của Du Uyển về nhà ngoại đương nhiên chỉ có thể ngồi xe kéo. Nàng cùng Tú Nhi sóng vai ngồi cùng nhau, xa phu một đường cứ thế đi lượn quanh gần một nửa Nam Thành, rốt cục cũng tới Du gia ở chỗ ngõ hẻm Vĩnh Bình.

“Liền dừng ở nơi này đi, bốn giờ chiều lại đến đón ta.” Xe kéo vừa ngoặt vào ngõ nhỏ, Du Uyển liền đối với xa phu nói.

“Vâng, đại thiếu nữ nãi nãi.” Xa phu vững vàng ngừng xe lại.

Du Uyển cùng Tú Nhi xuống xe.

Ngõ hẻm Vĩnh Bình là con hẻm có chút cũ, trên đường phủ lên chập trùng đá xanh*, có bàn đá xanh đã nổi lông, ngày mưa đập lên sẽ bắn ra nước bùn, không cần thận bùn đều văng hết lên giày và ống quần. Hôm qua một trận mưa xuân vừa rơi xuống vừa, trên đất bàn đá xanh sạch sẽ giống như được nước rửa qua đồng dạng như mới, trong ngõ nhỏ người đi đường thừa thốt đều là khuôn mặt cũ.

*Đá xanh: Hay còn gọi là đá vôi. Đặc điểm rất bền vững, dễ trạm khắc lên đá..

“Uyển Uyển trở về a.” Có trưởng bối quen thuộc Du Uyển đôi nàng cùng chào hỏi.

Du Uyển từng người đáp lại, cho tới giờ khắc này, nàng mới cảm thấy mình thật sự sống lại.

Chậm rãi đi một đoạn đường, phía trước chính là Du gia, ở giữa cửa hàng trước cửa treo bảng hiệu “Tiệm may Du gia”.

Phụ thân của Du Uyển làm nghề may vá, tay nghề tinh xảo, Du cha lúc còn sống, Du gia sinh kế cũng không tệ lắm, Du Uyển cũng đọc sách hai năm học được rất nhiều chữ, nhưng đáng tiếc tiệc vui chóng tàn, Du Uyển năm mười tuổi Du cha nhiễm một trận bệnh cấp tính trị ba tháng liền đi. Du lão gia khi bệnh tiêu hết toàn bộ tiền tích góp trong nhà, thiếu đi hẳn người trụ cột, tiệm may Du gia xuống dốc trầm trọng, cũng may mẫu thân Du Uyển Tổng thị thuê tay tinh tế, vẫn lưu lại được mấy vị khách hàng cũ. Tổng thị một quả phụ phải nuôi ba đứa trẻ, lâu dài bề bộn nhiều việc may vá, một mỗi đêm ra bệnh tật đầy người, rõ ràng mới ba mươi lăm tuổi, nhìn xem so với Lục thái thái còn thấy già hơn.

Re: Đạo này đi học kiểm tra ập đến nhiều như vũ bão, ra chương có hơi chậm chút. Hôm nay thi xong ba môn phát tiết hết vào truyện nhưng edit cố lắm mới được nửa chương, thông cảm nhé ><

4. Chương 2-2: Gương Mặt Trắng Nỗn, Mắt Hạnh Buông Xuống Sợ Hãi 2

Converter: Lacmaitrang.

Editor: Aki Re.

Du Uyển đi theo mẫu thân học tốt việc khâu, sau khi lớn lên bắt đầu chia sẻ việc làm giúp mẫu thân, năm ngoài nàng thay mẫu thân giao hàng, đem y phục đã làm xong đưa đến nhà một vị khách hàng cũ, trùng hợp Lục thái thái đang ở nhà người khách đó đánh bài. Lục thái thái trước mặt mọi người khen dung mạo, tài khâu của nàng, sau đó cũng không lâu lắm, Lục gia liền đến nhà cầu hôn.

Du Uyển cùng mẫu thân đều cảm thấy thụ sủng nhược kinh*, coi như Lục Tử Khiêm là con nuôi, nàng Hàn môn nhà nghèo cũng không xứng với hắn.

*Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

Nhưng Lục gia cầu hôn thái độ vô cùng thành khẩn, hai mẹ con cũng không có lý do cự tuyệt.

Du Uyển mang theo ước mơ tốt đẹp gả vào Lục gia, lại không nghĩ rằng, ngắn ngủi ba năm sau, nàng liền chết tại phòng ngủ của nàng cùng Lục Tử Khiêm.

Hôm qua khóc đủ rồi, hiện tại nhớ lại chuyện xưa, Du Uyển trong lòng coi như bình tĩnh.

Cửa hàng đóng cửa, Du Uyển tiến lên đẩy ra.

Tống thị đang ngồi ở sau quầy may y phục, cửa mở ánh sáng truyền vào, đứng ở cửa là hai cô nương. Mắt Tống thị không tốt, dùng lực hí hí mới nhận ra người tới chính là nữ nhi mình.

“Uyển Uyển!” Tống thị kinh hỉ đứng lên.

Du Uyển trông thấy cơ thể mẫu thân gầy gò, trong lòng chua chua, cố nén xúc động mới không có khóc che giấu oán giận nói: “Nương tại sao lại ở đây làm rồi?”

Nàng cùng Lục Tử Khiêm kết hôn, Lục gia cho sinh lễ phong phú đủ để mẫu thân an độ lúc tuổi già.

Tống thị lôi kéo tay của nữ nhi cười: “Nương bận bịu đã quen, không chịu nổi ngồi yên, Uyển Uyển yên tâm, nương nhận việc không nhiều.”

Du Uyển vậy mới không tin.

Tống thị đóng lại cửa cửa hàng, nhiệt tình dẫn nữ nhi cùng nha hoàn đi đến hậu viện.

Du Uyển có hai đệ đệ, đại đệ đệ năm nay mười ba tuổi ở trường học đọc sách, nhị đệ vừa mới tám tuổi cũng đi trường học, tất cả đều nhờ vào hôn sự của Du Uyển, nếu không Tống thị căn bản không có cách đồng thời cho hai đứa con trai đọc sách. Cũng chính bởi vì hai đứa con trai đọc sách tốn hao một số tiền lớn, Tống thị mới không nỡ nghỉ ngơi, có thể kiếm thêm một chút tiền nào thì kiếm.

Tú Nhi dọn dẹp phòng, Tống thị trong phòng cùng nữ nhi thân mật nói: “Làm sao đột nhiên trở về rồi?”

Du Uyển tựa vào trong ngực mẫu thân, nhỏ giọng nói: “Nhớ mẹ.”

Tống thị cười, ôm nữ nhi lưng lay một lát, thở dài nói: “Nghĩ thì nghĩ, con bây giờ là con dâu Lục gia, trở về nhiều thật không thích hợp, Tử Khiêm đối với con như vậy, vừa thành thân liền đi xa nhà, hắn có viết thư cho con không?”

Trong đầu hiện lên hình ảnh Lục Tử Khiêm ôn nhuận như ngọc lại chỉ làm cho mặt nàng càng trở nên lạnh lùng, Du Uyển ngoài ý muốn phát hiện, lại nghĩ tới nam nhân kia, nàng dĩ nhiên cảm giác gì cũng bị mất, không hận không oán, càng vô tư niệm, giữa hai người còn lại chỉ có chuyện bí ẩn kia.

“Hắn đối với con rất tốt, hôm trước mới gửi tin trở về, còn đưa đặc sản Quảng Châu tới, bảo con mang đến cho nương.” Con cái phải hiểu chuyện, Du Uyển chỉ tốt khoe xấu che. Nàng muốn cùng Lục Tử Khiêm ly hôn, nhưng việc này liên quan đến Lục Tử Khiêm, vợ chồng Lục lão gia mở miệng đồng ý, mẫu thân nói cũng vô dụng.

Du Uyển mở ra lễ vật trên bàn, cao hứng giới thiệu cho mẫu thân.

Buổi trưa hai huynh đệ trở về, nhìn thấy tỷ tỷ, hai đứa bé trai đều rất vui vẻ.

Mười ba tuổi đã có khí độ ổn trọng của thiếu niên, lặng lẽ hỏi tỷ tỷ: “Tỷ, người ở Lục gia có khỏe hay không?”

Du Uyển cười: “Rất tốt a, người nhìn tỷ tỷ cả người đều mập.”

Nhưng nàng không nhìn ra, hắc ở trường học đều bị bạn học nhà giàu châm chọc khiêu khích, ánh mắt hắc kiên định đối với tỷ tỷ nói: “Nếu có người khinh bạc tỷ, tỷ nói cho ta, ta sẽ làm chỗ dựa cho tỷ.”

Du Uyển suýt nữa rơi lệ, tốt bao nhiêu a, nàng cũng không phải lẻ loi trợ trợ một mình, nàng còn có mẫu thân cùng nhóm đệ đệ.

Sau bữa ăn hai đệ đệ lại đi trường học, Du Uyển kiên trì giúp mẫu thân làm quần áo, bất tri bất giác đã đến bốn giờ chiều.

Xa phu Lục gia đúng hẹn tới đón nàng.

Tổng thị lưu luyến không rời đưa nữ nhi lên xe, xe kéo đi ra khỏi ngõ hẻm Vĩnh Bình, Du Uyển quay đầu trông thấy mẫu thân còn đứng trước cửa nhà, Tịch Dương* đem thân ảnh nhỏ bé mềm mại của mẫu thân kéo rất dài rất dài.

*Tịch Dương: Mặt trời lặn.

Tường trắng ngói xám xâm nhập tầm mắt, mẫu thân dần không thấy.

Du Uyển rũ tầm mắt xuống.

Lục Tử Khiêm tính là gì, trong lòng của hắc không có nàng, nàng cũng không cưỡng cầu nữa, vì người nhà, đời này nàng nhất định phải cố gắng sống sót.

Xe kéo dần dần đi tới đường lớn Nam Thành, nhiều người nhiều xe, con đường dần trở nên hẹp.

Du Uyển đang còn nghĩ tới người nhà, hai tay đang để trên đầu gối, đột nhiên, đằng sau truyền đến tiếng ô tô dừng lại, không đợi Du Uyển kịp phản ứng, thân xe kéo bỗng nhiên nghiêng về một phía, nàng cùng Tú Nhi theo xe kéo ngã xuống. Tú Nhi rắn chắc ngã xuống đất, Du Uyển ngã ở trên thân Tú Nhi, lau chùi lòng bàn tay cảm giác hơi nhói đau.

Người chung quanh nói chuyện ồn ào, Tú Nhi không lo được mình, luống cuống tay chân đỡ Du Uyển: “Đại thiếu nữ này, người không sao chứ?”

Du Uyển lắc đầu, Tú Nhi nâng đỡ miễn cưỡng đứng lên.

Cách đó không xa một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, Du Uyển nhú mào hương trong xe nhìn, đột nhiên đối mặt với một gương mặt quen thuộc, lông mày phong như kiếm*, mắt đen lẳng lẹ*, cơ hồ ngay lúc Du Uyển nhận ra hắn, cùng một giây ánh mắt của hắn cũng từ xe kéo ngã xuống đất chuyển qua trên mặt nàng.

*Phong như kiếm: Lông mày như kiếm rút khỏi bao.

*Lẳng lẹ: Đẹp đẽ, lạnh lùng

Du Uyển theo bản năng cúi thấp đầu, lòi kéo Tú Nhi lui qua một bên.

Tú Nhi cũng muốn mắng chủ xe một trận, có thể nàng cũng nhận ra trong xe là người nam nhân kia, khiếp sợ nói: “Tứ.. Tứ Gia?”

Lục Quý Hàn không nhận ra Tú Nhi, cũng không nghe thấy Tú Nhi nói cái gì.

“Lái xe.” Hắn lạnh lùng phân phó lái xe.

Lái xe thấy hai chủ tớ Tú Nhi không có việc gì, yên tâm thoải mái khởi động ô tô.

Ô tô màu đen đi qua trước mặt Du Uyển được một lúc, Lục Quý Hàn hững hờ nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Tiểu nữ nhân kia chải búi tóc của phụ nhân, nhưng thấy thế nào bộ dạng đều chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, gương mặt trắng nõn, mắt hạnh buông xuống sợ hãi.

Cắm vào phiếu tên sách, tác giả có lời muốn nói:

Đổi mới a, về sau cơ bản đều là chàng vạng tối sáu giờ gặp a~

Hôm qua đào hồ tương đối gấp, đã quên phát hồng bao, sách mới lệ cũ, chương này phát 100 cái đi, thương các người!

Cảm ơn tiểu tiên nữ nhóm địa lôi~

Re: Sắp thi cuối học kỳ rồi, Edit xong chương 6 mình sẽ drop một tháng nhé.

5. Chương 3: Nhìn Đại Tẩu Có Chút Quen Mặt, Có Phải Đã Ở Nơi Nào Gặp Qua

Converter: lacmaitrang

Editor: Aki Re

Trong lòng bàn tay trái Du Uyển bị xước da, còn lại chỗ khác đều không có tổn thương.

Xa phu yên lặng lôi kéo xe, Tú Nhi dùng khăn giúp Du Uyển dọn dẹp trong lòng bàn tay, lúc này mới nhỏ giọng giải thích rõ: “Đại thiếu nữ này, người ở trong xe vừa này là Tứ Gia nhà chúng ta, Tứ Gia tính tình tương đối lớn, ngài chớ cùng hắn so đo.”

Du Uyển trong hai tháng cùng Lục Tử Khiêm thành hôn, Tứ Gia Lục Quý Hàn lúc ấy ở trường quân đội, cũng không trở về đến uống rượu mừng, cho nên Tú Nhi đương nhiên cho rằng, Du Uyển cũng không nhận ra Lục Quý Hàn.

Nhưng Du Uyển trùng sinh, đối với thân thể Lục Quý Hàn hiểu biết rất rõ*.

* nguyên văn gốc “” nhất thanh nhị sở “”: rõ ràng rành mạch.

Lục lão gia tổng cộng nạp ba vị di thái thái, Đại di thái, Nhị di thái đều là danh môn khuê tú, trong nhà cũng có chút bối cảnh, chỉ có Tam di thái xuất thân thanh lâu, mặc dù là tài nữ bán nghệ không bán thân, nhưng ở cái niên đại lấy thân thể làm trọng này, Tam di thái tiến vào Lục gia, liền bị các thê thiếp khác xa lánh.

Nghe nói Tam di thái chết rất kỳ quặc, nội tình trong đó Du Uyển không thể nào biết được.

Tam di thái hết thấy sinh được hai đứa bé, trừ Lục Quý Hàn, còn có Tam tiểu thư Lục Vi năm nay vừa mới mười ba tuổi. Hai huynh muội tính cách lại là hoàn toàn khác biệt, Lục Quý Hàn lạnh lùng vô tình, kinh thương thủ đoạn quả quyết tàn nhẫn, muội muội Lục Vi thì giống một đóa hoa nở dưới ánh mặt trời, thích nói thích cười, tâm địa thiện lương, chính là nữ nhi Lục lão gia sủng ái nhất.

Về phần Lục lão gia thái độ đối với đám con trai, con nuôi Lục Tử Khiêm một mực đi theo hắn làm ăn, đối với Lục gia môn hạ sản nghiệp quen thuộc nhất, Nhị gia du học trở về làm bác sĩ, Tam Gia ở Nam Thành làm lão sư Anh ngữ tại cao trung. Lục Quý Hàn có tông quân chí hướng, Lục lão gia lúc đầu ủng hộ, hiện tại đột nhiên gọi con trai nghỉ học về nhà kinh thương, không biết là bởi vì hắn từ đầu đến cuối không có đem Lục Tử Khiêm đối đãi như con trai, muốn bồi dưỡng Lục Quý Hàn làm người nối nghiệp gia sản vẫn có những vấn đề khác cần lo lắng.

Nói tóm lại, Lục lão gia đối với đứa con trai ruột Lục Quý Hàn này xem như là dung túng, bằng không thì Lục Quý Hàn như thế nào gan to bằng trời ngập ghé chị dâu?

Nghĩ đến kiếp trước mỗi lần gặp gỡ Lục Quý Hàn, ánh mắt hắn nhìn nàng, Du Uyển liền bất an xoay vòng ngọc trên cổ tay.

Khi Lục Tử Khiêm trở về, nàng liền cầu hắn ly hôn, chỉ có rời khỏi Lục gia nàng mới có thể an tâm.

Xe kéo tiến vào đại trạch Lục gia.

Du Uyển kiểm tra quần áo lần nữa, xác định không có địa phương nào thất lễ liền dẫn Tú Nhi đi chính viện, nàng mới từ nhà mẹ đẻ trở về, theo lý phải báo bà bà một tiếng.

Phòng chính viện, Lục thái thái ngồi ở vị trí chủ vị làm từ gỗ tử đàn đang chiêu đãi Lục Quý Hàn nghỉ học vừa mới trở về đang dựa lên ghế sofa da.

Lục thái thái không có con trai ruột, Lục gia gia nghiệp lại lớn, việc kế thừa đều không có quan hệ gì với nàng, nàng khi sống được yên vui sung sướng là đủ rồi, bởi vậy Lục thái thái ngồi đối diện bốn vị thiếu gia thái độ đều rất từ ái hiền lành, chỉ ít nhìn từ bề ngoài như thế.

Đối mặt Lục Quý Hàn mặt lạnh trương kiệt ngạo bất tuân*, Lục thái thái ôn nhu giải thích rõ: “Lão gia bảo ngươi trở về cũng là vì tốt cho ngươi, tiến vào trường quân đội, tương lai tốt nghiệp khẳng định phải lên chiến trường, quá nguy hiểm, vẫn là yên ổn làm ăn mới thỏa đáng. Lại nói, tình huống nhà chúng ta ngươi cũng rõ ràng, Nhị ca Tam ca ngươi tâm tư không ở trên phương diện làm ăn, đại ca ngươi dù sao... Về sau cái nhà này a, toàn nhờ vào ngươi.”

* kiệt ngạo bất tuân: đã giải thích chi tiết ở chương 1. Nghĩa là: kiêu ngạo,...

Lục Quý Hàn lưng tựa ghế sofa, tư thái lười biếng, mắt đen nhìn chằm chằm bát trà trên bàn, không biết đang suy nghĩ gì.

“Thái thái, đại thiếu nữ nữ trở về.” Nha hoàn tại cửa ra vào bấm báo nói.

Lục thái thái gật đầu, sau đó tươi cười đối với Lục Quý Hàn nói: ” Là Đại tẩu ngươi, ngươi còn chưa thấy qua, nàng nhất gan, tí nữa ngươi hòa khí chút, đừng dọa đến nàng.”

Đại tẩu?

Lục Quý Hàn khóe môi khẽ nhếch, giống như là đang nghe trò cười gì đó.

Lục thái thái chỉ làm như không nhìn thấy.

Cổng truyền đến tiếng bước chân, Lục Quý Hàn nửa người trên y nguyên dựa vào ghế sofa, nghiêng đầu hướng bên kia nhìn lại, kết quả lại thấy được tiểu phụ nhân vừa mới trên đường kém chút bị xe của hắn đụng. Lúc ấy lái xe hơi nhanh, Lục Quý Hàn chỉ nhớ khuôn mặt động lòng người của nàng hơi bám bụi, hiện tại nàng thướt tha đi tới, eo nhỏ như liễu dáng vẻ mềm mại, càng nhìn càng hợp mắt.

Ánh mắt Lục Quý Hàn dừng ở trên người Du Uyển từ trên xuống dưới quét mấy lần, cuối cùng rơi xuống trên mặt Du Uyển.

Du Uyển không nhìn hắn, nhưng nàng có thể cảm giác được nam nhân kia đang trắng trợn dò xét, không có chút nào tôn trọng, cùng đời trước giông nhau như đúc.

“Mẫu thân, ta trở về.” Du Uyển đi đến trước khay trà, ánh mắt đối với Lục thái thái nói.

Lục thái thái quan tâm hỏi: “Trong nhà hết thấy được chứ? Sắc mặt làm sao kém như vậy?”

Du Uyển ngồi xe kéo ngã cái nhào, kẻ cầm đầu lại ở trước mắt dùng ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm nàng, nàng tự nhiên không được thoải mái.

Phía sau nàng, Tú Nhi ủy khuất nhìn Lục Quý Hàn một chút, nhưng cũng chỉ giận mà không dám nói gì.

Lục Quý Hàn như không có việc gì nâng chung trà lên, cúi đầu uống trà, nghe thấy tiểu phụ nhân giải thích nói: “Mất mẹ ta càng lúc kém, ta có chút lo lắng.”

Lục Quý Hàn ngẩng thấy mắt nàng dừng tại bên trên tay mình, cười cười.

Lục thái thái biết tình huống Du gia, cảm khái nói: “Mẹ ngươi cũng là người đáng thương, hay như này, hôm nào ngươi mang nàng đi bệnh viện nhìn một cái, Nhị gia ở nơi đó làm việc, ta để hắn giới thiệu bác sĩ khoa mắt đáng tin cậy cho.”

Du Uyển cảm kích nói cảm ơn.

Lục Quý Hàn buông bát trà xuống, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Lục thái thái cười một tiếng: “Lại nhìn ta suýt nữa quên mất, Uyển Uyển, đây là Tứ đệ ngươi, đầu năm hắn ở trường học, không thể trở về gấp cùng các ngươi uống rượu mừng.”

Du Uyển chuyển hướng Lục Quý Hàn, buông thông tầm mắt kêu: “Tứ Gia.”

Lục Quý Hàn ngẩng đầu, nhìn nàng một hồi, nhú mày hỏi: “Nhìn Đại tẩu có chút quen mặt, chúng ta có phải đã ở nơi nào gặp qua?”

Du Uyển mím môi, nói: “Ta cũng chưa gặp qua Tứ Gia, Tứ Gia chắc là nhận lầm người.”

Lục Quý Hàn cười không nói.

Lục thái thái ngó ngó hai người, hoà giải nói: “Đều là người Nam Thành, có lẽ trên đường đã từng gặp qua.”

“Có lẽ vậy.” Lục Quý Hàn đứng lên, “Như vậy nếu như không có chuyện gì nữa, ta đi về trước.”

Lục thái thái gật đầu: “Ngồi trên tàu hoả một thời gian dài khẳng định đã mệt mỏi, mau đi đi, buổi tối lại tối.” Nói xong nàng lại nhìn Du Uyển nói: “Tối nay chúng ta vì Tứ đệ người bày tiệc mời khách, người nhớ đúng giờ tới dự tiệc.” Bình thường các phòng ở Lục gia là đơn độc dùng cơm.

Du Uyển ân một tiếng, hướng Lục thái thái cáo từ, quay người đi ra ngoài.

Bên cạnh tiếng bước chân vang lên, Du Uyển thoáng nhìn thấy thân ảnh cao lớn thon dài của Lục Quý Hàn, đúng là cùng lúc đi ra cùng với nàng.

Nàng không khỏi bước nhanh hơn.

Bốn cái viện tử của nhóm thiếu gia xây rất gần nhau, hai người có một đoạn đi chung đường, may mắn Lục Quý Hàn cũng không có ý đồ cùng nàng bắt chuyện, nhưng Du Uyển một đường đều như có gai ở sau lưng, thẳng đến khi bước vào Thuý Trúc Hiên của nàng cùng Lục Tử Khiêm, toàn bộ thân thể nàng mới trầm tĩnh lại.

Tú Nhi tìm thuốc trị thương giúp nàng bôi lên, một bên bôi một bên phàn nàn: “Tứ Gia thật đúng là... đã nhận ra ngài cũng không nói lời xin lỗi.”

Du Uyển cười khổ, đời này Lục Quý Hàn đừng dây dưa với nàng nữa nàng đã thỏa mãn rồi, không có nói xin lỗi cũng không sao cả.

Buổi tối gia yến, trừ Lục lão gia, Lục Tử Khiêm, các chủ tử khác của Lục gia đều đến.

Trước mắt Du Uyển ở Lục gia là Thiếu nữ duy nhất, cùng Lục thái thái, hai vị di thái thái ngồi một bàn.

Nhị gia Lục Bá Xương, Tam gia Lục Trọng Giương, Tứ gia Lục Quý Hàn, Đại tiểu thư Lục Huyền, Nhị

tiểu thư Lục Phù, Tam tiểu thư Lục Vi ngồi một bàn.

Nữ nhân càng nhiều, bầu không khí liền dễ dàng sinh động, Lục Quý Hàn yên lặng ăn cơm, ánh mắt ngẫu nhiên quét về phía lưng của Du Uyển đang ngồi đối diện với hắn.

Đêm nay tiệc tối tính ra là trường hợp chính thức, Du Uyển mặc trên người một kiện sườn xám thêu hoa đỏ nhạt, đây là khi nàng xuất giá Tống thị tự tay may đồ cưới cho nữ nhi, dùng chính loại vải chất liệu tốt đặt ở đáy hòm, cắt may vừa người đem cả đường cong mỹ lệ của Du Uyển hoàn toàn thể hiện ra. Từ góc độ chỗ Lục Quý Hàn ngồi có thể trông thấy phần gáy thon dài trắng non của Du Uyển, đến cả tấm lưng đơn bạc, eo nhỏ mảnh đến kinh người, cùng chỗ dưới mặt ghế mặt sườn xám xẻ tà lộ ra một đoạn bắp chân.

Lục Quý Hàn hai mươi tuổi, ở niên kỷ này nếu là dạng thiếu gia nhà giàu sống ở nhà khác đã sớm hưởng qua nữ nhân, trong phòng Lục Quý Hàn cũng có người muốn bỏ vào. Giường nha hoàn, Lục Quý Hàn chường mắt, tất cả đều nghiêm khắc xử trí, mà bên ngoài gặp phải hoa đại cỏ dại, hắn ngại bẩn, nhất là không thích những nữ nhân kia tận lực phô diễn môi đỏ như ngọn lửa, chỉ cảm thấy như dầu mỡ khiến hắn buồn nôn.

Đi trường quân đội, nội quy trường học rất nghiêm, Lục Quý Hàn càng không có cơ hội gặp gỡ bất ngờ mỹ nữ nào, không nghĩ tới hôm nay vừa về Nam Thành, ngay tại nhà mình đã gặp được nữ nhân vừa tuyệt sắc, vừa sạch sẽ như thâm sơn U Lan. Du Uyển nếu như là Nhị tẩu hoặc Tam tẩu Lục Quý Hàn không thân cận cũng sẽ không nổi lên tâm tư khác, hết lần này tới lần khác nàng lại là vợ Lục Tử Khiêm.

Đại tẩu...

Lục Quý Hàn chỉ cảm thấy châm chọc, một đóa Kiều Lan cắm trên bãi phân trâu, phung phí của trời.

Lục gia có ba vị tiểu thư đều đang đi học, Nhị gia Tam Gia ban ngày đều phải đi làm ở bệnh viện, trường học, Du Uyển trừ bồi dưỡng thái thái đánh bài cũng không có nơi nào có thể đi lại.

Lục thái thái ngược lại đem mẫu thân Du Uyển nhanh mắt đặt ở trong lòng, hôm qua tiệc tối còn cố ý cản Nhị gia Lục Bá Xương hỗ trợ giới thiệu bác sĩ khoa mắt. Ngày hôm đó chạng vạng tối Lục Bá Xương trở về, phái một nha hoàn bên người đến thông báo Du Uyển, bảo nàng ngày mai mang Tống thị đi bệnh viện.

Du Uyển tâm tình phức tạp, nàng muốn rời khỏi Lục gia, nhưng nàng phải thừa nhận, nàng cũng đã chiếm không ít tiện nghi của Lục gia.

Cùng ánh mắt của mẫu thân so sánh, cốt khí tính là gì.

Du Uyển lại trở về nhà mẹ đẻ, đúng hẹn bồi mẫu thân đi đến bệnh viện của Lục Bá Xương.

Nhị gia Lục Bá Xương là nam nhân thân sĩ phi thường*, hắn tự mình đưa hai mẹ con đi nhãn khoa.

* thân sĩ phi thường: người tài giỏi có học thức cao.

Tống thị mắt đã lâu dài thiêu thừa may vá bố trí, trị tận gốc là trị không hết, bác sĩ khoa mắt giúp Tống thị lắp một bộ kính mắt uốn nắn thị lực, còn dạy Tống thị trị liệu vật lý mắt. Kính mắt rất đắt, Du Uyển chuẩn bị không đủ, nhưng Nhị gia Lục Bá Xương căn bản không muốn cho nàng trả tiền, hai mẹ con thời điểm còn đang chờ kính mắt, hắn đã một tay giúp thanh toán sổ sách.

Du Uyển đỏ mặt, hứa hẹn nhất định sẽ trả tiền hắn.

Lục Bá Xương cười nói: " Là người một nhà Đại tẩu đừng khách khí với ta, ta còn có bệnh nhân, sẽ không tiền Đại tẩu cùng bá mẫu."

Nói xong, Lục Bá Xương quay người đi.

Tống thị nhìn qua bóng lưng nam nhân thân mặc áo choàng trắng, từ đáy lòng cảm khái nói: "Uyển Uyển tốt số, người nhà Lục gia đều là người tốt."

Du Uyển nhìn mẫu thân đeo mắt kiếng mới, bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

Nàng hiện tại ăn mặc đồ dùng đều là Lục gia chi tra, tương lai khi nàng đưa ra chuyện ly hôn, không đề cập tới tiền cặp mắt kiếng này, sinh lễ đầu tiên muốn trả lại, đều là sinh lễ của Lục gia, trong nhà đã bỏ ra một phần, chẳng lẽ tất cả đều cần nhờ mẫu thân ngày đêm thiêu thừa may vá tích lũy tiền trả sao?

Mình gây ra phiền phức, Du Uyển nghĩ mình phải tự thân gánh chịu.

Nàng muốn kiếm tiền, đợi nàng hoàn trả lại tiền kính mắt cho Nhị gia, tích lũy được sinh lễ đưa cho Lục gia, khi đó ly hôn cũng không muộn, dù sao, Lục Tử Khiêm sẽ không đụng vào nàng, mà khi ở lại Lục gia nàng có lẽ có thể học được kỹ năng kiếm tiền nào đó.

Có mục tiêu, Du Uyển đột nhiên cảm giác được, thời gian kế tiếp nàng ở Lục gia không có khó chịu như mình tưởng.

Cắm vào phiếu tên sách, tác giả có lời muốn nói:

Đổi mới a, giai nhân trước đã đi ăn cơm, trở về tiếp tục phát thêm chương hồng bao ha!

Sách mới kiểu nộn, mọi người muốn bao nhiêu thoải mái chúng ta Thiếu nữ nữ a ~

Cảm ơn tiểu tiên nữ nhóm địa lôi ~

- —oOo—

Re: Hôm nay vừa kiểm tra 45” hoá xong. Nhìn tờ đề cứ như vừa thấy quỷ, thi xong như vừa bị thất tình mặt trắng bệch như tờ bài làm. Ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa ~~~

Thấy chia chương ra làm hai khá là khó chịu. Re thấy cứ để một chương cho ổn nhé. Đọc chương dài mới sướng:))

6. Chương 4: Đầu Ngón Tay Của Hắc Tựa Hồ Có Một Sợi Dây Trói Buộc Lòng Nàng

Converter: lacmaitrang

Editor: Aki Re

Trở lại Lục gia, Du Uyển kiểm tra lại số tiền đang giữ trong tay.

Lục gia cho nàng sinh lễ, trừ đồ trang sức, chủ yếu là một khoản tiền lớn mang giá trị một ngàn tám trăm tám mươi tám khối, ở cái niên đại này công nhân bình thường mỗi tháng lương chỉ có thể cầm mười mấy khối tiền, Lục gia cho sinh lễ này có thể nói là mười phần phong phú, cũng rất vừa lòng Du gia. Nàng xuất giá, mẫu thân muốn đem sinh lễ đều giao hết cho nàng, Du Uyển chỉ cần hai trăm khối chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, còn lại đều để lại cho mẫu thân cùng hai đệ đệ.

Gả vào Lục gia, về sau cứ mỗi đầu tháng Du Uyển đều được dẫn tới chỗ Thiếu nữ nữ nhận tiền tiêu vặt, một tháng năm mươi khối, liên tiếp tháng trước cùng tháng này tổng cộng tới nay nàng đã giữ trong tay một trăm khối. Thời điểm cầm tiền trên tay, Du Uyển khẩn trương tim đập nhanh hơn, phải biết các nàng một nhà bốn miệng người qua nhiều năm thời gian sống nghèo khó, mẫu thân khổ cực làm bộ y phục mới kiếm được một khối tiền.

Du Uyển tiết kiệm đã quen, hai tháng này nàng liền không có mua cho mình bất cứ cái gì, có lúc Lục thái thái thích gọi nàng đi đánh bài, Du Uyển đánh bài kỹ thuật không được tốt, chơi một lần nhiều thì thua mười mấy khối, ít thì thua hai ba khối, bây giờ một trăm khối tiền tiêu vặt chỉ còn hơn bốn mươi, đây là Lục thái thái thương tiếc nàng, nhìn nàng thua nhiều cũng liền nhường nàng một chút.

Trừ việc đó ra, Lục Tử Khiêm còn đem sổ tiết kiệm ngân hàng của hắn cho nàng, nghe nói bên trong có hơn mười ngàn tiền tiết kiệm, Lục Tử Khiêm bảo nàng cần dùng tiền thì cứ lấy của hắn, Du Uyển ngại cầm sổ tiết kiệm đến phổng cả tay, khóa ở trong ngăn tủ, đời trước cũng không có ý định động, đời này nàng cũng không định dùng tiền của Lục Tử Khiêm. Mà Lục gia cho nàng tiền tiêu vặt, sinh lễ, Du Uyển cảm thấy lúc ly hôn nàng nhất định phải hoàn trả đủ.

Du Uyển đi vào thư phòng Lục Tử Khiêm lấy sổ sách chưa bao giờ dùng qua.

Ngày hôm nay bỏ ra tám mươi khối mua cho mẫu thân kiếng cận thuỷ tinh màu nâu, đây là nàng vay Nhị gia Lục Bá Xương, xét thấy lúc này tình hình kinh tế của nàng căng thẳng, còn phải tùy lúc bồi Lục thái thái cùng các nàng đánh bài, Du Uyển quyết định tối nay trả lại.

Nhớ mấy lần, Du Uyển chỉ cảm thấy đầu vai nặng nề, đám thái thái Lục gia có tiền, ván bài chơi lớn, nàng có thể hay không nghĩ biện pháp cự tuyệt bồi chơi?

Giống như không thích hợp, các trưởng bối yêu cầu, nàng không có lấy một cái cơ hợp lý, trừ phi thừa nhận mình sợ thua.

Sợ điều gì sẽ gặp điều đó, ngày thứ hai, Lục thái thái lại gọi nha hoàn đến truyền cho nàng, bảo nàng đi chính viện đánh bài.

Du Uyển nắm chặt túi tiền mới của mình, tâm tình bắt đầu phức tạp.

Phòng chính viện, Lục thái thái, Đại di thái, Nhị di thái đã ngồi vây quanh bàn đánh bài xong, các nàng đều là nữ tử truyền thống, không quen giải trí lưu hành như các cô gái trẻ tuổi thời nay, bình thường liền thích nghe kịch, đánh bài, nghe kịch còn phải đi rạp hát, đánh bài trong nhà là được, thuận tiện lại thú vị.

“Uyển Uyển gả tới, đừng nói Tử Khiêm cao hứng, ngay cả chúng ta cũng cao hứng, bằng không thì luôn luôn đánh tam nguyệt một.” Đại di thái cười híp mắt đối với Du Uyển vừa mới vào cửa, càng cao hứng hơn chính là Du Uyển bài nghệ không tinh luôn luôn đưa tiền đến tay các nàng, cùng Du Uyển chơi bài quá là thư thái.

Du Uyển thận trọng cười, ngồi ở phía tay trái Lục thái thái.

Bài mặt chược rầm rầm vang lên, Du Uyển đánh đến mười hai phần tinh thần, cố gắng thua thiếu điểm.

“Ha ha, hờ!”

Du Uyển đánh ra một trương chín ống, Nhị di thái vui vẻ bắt bài của nàng, lại đem bài trước mặt thành một đám.

Du Uyển hãi hùng khiếp vía, ván này Nhị di thái là Trang gia cùng nàng một ván liền thua tám khối tiền, hết lần này tới lần khác lại không thể biểu hiện ra ngoài, nhất định phải giả bộ mây trôi nước chảy*.

*mây trôi nước chảy: bình tĩnh, hồn nhiên,...

Một lần nữa lúc tẩy bài, cửa phòng bỗng tối sầm lại, Du Uyển nghiêng đầu nhìn thấy Lục Quý Hàn, hôm nay hắn mặc vào một kiện áo sơ mi đen phối cùng quần tây dài đen, hai tay cầm túi đi tới, bộ dạng cà lơ phất phơ vô lại cùng một thân kiết ngạo lảng lệ, nhìn qua rất dễ dàng nhận ra hắn là thiếu gia nhà giàu, một giây sau liền bị mắt đen thâm thúy của hắn làm kinh sợ.

Du Uyển nhanh thu tầm mắt lại.

Lục thái thái cười hỏi: “Lão Tứ hôm nay không có đi ra ngoài a?”

Lục Quý Hàn ngoài cười nhưng trong không cười: “Hồi lâu không có trở về, nghĩ đến các thái thái.”

Đại di thái giống như gặp quỷ liền dò xét hắn: “Chắc chắc, Lão Tứ từ lúc nào học được những lời nói ngọt xớt này vậy.”

Lục Quý Hàn cười không nói, đi đến ngồi ở ghế sa lon phía sau lưng Du Uyển.

Lục thái thái một bên mã bài một bên phân phó bọn nha hoàn dâng trà.

Du Uyển không nhìn thấy nam nhân phía sau, nhưng có loại cảm giác nguy hiểm bị sói nhìn chăm chăm, bởi vì Lục Quý Hàn xuất hiện, nàng vừa phân thần chơi tiếp một ván, nàng lại thua tầm mười khối.

Ba vị thái thái đều cười, Du Uyển cũng chỉ có thể cười làm lành.

“Đại tẩu tay nghề không được a.” Có người ở sau lưng nàng nhàn nhạt trêu chọc.

Du Uyển không biết nên nói cái gì.

“Ta cũng đã hai năm không có chạm qua bài, Đại tẩu nhường một chút, ta thay người chơi vài ván.” Lục Quý Hàn đột nhiên đứng dậy, hai ba bước đi về phía bên trái Du Uyển, tay phải vỗ vỗ đầu vai Du Uyển một cách tự nhiên.

Du Uyển như bị kim đâm, không chút nghĩ ngợi liền đi ra khỏi chỗ ngồi.

Lục Quý Hàn một chút đều không nhìn nàng, chiếm cái ghế của nàng như tu hú chiếm tổ chim khách, mặt ghế dựa còn lưu lại hơi nóng của tiểu phụ nhân, Lục Quý Hàn tâm tình không tệ, một tay mã bài một tay từ trong túi móc ra hộp thuốc lá.

“Không cho phép hút, sắc đến hoảng!” Nhị di thái giận trách.

Lục Quý Hàn cười cười, đem điều thuốc bỏ vào lại hộp thuốc lá.

Bọn nha hoàn thấy Du Uyển ở nơi đó đứng đấy, tranh thủ thời gian đem ghé tới. Du Uyển không nghĩ ngồi cách Lục Quý Hàn như vậy là quá gần, đây là bài của nàng, ví tiền của nàng cũng còn đang ở trên bàn mặt chược bày ra, Lục Quý Hàn thua, trả cũng là tiền của nàng, Du Uyển thực sự không yên tâm rời đi.

Bắt đầu bắt bài, Du Uyển mật thiết chú ý Lục Quý Hàn bắt mỗi một lá bài trở lại, bên cạnh Đại di thái vụng trộm quan sát Du Uyển, xác định Du Uyển không có nhìn về phía nàng, Đại di thái yên tâm. Tiểu tức phụ xem qua chính là người thành thật, cũng không lo nàng thấy không đánh bài được liền nhắc Lão Tứ.

Du Uyển nào có cái tâm nhân kia, nàng nhìn chăm chăm hai tấm mặt chược bị Lục Quý Hàn đánh ngã úp ở trên bàn, cực kỳ hiếu kỳ đó là quân bài gì.

Nhưng Lục Quý Hàn một mực giữ lấy bọn chúng, bắt bài mới hắn chỉ là dùng lòng bàn tay vân vê, có đôi khi đem bài mới bày ra, có đôi khi trực tiếp đặt ở trên bàn, đổi một quân bài lại đánh, bởi vậy, từ đầu đến cuối có hai tấm bài là Du Uyển nhìn không thấy. Tay của người đàn ông thon dài hữu lực, khớp xương rõ ràng, nhưng Du Uyển không có tâm tình thưởng thức, đầu ngón tay của hắn tựa hồ có một sợi dây trời buộc lòng nàng, làm nàng lo lắng bất an.

Lục thái thái đánh một quân bài “Bốn mươi ngàn”.

“Ồ.” Lục Quý Hàn cười, đẩy ngã bài của mình.

Tâm Du Uyển sợ hãi hắn lên, thẳng đến khi Lục Quý Hàn lộ ra hai tấm bài ám kia, một cây ba mươi ngàn vừa vắn cùng lóc lên năm mươi ngàn góp thành hồ bài mới nổi, tâm Du Uyển bị hắn làm lo sợ rất cực bấy giờ mới ổn định lại.

Ván này, Lục Quý Hàn doanh thu mười khối.

Ngay tại thời điểm Du Uyển mừng thầm, từ khi ngồi xuống Lục Quý Hàn chưa từng nhìn nàng bỗng nhiên nghiêng đầu, hướng nàng cười, lung lay tiền giấy trong tay: “Tiền này coi như là của ta, hay vẫn tính của Đại tẩu?”

Du Uyển khóe mắt rủ xuống, vừa vắn mỉm cười: “Tứ Gia thắng, đương nhiên là của Tứ Gia.”

Lục Quý Hàn cùng nàng liếc nhau, lại nói: “Vậy không được, ta chiếm vị trí của Đại tẩu, thắng thua đều tính là của Đại tẩu.” Nói xong, hắn đem mấy trương tiền giấy nhét vào túi tiền thù thù tính xảo của Du Uyển, túi tiền kéo khoá mở ra, Lục Quý Hàn lúc đưa tiền chú ý tới bên trong có một chiếc khuyên tai ngọc trai nhỏ nhỏ.

Hắn dùng hai đầu ngón tay nắm khuyên tai, thần không biết quỷ không hay cho vào miệng túi của mình.

Du Uyển cũng không có trông thấy.

Sau đó, Lục Quý Hàn vẫn tiếp tục chơi bài, nhưng theo số lần chơi hẳn thắng càng ngày càng nhiều, Du Uyển cũng không còn lo lắng nữa.

Đại di thái, Nhị di thái lại không cao hứng, ở thời điểm Lục Quý Hàn giúp Du Uyển thắng nhanh một trăm khối, Nhị di thái ghét bỏ đuổi người: “Tốt tốt, Lão Tứ đi một bên chơi đi, nữ nhân chúng ta đánh bài, người đến xem nào nhiệt gì, mau đem vị trí trả lại cho Đại tẩu người, cũng may Đại tẩu người thành thật, biến thành người khác sớm đã đánh người rồi.”

Lục Quý Hàn nghe, mắt đen nhìn về phía Du Uyển: “Ta thay Đại tẩu đánh bài, Đại tẩu không cao hứng?”

Du Uyển cao hứng mình thắng được tiền, nhưng, tiền này là Lục Quý Hàn giúp nàng thắng, nàng cảm cũng bất an.

“Không có, bất quá Tứ Gia chơi lâu như vậy, vẫn là trả lại ta đi.” Nàng không thể đắc tội mấy vị thái thái.

Lục Quý Hàn nhún nhún vai, sau khi đứng dậy cứ thế đi thẳng.

Du Uyển ngồi vào vị trí chơi tiếp rất nhanh lại thua hơn ba mươi khối, Đại di thái, Nhị di thái muốn đem số tiền thua trận đều vớt trở về, Lục thái thái nhìn nhìn thời gian, dẫn đầu nói: “Nên ăn cơm trưa, hôm nay chỉ tới đây thôi.” Du Uyển thật vất vả mới có tiền thắng, nàng có tâm giúp Du Uyển.

Hai vị di thái thái đều không thỏa mãn, lại cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Du Uyển biểu hiện cùng lúc thua tiền đồng dạng mây trôi nước chảy, trở lại Thúy Trúc hiên, nàng lại không kịp chờ đợi mở túi tiền ra, kiểm kê mình đến tốt cùng thắng nhiều hay ít, trong nội tâm nàng cũng có đại khái số lượng, đếm xong lại phát hiện, ngày hôm nay dĩ nhiên thắng trọn vẹn sáu mươi lăm khối, đem số tiền thua hơn một tháng trước đó đều kiếm trở về!

Mặc dù tất cả đều là công lao của Lục Quý Hàn, nhưng tiền chân chính nằm ở trong tay, Du Uyển vẫn là không nhịn được nhảy cẫng lên.

Chỉ là, lúc trở về cất tiền, Du Uyển đột nhiên phát hiện hoa tai làm bằng ngọc trai nàng không thấy, hoa tai làm bằng ngọc trai nguyên bản là một đôi, một cái khác không biết nhét vào nơi nào, Du Uyển tiện tay đem cái còn lại đặt trong túi tiền, lâu dần cũng quên lấy ra.

Du Uyển cẩn thận mở ra, không có, có lẽ là thời điểm chơi mệt chợp mắt lúc bỏ tiền vào trong túi vải không cẩn thận liền rơi?

Khoảng cách Thúy Trúc hiên không xa Mai uyển, cảnh xuân tươi đẹp, Lục Quý Hàn ngồi ở dưới bóng cây

trên ghế xích đu, một bên thích ý lắc tới lắc lui, một bên ngất nhéo một viên ngọc trai trên khuyên tai tường tận xem xét, trong đầu hiện ra hình ảnh hôm nay gặp tiểu phụ nhân. Dung mạo của nàng rất đẹp, cũng thật là rất dần, đánh bài một mực chỉ nhìn bài mình, cũng không hề lưu ý hiểu người bên ngoài đánh qua cái gì. Nàng còn nguy trang rất kém, rõ ràng sợ thua muốn chết, còn giả bộ thanh cao xem tiền tài là cặn bã.

Nếu như hần đem tiền của nàng thua sạch, nàng có khóc hay không ta?

Lục Quý Hàn cười, có cơ hội nhất định phải cùng nàng đánh bài, tiền thua sạch, còn có thể thua những vật khác.

Thứ bảy đến, ba vị tiểu thư Lục gia đều không cần đi học.

Tam tiểu thư Lục Vi ăn xong điểm tâm liền đi Mai uyển tìm ca ca, muốn ca ca theo nàng đi dạo phố.

Lục Quý Hàn nằm ở trên ghế sofa lười nhác động: “Dạo phố có ý gì.”

Lục Vi chu môi: “Vậy người nói, làm cái gì là có ý tứ.”

Lục Quý Hàn nghĩ nghĩ, nói: “Ta nghĩ đánh bài.”

Lục Vi ngại tặc.

Lục Quý Hàn cười: “Ta không thắng người ít tiền, làm sao dẫn người đi dạo phố?”

Lục Vi mắt sáng lên, nhưng ngay lúc đó lại thất vọng nói: “Đại tỷ ngày hôm nay đi sang nhà bạn học, Nhị tỷ ngược lại có rảnh, tính cả chúng ta là ba người cũng không đủ tay a.”

Lục Quý Hàn nghe vậy, nhắm mắt lại: “Quên đi.”

Nha Hoàn của Lục Vi tên Tiểu Phương ở bên nhắc nhở: “Tiểu thư, còn có đại thiếu nữ nữa vẫn chưa tính đâu.”

Lục Vi bình tĩnh, lập tức phân phó nói: “Vậy người nhanh đi truyền lời, mời Nhị tiểu thư, Đại thiếu nữ nãi đi đến chỗ ta đánh bài.”

Tiểu Phương “Ai” lên một tiếng, liền cười đi.

Cắm vào phiếu tên sách

Tác giả có lời muốn nói:

Đổi mới a, buổi chiều tra xét thật nhiều tư liệu dân quốc, tra đến đầu vầng mắt hoa, cho nên đến trễ á! Khóc!

- —oOo—

7. Chương 5: Đại Tẩu Học Được Cách Đánh, Dám Hồ Bài* Của Ta

*hồ bài: ăn bài của đối phương.

Converter: lacmaitrang

Editor: Aki Re

Nha hoàn Tiểu Phương của Lục Vi đến Thúc Trúc hiền mời Du Uyển đi đánh bài một lúc, Du Uyển ngăn người ở thư phòng của Lục Tử Khiêm.

Nàng chưa quên mình đang lên kế hoạch học tập kỹ năng kiếm tiền.

Lục gia chuyên kinh doanh tơ lụa, xưởng may, lá trà, ngọc khí đồ cổ cũng đều có đọc lướt qua, Lục Tử Khiêm từ thuở thiếu niên đã đi theo Lục lão gia học tập kinh thương, thư phòng bày đầy các loại sách báo thương nghiệp, trong đó còn có rất nhiều tiếng nước ngoài phiên dịch. Du Uyển chỉ học qua hai năm sách, chữ Hán đều nhận biết không được đầy đủ, đối mặt với thư tịch rực rỡ muôn màu, nàng thoáng như đang đặt mình vào bờ biển, không có chỗ xuống tay.

Còn không có nghiên cứu ra được cái gì, liền nhận được tin dữ Tam tiểu thư mời nàng đánh bài.

Du Uyển chân tình không muốn đánh bài, có thể nàng hiện tại mới gả vào Lục gia làm dâu không lâu, Tam tiểu thư cho mời, nàng không thích làm xấu mặt mũi của người ta.

Về hậu viện cầm túi tiền, Du Uyển bất đắc dĩ đi, trên đường nhin không được suy nghĩ hão huyền, nếu nàng bài nghệ tinh thông, có lẽ chỉ riêng bồi mấy vị thái thái, tiểu thư đánh bài mỗi tháng đều có thể kiếm chút tiền. Đáng tiếc Du Uyển tiếp xúc với mặt chược không lâu, chỉ là một tân thủ nho nhỏ, làm sao có thể cùng Lục thái thái các người chơi lâu có kinh nghiệm so sánh?

Đại khái, cùng ba vị tiểu thư Lục gia chơi bài còn có thể có cơ hội thắng tiền.

Nghĩ tới đây, Du Uyển đối với ván bài ngày hôm nay, lòng tin lại nhiều hơn mấy phần.

Trong Lục gia, các thiếu gia ở tại toà nhà trong Lục phủ Đông Viện, các tiểu thư ở tại chính viện hậu phương cùng ba toà tiểu viện sát bên. Đại tiểu thư Lục Huyền chính là con của Lục thái thái Chương Thượng Minh Châu, viện tử lấy tên Trúc viên. Nhị tiểu thư Lục Phù cùng Nhị gia Lục Bá Xương đều là con cái của Đại di thái, ở tại Sen vườn, Tam tiểu thư Lục Vi là muội muội của Lục Quý Hàn ở tại Đồng vườn.

Đồng vườn tiền viện trồng hai khỏa Ngô Đồng nước Pháp, lúc này chính vào cuối xuân, Ngô Đồng xanh mới, lá cây tán rộng che mát lục viện.

Du Uyển vừa vào cửa, liền thấy dưới cây ngô đồng bày biện một cái bàn vuông, ba người phân biệt chỗ ngồi Lục Quý Hàn, Lục Phù, Lục Vi. Cách ăn mặc âu phục của Lục Quý Hàn, áo sơ mi trắng ở cổ áo mở ra hai cái nút áo, hai tay áo cũng đều vén đến cùi chỏ, tư thái lười nhác. Hai nữ hài trẻ tuổi đều mặc váy xinh đẹp, Lục Phù là một thân váy liền áo màu lam nhạt, phía trên điểm xuyết đường viền hoa phức tạp đã có mấy phần phong thái Đại cô nương rồi. Lục Vi mặc đơn giản chút, áo ngắn tay màu trắng phối cùng màu với váy dài như nước trong veo rất phù hợp với tuổi mười ba hiện giờ của nàng.

Du Uyển không ngờ tới Lục Quý Hàn sẽ ở đây.

“Đại tẩu tới rồi!” Lục Vi cười chạy tới, thân mật kéo tay Du Uyển lại. Du Uyển khí chất dịu dàng nhã nhặn, nàng rất thích.

Du Uyển nở nụ cười yếu ớt.

Dưới cây ngô đồng, Lục Quý Hàn tự nhiên không nhúc nhích, trong mắt giống như không có nhìn thấy người Đại tẩu tên Du Uyển này. Lục Phù cũng vậy, nàng cùng tuổi với Du Uyển, nhưng Du Uyển xuất thân bản hàn, Lục Phù thế nhưng là thiên kim hào môn có giáo dưỡng đằng hoàng, ở trường học cũng là thiên chi kiều nữ được cả đám người theo đuổi, người cao ngạo như nàng tất nhiên là rất xem thường Du Uyển.

“Tứ ca đã nói rồi, buổi sáng ta cùng Vi Vi chơi với ca ván bài, buổi chiều ca dẫn chúng ta đi dạo phố.” Ghét bỏ quét mắt về phía Du Uyển, Lục Phù dùng giọng điệu nói điều kiện đối với Lục Quý Hàn, nếu không phải như thế, nàng mới sẽ không lãng phí tốn thời gian cùng Du Uyển đánh bài.

Lục Quý Hàn điềm tĩnh ân một tiếng.

Lục Vi kéo cánh tay Du Uyển đi tới.

Lục Quý Hàn tầm mắt buông xuống, không nhìn thấy mặt của nàng, nhưng có thể trông thấy nàng mặc áo màu tím nhạt thêu sam cùng váy dài nền trắng thêu hoa, y phục này cũng không phải là quá đẹp, nhưng nàng có tư thái thật tốt, lộ ra ở giữa một đoạn eo nhỏ mảnh được y phục bó sát vào. Tay của nàng lộ ra bên ngoài, mu bàn tay trắng nõn, năm ngón tay nhỏ nhắn, móng tay rất sạch sẽ nhìn thấy thịt màu hồng.

Nàng như loại hoa sạch sẽ khắc sâu vào ấn tượng của hắn.

“Đại tẩu mời ngồi.” Lục Quý Hàn ngẩng đầu, hướng Du Uyển cười cười, khoe môi hân giương lên, trong tròng mắt đen mĩm cười như có như không.

Du Uyển gật gật đầu, bởi vì chỉ còn chỗ ngồi hướng tay Lục Quý Hàn mời, nàng liền ngồi ở vị trí hân mời.

“Đại tẩu ở chỗ này đã quen thuộc chưa?” Trước khi động thủ đánh bài, Lục Vi nghĩ trước đó nên tâm sự chút, nha hoàn Tiểu Phương cũng sớm đã đem chuẩn bị tốt bánh kem kiểu Tây, nước trà bưng lên. Bốn cái đĩa màu phấn bên trên bày một khối nhỏ bánh kem, Du Uyển lần đầu tiên nhìn thấy loại đồ ăn này, nhin không được quan sát người khác ăn trước như thế nào rồi ăn.

Lục Vi cầm lấy cái nĩa nhỏ, xiên theo cạnh góc khối bánh ngọt trứng tiếp theo đưa vào trong miệng.

Du Uyển đã hiểu, xem mèo vẽ hổ xẻ một khối nhỏ liền ăn, bơ vừa vào miệng, cảm giác dính dính ngọt ngào, nàng sợ bên môi có lưu lại, nhanh chóng liếm khoe miệng một cái. Lục Quý Hàn vừa lúc trông thấy một màn này, cái lưỡi dính hương của nữ nhân này liền thật khắc sâu trong đầu óc hân.

“Y phục Đại tẩu mua ở cửa hàng nào, kiểu dáng thêu thùa thật là dễ nhìn.” Ống tay áo Du Uyển có màu sắc hơi đậm, trên đường viền có thêu hoa đình hương sinh động như thật, Lục Vi rất thích, nhẹ nhàng sờ lên.

Du Uyển giải thích nói: “Cái này là chính ta tự thêu.”

Lục Vi sợ hãi thán phục: “Đại tẩu tay thật là khéo, thêu so với tú nương bên ngoài đều tốt hơn.”

Lục Phù hừ một tiếng, lập tức cười nói: “Nhà Đại tẩu mở tiệm may, Đại tẩu trước khi gả tới vốn là tú nương nha, dựa vào cái này kiếm sống, tự thêu đương nhiên là được.”

Lời này rất có ý trào phúng Du Uyển, Du Uyển có chút cúi đầu, lại xiên một khối bánh kem cho vào trong miệng.

Lục Vi rất xấu hổ, vội vã hòa hoãn không khí, nàng nhỏ giọng hướng Du Uyển làm nũng: “Đại tẩu có rảnh giúp ta làm kiện áo đi, đến lúc đó ta đưa tẩu một kiện váy làm đáp lễ.”

Váy so sánh với áo quý hơn nhiều, bên trong cửa hàng bình thường đều có một kiện áo kiểu nữ bán đến ba bốn khối, đến chiếc váy đơn giản bình thường cũng hơn mười mấy khối.

“Không cần không cần, ta làm cho Tam muội là được rồi, dù sao ta ở nhà nhàn rỗi cũng không có việc gì làm.” Du Uyển vội nói, đời trước Lục Vi vẫn luôn thân cận đối đãi với nàng, Du Uyển thích tiểu cô nương có tính cách hồn nhiên ngây thơ này.

“Như vậy sao được, ta không thể lấy không chị dâu, ân, quyết định như vậy đi!” Lục Vi kiên trì nói, nói

xong cũng thu xếp đánh bài, không cho Du Uyển cơ hội cự tuyệt.

“Đại thiếu nãi nãi còn ăn sao?” Muốn thu dọn mặt bàn, Tiểu Phương chỉ vào bánh kem trước mặt Du Uyển, cười hỏi.

Du Uyển rất thích bánh kem này, nhưng, ba người khác đều không ăn, nàng cũng không tiện ăn tiếp.

Bánh kem bị lấy đi trước mặt, Du Uyển nhìn thoáng qua nhiều một chút.

Bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng cười khê, Du Uyển nghi hoặc ngẩng đầu, liền đối mặt đôi mắt mang ý vị thâm trường của Lục Quý Hàn, ánh mắt kia sắc bén, giống như có thể xem thấu nàng đang suy nghĩ gì.

Du Uyển lập tức tròn mắt, âm thầm cắn môi.

“Tứ ca cười cái gì?” Lục Vi kỳ quái hỏi.

Lục Quý Hàn lắc đầu, không nói.

Mặt chược đã bưng lên, bốn người bắt đầu chơi bài.

Du Uyển ván thứ nhất vận may cực kỳ tốt, ăn hai lần liền chờ hồ cái chủng loại kia*, nàng một bên âm thầm mừng thầm, một bên ngóng trông Lục Quý Hàn đánh ra bài nàng muốn, nhưng mà Du Uyển rất nhanh liền phát hiện, nàng đánh cái gì Lục Quý Hàn liền đánh cái đó, lần một lần hai có thể nói trùng hợp, nhiều lần, rõ ràng là Lục Quý Hàn không muốn nàng ăn!

*hồ cái chủng loại kia: Re nghĩ đang chỉ ăn quân bài tốt phù hợp với bài Du Uyển đang có. Re chưa chơi mặt chược bao giờ chỉ biết xem phim để lấy tư liệu. Ai thấy chỗ nào nghĩa sai thì nói cho Re nhé.

Nàng nhìn ra được, Lục Vi, Lục Phù đương nhiên cũng nhìn ra được, nhưng hai tỷ muội cũng không kỳ quái, bởi vì Lục Quý Hàn đánh bài hai người đều biết đặc điểm: Thứ nhất, Lục Quý Hàn không cần nhìn bài, chỉ dùng tay mò liền có thể mò ra bài là cái gì, thứ hai, Lục Quý Hàn đặc biệt có thể nhớ bài, cực kỳ dễ dàng đoán được ba nhà khác cần gì, đối với nhà dưới hẩn phòng ác hơn, trừ phi hẩn có chủ tâm nhường.

Lục Vi quan tâm hướng Du Uyển phổ cập khoa học hai điểm này, vì để Du Uyển biết, Tứ ca cũng không phải là đơn độc nhằm vào nàng.

Du Uyển rõ ràng đã không trông cậy vào ăn bài Lục Quý Hàn, nàng liền tự mình bắt!

Nàng chỉ thiếu bài đặc biệt, không cần phải giữ bài, bài mới bắt cho dù tốt nàng đều sẽ đánh đi ra, có thể

tiện nghi Lục Vi một hồi liền ăn nàg một ngum.

Cứ như vậy, Du Uyển đem Lục Vi gọi ăn!

Lục Vi cười đến đặc biệt xán lạn, Du Uyển bị mất hai khối, cùng trước kia thăm thua so sánh nàg cũng không có coi ra gì.

“Người gốc a, không biết đi theo nàg đánh?”

Ngay tại thời điểm Du Uyển vội vàng bỏ tiền, Lục Quý Hàn đột nhiên đưa tay, một tay lấy bài trước mặt nàg nhún đồ. Du Uyển trong tay có một bộ ba, năm đầu mới nổi, nàg chỉ muốn bắt bốn cái, vừa mới bắt sáu đầu liền đánh ra ngoài. Lại nhìn bài Lục Vi, nguyên lai là ba, năm, bảy đầu, bên trên Lục Vi đánh ra ba đầu, hồ sáu đầu.

Lục Quý Hàn chỉ chỉ Lục Vi đánh ra ba đầu, lại đem Du Uyển ba đầu ném ra, sáu đầu cầm về, không chút lưu tình nói: “Nàg đánh qua ba đầu, người lại khẳng định từ bỏ đánh nàg, sau đó người góp đúng năm sáu đầu, còn có thể nhiều Hồ Nhất cái bảy đầu, đạo lý đơn giản như vậy cũng đều không hiểu, có phải là vừa mới bị nhiều lần không cho ăn, đầu bị bơ đến khét?”

Nàg nghe đến gốc, nàg không thua tiền ai thua tiền?

Kỳ thật chơi bài nhiều, có chút kinh nghiệm tự nhiên lục lợi ra, Du Uyển bị ăn thiệt thòi nàg liền chơi ít đi, đúng dạng người mới chơi.

Nàg nhìn bài mình, đã cảm thấy Lục Quý Hàn giảng có đạo lý, mình đánh nhầm, lại bởi vì Lục Quý Hàn nói giọng điệu nghiêm khắc mà khuôn mặt ngượng ngùng đỏ lên. Một tiểu tức phụ vừa mới gả tới, da mặt mỏng nhiều hơn a, trước mặt mọi người bị người khác mắng xuẩn*, Du Uyển rất nhanh rơi nước mắt.

*xuẩn: ngu xuẩn

Lục Vi đau lòng cho chị dâu, thở phì phò kết thân ca nói: “Chẳng phải thắng ca có mỗi hai khối tiền, còn nhỏ mọn như vậy sao?”

Ván này Lục Quý Hàn là Trang gia*, Du Uyển thời điểm thua hai khối, Lục Quý Hàn cũng phải ra hai khối.

*Trang gia: Re nghĩ là cùng một đội.

Lục Quý Hàn chấp nhận suy đoán của muội muội, đưa tiền cho muội muội, hấn lại dùng giọng điệu bất thiện dạy dỗ Du Uyển một câu: “Ngày tháng còn dài, nhớ cách người khác chơi bài, bằng không thì mỗi ngày đều phải đưa tiền cho người ta.”

Du Uyển mím môi.

Ván này nàng làm Trang gia.

Du Uyển sợ thua tiền, càng sợ càng nghĩ muốn thắng, trước kia không ai chỉ điểm nàng, vừa mới bị Lục Quý Hàn răn dạy mặc dù làm cho nàng khó xử, nhưng cũng giúp nàng chỉ ra hai cách đánh. Du Uyển học rất nhanh, bây giờ liền bắt đầu lưu ý bài Lục Vi, chỉ cần nàng có bài Lục Vi đánh qua vô dụng với mình, Du Uyển trước hết đánh loại bài này.

“Đại tẩu tốt xấu, một quân cũng không cho ta ăn.” Lục Vi chu môi làm nũng.

Du Uyển mặt đỏ lên, vừa do dự có hay không nhường, Lục Quý Hàn bỗng nhiên hừ một tiếng: “Cho người ăn, người lẽ nào không muốn ăn tiền của nàng?”

Lục Vi từ dưới đáy bàn đá cho hắn một cước.

Du Uyển đương nhiên không nỡ thua tiền, tiếp tục xem Lục Vi.

Ván này Lục Quý Hàn đánh xong một quân bài, Du Uyển liền đi bắt bài, ngay tại thời điểm nàng đã nắm chặt chược lên, nhà trên Lục Quý Hàn, Lục Phù đột nhiên kịp phản ứng, liên tục kêu lên: “Chờ một chút, ta muốn đụng!”

Nàng đụng một cái, liền đổi thành Lục Quý Hàn một lần nữa bắt bài.

Không đợi Du Uyển kịp phản ứng, một bàn tay lớn ngón tay thon dài đột nhiên nắm chặt bàn tay nhỏ của nàng, Du Uyển kinh hãi, Lục Quý Hàn thì tại chỗ ba nữ nhân ở dưới mí mắt, chậm rãi đem bài mặt chược trong tay Du Uyển móc ra, móc xong còn dạy dỗ Du Uyển một câu: “Người nên bắt sao?”

Loại tình huống này, lúc chơi mặt chược thường xuất hiện trải qua, bởi vậy, Lục Phù, Lục Vi đều chỉ cười.

Du Uyển ngượng ngừng thu tay lại, trong lúc nhất thời cũng không xác định được Lục Quý Hàn có hay không phải cố ý chiếm món hời của nàng.

Lục Quý Hàn có mặt bài là Trương Đông gió.

Thần sắc hắn không vui đem bài bày ở trước mặt Du Uyển: “Nhìn xem, bài đều bị người sờ xấu.”

Du Uyển đỏ mặt, vừa muốn nắm bài, chợt nhớ tới cái gì, nhìn lại bài mình một chút, nàng cúi đầu đẩy ngã bài, nhỏ giọng nói: “Hồ”.

Đông Phong, chín mươi ngàn nhưng khi đụng tác dụng hoàn toàn ngược lại, Lục Quý Hàn Đông Phong giúp nàng ăn bài.

Ngày hôm nay Du Uyển đánh bài là đệ nhất ăn bài, nàng tâm tình siêu tốt, len lén liếc mắt nhìn Lục Quý Hàn, đã thấy trong mắt của hắn cũng có một tia cười.

“Được a, Đại tẩu học được cách đánh, dám hồ bài của ta.” Lục Quý Hàn dựa trên ghế, mắt đen nhắm lại, một bên móc thuốc lá một bên nhìn chăm chăm nàng nói.

Du Uyển không khỏi có chút sợ.

Lục Vi cho nàng chỗ dựa: “Đại tẩu đừng sợ, nên hồ liền hồ, dù sao Tứ ca so chúng ta đều có tiền hơn, ngày hôm nay chúng ta hợp lực thắng hắn!”

Du Uyển lại nhìn Lục Quý Hàn.

Lục Quý Hàn khinh miệt cười, châm được đầu thuốc, hắn ngậm lấy đầu thuốc trong miệng ngồi thẳng, đưa tay mã bài, ý vị rất rõ ván bài hiện tại mới chính thức bắt đầu.

Cắm vào phiếu tên sách

Tác giả có lời muốn nói:

Kỳ thật ta rất là ưa thích chơi mạt chược, ha ha ha ha, Tứ Gia đều không phải là đối thủ của ta!

Lục Tứ: Chơi thử một chút, thua liền đem Uyển Uyển đưa tới trên giường của ta.

Uyển Uyển: Không cho phép thử!

Cảm ơn tiểu tiên nữ nhóm địa lôi ~

- —oOo—

8. Chương 6: Ngày Hôm Nay Tứ Ca Được Nghỉ, Chúng Ta Ngồi Xe Của Ca

Converter: lacmaitrang

Editor: Aki Re

Lục Quý Hàn về sau bắt đầu hút thuốc, vận may giống như lập tức khá hơn, đánh thắng toàn bộ!

Du Uyển cùng tỷ muội Lục gia đều thua.

Du Uyển xếp tiền vào trong ví tổng cộng có năm mươi khối, giờ nàng thua chỉ còn tám khối tiền, Lục Phù không chơi, đẩy ngã bài đứng lên: “Không chơi không chơi, ta cầm bài đều bị Tứ ca ăn, không có ý nghĩa!” Nàng thua nhiều nhất, nhanh chóng mất một trăm khối, Lục Phù không thèm để ý chút tiền ấy, có thể do liên tục thua nên nhiệt tình cũng giảm hẳn.

“Thua không nổi.” Lục Quý Hàn cười nhạo, nói xong mắt nhìn Du Uyển.

Du Uyển quen thuộc thua, mặc dù đau lòng, nhưng mặt ngoài vẫn là rất bình tĩnh.

“Được rồi, đều trả lại cho các người.” Lục Quý Hàn đột nhiên đem tiền hăn thắng mang ra, chất thành một hàng tiền giấy ở giữa bàn chơi mặt chược.

Lục Phù, Lục Vi lập tức tâm như hoa nở, không khách khí chút nào đem tiền chính mình thua đoạt trở về. Du Uyển dù sao cũng là có họ khác hai người, ngại ngừng động thủ, tỷ muội Lục gia cầm xong tiền của mình, trên mặt bàn còn lại một đồng tiền giấy, có mấy tờ mệnh giá hai mươi, tổng cộng đều vượt qua một trăm.

“Đây đều là của Đại tẩu.” Lục Vi thu tiền, kín đáo đưa tất cả cho Du Uyển.

Du Uyển vội nói: “Ta không có thua nhiều như vậy...”

Lục Vi kỳ quái: “Vậy tẩu thua nhiều hay ít?”

Du Uyển trong lòng cũng tính toán nhớ kỹ, nhỏ giọng nói: “Liên thua hơn bốn mươi.”

Lục Quý Hàn lúc này mới nhớ tới cái gì, cau mày nói: “Tiền vốn của ta cũng ở bên trong.”

Mất thấy hăn muốn tới đoạt tiền, Lục Vi một tay cướp đi mặt tiền giấy trước mặt Du Uyển, cười hắc hắc chạy đến bên cạnh, sau đó nàng trước tiên đếm ra năm mươi khối cho Du Uyển, còn lại nàng lại lấy bình quân chia làm ba phần, ba nữ mỗi người được hơn hai mươi. Lục Phù nhìn có chút hả hê thu tiền, Du Uyển thấy Lục Quý Hàn miễn cưỡng dựa vào thành ghế, thể hiện dáng vẻ cũng không ngại, nhưng vẫn là đem số tiền Lục Vi cho nàng đều trả lại cho Lục Quý Hàn, còn phần nàng thua thì thu lại.

Hai nữ hài đều là muội muội Lục Quý Hàn, có thể chơi đùa, còn nàng không phải.

Nàng khách khí, Lục Quý Hàn liếc nhìn nàng một cái: “Đại tẩu thật không muốn?”

Du Uyển gật đầu, nhìn bài mạt chược cười yếu ớt: “Có chơi có chịu, ta là Đại tẩu, không thể chiếm tiện nghi của Tứ Gia.”

Tốt một cái danh Đại tẩu, Lục Quý Hàn cười cười, thật sự đem tiền thu vào túi mình.

Ở sâu trong nội tâm, Du Uyển có chút hi vọng Lục Quý Hàn khách khí trả lại, cho nàng cầm giữ, bất quá việc đã đến nước này, nghĩ đến lần trước Lục Quý Hàn giúp nàng thắng hơn sáu mươi khối, Du Uyển rất nhanh liền bình thường trở lại.

Kết thúc việc chơi bài, hai huynh muội Lục Phù cùng Lục Quý Hàn hẹn thời gian buổi chiều đi ra ngoài xong liền đi.

Du Uyển nhớ kỹ việc lúc này, muốn may áo cho Lục Vi liền mời Lục Vi đi cùng nàng ra bên kia đo kích thước, Lục Vi giống như tiểu hồ điệp theo nàng đi ra ngoài.

Dưới cây ngô đồng, Lục Quý Hàn ngồi trên ghế, mãi cho đến khi thân ảnh Du Uyển biến mất ở cửa sân, hắn mới thu tầm mắt lại, cúi đầu nhìn tay mình. Du Uyển mu bàn tay đặc biệt kiều nộn, hắn thời điểm hắn cầm lên, giống như đang cầm Ôn noãn mỹ ngọc*, nhưng đáng tiếc thời cơ không thích hợp, không thể sở hữu thêm một hồi.

*Ôn noãn mỹ ngọc: mỹ ngọc ấm áp.

Lục gia có mở cửa hàng tơ lụa, nữ quyến Lục gia một năm bốn mùa đều sẽ được phát bốn cuộn tơ lụa, nữ quyến chọn loại mình thích sẽ may vá thành xiêm y.

Lục Vi mới mười ba tuổi, lại là tiểu thư nhà giàu không lo ăn mặc, cân nhắc không có chu toàn như vậy, đo xong kích thước, nàng ở Thúy Trúc hiên ngồi một hồi liền đi. Du Uyển đưa nàng đi ra ngoài, trở lại hậu viện, Du Uyển mang ra bốn cuộn lụa Tú Nhi mới cầm về đưa cho nàng trước đó không lâu, sau đó một phen suy nghĩ, Du Uyển quyết định chọn lấy một thước vải màu hồng nhạt, chuẩn bị may xiêm y cho Lục Vi.

Đã thưởng cho mình nghỉ ngơi một thời gian, tinh thần tốt, Du Uyển quen thuộc bắt đầu vẽ trước.

Để làm bộ y phục hợp với Lục Vi, nàng khẳng định không thể dùng những những kiểu thêu thùa phổ biến đa dạng trên thị trường kia, nghĩ đến tên Lục Vi, Du Uyển có chủ ý, thử vẽ trên mảnh giấy trắng lên đoá hoa tường vi. Tú Nhi bưng trà tiến đến, thấy được nàng vẽ mấy loại hoa tường vi, phi thường kinh ngạc: “Đại thiếu nữ này còn biết hội họa a, thật là dễ nhìn.”

Du Uyển cười, một bên vẽ một bên giải thích nói: “Đều là ta học cùng nương.”

Phụ thân của nàng làm may vá, chuyên làm sườn xám, mẫu thân là tú nương, sườn xám áo váy đều tinh thông, chỉ là phụ thân lúc còn sống không nỡ để mẫu thân làm việc vất vả, cơ bản đều không cho mẫu thân thêu thùa may vá, nếu không liền sinh ý. Bất kể là làm sườn xám hay là áo váy, đều cần các loại thêu thùa đa dạng, tự nhiên liền yêu cầu phải biết may vá tinh thông các loại hoa văn hoa diêu. Du Uyển sống ở gia đình mình lâu như vậy, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, lại có hứng thú làm quần áo, mặc dù nàng không có học trong trường học chuyên nghiệp huấn luyện, luận về kiến thức may cơ bản cùng kinh nghiệm may áo, Du Uyển so với học sinh ở rất nhiều trường đại học trang phục có tiếng đều thập phần giỏi hơn.

Tú Nhi vừa muốn khen đại thiếu nữ này tay nghề so với tú nương bên ngoài còn tốt hơn, nhưng lại cảm thấy loại tán dương này không thích hợp với một hào môn Thiếu nữ này, liền trực tiếp khen Du Uyển có tài vẽ tốt.

Du Uyển tỉ mỉ vẽ lên mấy loại hoa, sau đó để Tú Nhi cùng một chỗ bàn luận chọn loại hoa tường vi nào tốt hơn, Du Uyển đang muốn cắt may vải, Lục Vi dạo phố trở về. Du Uyển buông đồ vật xuống đi đến tiền viện nghênh đón, liền thấy Lục Vi trong tay mang theo một cái hộp xinh đẹp, đằng sau nha hoàn của nàng là Tiểu Phương ôm hai chất vải.

“Đại tẩu, đây là ta từ nhà hàng Tây mang bánh kem về, bánh kem này không được trả lại, ngày hôm nay tỷ mau ăn hết a.” Lục Vi đem bánh kem đưa tới.

Lễ vật đưa tới cửa, Du Uyển không tiếp tục khách khí, cười nói cảm ơn.

Lục Vi lại chỉ vào Tiểu Phương đang cầm chất vải trong tay nói: “Buổi sáng ta quên đưa vải tới, vẫn là nhờ Tứ ca nhắc nhở ta mới nhớ ra, đây là ta từ cửa hàng tơ lụa nhà chúng ta chọn, hồng phấn ta dùng, đỏ cho tẩu, Đại tẩu mặc loại vải màu đỏ này khẳng định rất đẹp.”

Du Uyển có chút ngoài ý muốn, Lục Quý Hàn là người lạnh lùng kiệt ngạo như vậy, thế mà có thể cân nhắc đến điểm ấy.

Nàng thoải mái thu hai lễ vật, dẫn Lục Vi đi xem các bức họa tường vi để Lục Vi tự mình chọn. Lục Vi trông thấy Du Uyển thiết kế họa cho áo, nhân tình sáng lên, nhìn quần áo thật đẹp, nhìn đa dạng thật đẹp, tiểu cô nương không tưởng tượng ra được dáng vẻ của thợ may, liền để Du Uyển tự mình làm chủ, nàng chỉ còn chờ nhận quần áo.

Tiểu cô nương hài lòng đi rồi, Du Uyển ngó ngó trên bàn hai chất vải cùng bánh kem, do dự mãi, quyết định ăn bánh kem trước.

Bánh kem có tám miếng vừa to vừa lớn, phía trên bôi một tầng bơ thật dày, ở phía bơ bên trên còn tô điểm mấy hình trái tim sô cô la đen sì. Sô cô la đặc biệt ngọt, Du Uyển đưa một miếng cho Tú Nhi, còn lại nàng ăn, kỳ thật ăn vào một nửa đã cảm thấy hơi no bụng, có thể thấy ăn thứ này dễ dàng khiến bụng khó chịu, Du Uyển cũng không phải là người thích lãng phí.

Ăn một hộp bánh kem vào trong bụng, Du Uyển quyết định không ăn cơm tối.

Ngày thứ hai, Du Uyển chuyên tâm vào may áo váy cho Lục Vi, Lục Vi chỉ cần áo, nhưng áo váy nguyên bộ vẫn thật đẹp.

Tuần này Lục thái thái, Đại di thái, Nhị di thái đều có xã giao, vẫn là khác biệt so với trước kia, chỉ gọi Du Uyển đi đánh bài một lần. Bởi vì từ lúc Lục Quý Hàn chỉ dạy học được chút kinh nghiệm, Du Uyển thua không có thảm như trước. Kỳ thật Du Uyển đời trước cũng thường thường bởi dám thái thái đánh bài, nhưng, thứ nhất không có người chỉ điểm nàng, thứ hai nàng đều để tâm tư tình cảm vợ chồng của nàng cùng Lục Tử Khiêm lên trên hết, chưa hề chân chính dụng tâm chơi bài, cho nên đánh bài từ đầu đến cuối giống hệt như người mới.

“Uyển Uyển bỗng thông minh nha.” Nhị di thái không cao hứng lắm khen.

Du Uyển chỉ cười.

Lại đến thứ bảy, không đợi Du Uyển đi tìm Lục Vi, Lục Vi đã hưng phấn đến xem tiến triển may bộ đồ mới.

Du Uyển đã vá tốt phần áo váy trắng, lấy chỉnh thể thanh lịch làm chủ, chỉ ở đường viền cổ áo, bên hông váy cùng hai ống tay áo thêu hoa tường vi khác nhau, váy dài dùng vạch phần thêu một vòng Triền Chi Sắc Vi*, cùng cái áo phía trên làm nổi bật vẻ đẹp cho nhau. Lục Vi tuổi còn nhỏ, mặc bộ đồ này càng tăng thêm sự linh hoạt cùng đáng vẻ non mềm phần nộn, nàng thích nó vô cùng, ôm lấy Du Uyển hôn một cái, sau đó liền trực tiếp chạy ra ngoài khoe khoang.

*Triền Chi Sắc Vi: Re lên mạng hỏi bác Gò không ra, lên bản raw cố dịch ra thấy bông hồng gì đó nên Re nghĩ câu này đang chỉ Du Uyển may hoa tường vi màu hồng viền trắng. Nếu Re dịch sai thì cầu cao nhân giúp sửa lại.

Mẹ đẻ hai huynh muội đã qua đời, cha ruột còn chưa có trở lại, Lục Vi muốn khoe khoang, liền nghĩ đến anh ruột đầu tiên.

Lục Quý Hàn tuần này cũng không có nhàn rỗi, Lục lão gia muốn con trai về nhà học tập, an bài một quản sự chỉ bảo cho con trai mình, Lục Quý Hàn liền mặt lạnh đi theo quản sự dạo quanh bốn phía cửa hàng nhà mình, cuối tuần mới lấy một ngày nghỉ ngơi.

Ngày hôm nay hắn chuẩn bị đi lên núi bắn súng đi săn, quần áo đều đổi xong, áo sơ mi trắng thu vào thắt lưng quần, thắt lưng màu đen được thắt chặt, phác họa ra mảnh thân eo hẹp của nam nhân, dưới chân đi một đôi giày đen, tư thế hiên ngang chỉ có ở quân nhân lộ ra. Lục Vi nhìn thấy ca ca trong bộ dạng này liền ngẩn người, chỉ cảm thấy Tứ ca nhà mình thật là đẹp trai!

“Tứ ca rất đẹp trai a.” Lục Vi cười hì hì khen.

Lục Quý Hàn hững hờ nhìn muội muội một chút, tiếp tục chơi với khẩu súng trong tay.

Lục Vi bĩu môi, đứng ở trước mặt hắn vươn tay ra: “Tứ ca nhìn muội thấy có thay đổi gì không?”

Lục Quý Hàn bỗ thí nhìn qua, cau mày nói: “Mập.”

Lục Vi giận dữ, nhào tới đánh hắn, Lục Quý Hàn cười, không còn trêu đùa muội muội, vỗ nhẹ cái áo trên người nàng: “Đại tẩu làm?”

Lục Vi gật đầu, đắc ý xoay một vòng: “Có phải rất đẹp mắt hay không?”

Lục Quý Hàn trong mắt trông thấy muội muội, trong đầu lại đem muội muội đổi thành Du Uyển, nếu như nàng cũng ăn mặc thật xinh đẹp đến trước mặt hắn xoay quanh...

“Tạm được, chịu đựng có thể nhìn.” Lục Quý Hàn không yên lòng nói.

Lục Vi lại đánh hắn một lần nữa.

Lục Quý Hàn sờ sờ đầu muội muội: “Đừng chỉ nhìn vào vẻ đẹp, ta nhớ muội đã nói muốn đưa Đại tẩu một kiện váy làm quà đáp lễ?”

Lục Vi kinh hô hét lên: “Muội suýt nữa quên mất!”

Lục Quý Hàn nói: “Vừa vặn ngày hôm nay ta rảnh, muội kêu Đại tẩu đi luôn, ta lái xe đưa hai người đi Hưng An lâu.”

Hưng An lâu là cửa hàng Tây lớn nhất Nam Thành, bên trong bán đều là đồ nước ngoài, váy, đồ trang điểm, giày các loại đồ chơi cái gì cần có đều có, phụ nữ giàu có cùng các tiểu thư thích nhất đến Hưng An lâu đi dạo.

Lục Vi cảm thấy cái chủ ý này rất tốt, cùng ca ca hẹn ở đại môn bên kia lát nữa gặp, xong liền chạy đi mời Du Uyển. Du Uyển kiên trì không chịu nhận váy của Lục Vi, Lục Vi cũng kiên trì muốn đưa nàng đi chọn, Du Uyển không chịu, nàng liền ôm cánh tay Du Uyển kéo ra ngoài. Du Uyển nói thế nào cũng đều vô dụng, Tú Nhi cũng hỗ trợ Lục Vi khuyên nàng, Du Uyển không có cách đành phải đồng ý.

“Đi đến gặp thái thái nói một tiếng đi.” Là nàng dâu mới gả tới, Du Uyển cảm thấy nàng đi ra ngoài nhất định phải nói với bà bà một tiếng.

Lục Vi lại cảm thấy đi ra ngoài chỉ là chuyện nhỏ, không có nghiêm trọng, còn khuyên Du Uyển đừng quá khách khí như vậy.

Du Uyển liền trực tiếp bị Lục Vi dẫn tới trước cửa Lục gia.

Trước cửa, một chiếc xe hơi màu đen dừng lại, lái xe nhìn thấy hai người đã sớm cửa xe đang sau ra, vì vậy thân ảnh người nam nhân trong xe liền hiện ra. Không phải đi sẵn, Lục Quý Hàn đổi một thân âu phục màu trắng, hần vô cùng lạnh lùng lẳng lẹ tướng* nhưng màu trắng này đã hơi dịu đi sự lạnh lùng trên người hần lại.

*lệ tướng: sắc sảo,...

Du Uyển bước chân chậm lại, nghi hoặc mà nhìn về phía Lục Vi, Lục Quý Hàn cũng muốn đi sao?

Lục Vi cười giải thích nói: “Ngày hôm nay Tứ ca được nghỉ, chúng ta ngồi xe của ca đi Hưng An lâu.”

Du Uyển không muốn cùng Lục Quý Hàn thân cận quá gần, nhưng, người đã đến trước xe, nàng tìm không được cơ né tránh. Triều đại xưa chị dâu cùng tiểu thúc muốn tránh hiềm nghi, hiện tại thời đại đã khác, các loại quy củ đều nói lỏng, huống chi, hai người cũng không phải là đơn độc đi mà còn có Lục Vi đi cùng.

Lục Vi chủ động ngồi sát bên cạnh ca ca, Du Uyển ngồi bên cạnh Lục Vi, đằng sau không gian rất lớn, ba người cũng đều là người gầy, không cần chen chúc.

Ô tô xuất phát, Lục Vi nhiệt tình cùng Du Uyển nói chuyện phiếm.

Lục Quý Hàn ngồi ở tận bên trong, không thể nghiêng đầu, hần chỉ có thể nhìn thấy đôi tay nhỏ của Du Uyển đặt lên trên đầu gối.

Hần chuyển hướng ra ngoài cửa sổ.

Khó được hôm cùng đi ra ngoài, ngày hôm nay muốn chiếm chút lợi lộc, tựa hồ không thể nào làm nổi rồi.

Cắm vào phiếu tên sách

Tác giả có lời muốn nói:

Kim lòng không đậu nghĩ đến sự cố trong phòng thử áo, khụ khụ, ta muốn xem trí tưởng tượng của mình!

Cảm ơn tiểu tiên nữ nhóm địa lôi ~

- —oOo—

9. Chương 7: Ta Đây Là Lần Đầu Tiên Giúp Nữ Nhân Chọn Quần Áo

Converter: Lacmaitrang

Editor: Aki Re

Du Uyển đời trước chưa có tới Hưng An lâu.

Lục Tử Khiêm đối với nàng rất chu đáo, nàng bị đau đầu nhức óc, Lục Tử Khiêm sẽ lập tức phái người mời y, thậm chí còn bảo nha hoàn lui ra sau đó tự tay nắm nàng uống thuốc, nhưng trừ ngày lễ ngày tết hẳn sẽ theo nàng về nhà ngoại, còn lại những ngày khác Lục Tử Khiêm chưa từng có mang nàng đi ra ngoài đi dạo qua, cái gì nhà hàng Tây hiệu buôn tây, những thứ này đối với Du Uyển nói đến đều là đồ vật ở một cái thế giới khác vậy.

Lục gia có ba vị tiểu thư, Lục Vi xem như là người thân nhất với nàng, nhưng hai người thân phận không giống, một người là Thiếu nữ nãi nãi, một người là học sinh hồn nhiên ngây thơ có tiền bộ, Lục Vi cuối tuần cơ hồ đều là cùng các bạn học đi chơi. Du Uyển khi đó cũng đắm chìm trong nỗi buồn về sự bất hoà của hai vợ chồng, tính cách trầm mặc, đối với đám người Lục gia mà nói, nàng tựa như mỗi ngày đều sẽ xuất hiện ở bên đám Lục thái thái được bài trí một cái tên là “Đại thiếu nữ nãi”, không có ai sẽ quan tâm quá nhiều tới nàng.

Bây giờ, nàng ngồi ở trong ô tô của Lục Quý Hàn, cùng Lục Vi trò chuyện vui vẻ.

Vì sao lại thành cái dạng này?

Du Uyển nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể cho là do nàng cùng Lục Quý Hàn lần đầu gặp nhau trước thời điểm ở đời trước. Kiếp trước nàng không có kém chút bị ô tô hấn đụng, không có đem vị trí đánh bài đưa cho hắn, về phần tại sao sự thay đổi nho nhỏ liền có thể tạo ra sự khác biệt lớn đến như vậy, Du Uyển cũng không thể nói rõ được.

Đến Hưng An lâu.

Cả Ba người cùng một chỗ xuống xe.

Lầu một bán các mặt hàng chính là vớ giày, đồ trang điểm cùng các loại đồ vật nhỏ, tầng hai mới là chuyên bán trang phục.

Lục Vi nắm tay Du Uyển đi đến phía trước, Du Uyển bị hấp dẫn bởi các mặt hàng phương Tây rực rỡ muôn màu, không kịp nhìn. Đi qua một cửa hàng bán nước hoa, Du Uyển hoàn toàn bị các loại bình nước hoa xinh đẹp bên trong mê hoặc, các bình trong suốt như thủy tinh, trong không khí hương thơm tràn ngập.

Lục Vi không có chú ý tới tầm mắt của nàng, Lục Quý Hàn ở phía sau nhìn thấy, nhưng hắn cũng không

có gọi hai người dừng lại, chỉ nói với Lục Vi: “Các người đi lên trước, ta ở phía dưới dạo chơi, một lúc sau đi tới tầng hai tìm các người.”

Nữ nhân đi dạo phố, kỳ thật cũng không có cần nam nhân đi cùng, Lục Vi cười đáp ứng.

Hai người rất nhanh lên lầu hai.

Tầng hai tất cả đều là bán quần áo, đại bộ phận đều là váy, nhưng cũng có sườn xám truyền thống cùng áo váy.

Du Uyển xuất thân từ tiệm may nhìn thấy toàn bộ đều là quần áo xinh đẹp. Nàng là nữ nhân trời sinh đối với hoa phục rất thích, lại là một người may vá ra ngoài từ góc độ chuyên nghiệp thưởng thức cùng nghiên cứu. Lục Vi lôi kéo nàng vào một cửa hàng nhìn, muốn vì nàng chọn lựa một kiện trang phục thích hợp nhất, Du Uyển lại như một người vừa bước vào sân trường học sinh, háo hức tiếp thu chiếc váy hiện tại lưu hành nhất.

“Đại tẩu, cửa hàng này có thứ tẩu thích không?” Lục Vi thấy nàng nghiêm túc, mong đợi hỏi.

Du Uyển trừ quan sát quần áo, còn chú ý tới giá cả cùng nhãn hiệu trên quần áo, tùy tiện lấy một kiện cũng đã mười lăm khối tiền!

Nàng liếc mắt nhìn nhân viên, vụng trộm đưa một ánh mắt phủ nhận cho Lục Vi.

Lục Vi liền mang nàng đi xem cửa hàng tiếp theo.

Thời điểm hai người đi dạo đến cửa hàng thứ ba, Lục Quý Hàn cũng đã tìm đến đây, chú ý thấy Du Uyển dùng ánh mắt chuyên chú nhìn quần áo, Lục Quý Hàn lập tức nhận ra được, Du Uyển cũng không phải là đang chọn quần áo, mà là đang nghiên cứu.

Lục Quý Hàn trong lòng hơi động, nhìn về áo váy Du Uyển tự may trên người muội muội, kỳ thật muội muội khen không sai, Du Uyển tay nghề không kém một chút nào có phần hơn tú nương danh tiếng khác.

“Tẩu sẽ tự may váy?”

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng tiếng trầm thấp réo rất quen thuộc của nam nhân, Du Uyển giật mình, quay đầu liền đối mặt với cặp mắt đen thâm Thủy của Lục Quý Hàn.

Nàng trước tiên lui ra sau hai bước, rồi lắc đầu: “Sẽ không.” Không được tiếp xúc qua kiểu dáng quần áo này, nàng nơi nào sẽ.

Lục Quý Hàn cũng không có trả lời lại.

Cửa hàng thứ năm là sườn xám, chuyên bán váy sườn xám kết hợp với kiểu dáng Trung Tây, tiệm này phi thường nổi danh, cửa hàng cũng rất lớn, bên trong có mấy vị thái thái, tiểu thư đi dạo. Có người nhận ra Lục Vi, nhiệt tình tới chào hỏi, Lục Vi cũng giới thiệu cho đối phương ca ca từ quân khu Nam Thành vừa mới trở về cùng chị dâu.

“Tứ ca, Đại tẩu, vị này chính là Tưởng Mạn Mạn Tướng tử tử, nàng cùng Nhị tử là bạn học cùng lớp.”

Du Uyển hướng người Lục Vi giới thiệu tên Tưởng Mạn Mạn mỉm cười.

Tưởng Mạn Mạn mười sáu tuổi, là cháu gái ruột của hiệu trưởng trường cao trung Nam Thành, nàng có mái tóc quấn theo phong cách phương Tây, cặp mắt to đào hoa trong veo, cái miệng anh đào nhỏ nhắn hồng hồng, là một nữ nhân phi thường xinh đẹp, so với ba tỷ muội Lục gia có phần xuất chúng hơn. Tưởng gia có lẽ không giàu có như Lục gia, nhưng ông nội của Tưởng Mạn Mạn là hiệu trưởng, Tưởng phụ thân cùng thúc thúc Mạn Mạn đều tham gia chính trị, luận địa vị, Tưởng gia vẫn cao hơn Lục gia một tầng.

Bởi vậy, Tưởng Mạn Mạn khi ở cùng Nhị tiểu thư Lục Phù, thời điểm Lục Phù nịnh bợ nàng càng nhiều.

Tưởng Mạn Mạn cùng Lục Phù quan hệ tốt, bất quá, hôm nay Tưởng Mạn Mạn là lần đầu tiên nhìn thấy Lục Quý Hàn.

Nàng hiếu kì lớn mật đánh giá Lục Quý Hàn, không có lưu ý Du Uyển đang khách khí cười một tiếng.

Du Uyển đã thành thói quen bị bằng hữu nhà giàu ngang bằng Lục gia không để mắt đến, cũng không để ở trong lòng, yên lặng đứng ở một bên làm trang trí.

“Người là Tứ ca của Vi Vi? Ta làm sao cho tới bây giờ chưa thấy qua người?” Tưởng Mạn Mạn ngửa đầu, cặp mắt xinh đẹp đào hoa nhìn thẳng vào con mắt của Lục Quý Hàn.

Lục Quý Hàn thần sắc hờ hững.

Lục Phù lúng túng hoà giải: “Tứ ca ta ở phương bắc học hơn hai năm tại trường quân đội, tháng này vừa mới trở về.”

Tưởng Mạn Mạn ánh mắt sáng lên, hưng phấn hỏi Lục Quý Hàn: “Trường quân đội chơi vui không? Người có hay dùng súng không?”

Hai nữ sinh bên cạnh đi cùng nàng cũng đều khẩn trương nhìn xem Lục Quý Hàn, năm nay rất lưu hành phim chiến tranh, trong điện ảnh nhóm nam chính mặc đồng phục, bắn súng như thần, hấp dẫn một nhóm lớn nữ học sinh trẻ tuổi. Lục Quý Hàn đã có dung mạo cùng dáng người xuất chúng, gia thế hơn người, còn

học ở trường quân đội, nếu đem hắt ném vào trường nữ sinh, nhất định sẽ bị nhóm nữ học sinh vây quanh.

Đối mặt với sự thoải phòng của đám nữ hài tử, mắt Lục Quý Hàn nhìn về phía Du Uyển.

Ánh mắt Du Uyển đã rơi xuống váy sườn xám đối diện, cũng không nghe bọn hắt đang nói chuyện gì.

“Đi chọn quần áo, chọn xong liền đi.” Không nhìn ba người bọn Tưởng Mạn Mạn, Lục Quý Hàn không quá kiên nhẫn đối với người quen muội muội giới thiệu.

Bị lạnh nhạt rõ ràng như thế, Tưởng Mạn Mạn mặt vụt đỏ lên, quả thật quá mất mặt!

Lục Vi lúng túng, nhỏ giọng giải thích rõ: “Tứ ca ta không thích nói chuyện, các người chớ để ý.”

Lúc này Lục Quý Hàn đã đi về phía chiếc ghế sofa đặt trong cửa hàng, bóng lưng kiêu ngạo.

Tưởng Mạn Mạn nhìn thấy thân ảnh cao lớn của hắt, cắn cắn môi quay đầu đi, hai người tùy tùng phía sai ngó ngó nhau, cùng một chỗ đuổi theo.

Các nàng vừa đi, Lục Vi hai ba bước đi đến bên người Lục Quý Hàn, bĩu môi phàn nàn: “Tứ ca, người làm sao một chút mặt mũi cũng không chừa cho Tưởng tỷ tỷ.”

Lục Quý Hàn hai tay cắm trong túi quần, lưng tựa ghế sofa, nghiêng đầu dò bên trong cửa hàng quần áo.

Lục Vi nhìn thấy bộ dạng này của hắt, quyết định ngày hôm nay nhất định phải mua thật nhiều mấy bộ y phục, hung hăng làm thịt Tứ ca một trận.

“Đi, chúng ta đi chọn quần áo, sườn xám của tiệm này nổi danh nhất, Đại tẩu nhất định phải mua một kiện!” Lục Vi cũng muốn lôi kéo chị dâu cùng lúc làm thịt anh ruột mình.

Du Uyển chỉ cười, ngẩng đầu một cái lại nhìn thấy đối diện treo một kiện váy sườn xám, sườn xám nền trắng, thật hãm mộ khi dùng được đường chỉ thêu nhẹ lên từng đoá hoa hải đường cùng Lục Diệp* phối cùng cực kỳ thanh nhã, còn tăng thêm phần kiêu ngạo bên trong. Hai tay áo váy sườn xám bình thường có thêu đường viền hoa, cổ áo dùng ngọc trai đính lên, nhiều sườn xám mỹ lệ như vậy chỉ có bộ này khiến cho tim Du Uyển đập thành thịch.

*Lục Diệp: Lá cây màu xanh lá.

Nhưng nàng kịp thời che giấu sự yêu thích của mình, nhìn kiện sườn xám bên cạnh một lúc, Du Uyển len lén liếc mắt xem giá cả thấy trên nhãn hiệu ghi sáu mươi tám khối!

Du Uyển cũng không tiếp tục nhìn nó nữa!

“Đại tẩu, người nhìn xem cái này thế nào?” Lục Vi chọn trúng một kiện sườn xám trắng thuần khiết, nhảy cẫng hỏi Du Uyển.

Du Uyển cảm thấy thật đẹp mắt, gật đầu.

Lục Vi rất thích, liền để phục vụ giúp nàng tìm kích thước phù hợp với nàng, vui vẻ vào phòng thử áo mặc thử.

Lục Quý Hàn quét mắt nhìn dáng người mảnh khảnh của muội muội, khó mà phát hiện lắc đầu, sườn xám loại quần áo này càng thích hợp với người có dáng người duyên dáng hơn.

Hắn lại lần nữa hướng Du Uyển nhìn.

Du Uyển mới mười sáu tuổi, kỳ thực đã là nàng dâu mới gả, nàng vóc dáng không tính là cao gầy, nhưng tỉ lệ cơ thể đặc biệt tốt, thời điểm nhìn qua áo váy không rõ ràng, nhưng Lục Quý Hàn đã thấy qua nàng mặc sườn xám. Ngực to eo nhỏ chân dài, quả thực là trời sinh phù hợp mặc sườn xám. Lúc này nàng đứng bên cạnh Lục Quý Hàn, khuôn mặt ôn nhu đẹp như tranh vẽ.

Lục Quý Hàn cấp tốc đảo mắt một vòng bên trong tiệm sườn xám, sau đó bị một kiện sườn xám đỏ mận hấp dẫn, với màu sắc kiều mị* này, nàng mặc vào chắc chắn rất đẹp, bất quá, Lục Quý Hàn cũng nhìn ra được Du Uyển không phải là người đang phô bày tính tình, lại nhìn lần nữa, hắn liền chọn trúng món sườn xám nền trắng thêu hoa hải đường Du Uyển vô cùng thích kia.

*kiều mị: quyến rũ,...

Hắn hướng nhân viên phục vụ vẫy vẫy tay.

Nữ nhân viên phục vụ đi tới, cúi đầu nghe hắn nói, vừa nghe vừa nhìn Du Uyển, sau đó nữ nhân viên phục vụ gật gật đầu, an bài một nhân viên khác đi tìm một bộ sườn xám cùng kích thước gần đúng với Du Uyển.

“Ta cảm thấy món kia Đại tẩu rất thích.” Lục Quý Hàn bước nhẹ đến phía sau Du Uyển, xoay người ở bên tai nàng nói.

Du Uyển giật nảy mình!

Lục Quý Hàn đứng thẳng cười, chỉ vào sườn xám hắn đã chọn để Du Uyển nhìn.

Du Uyển nhanh chóng liếc mắt nói: “Ta cũng không phải rất thích nó.”

Lục Quý Hàn nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng nõn của nàng, thấp giọng hỏi: “Vây tẩu thích kiện nào?”

Du Uyển lắc đầu: “Ta không thường xuyên mặc kiểu dáng phương Tây này.”

Lục Quý Hàn cười: “Không thử một chút làm sao biết.” Nói xong, hắn tự nhiên nhẹ nhàng nắm bả vai Du Uyển, đẩy nàng tới hướng nhân viên đang đi đến, sử dụng âm lượng bình thường nói: “Đại tẩu khó được hôm đi ra ngoài, thử một chút đi, ánh mắt của ta sẽ không sai.”

Hắn biểu hiện ra dáng vẻ tình cảm thúc tẩu của hai người vô cùng tốt, mắt thấy hai nhân viên đều cười nhẹ nhàng mà hướng các nàng nhìn, Du Uyển lúc này như đang tận lực tránh né thân cận với hắn, cũng tỏ vẻ không bình thường.

“Thật sự không cần.” Du Uyển cứng đờ đi theo hắn hai bước, không hề để lại dấu vết bàn tay của hắn vừa rời khỏi bả vai.

Lục Quý Hàn đứng trước mặt nàng cản lại, đôi mắt băng lãnh toát lên vẻ nguy hiểm: “Ta đây là lần đầu tiên giúp nữ nhân chọn quần áo, xin Đại tẩu nể tình chút.”

Du Uyển sắc mặt biến hóa, cảm thấy trong lời nói của hắn có chứa hàm ý.

Nhưng vào lúc này, trong tiệm lại có hai vị khách nhân tới, là đôi mẹ con.

“Đi thử y phục, đừng cần ta thúc tẩu lần thứ hai.” Lục Quý Hàn trầm thấp uy hiếp, nói xong như không có việc gì từ bên cạnh nàng đi ra, dù vậy, Du Uyển vẫn phát giác được hai mẹ con mới tới tựa hồ hướng sang bên này nhìn bọn hắn mấy lần.

Du Uyển sợ người khác nghị luận, càng sợ nàng không đi thử đồ Lục Quý Hàn thật sự lại đến thúc nàng.

Nàng miễn cưỡng vui cười từ trong tay người nữ bán hàng tiếp nhận quần áo, tâm tình phức tạp đi đến phòng thử áo bên cạnh Lục Vi, nàng mới vừa đi vào liền nghe tiếng Lục Vi đi ra. Phòng thử áo rất nhỏ, chẳng khác nào một cái rương bịt kín, Du Uyển đóng cửa lại, biết người bên ngoài không cách nào vào được nhưng nàng vẫn không buông ra.

Nàng chưa từng có ở nơi khác ngoài phòng ngủ cởi quần áo ra.

Nàng đứng ở bên trong phòng gỗ, không biết qua bao lâu, sát vách có người quay lại, nàng nghe thấy tiếng Lục Vi hỏi thăm: “Đại tẩu, ngươi đã đổi xong chưa?”

Du Uyển tỉnh táo lại, cười nói: “Đã thử qua, không quá phù hợp.”

Nói xong, Du Uyển mở cửa phòng thử áo ôm quần áo đi ra, chờ Lục Vi ở bên ngoài.

Sau ba phút, Du Uyển cùng Lục Vi cùng rời khỏi khu vực phòng thử áo.

Lục Quý Hàn ngồi ở trên ghế sa lon, trông thấy Du Uyển mặc áo váy đi tới, hẩn nhú nhú mày.

Du Uyển không có hướng sang bên hẩn nhìn, đưa sườn xám đang ở trong tay cho nhân viên phục vụ: “Nhận lấy đi.”

Nhân viên phục vụ nghi hoặc hỏi: “Kích thước không thích hợp sao?”

Du Uyển qua loa gật đầu.

Nhân viên phục vụ đề nghị đổi kiện khác thử một chút, Du Uyển vừa muốn cự tuyệt, sau lưng bỗng nhiên truyền đến thanh âm không thể nghi ngờ của Lục Quý Hàn: “Liền lấy kiện này, bọc lại đi.”

Du Uyển nhú mày, Lục Vi không hiểu nhìn về phía ca ca.

Lục Quý Hàn hướng muội muội cười: “Đại tẩu thích cái này, chẳng qua là ngượng ngùng không muốn nhận lễ vật quý giá như vậy.”

Lục Vi đã hiểu, lập tức khuyên Du Uyển đừng khách khí với nàng, Du Uyển thấy hai huynh muội bọn hẩn cố chấp như vậy cảm thấy không nhận cái sườn xám này không được.

Lục Quý Hàn dứt khoát đưa tiền, nhân viên phục vụ gói kỹ quần áo, đem hai cái túi tinh xảo đưa cho Du Uyển, Lục Vi.

Lục Quý Hàn vượt lên trước nhận lấy, một tay mang theo hai cái túi.

Lục Vi thỏa mãn hừ một tiếng: “May là ca vẫn còn mấy phần khí độ của nam nhân đấy.”

Lục Quý Hàn cười không nói, đi ra khỏi cửa hàng sườn xám, nhìn phía trước muội muội nắm tay Du Uyển, Lục Quý Hàn đem một vật nhét vào túi sườn xám của Du Uyển.

Cắm vào phiếu tên sách

Tác giả có lời muốn nói:

Mọi người đừng nóng vội, thời cơ đã đến, phòng thử áo chắc chắn sẽ có!

p. s.: Hôm qua quẹt canh, giai nhân thực sự không còn khí lực bổ a, tẩu chương phát 100 cái tiểu hồng bao làm nhận lỗi đi, ha ha ha

Cảm ơn tiểu tiên nữ nhóm địa lôi ~

- —oOo—

Re: Trước khi drop chuẩn bị ôn thi ta bạo chương nhẹ cái cho mọi người đỡ quên ta. Đây là tất cả chương ta edit định 2 chương/ tháng nhưng thấy nghiệp quá sợ nghiệp quật khiến thi trượt nên quất hết luôn Hôm nay lẽ ra phải đăng sau VNO một ngày nhưng ta lại đăng trước VNO ưu tiên đăng wattap một bữa tại sao ít quá mà.

Nhớ vote ngôi sao sáng nhé. À mà nếu được 50 sao Re hứa thi xong sẽ bạo chương lần nữa.

10. Chương 8: Sẽ Có Một Ngày, Hẳn Muốn Nàng Cam Tâm Tình Nguyên

Conventer: lacmaitrang

Editor: Aki Re

Ba người ở tầng hai đi dạo một vòng mới đi ra khỏi Hưng An lâu.

Buổi trưa nhanh chóng tới, Lục Vi đề nghị ra tiệm ăn, Du Uyển quên không được chuyện Lục Quý Hàn uy hiếp nàng ở tiệm sườn xám, nàng nhỏ giọng nói với Lục Vi muốn quay trở về.

Lục Vi rất tôn trọng quyết định của chị dâu, nhìn ca ca nói: “Vậy chúng ta trực tiếp về nhà đi.”

Lục Quý Hàn từ chối cho ý kiến.

Xe tiến vào Lục Trạch, lúc xuống xe, Lục Quý Hàn đem túi sườn xám của Du Uyển đưa cho nàng.

Du Uyển hướng Lục Vi nói lời cảm tạ: “Tam muội quá khách khí rồi.”

Lục Vi cười hắc hắc: “Không sao, dù sao là Tứ ca bỏ tiền ra mà.”

Tiểu cô nương thuận miệng nói, Du Uyển nhưng lại có loại cảm giác không được tự nhiên khi Lục Quý Hàn đưa cho nàng sườn xám, nàng lặng lẽ nhìn về phía Lục Quý Hàn liền thấy Lục Quý Hàn cũng đang nhìn nàng, bên môi nở một nụ cười có ý vị không rõ.

Du Uyển nhanh chóng thu hồi ánh mắt, tạm biệt hai huynh muội Lục gia xong nàng cầm túi quà trở về Thúy Trúc hiền.

“Đây chính là váy Tam tiểu thư đưa cho nãi nãi ư?” Tú Nhi vui vẻ nghênh đón nàng, nhưng lại phát hiện trong túi quà thế nhưng lại là một kiện sườn xám, nàng bối rối: “Không phải nói đưa cho nãi nãi váy sao?”

Du Uyển ở trước mặt huynh muội Lục gia chẳng khác nào nhà quê, lúc này rốt cục cũng có thể ở trước mặt Tú Nhi khoe khoang.

“Đây là một chiếc sườn xám kiểu phương Tây.” Du Uyển cười giải thích nói, chủ tớ hai người vào phòng, Du Uyển vừa muốn lấy sườn xám ra cho Tú Nhi nhìn, bỗng nhiên nhìn thấy phía dưới sườn xám còn có cái hộp quà nhỏ màu hồng, hộp quà bên trong đựng bình nước hoa. Du Uyển trong lòng đột nhiên rụt lại, cơ hồ bản năng đem một nửa sườn xám đang cầm thả trở lại túi.

Tú Nhi còn chờ ở bên cạnh.

Tâm Du Uyển phanh phanh nhảy, không khỏi nhớ lại thời điểm Lục Quý Hàn ở lâu một cùng các nàng tách ra đứng bên cạnh cửa hàng nước hoa.

“Ta...ta đói...ăn cơm trước đi, ăn xong lại nhìn.” Du Uyển buông thông tầm mắt nói.

Không thể lập tức thưởng thức sườn xám, Tú Nhi có chút thất vọng, một bên đi ra ngoài một bên mong đợi nói: “Cơm nước xong xuôi nãi nãi mặc cho ta nhìn nhé.”

Du Uyển miễn cưỡng vui cười.

Tú Nhi đi vào phòng bếp bảo dọn cơm, Du Uyển đi mấy bước nhanh chóng đóng cửa lại, mang theo túi quà đi vào bên trong phòng ngủ, ngồi ở trên giường, nàng khẩn trương mở hộp nước hoa màu hồng kia ra. Chỉ là cái hộp mang theo hương hoa hồng nhàn nhạt, Du Uyển nhú mày mở hộp ra, liền thấy bên trong đựng một bình nước hoa xinh đẹp, trừ cái đó ra, còn có một tờ giấy nhỏ.

Du Uyển lấy tờ giấy ra.

“Nước hoa tặng mỹ nhân.” Re: Thính hương hoa hồng:))

Chỉ với mấy chữ đơn giản, lại cho người ta cảm thấy một loại lãng lệ* khí thế, cực kỳ giống tác phong của Lục Quý Hàn.

*lãng lệ: đẹp đẽ + lạnh lùng + hoành tráng (bác gồ bảo thế nhưng Re vẫn ko hiểu lắm)

Du Uyển chưa từng nhìn qua chữ Lục Quý Hàn, nhưng giờ khắc này, nàng rất khẳng định, bình nước hoa này là do Lục Quý Hàn nhét vào.

Du Uyển lòng trầm xuống, Lục Quý Hàn, quả nhiên lại bám lấy nàng sao?

Hiện giờ nàng không có tâm tình gì để thưởng thức nước hoa, Du Uyển một lần nữa đem nước hoa sắp xếp gọn gàng, một cái hộp quà nho nhỏ màu hồng đặt trong tay, so với thiên quân còn nặng hơn. Nếu món quà theo phong cách phương Tây này được giấu trong nhà thì bất kể nó ở đâu luôn có khả năng bị Tú Nhi hoặc Lục Tử Khiêm phát hiện, đến lúc đó bị hỏi, nàng thật không biết giải thích như thế nào.

Ném đi? Như thế Lục Quý Hàn có thể hay không ngầm thừa nhận nàng tiếp nhận tâm ý của hắn rồi, từ nay về sau càng khiến mọi việc nghiêm trọng thêm?

Du Uyển rất nhanh đưa ra quyết định, nàng muốn đem nước hoa trả cho Lục Quý Hàn, nàng còn nhớ rõ, đời trước Lục Quý Hàn cũng từng quấy rối nàng, bị nàng kiên định cự tuyệt về sau Lục Quý Hàn liền thu tay lại.

Càng nghĩ, Du Uyển chỉ có thể thông qua Lục Vi để gặp mặt Lục Quý Hàn, mà thứ hai Lục Vi phải đi học vì vậy Du Uyển phải chờ lâu thêm một tuần.

Du Uyển trước tiên đem nước hoa cất đi.

Ăn cơm trưa xong, Du Uyển bị Tú Nhi giục mặc thử bộ sườn xám kia, sườn xám là loại trang phục Du Uyển rất thích, nhưng nàng hiện tại không có tâm tình tự mãn, Tú Nhi trắng trợn tán dương cũng không làm giảm đáy lòng đang bức bối của nàng được. Thay kiện sườn xám, Du Uyển tâm phiền ý loạn nằm ở trên giường, xem chừng Lục Vi đã tán thưởng xong, Du Uyển cấp tốc đi đến phòng bếp làm bánh bao cho lễ hội Thanh Minh.

Tết Thanh Minh, Nam Thành có phong tục ăn thanh đoàn cùng nhau.

Bỏ Thanh đoàn* ra khỏi nôi, Du Uyển mang theo hộp thức ăn đi tìm Lục Vi.

*Thanh đoàn: Tra thì thấy gọi là đoàn thiếu niên hoặc nắm cơm, bánh bao hay món gì đấy. Cầu cao nhân chỉ giúp là món gì. Vì không biết nên Re để nguyên bản gốc trước khi biết rõ nghĩa nhé.

“Tam muội, cảm ơn người đã dẫn ta đi dạo phố, buổi sáng chơi rất vui vẻ, vừa mới làm thanh đoàn, đưa đến cho muội nếm thử.” Sau khi gặp, Du Uyển cười nói.

“Đại tẩu thật tốt!” Lục Vi cao hứng lời kéo nàng ngồi xuống.

Du Uyển theo nàng cùng một chỗ ngồi xuống ăn thanh đoàn, hai người hàn huyên việc nhà một hồi, Du Uyển thần sắc tự nhiên nói: “Đúng rồi Tam muội, sườn xám ta đã mặc thử, có chút nhỏ, muội có thể hay không mời Tứ Gia tới, sườn xám là do Tứ Gia trả tiền, ta muốn trả lại.”

Lục Vi sững sờ: “Y phục nhỏ sao?”

Du Uyển gật gật đầu.

Lục Vi nghĩ nghĩ, nói: “Vậy cũng không cần trả, để Tứ ca đi đến tiệm đổi cỡ lớn hơn là được.”

Du Uyển ngượng ngùng nói: “Tóm lại trước hết mời Tứ Gia tới thương lượng một chút đi.”

Lục Vi lập tức phân phó nha hoàn Tiểu Phương đi mời thân ca ca.

Tiểu Phương rời đi không lâu liền trở lại: “Đại thiếu nãi nãi, tiểu thư, Tứ Gia ăn cơm trưa xong liền ra ngoài, không biết lúc nào trở về.”

Du Uyển ánh mắt âm đạm.

Lục Vi cho là nàng vội vã muốn đổi quần áo, nàng liền đề nghị bởi Du Uyển đi đổi.

Du Uyển lên dây cót tinh thần, cười nói: “Không vội, sáng mai lại cùng Tứ Gia thương lượng một chút đi, ta đã là phụ nữ có chồng, không tiện thường xuyên đi ra ngoài.”

Lục Vi không thích nghe, lôi kéo tay Du Uyển nói: “Đại tẩu chỉ lớn hơn ta ba tuổi, làm gì đem mình nói già như vậy, tẩu ra ngoài nhìn một cái, hiện tại nữ nhân sau khi kết hôn vẫn có thể đi ra ngoài như thường, đã sớm không còn như lúc trước.”

Du Uyển cười không nói.

Chạng vạng tối Lục Quý Hàn từ bên ngoài trở về, từ lời người trong nhà biết được muội muội đã đi tìm hần nên hần liền cấp tốc đến gặp Lục Vi.

“Đại tẩu muốn trả đồ?” Lục Quý Hàn ngoài ý muốn hỏi.

Lục Vi thở dài gật đầu: “Vâng, Đại tẩu nói quần áo mua bị nhỏ, đều tại huynh, Đại tẩu lúc ấy nói không thích hợp, huynh còn nhất định muốn mua món kia.”

Lục Quý Hàn lưng tựa ghế sô pha, trong tay thưởng thức xoay bát lửa, xoay chuyển mấy lần, hần phân

phó Tiểu Phương: “Đi mời đại thiếu nữ nãi, bảo nàng mang kiện sườn xám kia luôn.”

Bên ngoài sắc trời đã tối, Lục Vi do dự nói: “Sáng mai rồi nói sau?”

Lục Quý Hàn chỉ nhìn Tiểu Phương một chút.

Tiểu Phương liền ngoan ngoãn làm chân chạy.

Thúy Trúc hiện, Du Uyển đang chuẩn bị ăn cơm chiều, biết được hai huynh muội Lục Quý Hàn, Lục Vi mời nàng đi, Du Uyển không chút do dự liền đi đến phòng ngủ lấy đồ. Bình nước hoa kia đối với nàng mà nói tựa như một bình thuốc nổ, sớm một chút trả về liền giúp nàng sớm một chút an tâm.

“Đại tẩu ăn cơm chưa?” Du Uyển vừa đến, Lục Vi lập tức từ trong phòng khách chạy ra nghênh tiếp.

Du Uyển nói dối đã ném qua.

Lục Vi kéo cánh tay nàng đi vào trong.

Trong phòng khách, Lục Quý Hàn bắt chéo hai chân dựa ở trên ghế sa lon, Du Uyển bước vào, hắn mới buông chân xuống, cười tiếng rồi gọi Đại tẩu.

Du Uyển tận lực tránh đi ánh mắt của hắn, chỉ đem túi sườn xám đưa cho hắn: “Làm phiền Tứ Gia giúp ta trả lại.”

Lục Quý Hàn nhìn bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn đang cầm chiếc túi của mình, nhú mày hỏi: “Là sườn xám thật sự không vừa vặn, hay là Đại tẩu vẫn khách khí với Vi Vi, không muốn nhận quà đáp lễ của Vi Vi?”

Du Uyển đương nhiên trả lời câu trước.

Lục Quý Hàn nhân tiện nói: “Vậy thì mời Đại tẩu mặc thử cho chúng ta nhìn, nếu quả như không vừa vặn thật, ta sáng mai liền đi trả, nếu không, xin Đại tẩu tiếp tục giữ lại bộ sườn xám này.”

Du Uyển nhú mày.

Lục Quý Hàn cười hỏi muội muội: “Muội không muốn xem Đại tẩu mặc bộ sườn xám này?”

Lục Vi dĩ nhiên muốn, kéo tay Du Uyển lại, muốn dẫn nàng đi đến phòng ngủ của mình thay quần áo.

Du Uyển âm thầm gấp gấp, sườn xám nàng mặc rất vừa người, một khi mặc thử, tất nhiên sẽ biết nàng đang nói dối, bất quá việc giữ lại sườn xám hay không không quan hệ đến việc đó, nàng đến là vì mục đích muốn đem nước hoa trả lại cho Lục Quý Hàn.

“Không, không cần thử.” Du Uyển cúi đầu xuống nói, dáng vẻ thẹn thùng.

Lục Quý Hàn nhàn nhạt cười: “Đại tẩu quả nhiên khách khí với chúng ta.”

Lục Vi cũng rõ ràng, thân mật oán trách Du Uyển một phen.

Du Uyển cười xấu hổ, sau đó nàng lấy hết dũng khí ngồi xuống trên ghế sa lon ngay sát bên cạnh Lục Quý Hàn.

Lục Quý Hàn nhìn nàng một cái.

Du Uyển nhìn túi quần của hắn hỏi: “Tứ Gia có thuốc lá sao?”

Lục Quý Hàn không có trả lời, trực tiếp đem thuốc lá từ trong túi móc ra, thấp giọng trêu chọc nàng: “Thế nào, Đại tẩu muốn một cây?”

Du Uyển lắc đầu, nói khẽ: “Tứ Gia hút thuốc lá nhất định là thuốc xịn, ta chỉ muốn nhìn xem là nhãn hiệu gì, muốn mua cho đại ca các người một hộp.”

Lục Quý Hàn mím môi.

Lục Vi chế nhạo cười: “Đại tẩu đối với Đại ca thật tốt.”

Du Uyển đỏ mặt đem gói thuốc của Lục Quý Hàn cầm trong tay nhìn trong chốc lát, thừa dịp Lục Vi nói chuyện với Tiểu Phương không có chú ý tới bên này, Du Uyển nhanh chóng đem nước hoa giấu ở trong tay áo cùng gói thuốc lá nhét vào trong tay Lục Quý Hàn. Nhét xong, Du Uyển lập tức đứng lên, nhắc túi sườn xám lên nhìn Lục Vi nói: “Không còn sớm, ta đi về trước, Tam muội cũng sớm nghỉ ngơi một chút.”

Lục Vi bận rộn đưa tiễn nàng.

Du Uyển cùng Tú Nhi đi ra ngoài.

“Ta cũng đi.” Lục Quý Hàn theo sát chủ tớ các nàng đi ra, mà hắn lại cường thế chiếm cứ vị trí bên trái Du Uyển.

Màn đêm buông xuống, mặc dù có Tú Nhi hiện diện đi cùng, Du Uyển y nguyên vẫn cảm thấy nguy hiểm.

“Ta vẫn cảm thấy Đại tẩu nhìn có chút quen mắt, chúng ta trước kia thật sự chưa từng gặp qua ư?” Yên lặng đi được một lúc, Lục Quý Hàn mở miệng nói chuyện phiếm.

Du Uyển phủ nhận: “Không có ấn tượng.”

Tú Nhi âm thầm nói thầm, đại thiếu nữ này chính là người thành thật, kém chút nữa bị xe Tứ Gia đụng cũng không oán trách nửa lời.

Lục Quý Hàn chợt vỗ tay phát ra tiếng: “Ta nhớ ra rồi, ngày ta vừa trở về, đụng vào một chiếc xe kéo không ngờ lại chính là của Đại tẩu.”

Du Uyển trầm mặc.

Tú Nhi hừ hừ, nhịn không được thay chủ tử bệnh vực kẻ yếu: “Tứ Gia cuối cùng cũng nhớ ra rồi, đại thiếu nữ này tay kém chút nữa không chỉ bị xước một lớp da đâu.”

Du Uyển thấp giọng giáo huấn nàng: “Chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, không cần phải nhắc lại.”

“Là ta không đúng, ngày khác chắc chắn sẽ đưa quà nhận lỗi.” Lục Quý Hàn trịnh trọng nói xin lỗi.

Du Uyển chỉ nói không cần.

Đột nhiên, tay trái của nàng bị hấn cầm, người kia đưa một cái bình nho nhỏ đặt trong lòng bàn tay nàng, hai lòng bàn tay chỉ cách nhau một cái bình, nhưng ngón tay thon dài của hắn vẫn vững vàng đưa cho nàng dùng mu bàn tay bọc lại khiến nàng cảm thấy thật nóng.

Du Uyển toàn thân cứng ngắc, kém chút nữa dừng bước lại, nhưng nàng biết bây giờ dừng lại càng nguy hiểm hơn, rất dễ bị Tú Nhi phát giác.

Nàng biên độ* nhỏ giãy dụa.

*biên độ: dao động

Lục Quý Hàn nắm thật chặt tay nàng, ngoài miệng như cũ vẫn là giọng nói ôn hòa: “Đại tẩu muốn cái gì nhận lỗi?”

Du Uyển mười phần phần nộ, cho dù trời tối, vạn nhất bị người khác phát hiện làm sao bây giờ?

Nàng rõ ràng không cách nào giãy dụa, cảm nhận được Lục Quý Hàn đẩy khe hở giữa các ngón tay của nàng ra, Du Uyển lửa giận dâng lên, hung hăng dùng móng tay cào hằn.

Du Uyển móng tay không dài không ngắn, nhưng nữ nhân tựa hồ trời sinh tinh thông dùng móng tay cào người khác, Lục Quý Hàn cảm thấy nếu như hằn kiên trì không buông tay, Du Uyển rất có thể cào một miếng thịt của hằn ra đi!

Nếu khối này thịt này có thể đổi lấy một nụ hôn của nàng, Lục Quý Hàn sẵn sàng chịu mất một miếng thịt, nhưng nếu chỉ sờ sờ mu bàn tay hình như tựa hồ không đáng.

Hằn thức thời buông tay, nhưng không có mang bình nước hoa đi.

Du Uyển cũng không có đón lấy, “Phanh” một tiếng, bình nước hoa rơi trên mặt đất vỡ nát, hương hoa hồng trong nháy mắt tràn ngập ra ngoài.

Tú Nhi kinh hãi: “Thứ gì vậy?”

Du Uyển ngừng chân, nhìn xuống mặt đất, tương tự kinh ngạc nói: “Vừa vặn giảm phải giống đá gì, làm sao thơm như vậy?”

Lục gia thái thái, các tiểu thư đều có nước hoa, nhưng Tú Nhi trước kia chỉ là nha hoàn bình thường ở Lục gia, chưa có tiếp xúc qua nước hoa, tự nhiên không biết.

“Mặc kệ, chúng ta đi về trước đi.” Du Uyển lời kéo Tú Nhi đi.

Lục Quý Hàn đứng tại chỗ, bóng đêm như nước, che giấu thần sắc lúc này của hằn.

Thân ảnh nhỏ nhắn của nữ nhân biến mất, chỉ còn lại hương hoa hồng vương vấn không tiêu tan.

Sau một lúc thật lâu, Lục Quý Hàn phát ra một tiếng cười lạnh.

Nàng hãy đợi, sẽ có một ngày, hằn muốn nàng cam tâm tình nguyện xịt nước hoa hằn đưa, mặc kệ sườn xám hằn chọn, sau đó, hằn sẽ hôn nàng rồi tự tay xé đi bộ sườn xám đó. (Re: Fighting!)

Trả lại nước hoa cho Lục Quý Hàn, Du Uyển bắt đầu tận lực cố tình tránh hằn, ngay cả khi Lục Vi mời nàng đi, nàng cũng kiếm cớ cự tuyệt, hoặc là thời điểm Lục Vi một mình đến Thúy Trúc hiên làm khách nàng mới đi. Thời điểm cùng Lục thái thái đánh bài bên kia, Du Uyển cũng gặp qua Lục Quý Hàn mấy lần, nhưng bên cạnh đều là trưởng bối, Lục Quý Hàn không dám làm càn quá lên, Du Uyển liền cũng không sợ hằn.

Toàn bộ tháng tư, trừ ở trước mặt mọi người khách khí hàn huyên, Du Uyển cũng không có cùng Lục Quý Hàn nói qua một câu.

Sau đó, cuối tháng tư, Lục Tử Khiêm cùng Lục lão gia trở về.

Cắm vào phiếu tên sách

Tác giả có lời muốn nói:

Thật xin lỗi, đến muộn, ô ô ô, chương này cũng phát 100 cái tiểu hồng bao đi, sáng mai cùng bên trên chương cùng một chỗ phát!

Cảm ơn tiểu tiên nữ nhóm địa lôi ~

- —oOo—

11. Chương 9: Tứ Gia Sáng Sớm Tối, Tìm Ta Có Việc Sao?

Converter: lacmaitrang

Editor: Aki Re

Nhất gia chi chủ* trở về, tất cả mọi người ở Lục gia đều tề tụ hết ở chính viện chuẩn bị nghênh đón.

*nhất gia chi chủ: chủ gia đình

Nhị gia Lục Bá Xương dẫn người đi đến nhà ga, chính viện phòng Lục thái thái ngồi ở ghế sofa chủ vị, Lục Huyền, Lục Phù, Lục Vi ba tỷ muội ngồi ở phía hai bên thái thái, Đại di thái, Nhị di thái ngồi ở phía tay phải thái thái trên ghế sa lon, đối diện nhưng lại là Tam Gia Lục Trọng Giương, Lục Quý Hàn.

Du Uyển tới chậm nhất, nàng vừa tiến đến, tất cả mọi người đều nhìn về phía nàng.

Ở đời trước vào ngày hôm nay, Du Uyển trong lòng chỉ có tâm trạng mừng rỡ khi sắp cùng đoàn tụ cùng trượng phu mới cưới, người khác nhìn thấy nàng nàng liền tự động cho rằng người ta đang trêu ghẹo mình, liền đỏ bừng khuôn mặt. Nhưng giờ này khắc này, Du Uyển tâm lại yên lặng, sau đó nàng miễn cưỡng phát hiện, Nhị di thái thời điểm nhìn nàng cười, tựa hồ như có ý vị châm chọc vậy.

“Đại tẩu, lại đây ngồi bên này cùng ta.” Lục Vi cười hướng nàng vẫy gọi.

Du Uyển nhìn về phía Lục thái thái xin chỉ thị.

Lục thái thái cười híp mắt gật đầu.

Du Uyển liền ngồi ở bên cạnh Lục Vi bên, mà đối diện nàng chính là Lục Quý Hàn.

“Ai, là ta vài ngày không gặp Uyển Uyển, hay vẫn là Uyển Uyển cố ý ăn mặc, ta thế nào cảm giác ngày hôm nay Uyển Uyển đặc biệt thật xinh đẹp nhỉ?” Du Uyển ngồi xuống không lâu, Nhị di thái bỗng nhiên cười nói.

Trong lời nói của nàng đến tột cùng là có ý gì, trừ Lục Vi là tiểu cô nương đơn thuần như vậy, ở đây ai nghe mà không hiểu?

Du Uyển có chút cúi đầu xuống, Lục Quý Hàn cách gần đó, trông thấy lông mi nàng thật dài nhẹ nhàng rung động mấy lần, có phần giống như tân nương thẹn thùng.

Hắn im ắng hừ lạnh, lấy ra cái bật lửa, một tay xoay vòng thưởng thức.

Đại di thái phối hợp với Nhị di thái, đối Du Uyển cười: “Vừa mới cưới tất nhiên rất hạnh phúc mà hôm nay Đại thiếu gia trở về, Uyển Uyển cao hứng, khí sắc tự nhiên tốt, so với đồ trang điểm gì đều có tác dụng.”

Lục thái thái ngó ngó con dâu, cười giận trách: “Được rồi, làm trưởng bối lại không có bộ dạng của trưởng bối gì cả.”

Hai vị di thái thái lúc này mới bỏ qua Du Uyển.

Hơn mười giờ sáng, gia chủ Lục gia Lục Vinh, Đại thiếu gia Lục Tử Khiêm trở về.

Tất cả mọi người đều ngồi ở một phòng trong viện nghênh đón.

Du Uyển đi ở bên cạnh Lục thái thái, liếc mắt liền thấy được sau lưng Lục Vinh là Lục Tử Khiêm. Lục Tử Khiêm hai mươi lăm tuổi, thân hình thon dài, mặt như ngọc, mặc một bộ trường sam màu xám, nho nhã lại ổn trọng. Hai mắt nhìn nhau, Lục Tử Khiêm hướng Du Uyển mỉm cười, Du Uyển đề xuống sự phức tạp trong lòng, mềm mại nở nụ cười với hắn.

Lục lão gia Lục Vinh cũng nhìn thấy Du Uyển cười, Du Uyển mười sáu tuổi, thanh lệ như Lan, khuôn mặt đẹp của nàng đủ để khiến nam nhân động tâm.

Hắn nhàn nhạt nghiêng qua Lục Tử Khiêm một chút.

Lục Tử Khiêm ánh mắt lập tức chuyển qua trên người Lục thái thái, cung kính nói: “Tử Khiêm bái kiến mẫu thân.”

Lục thái thái nở nụ cười từ ái: “Ở bên ngoài lâu như vậy, Tử Khiêm giống như gầy hơn thì phải, bây giờ trở về, nhanh ở nhà nghỉ ngơi thêm mấy ngày.”

Lục Tử Khiêm gật đầu.

Nhị di thái yêu kiều cười: “Cũng bồi Uyển Uyển nhiều hơn một chút, người ta mới gả tới, người liền đi xa nhà.”

Lục thái thái giống như không nghe thấy, chỉ nhìn Lục Tử Khiêm, Đại di thái lặng lẽ nhìn về phía Lục Vinh.

Lục Vinh không để ý đến các nữ nhân đang châm ngòi, một bên đi vào trong một bên hỏi Lục Quý Hàn: “Lão Tứ về nhà hơn một tháng, học tập việc kinh doanh như thế nào?”

Lục Quý Hàn thản nhiên nói: “Ta đối với phương diện kinh doanh không hứng thú.”

Lục Vinh bước chân dừng lại, lặng lẽ hỏi hắn: “Vậy ngươi đối với cái gì có hứng thú?”

Lục Quý Hàn hai tay cầm túi, hướng Đại di thái cùng các loại nữ quyến nhếch cái cằm tự đắc nói: “Ta muốn mở tiệm bán quần áo, nữ nhân bây giờ vô luận già trẻ đều đều cần ăn mặc, kinh doanh như vậy không thể để người phương tây kiếm đi được.”

Lục Vinh nghĩ nghĩ, phân phó con trai: “Buổi chiều đến thư phòng gặp ta.”

Đại di thái, Nhị di thái nghe, đều chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp nhìn về phía con trai nhà mình, Lục gia gia nghiệp lớn, nhưng đáng tiếc con của các nàng tâm tư đều không ở bên trên kinh thương, trước đó Lục Tử Khiêm làm chủ quản kinh doanh, nhưng Lục Tử Khiêm dù sao không phải người Lục gia chân chính, tương lai khi phân chia gia sản có hạn, bây giờ lão gia muốn bồi dưỡng Lão Tứ, Lão Tứ thế nhưng là một trong những người thừa kế danh chính ngôn thuận ở Lục gia.

Phòng khách tụ hội rất nhanh liền tản đi, Lục thái thái hầu hạ Lục Vinh đi nghỉ ngơi, các tiểu bối cũng dồn dập rời đi.

Lục gia sắp xếp viện của bốn vị thiếu gia rất gần nhau, Lục Tử Khiêm tận lực thả chậm bước chân, cùng đi sau là Du Uyển, Nhị gia, Tam Gia, Tứ Gia.

“Những ngày qua ta không ở đây, nàng ở nhà sinh hoạt đã quen thuộc chưa?” Lục Tử Khiêm thấp giọng nói chuyện với Du Uyển.

Du Uyển nhìn xem mặt đường, đơn giản nói: “Rất tốt, các trưởng bối đối với ta có chút chiếu cố, bọn muội muội khi rảnh cũng sẽ tìm ta nói chuyện.”

Lục Tử Khiêm ân một tiếng: “Vây là tốt rồi.”

Sau đó là một trận trầm mặc.

Du Uyển chỉ nhìn con đường phía trước, Lục Tử Khiêm có chút nghiêng đầu, trông thấy một bên mặt ôn nhu trắng nõn của nàng. Hai người thành thân mới một tháng, hắn liền rời đi, nhưng một tháng kia, Lục Tử Khiêm cũng đã hiểu rõ hết thê tử mới cưới của mình. Nàng là tiểu nữ nhân ôn nhu như nước, đặc biệt dễ dàng thẹn thùng đỏ mặt, hắn liếc nhìn nàng nhiều hơn một cái, nàng đều sẽ xấu hổ mà cúi thấp đầu.

Gian nan nhất chính là ban đêm, hắn không thể đụng vào nàng, nàng khẳng định là nghi ngờ, nhưng sự căng thẳng của nữ nhân cùng thẹn thùng không cho phép nàng chủ động hỏi thăm, cho nên mỗi lúc trời tối, nàng đều sẽ đưa lưng về phía hắn nằm xuống, chờ mong lại không dám. Nàng không hỏi cũng đỡ cho Lục Tử Khiêm phải giải thích, nhưng hắn cũng không có vì vậy mà buông lỏng, ngược lại càng cảm thấy nặng nề.

Bất quá, nàng hôm nay tựa hồ không giống nhau lắm, trừ ở chính viện một lần gặp mặt, từ lúc đó đến giờ nàng cũng không còn có nhìn qua hắn, hiện tại sống vai cùng nhau đi, trên mặt của nàng cũng không có vẻ ngượng ngùng mà hắn quen thuộc.

“Thái thái gọi nàng đi đánh bài sao?” Lục Tử Khiêm chủ động tìm chủ đề.

Du Uyển cười yếu ớt: “Thường xuyên đánh, vừa mới bắt đầu ta luôn luôn thua, hiện tại học được cách đánh, ngẫu nhiên cũng sẽ thắng mấy ván.”

Lục Tử Khiêm thích nàng cười, thanh âm cũng ôn nhu mấy phần: “Thua cũng không sợ, trở về nói với ta, ta trả cho nàng.”

Du Uyển liền nghĩ tới đời trước, mỗi lần nàng thua tiền, Lục Tử Khiêm đều sẽ thay nàng trả, mọi việc chính là tốt như vậy mới khiến cho nàng một bên ban đêm trần trọc thừa nhận, một bên lại một lần nữa an ủi mình, hắn là thích nàng, không động vào nàng, có lẽ là thân thể có cái bệnh tật gì phải che giấu. Thắng đến khi hắn trúng thuốc thật sự cùng nàng thông phòng, sau đó tiếp tục không động vào nàng, Du Uyển mới thật sự hiểu, Lục Tử Khiêm trong lòng căn bản không có nàng, không động vào là bởi vì không thích.

Du Uyển qua loa cười cười.

Hai người đi phía trước, Lục Quý Hàn muốn lừa gạt mọi người hắn đi đến viện tử của mình, nhưng khi hắn

vừa mới bắt kịp mọi người liền bắt gặp Lục Tử Khiêm đang cúi đầu nói chuyện cùng nàng, mà nàng cũng mỉm cười đáp lại.

Lục Quý Hàn ánh mắt trở nên lạnh, nữ nhân ngu xuẩn.

Màn đêm buông xuống.

Tú Nhi lui ra sau, Du Uyển chải kỹ đầu, thấy Lục Tử Khiêm đang cởi trường sam trên người, nàng liền trực tiếp lên giường, hoàn toàn như trước đây đưa lưng về phía hắn nằm. Bây giờ nàng không muốn cùng Lục Tử Khiêm làm phu thê, Lục Tử Khiêm không động vào ngược lại làm cho nàng an tâm.

Lục Tử Khiêm treo quần áo xong, tắt đèn điện, sau đó nằm bên cạnh Du Uyển, hai người nằm cách nhau nửa cánh tay, nhưng hắn có thể ngửi thấy được mùi hương thoang thoảng thơm ngát từ trên người Du Uyển. Hai vợ chồng cùng ở một phòng, cùng sinh hoạt chung, Lục Tử Khiêm biết Du Uyển tắm đều dùng xà bông thơm, hiện tại mùi hắn ngửi được hẳn là mùi thơm cơ thể của nàng.

Nàng khẳng định ngủ không được, Lục Tử Khiêm cũng ngủ không được.

Hắn thích tính cách dịu dàng của thê tử, hắn đối với nàng cũng có khát vọng, chỉ là nàng không biết, hắn cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Không có ai nói chuyện, bóng đêm càng ngày càng đậm, Du Uyển ngủ thiếp trước.

Sau đó, Du Uyển lại gặp giấc mộng kia, trong mộng nàng mang thai đứa bé của Lục Tử Khiêm, người áo đen xông tới, muốn mệnh hai mẹ con nàng.

Nửa đêm canh ba, Lục Tử Khiêm đột nhiên bừng tỉnh, hắn tạm thời không nhúc nhích, bên người quả nhiên là tiếng khóc của nàng.

Lục Tử Khiêm kinh ngạc ngồi dậy, nhẹ giọng gọi nàng: “Uyển Uyển?”

Nàng không có trả lời, chỉ là nhẹ nhàng nghẹn ngào khóc, Lục Tử Khiêm thử đẩy nàng, Du Uyển mới từ trong cơn ác mộng tỉnh lại. Ý thức còn nghe không rõ, đột nhiên phát hiện bên giường có cái bóng đen, Du Uyển bị dọa đến thét lên, ôm chần mền cơ người lại.

“Uyển Uyển, là ta, ta đã trở về.” Lục Tử Khiêm luống cuống trấn an nói.

Du Uyển nhận ra thanh âm của hắn, nàng ngơ ngác co người lại bên trong chăn, Lục Tử Khiêm trước tiên đi bật đèn, khi quay lại liền thấy bộ dạng nàng khóc đến nước mắt giàn giụa đáng thương, một sợi tóc dài bị nước mắt làm ướt nhẹp, dính vào trên mặt nàng.

“Gặp ác mộng?” Lục Tử Khiêm đầu tiên dùng thanh âm ôn nhu hỏi.

Du Uyển cúi đầu xuống, ngẫm thừa nhận.

Lục Tử Khiêm cười: “Mộng đều là giả, nàng mộng thấy cái gì? Nói nghe một chút, liền không sợ.”

Du Uyển trong lòng có hận!

Nàng hận Lục Tử Khiêm làm cho nàng ba năm sống như quả phụ, hận hắn không động vào nàng khiến nàng bị người ta chế giễu không sinh được con, càng hận hơn Lục Tử Khiêm mang đến cho nàng họa sát thân. Du Uyển phi thường rõ ràng, không có bất kỳ người nào có cừu hận với nàng, lý do người áo đen kia hại mẹ con nàng nhất định cùng Lục Tử Khiêm có quan hệ!

Du Uyển nhắm mắt lại, dùng tay áo chà xát nước mắt còn sót lại trên mặt, nàng mới ngẩng đầu liền gặp ánh mắt đầy sự tò mò trên gương mặt đẹp trai dưới đèn của Lục Tử Khiêm, sợ nói: “Ta, ta mộng thấy ta mang con của người, người lại không có chút nào cao hứng, ta còn mộng thấy người bị lão gia gọi đi, đã khuya cũng chưa trở lại, trong đêm hạ rất mưa lớn, ta rất sợ hãi, đột nhiên có cái người áo đen xông tới, hắn cường ép rót vào mồm ta thuốc sảy thai...”

Lúc nói chuyện, Du Uyển không chớp mắt nhìn chằm chằm Lục Tử Khiêm.

Lục Tử Khiêm ngay từ đầu là cười, dỗ nàng cười, cổ vũ nàng nói ra ác mộng, nhưng theo lời Du Uyển càng nói càng nhiều, mặt của hắn cũng càng ngày càng trắng. Hắn đương nhiên biết lời nói Du Uyển chỉ là mộng, nhưng giấc mộng này quá mức chân thực, nếu như, nếu như hắn thật sự để Du Uyển có con, lấy tính cách của người kia, đừng nói đứa bé không còn, chỉ sợ ngay cả Du Uyển cũng khó có thể sống sót!

“Tử Khiêm, người, người bị người mang cừu hận sao?” Du Uyển một bên duy trì dáng vẻ sợ hãi, một bên thăm dò hỏi.

Lục Tử Khiêm hoàn hồn, đối đầu với đôi mắt hạnh buồn rầu tràn đầy nước mắt của nàng, từ ngày còn thiếu niên sau đó liền qua tay Lục gia quản lý việc kinh doanh trở thành Đại thiếu gia Lục gia, cấp tốc khôi phục thân sắc trở về bình thường. Hắn đề bả vai Du Uyển lại, nhẹ nhàng đưa nàng nằm xuống, lại ôn nhu thay Du Uyển đắp kín mền, thấp giọng dụ dỗ nói: “Ta không có người mang cừu hận, Uyển Uyển cũng không cần sợ, trong mộng đều là giả, ngủ đi, ta ở bên cạnh trông coi người, chờ người ngủ ta lại tắt đèn.”

Hắn sẽ trông coi nàng, cũng sẽ bảo vệ bên mình, tuyệt sẽ sẽ không đem cô nương tốt như này đưa vào địa phương nguy hiểm.

Du Uyển một chữ đều không tin, đời trước lúc nàng chết, Lục Tử Khiêm chỉ nói xin lỗi cùng tự trách, cũng không có vì thê tử chết mà phần nộ, Du Uyển liền đoán, Lục Tử Khiêm hơn phân nửa biết là ai hại nàng.

Du Uyển quay người vào bên trong.

Chờ xem, đợi nàng kiếm được tiền, trả lại cho Lục gia sinh lễ cùng tiền tiêu vặt, nàng sẽ cùng Lục Tử Khiêm ly hôn.

Bên này hai vợ chồng trên giường có cùng dị mộng, cách không xa ở một tòa viện, Lục Quý Hàn mất ngủ.

Hắn sờ soạng đi đến bên cửa sổ, đốt một điếu thuốc, tàn thuốc lăm ta lăm tăm hơi sáng, soi sáng ra hình dáng gương mặt lạnh lùng của nam nhân.

Lục Quý Hàn hiểu rõ mỗi người trong cái nhà này, hắn rất vững tin, Lục Tử Khiêm sẽ không đụng đến nàng, nhưng mà vừa nghĩ tới nữ nhân hắn tâm tâm niệm niệm đang nằm bên cạnh một nam nhân khác, người kia có thể ngửi được mùi hương trên người nàng, có thể thấy được nàng chỉ mặc quần áo trong uyển chuyển tư thái, càng có thể hưởng thụ khuôn mặt nàng ngượng ngùng tươi cười, Lục Quý Hàn liền muốn giết người. (Re: mùi giấm nổi lên)

Trời sáng, Lục Tử Khiêm bồi Du Uyển ăn điểm tâm, xong xuôi liền xuất phát đến cửa hàng tơ lụa đi làm, cũng không có dựa theo lời Lục thái thái căn dặn xin phép nghỉ ngơi mấy ngày.

Du Uyển đưa hắn đi ra ngoài, trở lại hậu viện, Du Uyển một lần nữa kiểm kê số tiền đang giữ trong tay một phen, lòng mày liền nhú lại.

Nàng muốn kiếm tiền, nhưng đến tột cùng cần làm như thế nào để kiếm?

“Đại thiếu nãi nãi, Tứ Gia tới.” Tú Nhi đột nhiên xuất hiện tại cửa ra vào, thần sắc cổ quái nói.

Du Uyển cũng lấy làm kinh hãi: “Tứ Gia? Hắn, hắn tìm Đại thiếu gia sao?”

Tú Nhi lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Ta hỏi, Tứ Gia nói hắn chỉ đến tìm ngài.”

Du Uyển âm thầm siết chặt ống tay áo. Một cái tiểu thúc tử lúc nào cũng tìm đến chị dâu trẻ tuổi mới cưới không lâu, Lục Quý Hàn rốt cuộc muốn làm gì?

Dù sao Lục Quý Hàn đã đến nhà, Du Uyển giờ tránh không gặp, ngược lại càng làm cho người khác phỏng đoán lung tung.

Ổn định lại tâm trạng, Du Uyển lộ ra một nụ cười ngoài ý muốn: “Thật là chuyện mới lạ, Tứ Gia tìm ta có chuyện gì?”

Nàng đơn giản thu thập dung nhan một phen, dẫn Tú Nhi cùng đi tiền viện.

Lục Quý Hàn ngồi ở phòng khách trên ghế sa lon, tư thái lười biếng dò xét bày biện bên này, nghe được

tiếng bước chân, hần hướng phía cửa nhìn lại, liền gặp Du Uyển trên mặt cười yếu ớt đi đến, khuôn mặt nhỏ trong trắng lộ hồng, tựa hồ đêm qua trôi qua rất thoải mái, thoải mái đến mức nhìn thấy hần cũng không sợ.

Lục Quý Hàn hơi nheo mắt, chế giễu nói: “Đều nói khi người gặp việc vui tinh thần thoải mái, Đại ca lần này trở về, số lần Đại tẩu cười cũng nhiều lên thì phải.”

Du Uyển mặc dù muốn cùng Lục Tử Khiêm ly hôn, nhưng nàng cũng rõ ràng, trước khi ly hôn, Lục Tử Khiêm là người duy nhất nàng có thể dựa vào để tránh né Lục Quý Hàn, chỉ cần Lục Tử Khiêm còn ở đây, Lục Quý Hàn cũng không dám dùng sức mạnh uy hiếp cô.

“Tứ Gia sáng sớm tới, tìm ta có việc sao?”

Dù sao cũng là ở Thúy Trúc hiền trong địa bàn của mình, Du Uyển tự nhiên trấn định ngồi ở ghế sofa chủ vị, khách khí hỏi.

Lục Quý Hàn nhìn nàng chăm chăm một lát, cười: “Nhìn Đại tẩu nói, người một nhà, chẳng lẽ ta không có chuyện thì không thể qua tới nhìn Đại tẩu một cái sao?”

Du Uyển thông dong ngụy trang rốt cục cũng xuất hiện một vết rách.

Cắm vào phiếu tên sách

Tác giả có lời muốn nói:

Đổi mới a, chương này nhỏ mập a, ngủ ngon ~

Cảm ơn tiểu tiên nữ nhóm địa lôi ~

- —oOo—

Re: Nghỉ lễ 30/4 - 1/5 kết thúc rồi. Bài tập chưa làm, đề cương chưa ôn,... Còn mọi người thì sao?

12. Chương 10: Đại Ca Không Sợ Ta Làm Hư Nàng Sao?

Converter: lacmaitrang

Editor: Aki Re

Lục Quý Hàn vui đùa nói, nhưng vào tai Tú Nhi lại coi là thật, thúc tẩu là người một nhà, cho dù là ai cũng sẽ không dễ dàng suy đoán Lục Quý Hàn là tiểu thúc lại có ý tứ gì khác đối với chị dâu, huống chi nếu như giữa hai người thật sự có cái gì, Lục Quý Hàn làm sao có thể trực tiếp đi tìm? Loại sự tình này, nên lén lút mới đúng chứ?

Du Uyển đã bị Lục Quý Hàn đưa nước hoa với sờ tay qua, nàng đương nhiên biết Lục Quý Hàn là đang mịm mớ đùa giỡn nàng, nhưng hết lần này tới lần khác nàng chỉ có thể im lặng làm người cảm chịu thua thiệt.

“Tú Nhi, châm trà cho Tứ Gia.” Du Uyển hòa hoãn không khí trước.

Tú Nhi cười đi tới, xoay người rót cho Lục Quý Hàn một chén Long Tỉnh.

Phiến lá xanh biếc ở trong chén trà bập bênh, Lục Quý Hàn thông dong uống hai ngụm mới chậm rãi buông bát trà xuống, nhìn Du Uyển nói: “Không nói giỡn, kỳ thật ta hôm nay tới là có chuyện đứng đắn muốn cùng Đại tẩu thương lượng.”

Du Uyển cười nhạt, bày ra bộ dạng rửa tai lắng nghe.

Lục Quý Hàn từ trong ngực lấy ra tấm ảnh chụp đưa cho nàng.

Du Uyển nhận lấy, trên tấm ảnh là một cửa hàng hai tầng ba gian, mặt tiền cửa hàng không có cái gì, tựa hồ bên trong đang tu sửa lại.

Du Uyển ngẩng đầu, không hiểu nhìn về phía Lục Quý Hàn.

Lục Quý Hàn dựa vào ghế sofa, cười nói: “Ta chuẩn bị khai trương tiệm bán quần áo, đầu tiên kinh doanh sườn xám trước.”

Du Uyển hôm qua nghe thấy hai cha con Lục Quý Hàn đối thoại, nàng buông ảnh chụp xuống, kỳ quái hỏi: “Tứ Gia muốn mở tiệm bán quần áo, muốn cùng ta thương lượng cái gì?”

Lục Quý Hàn hỏi nàng: “Đại tẩu có nghe nói qua nhà thiết kế thời trang chuyên nghiệp?”

Du Uyển lắc đầu, suy đoán nói: “Làm quần áo sao?”

Lục Quý Hàn sờ sờ cằm, tận lực giải thích đơn giản: “Thiết kế thời trang là một ngành học, một bộ y phục kiểu dáng, màu sắc, thêu thùa, thậm chí phía trên cúc áo đều thuộc về ngành thiết kế, đối với ngành này, từng người khác nhau sẽ thiết kế ra tổ hợp khác biệt như vậy cũng liền tạo thành sự khác biệt cho trang phục. Trong nước truyền thống may vá đã phụ trách thiết kế trang phục, lại phụ trách thủ công chế tác, nhưng chuyên gia thiết kế thời trang chỉ cần thiết kế ra trang phục đặc biệt mới lạ, chế tác đằng sau giao cho công nhân bình thường là được.”

Nói đến đây, Lục Quý Hàn chỉ lên đầu của mình: “Nói như vậy, chuyên gia thiết kế thời trang hao phí chính là trí nhớ, linh cảm, tài hoa, tú nường hao phí chính là con mắt cùng thể lực, cái nào vất vả? Khẳng định là tú nường, nhưng chuyên gia thiết kế thời trang cung cấp mẫu trang phục càng có giá trị, tiền lương càng vượt xa tú nường hơn.”

Du Uyển đại khái đã hiểu, mẫu trang phục tựa như làm khuôn mẫu bánh Trung thu, có khuôn mẫu, bất kỳ người nào cũng có thể làm ra món bánh Trung thu tinh mỹ.

Lục Quý Hàn đưa tay lấy ra tờ giấy, phía trên hẳn chuẩn bị đăng quảng cáo thông báo tuyển dụng, công ty trang phục Cẩm Vinh thông báo tuyển dụng quản lý, chuyên gia thiết kế thời trang, tú nường, phục vụ viên, tài vụ, các loại nhân viên cùng một số tên khác, một khi vào làm, tiền lương hậu đãi. Trong đó, chuyên gia thiết kế thời trang ghi chú yêu cầu, nhất định phải tốt nghiệp đại học thiết kế thời trang, có kinh nghiệm du học người ta sẽ ưu tiên nghĩ trước tiên.

“Thế nào, Đại tẩu có hứng thú hay không vào công ty của chúng ta làm chuyên gia thiết kế thời trang?” Lục Quý Hàn nâng chung trà lên bát, rốt cuộc nói sáng tỏ ý đồ hôm nay đến.

Du Uyển bỗng nhiên tim đập nhanh hơn, nàng đang lo không có phương pháp kiếm tiền, dưới mắt thì có một phần việc phải làm!

Nhưng sau khi kích động, Du Uyển cũng chưa quên tình huống của mình, nàng cúi đầu xuống, cười khổ nói: “Ta không có học qua đại học, đối với thiết kế thời trang một chữ cũng không biết...”

Lục Quý Hàn đánh gãy lời nàng: “Đại tẩu xác thực không có văn bằng, nhưng bá phụ bá mẫu chúng ta đều ở Nam Thành nổi danh có tiếng về may vá, Đại tẩu bá sư Nhị lão, luận về kinh nghiệm thiết kế không giỏi bằng những sinh viên tốt nghiệp này. Đương nhiên, Đại tẩu am hiểu nhất chính là kiểu sườn xám Trung Quốc, có thể hay không thiết kế ra kiểu sườn xám xuất sắc còn chưa xác định, cho nên ta định ra cho đại tẩu ba tháng thử việc, thử việc mỗi tháng tiền lương cơ bản hai mươi trích thêm phần trăm, nếu như Đại tẩu có thể làm ra kiểu sườn xám đẹp xuất sắc, sau khi lên chính thức, tiền lương cơ bản sẽ tăng lên đến năm mươi, tương lai Đại tẩu có danh khí lớn, tiền lương sẽ còn tiếp tục tăng lên.”

Một tháng năm mươi khối tiền lương cơ bản?

Nhịp tim Du Uyển đập nhanh hơn, như vậy rất nhanh nàng liền có thể trả tiền lại cho Lục gia, sau đó cùng Lục Tử Khiêm ly hôn!

Chỉ là, nhìn vào cặp mắt sắc bén kia của Lục Quý Hàn, Du Uyển đột nhiên ý thức được nguy hiểm.

Lục Quý Hàn sẽ hảo tâm giúp nàng sao? Hẳn đặc biệt chiếu cố nàng, khẳng định là có mưu đồ.

“Theo ta, ta có thể để người khác hoạt.”

Trong sơn động nam nhân đốt lửa. Bờ môi nóng bỏng. Hô hấp nặng nề trong nháy mắt trở nên rõ ràng, Du Uyển mím môi, lâm vào do dự. Đó là cơ hội kiếm tiền tốt, lại mang theo nguy hiểm trí mạng.

Tiểu nữ nhân bất an nắm chặt ống tay áo, Lục Quý Hàn thấy, giống như biết nàng đang lo lắng, hần khê cười một tiếng, bổ sung thêm: “Đương nhiên, với thân phận Đại tẩu bây giờ không tiện đi tới công ty làm việc, Đại tẩu chỉ cần ở nhà thiết kế, tới định kỳ có thể đem bản thiết kế giao cho ta liền, nếu như Đại tẩu không muốn công khai thì chuyện Đại tẩu thiết kế trang phục ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ một câu nào ra ngoài.”

Có thể ở nhà thiết kế?

Du Uyển hợp tư khát vọng lập tức vượt qua cả phòng bị đối với Lục Quý Hàn, đã có thể ở nhà, nàng liền có thể tránh khỏi cùng Lục Quý Hàn đơn độc ở chung, cũng sẽ không cần sợ cái gì.

“Kỳ thật ta cũng là nhìn qua y phục đại tẩu làm cho Tam muội, biết Đại tẩu có một tay thêu thùa tốt mới đến tìm Đại tẩu, Đại tẩu dường như thực sự không nguyện ý, vậy cứ coi như ta chưa từng tới đi.” Nàng chậm chạp không đáp, Lục Quý Hàn không quá kiên nhẫn đứng lên, giọng điệu cũng không bằng vẻ thân thiện vừa nãy.

Du Uyển hoảng hốt, đứng lên đi theo, có chút cà lăm nói: “Không có, ta, ta là sợ mình không thiết kế ra được, cho nên không dám mạo hiểm tự nhiên đáp ứng Tứ Gia.”

Lục Quý Hàn một tay cầm túi, nhìn xem nàng nói: “Công ty trù hoạch kiến lập cũng cần thời gian, Đại tẩu trước tiên có thể đến các đại dương* dạo chơi, học một ít đặc điểm váy thiết kế, cuối tháng sáu đưa cho ta bản thiết kế là được, nếu như ta cảm thấy thiết kế của Đại tẩu không thể dùng, ta tuyệt đối sẽ không khách khí với Đại tẩu, cho nên, người không cần có bất luận gánh nặng gì trong lòng cả.”

*đại dương “ ”: Bản raw cũng ghi như vậy nên Re cũng chẳng hiểu đó là biển thật hay là cửa hàng nổi tiếng tên Đại Dương nữa.

Hần dùng giọng điệu giải quyết việc chung, Du Uyển bất tri bất giác lại bắt đầu lo lắng mình không thể đảm nhiệm công việc này.

“Đại tẩu trước tiên nghĩ đi, cũng có thể cùng Đại ca thương lượng một chút rồi thông báo kết quả cho ta sau.” Nói xong câu này, Lục Quý Hàn cuối cùng liếc nhìn nàng một cái, sau đó liền nghiêng ngàng rời đi.

Du Uyển tiến mấy bước, nhưng nam nhân đi rất nhanh, đảo mắt liền ra khỏi viện tử.

Du Uyển đứng ở trong sân, trong đầu có đủ loại suy nghĩ.

“Đại thiếu nãi nãi, ngài làm y phục thật đẹp, có thể thử một chút a, một tháng năm mươi đồng tiền cũng không ít đâu!” Tú Nhi hưng phấn cổ vũ nàng.

Du Uyển chưa từng nhận qua lời mời nào, lúc này, nàng nghĩ tới Lục Tử Khiêm.

Lục Tử Khiêm là người làm ăn, hiểu được nhiều hơn so với nàng, hỏi một chút ý kiến của hắn chuẩn không có sai.

Giữa Lục Tử Khiêm cùng Lục Quý Hàn, Du Uyển vẫn tin tưởng Lục Tử Khiêm hơn, Lục Tử Khiêm chỉ là không thích nàng, làm người cũng coi như là quân tử.

Hoàng hôn Lục Tử Khiêm trở về, Du Uyển chủ động cùng hắn bàn đề việc này.

Lục Tử Khiêm trầm ngâm một lát, thay Du Uyển phân tích nói: “Dân phong* càng ngày càng mở ra, quần áo, váy ở trong nước sẽ càng ngày càng lưu hành, chỉ cần Lão Tứ làm tốt, tiệm bán quần áo kinh doanh không thể kém được. Nếu nàng thật sự có thiên phú, ta ủng hộ nàng, bất quá, nàng là Đại tẩu, một khi cầm tiền lương thì thành nhân viên của Lão Tứ, chuyện này, chúng ta cùng Lão Tứ thương lượng một chút, chờ nàng thử việc qua, nhìn xem có thể hay không đưa thiết kế của nàng chuyển thành cổ phần, như thế nàng cùng Lão Tứ đều là cổ đông, quan hệ bình đẳng.”

*dân phong: nếp sống, phong tục.

Làm người làm ăn, Lục Tử Khiêm đương nhiên muốn thê tử của mình tranh thủ có được lợi ích lớn nhất.

Du Uyển trong lòng không có yên lòng, người ta nhập cổ phần dùng đều là vàng ròng bạc trắng, thiết kế của nàng còn chưa có nhìn thấy đâu, Lục Quý Hàn chịu không công phân cổ phần cho nàng ư?

Lục Tử Khiêm cười nói: “Vừa mới bắt đầu chúng ta có thể thiếu tiền đổi cổ phần, tương lai khi nàng nổi tiếng, lại cùng Lão Tứ trao đổi.”

Du Uyển thấp thỏm hỏi: “Nếu như ta vẫn không có nổi tiếng, vậy Tứ Gia chẳng phải là đang chịu thiệt thòi?”

Lục Tử Khiêm ánh mắt dịu dàng: “Vậy cũng không sợ, cùng lắm thì hắn đổi ý đuổi nàng đi thì vẫn còn ta tiếp tục nuôi nàng.”

Trượng phu mới cười dùng giọng điệu chân thành, Du Uyển thông tâm mất xuống.

Nàng không cần Lục Tử Khiêm nuôi, nàng chỉ muốn dựa vào chính mình.

Ngày thứ hai, Lục Tử Khiêm mang theo Du Uyển đi tìm Lục Quý Hàn đàm phán chuyện nhập cổ phần.

Lục Quý Hàn không ngờ tới Du Uyển sẽ cùng Lục Tử Khiêm tới thương lượng, nhưng, nhìn tận mắt Du

Uyển giống như tiểu nữ nhân đi theo bên người Lục Tử Khiêm, mọi chuyện đều sẽ nghe Lục Tử Khiêm làm chủ bộ dạng dịu dàng ngoan ngoãn, ánh mắt Lục Quý Hàn lạnh thêm mấy phần. Bất quá, lúc vợ chồng Du Uyển đi đến trước mặt, ngay lập tức mắt lạnh của Lục Quý Hàn đã bị ý cười thay thế.

“Đại ca tới.” Lục Quý Hàn cười hô, nụ cười kia rất giống quan hệ cùng người làm ăn.

Lục Tử Khiêm biết rõ tính tình vị Tứ Gia này, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, mắt nhìn thê tử bên cạnh, hẳn hướng Lục Quý Hàn chấp tay: “Đại tẩu người không có đọc qua sách, muốn đến đa tạ Tứ đệ để mắt tới thủ nghệ của nàng.”

Lục Quý Hàn quét mắt nhìn cặp tay nhỏ kia của Du Uyển, cười nói: “Anh hùng không hỏi xuất xứ, Đại tẩu thật sự có bản lĩnh, ta mới nghĩ tới Đại tẩu. Đi, vào trong phòng ngồi.”

Ba người cùng một chỗ tiến vào phòng khách.

Du Uyển lần đầu tiên bước vào viện tử của Lục Quý Hàn, cấp tốc đảo mắt một vòng, liền thấy Lục Quý Hàn bên này toàn dùng đều là hàng Tây Dương, màu đen da cát tỏa ra khí thế uy nghiêm. Lục Quý Hàn ngồi ở vị trí chủ vị, Lục Tử Khiêm ngồi phía tay trái hẳn, Du Uyển liền theo ngồi ở bên cạnh Lục Tử Khiêm, rời xa vị trí bên kia của Lục Quý Hàn.

Lục Tử Khiêm uyển chuyển nói rõ ý đồ đến.

Lục Quý Hàn dựa vào thành ghế, trên mặt nở nụ cười, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ mấy lần vào đầu gối.

Vị này trên danh nghĩa là Đại ca hẳn, thật đúng là hiểu được thay thê tử lấy chỗ tốt.

Kỳ thật Du Uyển có thể hay không thiết kế sườn xám, Lục Quý Hàn không quá để ý, hẳn chỉ muốn mượn cơ tiếp cận Du Uyển, lại thừa cơ đưa nàng biến thành nữ nhân của mình, đến lúc đó, coi như Du Uyển thiết kế không được, hẳn liền tiện tay ném đi chính là mỗi tháng như cũ sẽ phát “Tiền lương” cho Du Uyển, nữ nhân của mình, hẳn đương nhiên phải nuôi. (Re: Kế hoạch theo đuổi vợ yêu là cho vợ thật nhiều tiền:))

Làm cho Lục Tử Khiêm tưởng việc này là thật.

Lục Quý Hàn sờ lên cằm, trầm ngâm nói: “Để Đại tẩu nhập cổ phần cũng được, bất quá, vẫn là phải nhìn Đại tẩu thiết kế, nếu như Đại tẩu thiết kế ra được sườn xám bán được giá cao, kia không cần Đại ca chỉ, ta cũng sẽ chủ động mời Đại tẩu nhập cổ phần.”

Lục Quý Hàn lúc nói chuyện, Du Uyển khẩn trương nhìn xem hẳn, hiện tại đến phiên Lục Tử Khiêm mở miệng, Du Uyển lập tức lại chuyển hướng trượng phu mình.

Lục Tử Khiêm cười nói: “Lẽ ra nên như vậy, vậy trước tiên để Đại tẩu người luyện tay nghề một chút,

trước khi nàng có thể thiết kế bán ra được, Lão Tứ cũng không cần cho nàng tiền lương, dù sao Đại tẩu người ở nhà cũng nhàn rỗi, coi như đi theo người học tập.”

Du Uyển nhẹ gật đầu, nàng cũng nghĩ như vậy, một tay giao tiền, một tay giao hàng, dạng kiếm tiền này nàng cũng an tâm.

“Cùng ta học tập?” Lục Quý Hàn cười cười, nhìn chăm chăm Lục Tử Khiêm nói: “Đại ca liền không sợ ta đem Đại tẩu làm hư sao?”

Du Uyển mím môi, phát giác Lục Tử Khiêm nhìn lại, nàng lại lập tức lộ ra mấy phần ngượng ngùng.

Lục Tử Khiêm đương nhiên biết Lục Quý Hàn là đang nói đùa: “Làm hư cũng tốt, Đại tẩu người chính là quá thành thật, đi theo người thấy chút việc đời, tương lai cùng người khác giao tiếp cũng tốt.”

Lục Quý Hàn cười không nói.

“Vậy thì tốt, ta còn muốn đi cửa hàng tơ lụa, mấy ngày nay không rảnh, cuối tuần ta mời Lão Tứ ăn tiệc.” Chính sự nói xong, Lục Tử Khiêm đứng lên.

Lục Quý Hàn đứng dậy tiễn bọn hắn.

Sau khi cùng hắn tạm biệt, trên đường về Thúc Trúc hiên, Lục Tử Khiêm đối với Du Uyển cười nói: “Lão Tứ bình thường nhìn không đứng đắn, kỳ thật làm việc cũng có quy củ của mình, nàng không cần sợ hắn.”

Du Uyển trên mặt mỉm cười, trong lòng lại nghĩ, Lục Quý Hàn quả nhiên rất am hiểu ngụ ý trang, ngay cả Lục Tử Khiêm cũng lừa được.

Cắm vào phiếu tên sách

Tác giả có lời muốn nói:

Muốn thả giả a, giai nhân có chút lười, ngày hôm nay bỏ cái cái đuôi nhỏ, đêm mai nhất định viết ba ngàn chữ! Mọi người ngủ ngon ~

Cảm ơn tiểu tiên nữ nhóm địa lôi ~

- —oOo—

Re: Tuy vẫn chưa thi nhưng mình vẫn sẽ edit tiếp. Drop không edit cảm giác cứ chán chán gì ấy. Mình

vừa đào hố mới, nhớ sang ủng hộ nha.

13. Chương 11: Đã Gả Vào Lục Gia, Nên Tận Lực Hoàn Thành Bỏ Phận Con Dâu Lục Gia

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Converter: lacmaitrang

Editor: Aki Re

Vợ chồng Du Uyển sau khi rời đi, Lục Quý Hàn ra ngoài xã giao, buổi chiều trở về, biết được Lão gia tử gọi hẳn liền đi qua một chuyến.

Lục Quý Hàn liền đi chính viện trước.

Lục Vinh ở thư phòng.

“Cha tìm con?” Lục Quý Hàn đi vào lên tiếng gọi, tiện tay đóng cửa thư phòng lại.

Lục Vinh đang xem báo, thấy quảng cáo Lục Quý Hàn mở tiệm bán quần áo thông báo tuyển dụng đã leo lên đầu bảng tin.

“Cái này làm ăn khá khẩm, bất quá nhà thiết kế tốt rất khó tìm, người cần cảnh giác cao độ, không thể chỉ xem trình độ, có chút văn bằng du học sinh ở nước ngoài sống phóng túng lẫn lộn trở về, kỳ thật không có nửa phần bản lĩnh thật sự.” Con trai sau khi ngồi xuống, Lục Vinh buông báo chí xuống, chủ động nói tới việc kinh doanh của Lục Quý Hàn.

Lục Quý Hàn gật đầu: “Phụ thân yên tâm, con sẽ phỏng vấn nghiêm ngặt.”

Hai cha con trò chuyện việc kinh doanh thêm vài phút đồng hồ, Lục Vinh đột nhiên hỏi: “Buổi sáng đại ca cùng đại tẩu đi tìm người? Nói chuyện gì?”

Lục Quý Hàn ở trong lòng châm chọc cười, nguyên lai đây mới là nguyên nhân thực sự Lão gia tử gọi hẳn tới.

Lục Quý Hàn không có gì có thể giấu diếm, chi tiết nói: “Tiệm may Du gia ở Nam Thành vẫn luôn có chút danh tiếng, Du lão sau khi qua đời tiệm may kinh doanh mới quanh quẽ xuống dốc, trước đó Đại tẩu thay Tam muội làm một bộ y phục, ta cảm thấy Đại tẩu tay nghề không tệ, hỏi nàng có hứng thú hay không học tập thiết kế thời trang, có thể thử một chút, tương lai nàng thiết kế cho ta, ta trả tiền lương cho Đại tẩu.”

Lục Vinh trong đầu liền hiện ra bộ dạng Du Uyển dịu dàng động lòng người.

Hắn nhìn chăm chăm con trai của mình: “Người cùng Vi Vi với nàng ngược lại rất thân.”

Lục Quý Hàn cảm thấy Lão gia tử trong lời nói giấu châm chọc, thản nhiên nói: “Tam muội thích Đại tẩu, muốn tặng Đại tẩu một kiện váy.”

Lục Vinh nói: “Phụ nữ có gia đình nên ở nhà giúp chồng dạy con, học thiết kế làm cái gì.”

Lục Quý Hàn cười cười: “Đã như vậy, ngại vì sao vẫn còn đưa ba muội muội đi học?”

Lục Vinh hừ lạnh, nữ nhi cùng con dâu có thể giống nhau sao?

“Đại ca người đồng ý?” Lục Vinh hững hờ hỏi.

Lục Quý Hàn dựa trên ghế, ngón trỏ tay phải dọc theo cổ tay trái một đạo vết thương cũ vừa di chuyển vừa vuốt ve, bất đắc dĩ nói: “Đại ca đâu chỉ có từng đó liên đáp ứng được, hẳn sợ Đại tẩu chịu thiệt thòi, đề nghị ta dùng cổ phần công ty đổi lấy thiết kế của Đại tẩu. Bất quá đều là người một nhà, xem xét một

chút, nếu như Đại tẩu có tài thiết kế thiên phú, ta cho nàng cổ phần, coi như hiếu kính anh trai và chị dâu luôn.”

Lục Vinh nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Đầu tháng năm, ngoài cửa sổ nguyệt quý* tới xuất hiện Hồng Hoa Lục Diệp.

*Nguyệt quý: còn có tên gọi là Thắng xuân, Nguyệt nguyệt hồng, Trường xuân hoa, thuộc họ Tường vi. Có nguồn gốc ở tỉnh Giang Tô, Trung Quốc về sau dần dần được trồng ở phía bắc Giang Nam nước này, ngày nay loại hoa này được trồng ở khắp nơi trên thế giới.

Bên trong Thúy Trúc hiên, Lục Tử Khiêm cùng Du Uyển ngồi ở bên cạnh bàn cơm, vừa cơm nước xong xuôi, Lục Vinh phái người đến mời Lục Tử Khiêm qua bàn chuyện thương lượng.

“Lát nữa nàng cứ nghỉ trước, ta cũng không biết lúc nào trở về.” Lục Tử Khiêm trước khi đi, âm giọng căn dặn Du Uyển.

Du Uyển gật gật đầu.

Trời tối, Du Uyển không có giống đời trước chờ ngu ngốc như vậy, sớm đã nằm trên giường. Ngủ được mơ mơ màng màng, nghe được âm thanh đẩy cửa, Du Uyển đột nhiên bừng tỉnh, bỗng nhiên chuyển hướng ra ngoài giường.

Nàng xoay người động tĩnh rất lớn, Lục Tử Khiêm thấp giọng nói: “Là ta.” Nói xong, hần bật đèn điện lên.

Gian phòng bỗng nhiên sáng lên, Du Uyển nhắm mắt thích ứng trước, sau đó đã nhìn thấy Lục Tử Khiêm mặc trường sam trong đêm tối đứng tại cửa ra vào, trên mặt trần an mỉm cười, chỉ là sắc mặt hơi tái.

“Ta đi tắm rửa, nàng cứ ngủ tiếp đi.” Lục Tử Khiêm nhìn nàng mỉm cười, sau đó trực tiếp đi tới phòng tắm.

Lúc Lục Tử Khiêm ra, Du Uyển đã một lần nữa ngủ thiếp đi.

Lục Tử Khiêm tắt đèn, nhẹ nhàng nằm bên cạnh thê tử, đêm tối như mực, hần chăm chú nhìn đầu giường không rõ, cả đêm khó ngủ.

Trước tết Đoan Ngọ một ngày, Lục Tử Khiêm sớm đã chuẩn bị tốt quà tặng trong ngày lễ, bởi Du Uyển về nhà ngoại.

Trường học nghỉ, hai huynh đệ Phượng Lức, Phượng Lân cùng Tống thị đều ở nhà nhiệt tình nghênh đón tỷ tỷ cùng anh rể.

Phượng Lức mười ba tuổi ổn trọng hiểu chuyện, Lục Tử Khiêm đưa hần một bộ tên, Phượng Lân tám tuổi ham chơi hoạt bát, Lục Tử Khiêm đưa hần một bộ đồ chơi bắn súng. Phượng Lân đặc biệt thích, kêu anh rể càng ngày càng thuận miệng.

Du Uyển ở phòng bếp giúp mẫu thân chuẩn bị cơm trưa, nghe được tiếng cười vui vẻ của nhị đệ, tâm tình nàng có chút phức tạp. Lục Tử Khiêm đối với người nhà của nàng vẫn luôn rất tốt, tốt đến mức lúc nàng ở kiếp trước hướng mẫu thân thổ lộ tình hình thực tế, mẫu thân tỏ vẻ không thể tin được.

“Uyển Uyển, nương làm cho Lục thái thái một kiện sườn xám, cơm nước xong xuôi con mang đi đi, nương phải làm thù không tiện đi.” Tổng thị cười nói.

Du Uyển nhỏ giọng phàn nàn: “Không phải nói nương cần nghỉ ngơi nhiều hơn sao?” Thiêu thừa may vá sẽ hại mắt.

Tổng thị đỡ kính mắt trên sống mũi, cười nhẹ nhàng: “Hiện tại nương đã thấy rõ ràng, không sợ.”

Du Uyển chỉ có thể khuyên mẫu thân về sau bớt làm việc.

Hơn ba giờ chiều, Lục Tử Khiêm cùng Du Uyển lên ô tô đi ra khỏi Du gia.

Lục Tử Khiêm phân phó lái xe đi đường Nam Hoài.

Du Uyển nghi hoặc nhìn hắn một cái, đi đường Nam Hoài, vậy thì về nhà xa hơn.

Lục Tử Khiêm không có giải thích gì, ô tô đi đến đường Nam Hoài, Lục Tử Khiêm bỗng nhiên chỉ vào một hiệu sách bên ngoài để Du Uyển nhìn, giới thiệu cho nàng nói: “Cái hiệu sách này chuyên bán tạp chí tiếng nước ngoài, thư tịch, hắn là cũng có tạp chí thời trang ngoại quốc, nàng khi rảnh có thể tới dạo chơi, nàng muốn học tập thiết kế váy, xem không hiểu tiếng nước ngoài cũng không sao, nghiên cứu hình ảnh váy phía trên là được.”

Du Uyển lập tức hi vọng hướng tới, nhìn qua tiệm sách sắp đi qua, nàng nhin không được hỏi: “Hiện tại đi không được sao?”

Lục Tử Khiêm nhìn xem đồng hồ, tiếc nuối nói: “Ngày hôm nay hơi trễ, lần sau có cơ hội ta cùng nàng tới.”

Du Uyển cũng không ngại, nàng nhìn lại tiệm sách vừa mới đi qua, trong mắt chứa đầy sự mơ ước.

Lục Tử Khiêm trông thấy một bên mặt trắng nõn kiều nộn của nàng, kỳ thật, hắn muốn tự mình đưa nàng đi, đáng tiếc...

Lục Tử Khiêm nhắm mắt lại.

Ngày thứ hai, tết Đoan Ngọ đám người Lục gia tề tụ lại với nhau.

Lục thái thái rất thích sườn xám Tổng thị làm cho bà, nó toát ra vẻ phú quý lại tao nhã, vào ngày họp gia đình liền mặc vào, Đại di thái, Nhị di thái nhìn thấy Lục thái thái có quần áo đều rất ghen tị, tò mò nghe ngóng sườn xám là từ cửa tiệm nào để đặt trước làm.

Lục thái thái lôi kéo tay nhỏ Du Uyển cười: “Là bà thông gia đưa ta, Uyển Uyển nhớ kỹ thay ta cảm ơn mẹ người.”

Du Uyển mềm mại gật đầu.

Nhị di thái quét mắt nhìn gia chủ Lục Vinh, đang đưa quạt tròn trên ghẹo nói: “Lúc trước thái thái chọn trúng Uyển Uyển, nói là ưa thích bộ dạng tốt của Uyển Uyển, hiện tại xem ra, thái thái chân chính nhìn trúng chính là bà thông gia thủ nghệ giỏi a?” Nói xong, Nhị di thái lại đùa Lục Tử Khiêm: “Người phải cảm tạ thật tốt bà thông gia cho thái thái, bằng không thì thái thái làm sao tìm cho người nàng dâu xinh đẹp như Uyển Uyển được?”

Lục Tử Khiêm vẫn giữ trên mặt đang vẻ cười yếu ớt.

Du Uyển cúi đầu xấu hổ.

Lục thái thái nhẹ nhàng vỗ vỗ tay của nàng, nhìn về phía chỗ ngồi bên cạnh Lục Tử Khiêm là Nhị gia Lục Bá Xương: “Nói đến mới nhớ, ta dạo này không có nhìn thấy Liễu Tĩnh Nhân tiểu thư, lão Nhị có phải cùng Nhân giận dữ rồi không?”

Du Uyển trong lòng hơi động.

Lục thái thái trong miệng kêu Liễu Tĩnh Nhân, chính là thiên kim tiểu thư nhà Liễu cục trưởng, năm nay mười tám tuổi, cùng Nhị gia Lục Bá Xương tự do yêu đương, bất quá Lục Bá Xương thường xuyên ở bệnh viện bận rộn, không có thời gian bồi bạn gái, Liễu Tĩnh Nhân lại có tính tình tương đối tùy hứng, hai người lúc nào cũng ồn ào một trận thật lâu.

Nhưng Lục Bá Xương vẫn lấy Liễu Tĩnh Nhân, nếu như hết thấy dựa theo đời trước phát triển, mùa thu năm nay hai người sẽ đính hôn, sang năm kết hôn.

Du Uyển cũng không thích Liễu Tĩnh Nhân, bởi vì Liễu Tĩnh Nhân luôn luôn không giải thích lúc nào cũng nhằm vào nàng, có thể, nàng cũng không có lập trường can thiệp người bên ngoài hôn nhân. May mắn, đời này nàng sớm muộn cũng sẽ cùng Lục Tử Khiêm ly hôn, sẽ không phải ở chung với Liễu Tĩnh Nhân quá lâu.

“Chủ đề làm sao lại chuyển tới trên đầu ta?” Lục Bá Xương lúng túng thay đổi tư thế ngồi, sau đó lập tức đẩy Tam Gia Lục Trọng Giương bên cạnh: “Ta tốt xấu gì cũng có bạn gái, vẫn là phải nói đến chú ba đang già đi.”

Lục Trọng Giương vô tội buông tay: “Xin nhờ Nhị ca đi trường học hỏi thăm một chút, ta không nên thích nữ học sinh quá nhiều, ngày nào ta nghĩ muốn yêu đương, lập tức liền mang cô nương trở về, Nhị ca đã có Liễu Tĩnh Nhân, vẫn là quan tâm nhiều đến Lão Tứ đi, hắn ở trường quân đội bị nhốt hai năm, chỉ sợ đều đã quên cùng nữ hài tử bắt chuyện như thế nào.”

Hắn vừa nói xong, Lục Quý Hàn thấy muội muội Lục Vi ở trước mặt cười hắc hắc với mình.

Lục Quý Hàn cười nhạt một tiếng.

Đại di thái nói đỡ cho hắn: “Huynh đệ các người có bốn người, Tứ Gia đáng dập dẹp nhất, tuổi còn trẻ liền muốn tự mình mở công ty, không cần buồn vì chuyện lấy vợ đâu.”

Nhị di thái chua chua mà nói: “Chính là, Nhị gia là cuồng công việc, lão Tam là con một sách, muốn ta nhìn thế nào a, nghĩ tới vẫn là Lão Tứ có tiền đồ nhất.”

Hai vị di thái thái không phải thật tâm khen Lục Quý Hàn, mà là đang đồ mắt Lục Quý Hàn hiện tại đang thừa kế chuyện làm ăn của Lục gia.

Lục Vinh ở bên mím môi trầm mặc.

Lục thái thái thấy, cũng không có phản ứng chỉ nhìn hai vị di thái thái, cười phân phó nha hoàn bày cơm.

Du Uyển ngồi ở bên cạnh Lục thái thái, tận chức trách hiếu thuận với bà.

Lục Vinh nhìn nàng vài lần, đột nhiên mở miệng: “Nghe nói người muốn học thiết kế thời trang, nhập cổ phần vào tiệm bán quần áo của Lão Tứ?”

Du Uyển giật mình, vô ý thức nhìn về phía Lục Quý Hàn, không phải nói muốn thay nàng giữ bí mật sao?

Lục Quý Hàn cũng không ngờ tới Lão gia tử sẽ nói ra trước mặt mọi người, đối với ánh mắt kinh nghi của Du Uyển, hắn chỉ có thể trầm mặc.

Lục Vinh còn đang chờ câu trả lời của nàng, Du Uyển không có thời gian suy nghĩ nhiều, rời tiệc đứng dậy, cung kính đáp: “Nhận thấy Tứ Gia để mắt tới, con dâu là muốn học một ít, bất quá có thể hay không học tốt còn chưa nhất định.”

Khuôn mặt Lục Vinh lạnh lùng uy nghiêm, âm thanh lạnh lùng nói: “Người đã gả vào Lục gia, nên tận lực hoàn thành bốn phận con dâu Lục gia, trên phương diện làm ăn không cần can thiệp vào.”

Đây giống như là cha chồng đang ở trước mặt mọi người răn dạy con dâu của mình không tuân thủ phụ đạo.

Tất cả mọi người đều nhìn xem Du Uyển, Du Uyển sắc mặt tái nhợt, trong tay áo hai tay run rẩy không chế không được.

“Con dâu biết sai rồi.” Nàng tận lực bảo trì thanh âm bình ổn.

Lục Tử Khiêm tay nắm chặt thành quyền, nghĩ muốn thay thế tử nói chuyện, nhưng hắn hiểu được, hắn quá giữ gìn Du Uyển, Du Uyển sẽ càng nguy hiểm.

“Phụ thân, là ta chủ động tìm Đại tẩu thương lượng việc này, Đại tẩu từ chối không được, mới đáp ứng thay ta hỗ trợ.”

Bên trong một mảnh lặng ngắt như tờ, Lục Quý Hàn chậm rãi đứng lên, nhìn thẳng đối diện với nhất gia chỉ chủ nói, “Cha muốn trách thì cứ trách con đi.”

Lục Vinh không để ý tới hắn.

Lục Vi thoáng nhìn Du Uyển đang chảy nước mắt, đau lòng, ỹ vào Lão gia tử bình thường sủng ái nàng nhất, Lục Vi nhỏ giọng hướng Lục Vinh làm nũng: “Cha, Đại tẩu thù tốt, cha nên để Đại tẩu thử một chút đi, bây giờ là niên đại gì, cha còn giảng những cái quy củ cũ kia chứ.”

Lục Vinh trừng nữ nhi một chút, thần sắc lại hòa hoãn xuống.

Lục thái thái cũng giúp một tay thuyết phục.

Lục Vinh lúc này mới nói: “Ngồi đi.”

Du Uyển hành lễ, cúi đầu ngồi ở bên cạnh Lục thái thái.

Lục thái thái cười làm sinh động bầu không khí, việc này nhìn như đang lật lại quá khứ, nhưng Đại di thái, Nhị di thái lại liên tiếp hướng Du Uyển nhìn mấy lần. Các nàng ở Lục gia lâu như vậy, thay Lục gia sinh con dưỡng cái, đều không thể từ việc kinh doanh Lục gia có chỗ tốt gì, dựa vào cái gì Du Uyển vừa gả đến liền có thể nhập cổ phần chia tiền?

Nữ nhân tâm tư đồ kị, nói lên liền lên, cùng tình yêu không hề có quan hệ.

Cắm vào phiếu tên sách

Tác giả có lời muốn nói:

Đổi mới a, ngày hôm nay phân lượng đủ a, ngủ ngon ~

Cảm ơn tiểu tiên nữ nhóm địa lôi ~

- —oOo—

Re: Hè đến rồi 3-4 ngày 1 chương nhé. Mình phải tập trung đào hố bên kia nữa.

14. Chương 12: Lục Quý Hàn: Đi Theo Đại Thiểu Nãi Nãi

Converter: lacmaitrang

Editor: Aki Re

Gia yến sau khi kết thúc, Lục thái thái bảo Du Uyển ở lại.

Tất cả nha hoàn đều lui ra rất xa, ghé xô pha bên này, mẹ chồng nàng dâu an vị hai bên, phòng khách lộ ra mười phần trống trải.

Du Uyển cúi đầu, nàng có thể đoán được Lục thái thái đại khái sẽ nói cái gì.

“Uyển Uyển, hôm nay ông già dùng giọng điệu quá nặng, nghĩ đến gần đây việc kinh doanh không được thuận lợi, cũng không phải hẳn cố ý nhằm vào ngươi, ngươi chớ để ở trong lòng.” Lục thái thái dùng thanh

âm từ ái trấn an con dâu. Lão gia bảo bà an bài cho Lục Tử Khiêm một nàng dâu, bà ngàn chọn vạn tuyển nhìn trúng Du Uyển, một người con gái dịu dàng xinh đẹp rất có mặt mũi cho gia đình, lại là cô nương yếu đuối có gia thế bần hàn không có người làm chỗ dựa. Đã là người bà chọn, Lục thái thái đối với Du Uyển cũng có vài phần trách nhiệm, bà hi vọng Du Uyển qua cả đời này luôn giữ khuôn phép, đừng trộn lẫn việc của gia môn với nhau, cũng đừng ở giữa việc không công bằng liền bị khinh bỉ.

Việc làm này của Lục gia chính là không đủ công bằng, nhưng Lục gia cũng cho người bình thường khó cầu giàu sang của Du gia vào cửa, kỳ thật rất công bằng.

Lục thái thái tâm bình khí hòa nhìn Du Uyển.

Du Uyển đứng lên, buông thông tầm mắt nói: “Là ta phá hư quy củ trước, phụ thân giáo huấn là đúng.”

Lục thái thái thở dài, vẫy tay ra hiệu gọi Du Uyển ngồi bên cạnh bà, sau đó Du Du cảm khái nói: “Uyển Uyển, bên ngoài bây giờ đều giảng nam nữ bình đẳng, nhưng nào có chân chính bình đẳng đâu, những nữ sinh viên tốt nghiệp kia tìm việc làm cũng không có dễ dàng như nam học sinh, lên ban dễ dàng còn bị người khác khi dễ, cùng đồng nghiệp nam đi gần một chút, khả năng còn sẽ phải nghe lời đàm tiếu. Người nếu còn là cô nương độc thân thì cũng thôi đi, có thể người bây giờ là con dâu Lục gia, lão gia có lo lắng cũng có thể hiểu, người nói có đúng hay không?”

Du Uyển gật đầu, nói: “Mẫu thân yên tâm, ta đã hiểu, khi về ta sẽ nói với Tứ Gia, không còn nhập cổ phần vào việc buôn bán của hắn.”

Con dâu chịu nghe lời khuyên, mục đích thuận lợi đạt thành, Lục thái thái hài lòng.

Du Uyển đứng dậy hành lễ, liền rời đi, Tú Nhi còn đang ở trong viện chờ nàng.

Tháng năm ánh nắng mặt trời rực rỡ, Du Uyển tâm tình lại như mây đen đang đến. Đời trước số từ nàng cùng Lục Vinh nói chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hôm nay Lục Vinh lại ở trước mặt mọi người khiển trách nàng. Lúc ấy Du Uyển chỉ cảm thấy khó xử, hiện tại tỉnh táo lại, suy nghĩ kỹ một chút, kỳ thật đúng là lòng tham nàng quá lớn, Lục Quý Hàn đáp ứng cho nàng tiền lương, tâm nàng như hoa nở rộ, nghe xong Lục Tử Khiêm nói có thể dùng bản thiết kế đổi lấy cổ phần tương lai có thể lấy hoa hồng, nàng cũng liền nghe theo ý kiến của Lục Tử Khiêm theo hắn đi tìm Lục Quý Hàn bàn điều kiện.

Nàng chỉ nghĩ đến việc kiếm nhiều tiền, lại không để ý đến một sự kiện.

Nàng thiết kế còn không có ảnh đâu, Lục Quý Hàn đã đáp ứng thoải mái như vậy, còn không phải bởi vì Lục Quý Hàn đang nhớ thương nàng? Lục Vinh đã xem xét từ góc độ kinh doanh cảm thấy nàng không có tư cách mới cân nhắc đến chuyện này, bởi vậy muốn bóp nát dã tâm của nàng.

Thiết kế của nàng cuối cùng cũng không có tư cách đổi lấy một cái cổ phần của công ty, Du Uyển còn chưa có xác định, giờ trải qua chuyện này, Du Uyển như bị đánh một gậy làm cho thức tỉnh. Nàng muốn cổ phần công ty của Lục Quý Hàn làm cái gì? Mục đích kiếm tiền của nàng là để cùng Lục Tử Khiêm ly hôn,

thoát khỏi việc Lục Quý Hàn luôn ngấp nghé, là đoạn tuyệt quan hệ triệt để cùng Lục gia, nếu thật sự cảm cổ phần của Lục Quý Hàn, chẳng phải là cả một đời đều phải cùng Lục Quý Hàn buộc chung một chỗ?

Du Uyển ngửa đầu, bầu trời xanh lam như tẩy sạch lòng của nàng khiến nàng dần dần bình tâm trở lại.

Thúy Trúc hiên, Lục Tử Khiêm một mực chờ đợi Du Uyển, nhìn thấy Du Uyển trở về, hẩn lo lắng hỏi nàng: “Thái thái đã nói gì với nàng?”

Du Uyển cười lắc đầu: “Không có gì, chỉ là khuyên ta đừng quá để ý chuyện này.”

Nàng cười dịu dàng, khiến Lục Tử Khiêm trong lòng áy náy mười phần, nếu như không phải vì hẩn, nàng sẽ không bị lão gia mắng.

“Chuyện thiết kế này, vẫn là thôi đi.” Lục Tử Khiêm khó khăn nói, lão gia đã tỏ thái độ, nếu như Du Uyển khư khư cố chấp, hẩn sợ Du Uyển sẽ ăn thua thiệt càng nhiều.

Du Uyển còn chưa mở miệng, Lục Quý Hàn đã tới.

Hai vợ chồng nhìn chăm chú một chút, rồi đi ra ngoài nghênh đón.

Lục Quý Hàn một tay dứt túi, ánh mắt trước hết rơi trên mặt Du Uyển, hẩn dự đoán tiểu nữ nhân khẳng định bị Lão gia tử hù dọa, ở bên ngoài không dám lộ ra ủy khuất, sau khi trở về nhất định sẽ hướng Lục Tử Khiêm khóc lóc kể lể, nước mắt trên mặt đầm đìa đáng yêu. Chỉ là, ý nghĩ trước đó của Lục Quý Hàn đã bị ném đi, chỉ thấy Du Uyển thần sắc bình tĩnh, thân ảnh bé nhỏ đứng bên cạnh Lục Tử Khiêm, xinh đẹp giống như một đóa Hoa Lê.

Nhanh như vậy, Lục Tử Khiêm đã đỡ xong?

“Đại ca đại tẩu, việc này đều tại ta khiến cho các người thêm phiền toái.” Khoảng cách rất gần, Lục Quý Hàn chủ động hướng hai vợ chồng bồi tội, giọng điệu cũng coi như thành khẩn.

Lục Tử Khiêm mỉm cười: “Lão Tứ đâu cần làm vậy, là ta cân nhắc không chu toàn, đã quên gia quy.”

Nói xong, Lục Tử Khiêm nghiêng người, mời Lục Quý Hàn đi vào.

Lục Quý Hàn vừa đi vừa hừ một tiếng: “Cái gì gia quy? Ta làm sao không nhớ rõ nhà chúng ta có quy định nữ tử không được làm kinh doanh? Phụ thân chính là ở bên ngoài bị chọc tức, về nhà phát tiết ở trên đầu tiểu bối chúng ta, Đại ca không cần nghe lời phụ thân, đại tẩu cứ giúp ta thiết kế trang phục đi?”

Không khách khí chút nào ngồi trên ghế sa lon, Lục Quý Hàn dùng ánh mắt phân biệt nhìn về phía hai vợ

chồng.

Lục Tử Khiêm ho khan một cái, nhìn Du Uyển nói: “Ta vừa mới cùng người Đại tẩu thương lượng, kỳ thật...”

Du Uyển bỗng nhiên mở miệng, đánh gãy lời hắn, đối Lục Quý Hàn nói: “Tứ Gia, ta nghĩ chỉ muốn học thiết kế thời trang, ta không muốn cổ phần của công ty, ngài nhìn có thể hay không dựa theo lời người nói trước đó, trước hết để cho ta thử việc ba tháng, khi thử việc mỗi tháng ta đều sẽ giao cho ngài bản thiết kế, ngài lại phát tiền lương cho ta?”

Lục Tử Khiêm an vị ở bên cạnh nàng, nghe vậy nhú nhú mày.

Hai vợ chồng rõ ràng có ý nghĩ khác nhau, Lục Quý Hàn tạm thời không nói chuyện, dù bận vẫn ung dung quan sát hai người, nhất là Du Uyển. Theo như Lục Quý Hàn biết, Du Uyển là tiểu nữ nhân truyền thống đối với trưởng phu nói gì nghe nấy, hiện tại Du Uyển dám cùng Lục Tử Khiêm đối nghịch, thậm chí bị Lão gia tử trách cứ cũng không để vào mắt, Lục Quý Hàn thật sự thấy bất ngờ.

Cổ phần hoặc tiền lương, đối với Lục Quý Hàn chuyện này cũng không có khác nhau mấy, tất cả đều là dùng để dụ dỗ nữ nhân của hắn.

Du Uyển thái độ rất rõ ràng, Lục Quý Hàn hỏi Lục Tử Khiêm: “Đại ca cũng nghĩ như vậy?”

Lục Tử Khiêm khó xử nhìn Du Uyển một chút.

Du Uyển nghĩ đến hắn ở bữa tiệc trầm mặc, nam nhân ở thời khắc mấu chốt không muốn giữ gìn nàng, nàng vì sao còn phải để ý tới thái độ của hắn? Chẳng lẽ nàng để ý, từ đây Lục Tử Khiêm liền sẽ thích nàng, cùng nàng chân chính làm vợ chồng sao?

Du Uyển đi về phía Lục Quý Hàn ra điều kiện: “Lần này, hi vọng Tứ Gia bảo vệ bí mật thật tốt, nếu phụ thân đến hỏi, để tránh phiền phức mong Tứ Gia thay ta nói dối, liền nói những cái thiết kế kia ta cũng không bị ràng buộc bắt phải đưa cho ngài.”

Lục Quý Hàn cười nói: “Việc nhỏ, ta không có vấn đề, kia, chúng ta nói rõ rồi? Đại ca thấy thế nào?”

Lục Tử Khiêm chỉ có thể đồng ý, nếu không chính mình lại khiến thê tử giận.

Lục Quý Hàn sau khi đi, Du Uyển trực tiếp trở về hậu viện.

Lục Tử Khiêm đi theo nàng tiến vào phòng ngủ, nhìn thấy Du Uyển cúi đầu loay hoay khâu kim, hắn thấp giọng giải thích rõ: “Ta không phải không muốn nói giúp nàng, chỉ là sợ tương lai có chuyện xảy ra, lão gia lại không vui.”

Du Uyển trên tay khâu kim không ngừng, giống như đang nói chuyện phiếm: “Ta cũng không phải nhất định muốn có người ra mặt, chỉ là người thường xuyên ra ngoài, ta ở nhà một mình quá khó chịu, muốn tìm một ít chuyện làm. Ta từ nhỏ đã quen thuộc với khâu kim, Tứ Gia nếu để ta đi hỗ trợ tính chuyện sổ sách, ta sẽ không đi, đương nhiên sẽ không miễn cưỡng nhần, duy chỉ có khâu kim, ta thật sự rất thích.”

Âm sắc nàng nhu hòa, êm tai nói, tâm Lục Tử Khiêm bất tri bất giác mềm nhũn.

“Tốt a, liền theo ý tứ nàng.” Lục Tử Khiêm cười nói.

Du Uyển lúc này mới nhìn hẩn một cái: “Cảm ơn.”

Lục Tử Khiêm nói: “Chúng ta là vợ chồng, không cần khách khí như vậy.”

Đoan Ngọ qua đi, mọi người trong Lục gia lúc này lại bắt đầu bận bịu cho việc kinh doanh, công tác.

Đại di thái, Nhị di thái cùng Lục thái thái chơi vài ván bài, Lục thái thái lại tiếp tục sai người đi mời con dâu.

Du Uyển mang theo túi tiền đi đến phó cục.

Mới đánh nửa vòng, Nhị di thái liền cười hỏi Du Uyển: “Uyển Uyển thật sự muốn nhập cổ phần kinh doanh với Lão Tứ sao? Ai, trong tay của ta cũng có ít tiền, mặc dù không nhiều, nhưng để vậy không làm gì cũng lãng phí, người có thể hay không thay ta hỏi Lão Tứ một chút, để hẩn cũng chia cho ta một chút cổ phần?”

Đại di thái một bên bắt bài một bên nhìn chăm chăm Du Uyển.

Lục thái thái chỉ nhìn bài trước mặt mình.

Du Uyển hồ thẹn nói: “Trước đó Tam muội cùng Tứ Gia cũng khoe ta thêm tốt, ta bị bọn hẩn thổi phồng đến mức lằng lằng, không nghĩ nhiều liền đáp ứng chuyện nhập cổ phần, về sau bị Đại thiếu gia dạy dỗ một trận, ta mới kịp thời tỉnh ngộ. Trước đó mấy ngày ta đã nói với Tứ Gia rõ ràng, công ty Tứ Gia nếu cần, ta sẽ tận lực giúp một tay làm chút việc tùy theo khả năng của mình, nhập cổ phần coi như không cần. Nhị di thái nếu thật sự muốn nhập cổ phần, vẫn là trực tiếp đi nói với Tứ Gia đi.”

Thanh âm nàng mềm nhũn, bên trong lựa lời từ chối làm cho Nhị di thái trong lòng muốn gì phải bịt lại.

Lục thái thái khóe miệng lộ ra một tia cười, xem ra con dâu đã bị Lục Tử Khiêm kiểm điểm qua.

Nhị di thái thử dò không ra, hướng người cùng phe là Đại di thái đưa mắt liếc qua một cái.

Đại di thái so với Nhị di thái thông minh hơn một chút, Du Uyển đã nói thẳng không còn nhập cổ phần, nàng nếu dài dòng nữa, sẽ chỉ tự chuốc lấy nhục nhã.

“Ân, như này cũng tốt, chúng ta là nữ nhân a, cùng một chỗ đánh bài nghe kịch, không thể so với hạnh phúc khi được kinh doanh?” Đại di thái nói như vậy.

Nhị di thái nghe xong hung hăng trừng nàng một chút, tiện tay ném ra một trương Yêu Kê, đập cho cả bàn đều chấn động theo.

“Ồ.” Du Uyển ý tứ không tốt lắm đẩy ngã bài của mình.

Lục thái thái cười, con mắt Nhị di thái đều trợn tròn!

Lúc ván bài kết thúc, Du Uyển đánh giá mình kiếm lời tầm mười khối, Lục thái thái thắng nhiều nhất.

Nhắm ngay lúc Lục thái thái tâm tình đang tốt vì vừa thắng nhiều, Du Uyển nhỏ giọng xin chỉ thị: “Mẫu thân, trước Đoan Ngọ ta về nhà, phát hiện Phượng Lúc cùng Phượng Làm đều đã lớn, mắt mẹ ta không được tốt, ta nghĩ sáng mai đi lấy một ít vải thô làm hai kiện y phục cho hai đệ đệ, ngài có thể cho chứ?”

Tình cảm tỷ đệ tốt, Lục thái thái cười nói: “Nhà chúng ta mở cửa hàng tơ lụa, người cần gì phải đi lấy bên ngoài cho khó khăn, ta bảo người ta đưa ít vải sa tanh bên kia cho người.”

Du Uyển vội nói: “Mẫu thân tốt với ta, ta xin ghi nhận trong tâm, chỉ là bọn hần là hai đứa trẻ tình nghịch hiếu động, một kiện quần áo mới chưa dùng được mấy ngày đã rách, dù mặc chất liệu tốt như thế nào cũng bị hỏng, ta vẫn chọn cho bọn hần mặc vải thô đi, sa tanh dùng tốt, mẹ ta lại nói ta không hiểu chuyện.”

Lục thái thái cùng Tổng thị đã gặp qua mấy lần, cũng biết rõ Tổng thị có tính tình đôn hậu cần kiệm, con dâu đã kiên trì nói đến vậy, bà cũng chỉ có thể đồng ý.

Du Uyển nhẹ nhàng thở ra.

Ban đêm nàng cùng Lục Tử Khiêm nói chuyện, đồng thời cũng nói rõ nàng muốn đi hiệu sách nhìn xem, dù sao tạp chí mua về Lục Tử Khiêm sẽ nhìn thấy.

Lục Tử Khiêm biết được thê tử muốn đi dạo phố, từ trong ví tiền lấy ra năm mươi khối tiền lẻ đưa cho nàng: “Sách tiếng nước ngoài đều quý, nàng mang nhiều tiền chút.”

Du Uyển không muốn nhận của hần, dễ dàng cười nói: “Trong tay của ta có tiền, ngày hôm nay thắng được mười ba khối.”

Nàng cười đến đắc ý, mắt hạnh linh động giống như hai dòng nước suối trong vắt.

Lục Tử Khiêm thấy liền thất thần.

Du Uyển thấy, kịp thời làm mặt khác.

Khuôn mặt tuần tú của Lục Tử Khiêm ửng đỏ, thấy Du Uyển cầm túi tiền trên bàn trang điểm, hắn đi qua, đem năm mươi khối nhét vào: “Mang nhiều tiền một chút cũng không sao.”

Du Uyển không muốn vì năm mươi đồng tiền cùng hắn đẩy tới đẩy lui, sáng ngày thứ hai Lục Tử Khiêm vào phòng vệ sinh lúc rửa mặt, Du Uyển lại đem năm mươi khối trả lại ví tiền của hắn.

Lục Tử Khiêm cũng không phát giác, cớm nước xong xuôi liền đi làm.

Du Uyển đợi đến lúc Lục Vinh ra cửa, mới đi chính viện hướng Lục thái thái thỉnh an, sau đó dẫn Tú Nhi ra cửa.

Xe kéo đưa hai chủ tớ vững vàng chạy về phía trước, đối diện với một chiếc xe hơi màu đen đang lái tới.

“Hình như là Tứ Gia.” Tú Nhi nhìn qua trong ô tô, nghi hoặc nói, thời gian này, Tứ Gia hẳn là mới rời nhà không lâu mới đúng, tại sao lại trở về rồi?

Du Uyển nhìn sang, toa xe ngồi phía sau quả nhiên là Lục Quý Hàn.

Lục Quý Hàn cũng nhìn thấy nàng.

Ô tô cùng xe kéo cấp tốc gặp thoáng qua.

Lục Quý Hàn đột nhiên không muốn cầm đồ vật về nhà, phân phó lái xe: “Quay đầu.”

Tiểu nữ nhân không thể tùy tiện ra khỏi cửa, hắn ngược lại muốn xem xem ngày hôm nay nàng sẽ đi chỗ nào.

Xe ô tô màu đen lập tức thay đổi phương hướng.

Lục Quý Hàn hướng trước mặt xe kéo nhếch cằm tự đắc: “Đi theo, đừng gần quá.”

Lái xe làm theo.

Phía trước xe hơi là thủy tinh, Lục Quý Hàn nhìn xe kéo thấy rất rõ ràng, Du Uyển ngồi bên trong xe kéo căn bản không biết mình bị người để mắt tới.

Cắm vào phiếu tên sách

Tác giả có lời muốn nói:

Đêm nay đổi mới tương đối sớm, hắc hắc, cầu khen ngợi nha, thuận tiện sớm chúc mọi người tết Trung Thu vui vẻ!

Cảm ơn tiểu tiên nữ nhóm địa lô ~

- —oOo—

15. Chương 13: Dịu Dàng Như Nàng, Còn Có Một Loại Vẻ Đẹp Kiểu Mỹ Khác

Converter: lacmaitrang

Editor: Aki Re

Du Uyển đi đến trước đường Nam Hoài, bên này cửa hàng rất nhiều, Du Uyển dừng lại ở bên ngoài một cửa hàng vải, để xa phu Lục gia đi về trước.

Mua vải trước, đợi lát nữa còn phải ôm, Du Uyển liền dẫn Tú Nhi đi tiệm sách nước ngoài kia trước.

Qua những ô cửa sổ thủy tinh rộng từ trần đến sàn, Du Uyển trông thấy trong tiệm bên trên giá sách bày đầy sách, thời gian còn sớm, bên trong chỉ có hai khách hàng người phương tây, một người trong đó là nữ nhân có mái tóc dài vàng óng, một người khác là nam nhân trung niên tóc ngắn màu đỏ. Du Uyển nhìn về phía quầy hàng, may mắn, ông chủ là người Trung Quốc mặc âu phục đeo kính.

“Đại thiếu nữ này, người nhìn.” Tú Nhi hưng phấn chỉ vào nữ nhân tóc vàng để Du Uyển nhìn, tiểu nha hoàn trong đại trạch, thiếu có cơ hội nhìn thấy người phương tây.

Du Uyển cho tới bây giờ cũng không có cùng người phương tây cách gần như vậy, không có thấy qua việc đời, chủ tớ hai người đứng tại cửa sổ thủy tinh bên ngoài, thế mà cũng không dám đi vào trong.

Ông chủ hướng các nàng nhìn mấy lần, đó là một nam nhân chừng ba mươi tuổi, màu da trắng nõn, mặt mày thanh tú, nhìn đặc biệt nho nhã.

Cách cửa sổ thủy tinh, hắt hướng Du Uyển cười cười.

Du Uyển bỗng nhiên không có khẩn trương như vậy, ổn định tâm thần, nàng cùng Tú Nhi đi vào.

“Hoan nghênh đến đây, thái thái lần đầu tiên tới a?” Từ Nhuận Chi cười chào hỏi Du Uyển, mặc dù Du Uyển mặt còn non, nhưng hắt chú ý tới Du Uyển búi tóc phụ nhân.

Du Uyển mặt có chút đỏ, gật gật đầu.

Nàng mặc áo váy, khí chất dịu dàng nội liễm, cùng nữ học sinh thường đến vào xem hoàn toàn khác biệt, Từ Nhuận Chi đi ra quầy hàng, quan tâm chỉ rõ phương hướng cho Du Uyển chỉ rõ: “Cửa hàng chuyên bán văn thư tịch nước ngoài, phía đông là khu tiếng Pháp, ở giữa là khu Anh ngữ, phía Tây là khu tiếng Nga, những ngôn ngữ khác đều ở khu Bắc, thái thái muốn nhìn loại ngôn ngữ nào?”

Du Uyển mộng bức, Lục Tử Khiêm chỉ nói cho nàng biết nơi này có tạp chí thời trang ngoại quốc, không nói loại ngôn ngữ gì a.

“Có, có tạp chí trang phục không?” Du Uyển co quắp hỏi.

“Có.” Từ Nhuận Chi khẳng định trả lời, vốn định dẫn Du Uyển đi, lại gặp nữ nhân tóc vàng muốn tới trả tiền, Từ Nhuận Chi liền chỉ vào ở giữa khu Anh ngữ một chỗ ngồi để Du Uyển tự mình đi chọn.

Du Uyển chậm rãi đi tới, hai giá sách bên trên đều bày đầy sách, trang bìa tất cả đều là tiếng nước ngoài, Du Uyển không biết cái nào, ngay tại thời điểm nàng đang lo lắng mình tìm không thấy, Du Uyển chợt phát hiện một tạp chí có trang bìa vẽ nữ nhân xinh đẹp, nữ nhân đầu đội mũ viền rộng, người mặc váy dài lộ vai màu xanh lá, trên chân đi giày cao gót màu đen.

Du Uyển một chút liền xác định, vậy đại khái đây chính là tạp chí nàng muốn tìm.

Trang bìa tạp chí rất mới, Du Uyển nhìn tay mình, thật sạch sẽ.

Nàng muốn cầm tạp chí lên nhìn, bên cạnh đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm trầm thấp quen thuộc: “Tiệm sách có quy củ, cầm lật xem.”

Du Uyển khiếp sợ nhìn sang.

Lục Quý Hàn chẳng biết lúc nào đã đứng ở bên cạnh nàng, mắt đen hắt nhìn xem nàng: “Thật là đúng dịp, Đại tẩu cũng tới mua sách?”

Du Uyển cũng không biết làm sao lại trùng hợp như vậy, nàng nhìn về phía Tú Nhi, Tú Nhi bị Lục Quý

Hàn đoạt vị trí, dứt khoát đi xa chút, nhìn loạn sang chỗ khác. Bên trong tiệm sách im ắng, có người tính tiền cũng nhẹ giọng thì thầm, Du Uyển không muốn cùng Lục Quý Hàn trò chuyện, nhưng, nếu như không thể lật nhìn nội dung tạp chí bên trong, Du Uyển liền không cách nào xác nhận quyển tạp chí này đến cùng có phải giới thiệu thiết kế trang phục hay không.

“Tứ Gia, Tứ Gia biết đây là tạp chí gì sao?” Du Uyển hạ giọng, chỉ vào trang bìa tạp chí hỏi.

Lục Quý Hàn biểu lộ một bộ ngoài ý muốn: “Đại tẩu không biết tiếng nước ngoài?”

Du Uyển mím môi.

Lục Quý Hàn cười, giả vờ giả vịt nhìn xem trang bìa, thanh âm thấp hơn: “Cái này cũng không phải tạp chí tốt gì, cái này chính là giới thiệu phong trần của nữ tử ngoại quốc.”

Du Uyển mặt vụt đỏ lên, nàng thể nhưng ngay trước mặt Lục Quý Hàn, đối với tạp chí không đứng đắn biểu hiện hứng thú!

Du Uyển lập tức đi vào bên trong hai bước, ý đồ tìm kiếm tạp chí trang phục chân chính, bên cạnh còn có mấy quyển bìa họa trang phục xinh đẹp của mỹ nhân, Du Uyển cũng không dám dùng cái tiêu chuẩn này phân biệt.

“Đại tẩu muốn mua gì?” Lục Quý Hàn chậm rãi bước sau lưng nàng, ánh mắt một mực ở trên người nàng xoay quanh. Tiểu nữ nhân có một đầu tóc tốt đen nhánh sáng bóng, dùng một cây ngọc trâm xinh xắn ở sau đầu, lộ ra một đoạn cổ so với đậu hũ còn non hơn. Vành tai của nàng trắng nõn, đeo một đôi bông tai bích tử màu đỏ đơn giản, nhan sắc hồng nhuận. Trên thái dương nàng lưu lại một sợi tóc xanh tinh tế, càng nổi bật lên gò má kiêu nộ của nàng.

Lục Quý Hàn rất muốn nếm thử hương vị gương mặt này.

Nếu như bên trong tiệm sách chỉ có hai người bọn hắn, thì tốt biết bao nhiêu.

Ánh mắt nam nhân như lửa, Du Uyển lại phi thường may mắn khi nơi này còn có người khác.

“Ta muốn mua tạp chí trang phục.” Minh không hiểu tiếng nước ngoài, Du Uyển chỉ có thể xin sự giúp đỡ từ Lục Quý Hàn.

“Trang phục a, ta giúp ngươi nhìn xem.” Lục Quý Hàn vui vẻ đáp, nói xong, hắn tiện tay từ trên giá sách lấy một quyển tạp chí, ngay trước mặt Du Uyển lật xem. Du Uyển là người phi thường chấp hành quy củ, dĩ nhiên khi nàng thấy Lục Quý Hàn dám tổn hại đến quy củ tiệm sách, nàng đầu tiên là giật mình, sau đó liền sợ bị chủ tiệm sách phát hiện, tranh thủ thời gian nhắc nhở Lục Quý Hàn trả về.

“Không sợ, ta vừa mới lừa người, không cho lật xem, ta làm thế nào biết bên trong nói cái gì?” Đối mặt với bộ dạng khấn trương như trộm của Du Uyển, Lục Quý Hàn vui vẻ.

Du Uyển giờ mới hiểu được mình bị Lục Quý Hàn lừa.

Nàng kéo căng mặt, đã có thể lật xem, nàng không cần xin sự giúp đỡ từ Lục Quý Hàn, quay người liền muốn đi lên phía trước tự mình đi tìm.

“Là ta không đúng, Đại tẩu đừng nóng giận.” Lục Quý Hàn bắt lấy cổ tay nàng.

Du Uyển sắc mặt đột biến, Lục Quý Hàn lại lập tức buông lỏng ra, nghiêm trang nói: “Kỳ thật Đại tẩu vừa mới này là nhìn trúng quyển tạp chí trang phục kia.”

Du Uyển không tin hẳn!

Nàng nhìn về phía chủ tiệm sách, gặp lúc không ai tính tiền, Du Uyển trực tiếp đi đến quầy hàng bên kia, khách khí hỏi: “Ta không biết tiếng nước ngoài, ngài có thể giúp ta xem cái nào mới là tạo chí trang phục không?”

Từ Nhuận Chi cười gật gật đầu.

Hắn dẫn Du Uyển hướng vị trí mới vừa đi đến, Lục Quý Hàn một tay cầm túi đứng tại chỗ, hơi hơi hí mắt.

“Ba bản đều là thứ ngài cần tìm.” Từ Nhuận Chi trong tâm chiêu đãi Du Uyển, cũng cầm lấy quyển Du Uyển nhìn trúng đầu tiên kia giới thiệu nói: “Cái này là quyển tạp chí ở nước Mỹ phi thường lưu hành, mỗi tuần một san, thái thái nếu như thích, mỗi thứ tư tới liền có thể nhìn thấy hàng mới.”

Thế mà lại là trang phục tạp chí thật, không phải loại sách không đứng đắn gì.

Mắt Du Uyển nhanh chóng nhìn Lục Quý Hàn bên ngoài cách mình mấy bước, có thể nói trước sau hai lần cộng lại, Lục Quý Hàn vẫn tính ra đã lừa nàng một lần.

“Ta có thể lật xem sao?” Du Uyển hỏi thăm.

Từ Nhuận Chi cười: “Đương nhiên có thể.” Du Uyển không biết tiếng nước ngoài, Từ Nhuận Chi chỉ vào giá sách nói: “Cái này một chồng đều tạp chí cùng một hãng, kỳ thật trang bìa cũng khác biệt không đồng nhất, thái thái nếu như muốn mua nhiều mấy quyển, căn cứ trang bìa lựa chọn liền có thể.”

Du Uyển phi thường cảm kích hẳn.

“Thái thái trước nhìn, có cái gì nghi hoặc cứ hỏi ta.” Từ Nhuận Chi chuẩn bị rời đi, không quấy rầy khách hàng.

Du Uyển tránh địa phương này ra, chợt nhớ tới một chuyện trọng yếu, nhỏ giọng hỏi hân: “Cái quyển tạp chí này bao nhiêu tiền?”

Từ Nhuận Chi cười trả lời: “Một quyển năm khối.”

Du Uyển trên mặt không hiện, trong lòng âm thầm tắc lưỡi, sách tiếng nước ngoài chính là quý a, sách giáo khoa của bọn đệ đệ mới chỉ có mấy mao tiền.

Từ Nhuận Chi đi rồi, Du Uyển cúi đầu lật xem quyển tạp chí vừa mới nãy kia, bên trong mỗi trang đều có trang phục, nhưng đáng tiếc tất cả đều là tiếng nước ngoài, Du Uyển chỉ có thể nhìn đồ. Nàng cảm thấy mỗi tấm đồ cũng đẹp, đều muốn tinh tế nhìn một lần, nhưng thời gian ra ngoài có hạn, Du Uyển làm con dâu người ta mỗi ngày đều đến cửa hàng đọc sách qua cũng không tốt, nàng không nỡ bỏ tiền, cũng phải mua.

Giá cả quý, mình có thể nghiên cứu ra cái gì hay không còn chưa xác định, Du Uyển tạm thời chỉ mua một quyển.

Từ chọn sách tính tiền đến khi rời đi, Du Uyển đều không có nhìn lại Lục Quý Hàn dù chỉ một chút, rời khỏi tiệm sách, nàng cùng Tú Nhi đi mua vải thô ngay.

Lục Quý Hàn không có đuổi theo nàng, hân mở chồng tạp chí kia ra, hỏi Từ Nhuận Chi: “Ông chủ, cái quyển tạp chí này, năm ngoái trong tiệm có bao nhiêu hàng?”

Từ Nhuận Chi hơi hơi kinh ngạc, lập tức đáp: “Cửa hàng nhập hàng không nhiều, vị thiếu gia này nhất định muốn mua, ta đi tìm một chút.”

Lục Quý Hàn ân một tiếng: “Tìm tới nhiều hay ít, ta đều muốn mua hết.”

Tập san tạp chí, một năm ít nhất có năm mươi hai kỳ, tính ra là hai trăm sáu mươi khối tiền, tốn tiền nhiều như vậy chỉ vì muốn một nữ nhân vui vẻ... (Re: Phục anh)

Từ Nhuận Chi trong lòng rõ ràng, không có ý muốn can thiệp vào chuyện người khác.

Hân đi vào bên trong nhà kho mở ra, năm ngoái tạp chí có tới ba mươi kỳ, cộng thêm hơn nửa năm nay, hết thấy có bốn mươi hai kỳ.

“Tổng cộng hai trăm mười khối, thiếu gia mua nhiều, đưa hai trăm khối là được rồi.” Từ Nhuận Chi cho Lục Quý Hàn một chút ưu đãi.

Lục Quý Hàn không cần, trả tiền đủ, trước khi đi lại mua một quyển từ điển Anh Hán.

Du Uyển sau khi về nhà, trước tiên may hai bộ y phục cho bọn đệ đệ, sau đó liền như đói như khát nghiên cứu bên trong tạp chí trang phục người phương tây. Trên sách thiết kế là nhiều, Du Uyển bỗng thấy tay chân ngứa ngáy, bèn để Tú Nhi từ bên trong hòm lấy ra một cuộn vải mịn, nàng may một kiện váy màu xanh giống như phong cách trên bìa. Cái kiểu dáng này đơn giản hào phóng, phía trên cũng không có thêu thùa bất luận hoa văn gì.

Buổi chiều ngày nọ, quần áo làm xong.

“Đại thiếu nữ nãi nãi nhanh thử một chút.” Tú Nhi hưng phấn khuyến khích nói.

Du Uyển cũng muốn biết hiệu quả trên thân váy này, đi vào trong phòng ngủ thay quần áo.

Tú Nhi chờ ở bên ngoài, nghe được trong viện có tiếng bước chân, nàng đẩy rèm ra xem xét, phát hiện Lục Tử Khiêm trở về, Tú Nhi vừa muốn hành lễ, trong lòng hơi động, nàng hoạt bát hướng Lục Tử Khiêm làm một cái hành động im lặng, thấp giọng nhắc nhở: “Đại thiếu gia ngài trước tiên đừng lên tiếng, một hồi liền biết rõ.”

Lục Tử Khiêm trong mắt nhìn, cười gật gật đầu.

Trong phòng ngủ, Du Uyển rất nhanh liền đổi xong váy, đi đến trước gương nhìn, nhưng nàng càng nhìn càng cảm thấy không đúng.

Váy là dựa vào kích thước của nàng may, lớn nhỏ không có vấn đề, chỉ là trên đầu nàng có búi tóc phụ nhân, dưới chân là giày thêu, cùng với cái váy này đặc biệt không hợp, tựa như để nữ nhân ngoại quốc mặc sườn xám vậy. Do dự một chút, Du Uyển gỡ trâm gài tóc xuống, chải mái tóc dài, kiểu tóc vừa đổi, lập tức thuận mắt hơn nhiều. Còn giày, Du Uyển không có giày cao gót.

Bả vai lộ hơi nhiều, nhưng lúc này trong phòng chỉ có nàng cùng Tú Nhi, Lục Tử Khiêm phải hoàng hôn mới trở về.

Du Uyển lại gầy gầy tóc, lúc này mới đi ra khỏi phòng cho Tú Nhi nhìn.

Gian ngoài, Lục Tử Khiêm vừa cởi trường sam bên ngoài móc lên móc áo, nghe được tiếng cửa vang, hắn nghiêng người nhìn lại, liền thấy Du Uyển mặc một thân váy lục, tóc dài đen nhánh xõa xuống, vai nàng nửa lộ, trên mặt ngượng ngùng mỉm cười, quả thực tựa như biến thành một người khác.

Lục Tử Khiêm sững sờ ngay tại chỗ.

Du Uyển rút cuộc cũng phát hiện ra trượng phu, nghĩ đến bờ vai của mình, nàng lập tức tránh về phòng

ngủ, “Phanh” đóng cửa, chen then cửa vào.

Tú Nhi thức thoir lui đi ra ngoài.

Lục Tử Khiêm chăm chăm nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt, ngực không khống chế phát nhiệt.

Hắn lần đầu tiên biết, tiểu thê tử dịu dàng đoan trang của hắn, còn có một vẻ đẹp kiều mị khác.

Trong phòng ngủ, Du Uyển rất nhanh liền trấn định lại, nàng hàng đêm cùng Lục Tử Khiêm chung giường gối, bị hắn nhìn bả vai cũng không có quan hệ gì.

Đổi áo váy lúc đầu, Du Uyển ôm bộ váy lục tử kia đi ra, thần sắc như thường, nhỏ giọng hỏi Lục Tử Khiêm: “Ngày hôm nay làm sao trở về sớm như vậy?”

Lục Tử Khiêm thấy nàng ra vẻ thong dong, liền cũng đồng dạng làm như chưa có cái gì phát sinh, cười nói: “Chuyện bận bịu đều làm xong, sớm trở lại thăm một chút, làm sao, đây là nàng thiết kế ra được?” Mỗi ngày gần đây đều thấy Du Uyển mỗi nhìn quyển tạp chí kia, Lục Tử Khiêm rất rõ ràng.

Du Uyển cười khổ: “Ta nào có thiết kế đẹp như vậy, đây chỉ là chiếu theo trang bìa làm.”

Lục Tử Khiêm khen nàng: “Dù vậy cũng là do tay nghề của nàng tốt, cái váy này cảm tới cửa hàng bán, thể nào cũng phải mười mấy khối.”

Du Uyển sờ sờ váy trong tay, nàng mặc dù vội vã kiểm tiền, cũng không thể dùng loại biện pháp này.

Nàng muốn tự mình thiết kế trang phục.

Cắm vào phiếu tên sách

Tác giả có lời muốn nói:

Đổi mới a, sau đó tên sách Thiếu nữ sửa lại, đám tiểu đồng bạn đừng lạc đường a, ngủ ngon!

Cảm ơn tiểu tiên nữ nhóm địa lôi ~

- —oOo—

16. Chương 14: Không Quan Hệ, Hẳn Liền Thích Cái Tính Tình Này Của Nàng

Converter: lacmaitrang

Editor: Aki Re

Trong đêm, Du Uyển cùng Lục Tử Khiêm tiếp tục bình an vô sự.

Sáng sớm hôm sau trời liền mưa, Lục thái thái vốn muốn đi ra ngoài, bị nước mưa làm hỏng tâm tình, liền như lúc trước gọi Du Uyển cùng đánh bài.

Bên trên bàn đánh bài đám thái thái cùng nói chuyện phiếm với nhau, Đại di thái hỏi Lục thái thái: “Cuối tháng là sinh nhật đại tiểu thư, đại cô nương đã mười tám tuổi, thái thái phải hảo hảo chúc mừng một phen.”

Nhị di thái phụ họa nói: “Đúng vậy a, nghe nói hiện tại các tiểu thư đều thích tổ chức sinh nhật party, tháng trước sinh nhật Nhị tiểu thư của nhà Vương trưởng phòng, nghe nói làm một cái bánh sinh nhật cao đến ngực, chúng ta cũng mời sư phụ đến làm cho đại tiểu thư một cái bánh kem.”

Lục thái thái cười: “Sinh nhật mà thôi, mời mấy đồng học nữ có quan hệ tốt tới nhà náo nhiệt một chút là được, không cần so với đám người kia.”

Nói thì nói như thế, Lục gia chính là phú thương nhà giàu nổi danh ở Nam Thành, đại tiểu thư Lục gia tổ chức sinh nhật mười tám tuổi sinh nhật tất nhiên phải làm long trọng.

Du Uyển không cần lo liệu những cái kia, nàng chỉ biết mình nên chuẩn bị một phần quà sinh nhật cho đại tiểu thư Lục Huyền.

Sau khi ván bài giải tán, Tú Nhi thay Du Uyển bung dù, chủ tớ hai người sóng vai đi Thụy Trúc hiên.

Đi đến nửa đường, bắt gặp Lục Quý Hàn đang đi một mình trong mưa, vào thời tiết Hạ Nhật, hẳn mặc một bộ áo ngắn tay màu trắng cùng âu phục quần dài màu đen, hai tay thon dài rắn chắc lộ ở bên ngoài. Hai bên đối mặt nhau, Du Uyển cố ý tránh hẳn, Lục Quý Hàn lại bung dù hướng các nàng đi tới, cười kêu: “Thật là đúng dịp, Đại tẩu lại bồi thái thái đánh bài?”

Du Uyển ân một tiếng, hướng hẳn gật gật đầu: “Tứ Gia hôm nay không cần ra khỏi cửa?”

Lục Quý Hàn tự động đứng ở bên cạnh nàng, thuận miệng nói: “Vừa từ bên ngoài trở về.”

Lúc nói chuyện, Lục Quý Hàn trắng trợn đánh giá Du Uyển dưới tán dù. Trời nóng, nàng cũng thay đổi mặc áo tay ngắn chút, lộ ra hai đoạn cánh tay trắng nõn. Lục Quý Hàn xuất thân giàu sang, các tiểu thư

nhà giàu đã sớm bắt đầu mặc váy, mùa hè lộ ra cánh tay trắng bóng, Lục Quý Hàn không cảm thấy kinh ngạc. Cùng những cái tiểu thư kia so sánh, tay áo Du Uyển từ cùi chỏ lên đều che, có thể nói mười phần bảo thủ, nhưng bởi vì như thế, nàng mới để lộ ra nhiều da thịt, câu ánh mắt của hắn.

“Đầu tuần mua tạp chí, Đại tẩu nhìn đã hiểu?” Lục Quý Hàn nhìn chăm chăm mặt của nàng hỏi.

Du Uyển mắt nhìn phía trước, chi tiết trả lời: “Nhìn không hiểu nhiều, chỉ có thể nhìn một chút kiểu dáng trang phục.”

Lục Quý Hàn lập tức nói tiếp: “Kia, thật là tiếc nuối, ta còn trông cậy vào Đại tẩu thiên tư thông minh có thể xem xét rõ ràng, sau đó học rồi áo dụng, giúp ta kiếm nhiều tiền.”

Tú Nhi đột nhiên xen vào nói: “Đại thiếu nãi nãi xác thực thông minh a, hôm qua còn làm một bộ váy lục tử, sau khi mặc vào Đại thiếu gia đều nhìn tròn tròn mắt, nói nếu bán cái váy kia ở cửa hàng chỉ ít có thể bán tới mười mấy khối.” Du Uyển khiêm tốn, Tú Nhi lại ước gì làm cho tất cả mọi người đều biết chuyện của đại thiếu nãi nãi nhà mình.

Mắt Lục Quý Hàn ngằm biến sắc, nàng làm quần áo mới, mặc cho Lục Tử Khiêm nhìn?

Du Uyển trách cứ trừng mắt nhìn Tú Nhi một chút.

“Không biết ta có thể vinh hạnh hay không nhìn xem váy Đại tẩu tự mình làm?”

Nàng mới trừng xong Tú Nhi, một bên khác tai đã truyền đến thanh âm trầm thấp của Lục Quý Hàn.

Du Uyển nghiêm mặt nói: “Cái kia là ta chiếu theo trang bìa tạp chí làm, xem mèo vẽ hổ, chờ ta ngày nào thiết kế ra kiểu dáng của chính mình, ta sẽ đem bản thiết kế giao cho Tứ Gia.”

Nàng biết Lục Quý Hàn đối với nàng không có ý tốt, cho nên kế hoạch của Du Uyển chính là tương lai nàng thông qua Lục Tử Khiêm đem thiết kế cho Lục Quý Hàn, Lục Quý Hàn lại đem tiền lương của nàng giao cho Lục Tử Khiêm mang về cho nàng, tận lực phòng ngừa nàng cùng Lục Quý Hàn đơn độc tiếp xúc. Đợi nàng tích lũy được tiền rồi, Du Uyển liền có thể ly hôn.

Kỳ thật nam nữ ly hôn, nhà gái không nhất định phải trả lại sính lễ, có thể ly hôn là Du Uyển tự nói ra, nhưng Lục gia còn lâu mới muốn không công thả nàng rồi đi vứt bỏ một số lớn sính lễ như vậy? Du Uyển cũng không thích khiến người khác chịu thua thiệt, chuyện đời trước không đề cập tới, đời này Lục Tử Khiêm cự tuyệt cùng nàng làm phu thê, nàng thừa cơ ở Lục gia học được tay nghề thiết kế váy này để kiếm tiền, liền coi như công bằng.

Tiểu nữ nhân tránh xa người ngàn dặm, Lục Quý Hàn mím môi, trước đó hết lần này tới lần khác nàng triệt để vào bẫy, giờ hắn không thể đánh rắn động cỏ.

“Đúng rồi, chỗ ta có bản từ điển Anh Hán, ta sớm cũng không cần, lát nữa ta sai người đưa tới Thúy Trúc hiên, Đại tẩu xem tạp chí gặp được từ không hiểu, có thể tra thêm ở từ điển.” Lục Quý Hàn thử dò xét nói, nàng là người thích học tập lại không nỡ dùng tiền, hẳn là sẽ tiếp nhận lễ vật này của hắn.

Du Uyển lại không chút nghĩ ngợi cự tuyệt: “Tứ Gia có ý tốt ta xin ghi nhớ trong tâm, nhưng đáng tiếc chữ Hán ta cũng nhận ra không nhiều, từ điển Tứ Gia ta không dùng được.”

Lục Quý Hàn cười lạnh, tiểu nữ nhân thật là có cốt khí.

Hắn dừng bước, nhìn xem hai chủ tớ dưới tán dù đi càng chạy càng xa.

Không quan hệ, hắn liền thích cái tính tình này của nàng, nếu nàng ngoan ngoãn nịnh bợ hắn làm hắn vui lòng, Lục Quý Hàn hẳn còn thấy chương mắt.

Chỉ là, Lục Quý Hàn không thể nào tiếp thu được Du Uyển một bên kháng cự hắn, một bên ăn mặc thật xinh đẹp đi lấy lòng một người nam nhân khác.

Thời điểm này chắc phải cho nàng một chút ám hiệu.

Cuối tháng năm, đại tiểu thư Lục gia là Lục Huyền qua sinh nhật mười tám tuổi.

Buổi sáng cả nhà tập hợp một chỗ ăn cơm, các trưởng bối đưa xong lễ vật, Du Uyển liền tặng quà cho Lục Huyền.

Vợ chồng Du Uyển tới trước, Lục Tử Khiêm đưa cho muội muội một cái dây chuyền xinh đẹp, Du Uyển đưa thiết kế quần áo mình may, quần áo chứa ở bên trong hộp quà, Lục Huyền tạm thời không có mở ra.

Nhị gia Lục Bá Xương đưa một cỗ xe đạp kiểu mới nhất.

Tam Gia Lục Trọng Giương đưa một cái mũ viền rộng.

Lục Quý Hàn đưa chính là một cái hồng bao, lý do là hắn không biết Lục Huyền thích gì, để chính nàng tự mua đi.

“Lễ vật của Tứ ca thật không có thành ý.” Lục Huyền buồn cười, tính cách nàng hào phóng, thật không có phân nân gì nhiều.

Lục Quý Hàn chỉ cười.

Lục thái thái nhìn hẩn một cái, ánh mắt rất nhanh chuyển qua trên thân hai tỷ muội Lục Phù, Lục Vi.

Lễ vật đều đưa xong, Lục thái thái đối với Du Uyển nói: “Hôm nay mời các vị tiểu thư tới, người hiện tại ở đây, cũng đến lúc người chiêu đãi các tỷ muội đi.”

Du Uyển cười gật đầu.

Sau bữa ăn, Du Uyển về Thúy Trúc hiên trước, chừng mười giờ sáng, những khách nhân đến đông đủ, Lục Huyền phái người đến mời nàng.

Du Uyển dẫn Tú Nhi đi vườn hoa, xa xa liền gặp bốn năm vị tiểu thư ngồi trong lương đình, trong đó có bạn gái Nhị gia Lục Bá Xương tên Liễu Tĩnh Nhân, cùng người lần trước nàng gặp trong tiệm sườn xám Tướng Mạn Mạn, vị cháu gái hiệu trưởng kia đối với Lục Quý Hàn biểu hiện ra nồng hậu dày đặc hứng thú nhưng lại bị Lục Quý Hàn làm mặt lạnh bỏ đi.

“Đại tẩu tới.” Lục Huyền, Lục Vi cùng một chỗ cười hướng Du Uyển chào hỏi, chỉ có Nhị tiểu thư Lục Phù ngồi không nhúc nhích.

Nhóm nữ khách đều lễ phép đứng lên, tò mò dò xét vị đại thiếu nữ nãi nãi Lục gia này.

Lục Huyền chính thức thay các nàng giới thiệu cho Du Uyển, sau đó chỉ vào quần áo mới trên người mình, có chút ít kiêu ngạo nói: “Đại tẩu ta khéo tay, bộ quần áo này chính là nàng làm.”

Lục Huyền là mỹ nữ tài trí, Du Uyển kết hợp với khí chất của Lục Huyền, vì nàng thiết kế ra một bộ áo váy liền màu trắng hình chữ H. Bộ váy áo có tay ngắn, váy dài đến gối, bên hông phối hợp dây lụa cùng màu. Toàn bộ váy liền áo đều ngắn gọn bó thân, Lục Huyền chỉ có vóc dáng trung đẳng, mặc bộ áo váy như thế lại có vẻ tôn lên hai chân thon dài cùng vòng eo tinh tế, phối hợp với mái tóc ngắn của nàng, có loại cảm giác siêu việt già dặn.

Lục Huyền thích vô cùng, bóc sạch lễ vật rồi biểu diễn sau cũng đã nhận được sự tán dương của nhóm chư vị tiểu thư.

“Đại thiếu nữ nãi nãi, ta rất thích bộ y phục này của Huyền Huyền, bên ngoài không có bán, người đưa ta một bộ màu đỏ có được hay không?” Một vị tiểu thư họ Lý thân mật ôm lấy cánh tay Du Uyển, “Ta dựa theo giá cửa hàng bên ngoài trả cho người gấp đôi.”

Đại Thiếu nữ nãi nãi người ta làm quần áo cho mình, vị Lý tiểu thư này nói dễ nghe là miệng thẳng tâm nhanh, nói khó nghe chính là không có tâm nhân, bất quá, nhóm người Liễu Tĩnh Nhân cùng Tướng Mạn Mạn cũng đều nhìn chăm chăm Du Uyển, rất có ý nếu Du Uyển đồng ý thì các nàng cũng sẽ cùng lên tiếng. Hiện tại Nam Thành mở mấy cửa hàng váy, nhưng các nàng còn chưa có nhìn qua loại kiểu dáng này của Lục Huyền.

Du Uyển thật cao hứng khi y phục của mình được những nhóm thiên kim phú gia này yêu thích, điều này nói rõ thiết kế của nàng chỉ ít sẽ có người hỏi thăm, nhưng lấy thân phận của nàng bây giờ, lấy tiền giúp người làm quần áo không quá thể diện, không lấy tiền, Du Uyển nào có cảm ra nhiều chất liệu tốt như vậy, mà lại cũng không có nhiều thời gian ở không như vậy.

Ngay tại lúc Du Uyển đang phát sầu không biết làm như thế nào để cự tuyệt, sau lưng đột nhiên có người giễu giễu nói: “Người cũng muốn nàng cũng muốn, các người nghĩ Đại tẩu ta có ba đầu sáu tay sao?”

Du Uyển kinh ngạc quay đầu.

Nhị gia Lục Bá Xương một bên gỡ mũ trên đầu xuống, một bên hướng Du Uyển gật gật đầu, bên cạnh hắn, đi theo là huynh đệ Lục Trọng Giương cùng Lục Quý Hàn.

Lục Bá Xương tới, là bởi vì bên này có bạn gái Liễu Tình Nhân của hắn, Lục Trọng Giương thích ở chung cùng nhóm cô gái trẻ tuổi, còn từ trước đến nay thích độc lai độc vãng, Lục Quý Hàn không gần nữ sắc vì sao tới, vậy cũng chỉ có mình hắn biết thôi.

Khi đang nói chuyện, Lục Bá Xương đứng ở bên cạnh Du Uyển, vừa nói vừa đùa nói cảnh cáo các vị tiểu thư ở đây: “Đại tẩu ta thành thật, không cho phép các người khi dễ người thành thật.”

Mặt Du Uyển hơi ửng đỏ.

Lục Bá Xương cúi đầu xuống, cười chiếu cố nàng: “Đại tẩu cũng đừng nuông chiều các nàng.”

Du Uyển trước đó bởi mẫu thân đi khám mắt cũng nhận ân Huệ của Lục Bá Xương, biết hắn là người phi thường cẩn thận quan tâm người khác, cũng không phải là loại tính toán mưu đồ như Lục Quý Hàn kia, cho nên đối với Lục Bá Xương, Du Uyển vẫn luôn cảm kích.

Hai người chỉ đơn thuần giao tình thúc tẩu, nhưng nam đẹp nữ đẹp, người bên ngoài không đề cập tới, Liễu Tình Nhân nhìn ở trong mắt, cái miệng anh đào nhỏ nhắn kia liên nhấp lên, quay đầu bước đi ra khỏi đình nghỉ mát.

Lục Bá Xương nghi hoặc mà hỏi nàng: “Người đi đâu vậy?”

Liễu Tình Nhân cũng không quay đầu lại: “Ai cần người lo!”

Lục Bá Xương đau đầu, vị thiên kim tiểu thư này, lại giở tính tình đùa nghịch gì đây?

Hắn nhanh chân đuổi theo, bạn gái của mình, chỉ có thể tự mình dỗ.

Hai người đi rồi, Lục Trọng Giương ngó ngó quần áo mới của Lục Huyền, lần đầu tiên đem Đại tẩu Du Uyển này để ở trong mắt, bội phục nói: “Không nhìn ra, Đại tẩu vậy mà có thâm tàng bất lộ như thế.”

Liên tục bị khen nhiều lần, Du Uyển không quá tự tại.

Lục Quý Hàn nhân nhậ nhìn xem nàng, trong lòng đồng dạng khiếp sợ thiên phú thiết kế của Du Uyển, lúc này còn chưa đến một tháng, nàng liền có thể làm ra một kiện y phục như vậy.

Nhiều người liền muốn tìm một chút chuyện làm, Lục Phù đề nghị chơi trò tìm từ đơn domino, thí dụ như nàng nói ra từ đơn Anh ngữ “Summer”, người phía sau liền phải nói ra một từ đơn có chữ cái “r” ở đầu. Kể xong quy tắc, Lục Phù đắc ý khinh bỉ quét mắt nhìn Du Uyển, nàng không thích Du Uyển, cũng không thích Du Uyển có danh tiếng.

Lục Vi cùng mọi người đều đã học qua Anh ngữ, chỉ có Du Uyển là không có.

Nàng chủ động lui sang một bên, cười nói: “Ta không hiểu tiếng nước ngoài, liền không chơi, ngồi làm trọng tài cho các người đi.”

Lục Phù giễu cợt: “Đại tẩu đã không hiểu tiếng nước ngoài, như thế nào làm trọng tài?”

Du Uyển chỉ là thuận miệng nói, không nghĩ tới sẽ bị Lục Phù trực tiếp trào phúng, không khỏi lộ ra mấy phần xấu hổ.

Lục Quý Hàn đột nhiên phát ra một tiếng hừ lạnh.

Hừ hừ quá càn rỡ, tất cả mọi người hướng hần nhìn lại.

Lục Quý Hàn trực tiếp nhìn chăm chăm Lục Phù, ánh mắt lạnh như băng: “Học được mấy năm tiếng nước ngoài rất đắc ý có phải không, ngay cả lễ phép căn bản trong nước đều đã quên?”

Cắm vào phiếu tên sách

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Tứ Gia: Các người phải tôn trọng Đại tẩu.

Lục Phù: Người?

Lục Tứ Gia: Ta sẽ hảo hảo thương nàng.

Du Uyên: Không cần!

Ha ha ha, ngủ ngon rồi~

- —oOo—

Re: Mình nói trước luôn, mình edit xong sẽ không bao giờ đọc lại đâu nên rất có thể có chỗ sai lỗi chính tả. Ai thấy thì nhắc cho mình nha.

17. Chương 15: Ta Kể Cho Đại Tẩu Chuyện Xưa

Converter: lacmaitrang

Editor: Aki Re

Ở Lục gia bọn hạ nhân sợ Lục Quý Hàn nhưng Lục Phù không sợ.

“Lời nói này của Tứ ca, ta làm sao lại quên lễ phép cơ bản của người trong nước được?” Lục Phù trấn định tự nhiên hỏi, khiêu khích liếc mắt Du Uyên, “Chính Đại tẩu nói nàng không hiểu tiếng nước ngoài, ta lại không có nói xấu nàng.”

Huynh muội cùng cha khác mẹ tranh chấp như thế một hồi, bầu không khí lập tức cứng ngắt.

Lục Huyền nhú nhú mày, vừa muốn hoà giải, Lục Quý Hàn đã trả Lục Phù một câu: “Người vừa mới tỏ thái độ đối đãi kia với Đại tẩu? Ngay cả mình thất lễ cũng không biết, nói rõ người không chỉ có vô lễ, còn rất ngu ngốc.”

Cùng tư thế ngồi đoan trang cố giả bộ hào phóng của Lục Phù so sánh với tư thế bắt chéo hai chân, một tay khoác lên mỹ nhân dựa vào trên ghế của Lục Quý Hàn, tư thế lười biếng kia, rõ ràng là không có đem Lục Phù để ở trong mắt, tự nhiên Lục Quý Hàn bộc lộ khinh thường càng lộ rõ ra Lục Phù giống một con gà mái nhỏ đang cưỡng từ đoạt lý.

Lục Phù chung quy vẫn là nữ hài tử, mới mười sáu tuổi, bị Lục Quý Hàn trước mặt mọi người mắng xuẩn, Lục Phù lập tức không chịu đựng nổi, tức giận hướng đến thân ca ca Lục Trọng Giương xin giúp đỡ: “Tam ca, hấn khi dễ ta!”

Lục Trọng Giương sờ lên mũi.

Lục gia có bốn vị thiếu gia, con nuôi trưởng tử Lục Tử Khiêm ổn trọng già dặn, Nhị gia Lục Bá Xương

quân tử như ngọc, Tam Gia Lục Trọng Giương mặc dù ở trường học dạy học, nhưng vẫn có điểm giống Hoa hoa công tử phong lưu. Làm một công tử xứng là thương hương tiếc ngọc, dưới mắt Du Uyển vừa mới bị thân muội muội khi dễ, nhìn xem liền là người thành thật, Lục Trọng Giương thấy như thế nào cũng không giúp Lục Phù được.

“Đại tẩu, Nhị muội được nuông chiều dẫn đến không hiểu chuyện, người đừng chấp nhặt với nàng.” Lục Trọng Giương chẳng những không có giúp thân muội muội, ngược lại thay Lục Phù hướng Du Uyển bồi tội.

Du Uyển lúng túng lắc đầu, nhìn về phía Lục Phù, đối đầu với ánh mắt phần hận của Lục Phù.

“Ta đi!” Bị mất hết thể diện Lục nhị tiểu thư nổi giận dưng dưng chạy.

“Ai lại đắc tội Nhị muội rồi?” Cùng lúc đó, Lục Bá Xương cùng Liễu Tinh Nhân sóng vai trở về, Lục Bá Xương không giải thích được nhìn qua bóng lưng Lục Phù rời đi, Liễu Tinh Nhân khó mà phát hiện quét mắt nhìn Du Uyển một chút.

Lục Trọng Giương bắt đắc dĩ đứng lên, hướng đám người xin lỗi: “Nhị muội không hiểu chuyện, ta đi dỗ dành nàng, các người tiếp tục chơi, hôm nay là sinh nhật Huyền Huyền, đừng vì Nhị muội khiến chư vị mất hào hứng.”

Lục Huyền hướng hân cười cười.

Hai người vừa đi, lại tới hai người, trong đình hết thấy có chín người ngồi.

Lục Huyền một lần nữa đề nghị: “Chúng ta chơi thành ngữ domino đi, người thua, phạt một ngụm rượu!”

Lục Quý Hàn lại lần nữa bật cười, Lục Bá Xương cũng cười nói: “Chỉ nghe nói qua phạt một chén rượu, sao lại phạt một ngụm rượu?”

Liễu Tinh Nhân giận hân: “Tốt, nữ hài tử chúng ta thua liền phạt một ngụm rượu, Nhị gia, Tứ Gia đã xem thường một ngụm, vậy hai người bị phạt một chén rượu!”

“Okok, để cho các người.” Lục Bá Xương cười thỏa hiệp.

Lục Huyền bảo nha hoàn đi lấy mấy bình rượu vang tới.

Du Uyển có chút khấn trương, nàng không biết uống rượu.

Lục Quý Hàn liếc nhìn nàng một cái, nói: “Đại tẩu yên tâm, rượu tây có độ cồn thấp, đừng nói một ngụm, uống một chén cũng sẽ không say.”

Lục Huyền, Lục Vi cũng đều phụ họa.

Du Uyển lúc này mới tin.

Bọn nha hoàn bưng ba bình rượu vang đến, đầu tiên đổ nửa chén cho mỗi người, Du Uyển nhìn rượu tây màu đỏ sậm trong ly thủy tinh, nhẹ nhàng ngửi ngửi, cảm thấy mùi rượu này còn không bằng nước rượu thuần hương, khả năng chính là bởi vì như thế, uống mới không dễ dàng say đi.

“Tốt, hôm nay là sinh nhật của ta, ta làm người chơi đầu đi.” Lục Huyền bưng lấy chén rượu, đảo mắt một vòng, cười nhẹ nhàng nói: “Cảnh đẹp ý vui.”

Dựa theo trình tự thuận kim đồng hồ, tiếp theo đến Lý tiểu thư lập tức nói: “Trợn mắt hốc mồm.”

Vương tiểu thư xoa nhẹ cằm, có: “Ngai Nhược Mộc Kê.”

Lục Vi cà lăm nói: “Gà, việc vụn vặt!”

Sau nàng là đến Tưởng Mạn Mạn.

Đề tương đối khó, Tưởng Mạn Mạn cắn môi, cặp mắt đào hoa ngập nước nhìn về phía Lục Quý Hàn.

Lục Quý Hàn nghiêng đầu nhìn xem phía ngoài đình, tựa hồ đối với trò chơi thành ngữ đang tiến hành cũng không hứng thú.

Tưởng Mạn Mạn lại từ trên người hấn có được linh cảm, cười nói: “Cuối năm trời giá rét, tuổi cùng nát là cùng âm chữ.”

Đây là trò chơi thành ngữ domino cho phép có quy tắc, Liễu Tĩnh Nhân lập tức tiếp lời nói: “Gió lạnh thấu xương.” Nói xong, nàng cười nhìn về phía bạn trai bên người.

Lục Bá Xương cười cười: “Như chân với tay.”

Du Uyển một mực rất khẩn trương, không nghĩ tới đến phiên nàng, dĩ nhiên vô cùng tốt tiếp lời, đối mặt với đám người nhìn chăm chú, nàng nhỏ giọng nói: “Liên miên không ngừng.”

Lục Bá Xương gật gật đầu, nhìn về phía người phát biểu cuối cùng là Lục Quý Hàn.

“Đoạn” a, Du Uyển đi theo suy tư, rất nhanh liền nghĩ đến từ “Đứt quãng.”

Lục Quý Hàn lần đầu tiên cũng nghĩ đến cái này, nhưng ngay tại thời điểm hần chuẩn bị mở miệng, trong lòng hần chợt hơi động, ý vị không rõ cười cười, hần thấp giọng nói: “Đồng tính chi đam mê.”

Hiện tại trên sách cấp hai đã học thành ngữ, trừ Lục Vi cấp thấp cùng Du Uyển tiểu học còn chưa có học xong, những người khác đều hiểu ý. Đám nữ hài tử chỉ cảm thấy có chút xấu hổ, Lục Bá Xương mịt mờ đưa cho Lục Quý Hàn một ánh mắt, Lục Quý Hàn chỉ coi như không có trông thấy, Lục Bá Xương mắt nhìn vật áo Du Uyển, lại không thể nói rõ đó là cái gì.

Lục Huyền tiếp tục chơi domino, cười nhẹ nhàng nói: “Khổ tận cam lai.”

...

Đám người chơi hơn một giờ, Du Uyển toàn bộ hành trình đều khẩn trương cao độ, cũng may chỉ tạm ngừng một lần, uống một hộp nhỏ rượu tây thấy có hương vị là lạ.

Muốn đi đến chính viện phó tịch, mọi người cùng nhau hướng bên kia đi.

Tỷ muội Lục gia đều có mời nữ khách của mình cần chiêu đãi, Tưởng Mạn Mạn là do Lục Phù mời tới, bởi vì Lục Phù đã sớm rời đi, lúc này Tưởng Mạn Mạn rơi vào cô đơn, nàng nhìn mọi người một cái, lúc trước đứng ở bên người Du Uyển. Về sau cùng Du Uyển trò chuyện, Tưởng Mạn Mạn lại cố ý kiềm chế tốc độ của Du Uyển, quả thực là đang muốn đến chỗ Lục Quý Hàn cũng đang đứng một mình.

Du Uyển yên lặng đi một bên khác Tưởng Mạn Mạn, rời xa phương hướng tới chỗ Lục Quý Hàn.

“Nghe nói Tứ Gia muốn mở tiệm bán quần áo?” Tưởng Mạn Mạn nhiệt tình cùng Lục Quý Hàn bắt chuyện.

Lục Quý Hàn nhàn nhạt ân một tiếng.

Tưởng Mạn Mạn vui vẻ hỏi: “Kia, đến lúc đó ta đi đến tiệm mua quần áo, Tứ Gia có thể hay không cho ta ưu đãi?”

Lục Quý Hàn nghĩ nghĩ, cười nói: “Tưởng tiểu thư nếu như có thể thay cửa hàng giới thiệu kinh doanh, mỗi một hoá đơn ta có thể giảm một chiết khấu cho Tưởng tiểu thư.”

Hần lần đầu tiên nói với nàng nhiều lời như vậy, Tưởng Mạn Mạn rất vui vẻ, nói đùa: “Tứ Gia thật đúng là không gian không thương.”

Lục Quý Hàn khách khí nói: “Quá khen.”

Tưởng Mạn Mạn bỗng nhiên nhìn về phía Du Uyển, hỏi hần: “Nếu như đại thiếu nữ đi tới chỗ Tứ Gia

mua quần áo, Tứ Gia cũng gian trá như thế sao?”

Du Uyển mím môi, không thích vị Tướng tiểu thư này đưa nàng vào đối thoại của hai người.

Lục Quý Hàn nhìn về phía Du Uyển, giống như cười mà không cười nói: “Đại tẩu am hiểu may nữ trang, như thế nào có thể để ý đến hàng thông thường trong tiệm chúng ta được.”

“Tứ Gia quá khiêm tốn.” Du Uyển đành phải xã giao nói một câu.

Lục Quý Hàn nhân tiện nói: “Vậy thì tốt, nếu như Đại tẩu đi đến tiệm của ta mua quần áo, tất cả giảm 50%.”

Du Uyển toàn làm như gió thoảng bên tai, Tướng Mạn Mạn bĩu môi, nhìn qua Lục Quý Hàn bất cần đời bên mặt nói: “Tứ Gia đối với đại thiếu nữ này thật tốt.”

Du Uyển nhú mày, vì cái gì nàng cảm thấy trong lời nói này có chứa hàm ý?

Lục Quý Hàn hững hờ trả lời: “Đối đãi người nhà, tự nhiên cùng người ngoài khác biệt.”

Du Uyển nghe, lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, nàng thật sợ Lục Quý Hàn không che đậy được miệng, làm cho nàng khó xử. Vì để tránh cho bị Tướng Mạn Mạn liên lụy, Du Uyển tăng tốc bước chân, đi tìm Lục Vi.

Lục Quý Hàn nhìn bóng lưng tinh tế của nàng, tâm tình rất không tệ.

Sau khi sinh nhật vào buổi trưa kết thúc, Du Uyển dẫn Tú Nhi rời khỏi chính viện, đi không bao xa, Lục Quý Hàn liền đuổi theo, nói đuổi theo cũng không tính đuổi theo, hai người vốn là có một đoạn cùng đường, Lục Quý Hàn người cao chân dài, đi được nhanh cũng là tự nhiên, bởi vậy, chỉ có Du Uyển đoán được Lục Quý Hàn có rắp tâm khác, Tú Nhi liền không hề nghĩ nhiều.

“Đại tẩu thành ngữ học không sai a, ngày hôm nay chỉ thua một lần.” Lục Quý Hàn đi đến bên người Du Uyển, cười bắt chuyện.

Tú Nhi lúc ấy cách khá xa, chỉ biết các chủ tử chơi trò chơi, cũng không biết cụ thể.

“Không bằng Tứ Gia.” Du Uyển lãnh đạm nói.

Lục Quý Hàn bỗng nhiên hạ giọng, hỏi nàng: “Đại tẩu có biết cái gì gọi là đồng tính chi đam mê?”

Du Uyển không biết, cũng không có hứng thú muốn biết.

Tú Nhi nghi hoặc nhìn qua: “Đồng tính là cái gì?”

Lục Quý Hàn ghét bỏ hướng nàng khoát tay: “Đi xa một chút, ta muốn một mình phổ cập tri thức thành ngữ cho Đại tẩu.”

Tú Nhi thương tâm rất nặng, hừ hừ, thật sự liền đi về phía trước.

Du Uyển từ trong giọng nói của Lục Quý Hàn liền đoán được đồng tính chỉ đam mê không phải thành ngữ đứng đắn gì, theo bản năng muốn gọi Tú Nhi trở về, Lục Quý Hàn lại đột nhiên tới gần lỗ tai nàng, có thâm ý khác nói: “Đại tẩu nghe xong nghĩa thành ngữ này, tẩu đã hiểu thì tuyệt đối đừng nói lại cho Tú Nhi, bằng không thì truyền đến tai đại ca, Đại ca sợ sẽ không cao hứng.”

Du Uyển một bên hướng bên cạnh né tránh thân cận với hắn, một bên nổi lên nghi hoặc.

Lục Quý Hàn nhìn ra nàng muốn nghe, hắn đứng thẳng người, dùng giọng điệu trầm thấp mập mờ, lời ít mà ý nhiều tổng kết nói: “Tây Hán có vị Hán Ai Đế, Hoàng đế khác yêu mỹ nhân, hắn lại cư nhiên thích nam sắc.”

Thích nam sắc?

Kia là có ý gì?

Du Uyển mặt lộ vẻ khiếp sợ, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa hề tiếp xúc qua phương diện này.

Lục Quý Hàn cảm thấy nàng hiện tại đặc biệt ngốc đặc biệt làm người thương, nhin xuống xúc động muốn ôm nàng, hắn tiếp tục nói: “Trong đó Hán Ai Đế yêu sủng ái nam tử tên là Đồng Hiền, sủng đến mức, có một ngày hai người ngủ xong, Hán Ai Đế cảm giác nhớ tới cái gì, lại phát hiện Đồng Hiền gối lên tay áo của hắn, Hán Ai Đế không đành lòng kêu Đồng Hiền tỉnh, liền sai người lấy kiếm cắt đứt ống tay áo, từ đó về sau, mọi người hay dùng đồng tính chỉ đam mê để hình dung nam nam tương luyện.”

Du Uyển ngờ ngác, nàng lần đầu tiên biết, hai nam nhân cũng có thể yêu đương, không những thế còn ngủ chung...

Sau khi hết khiếp sợ, Du Uyển đột nhiên nhớ tới Lục Quý Hàn trước khi kể chuyện xưa có nhắc nhở nàng, nếu như Lục Tử Khiêm nghe được các nàng trò chuyện này, hắn sẽ không cao hứng.

Vì cái gì Lục Tử Khiêm sẽ không cao hứng?

Du Uyển ngẩng đầu, mờ mịt nhìn về phía Lục Quý Hàn.

Hai gò má nàng trắng nõn, mắt hạnh thanh triệt*, Lục Quý Hàn bỗng nhiên trong lòng sinh ra không đành lòng, nếu như hắn không nói, nàng liền sẽ một mực ngậy ngốc lấy lòng Lục Tử Khiêm.

*Thanh Triệt: đẹp, trong, sạch sẽ.

Nhìn con mắt mỹ lệ đang nhìn chăm chú của tiểu nữ nhân, Lục Quý Hàn yếu ớt nói: “Nghe nói vì một cái Đồng Hiền, Hán Ai Đế ngay cả hậu cung giai lệ ba ngàn cũng không để ý.”

Sắc mặt Du Uyển đại biến.

Lục Quý Hàn thật sâu liếc mắt nhìn nàng một cái, không nhanh không chậm đi về phía trước, rất nhanh liền đi xa.

Du Uyển chẳng biết lúc nào ngừng lại.

Đời trước trải qua hiển hiện lần nữa ngay trước mắt.

Thành thân ba năm, Lục Tử Khiêm chỉ vì thuốc Đông y đụng vào nàng một lần. Ngày mưa sơn động, Lục Quý Hàn thật chặt đè ép nàng, hắn ngáp ghé chị dâu của mình, tiền tài vô dụng dụ hoặc cũng không có ý đồ dùng hư giả tình cảm lừa gạt, mà chống đỡ lấy nàng nói, theo hắn, hắn có thể làm cho nàng khoái hoạt*.

*khoái hoạt: sung sướng

Cái gì gọi là khoái hoạt? Du Uyển nhìn ba năm sống như quả phụ, nghe nhiều chế nhạo phía sau như vậy, đương nhiên rõ ràng một đôi nam nữ nói khoái hoạt là đang chỉ cái gì.

Cho nên, Lục Tử Khiêm thích nam nhân? Hắn không thích nàng, không phải là bởi vì nàng không có học vấn, không phải là bởi vì dung mạo của nàng không đẹp xuất thân không cao, chỉ vô cùng đơn giản bởi vì, nàng không phải nam nhân?

Du Uyển đột nhiên muốn ói, ngực lặn lộn, nàng nhanh chóng lấy khăn che miệng lại, đồ vật vừa ăn xong đều phun ra.

“Đại thiếu nãi nãi?” Tú Nhi bị hù chết, vội vàng chạy lại đỡ lấy Du Uyển.

Đã đi được một khoảng xa Lục Quý Hàn nghe được động tĩnh, ngừng chân quay đầu lại.

Du Uyển như có cảm giác hướng phía trước nhìn lại.

Lục Quý Hàn xa xa hướng nàng gật đầu, lập tức nghênh ngang rời đi.

Du Uyển lặng lẽ nhìn bóng lưng của hắn.

Lục Quý Hàn biết Lục Tử Khiêm thích nam nhân, kia, hắn có biết Lục Tử Khiêm thích chính là người nào?

Du Uyển nghĩ đến lúc mình chết thảm.

Trước hôm nay, nàng tin tưởng vững chắc người hại chết mình chính là người hận Lục Tử Khiêm, bây giờ nghĩ lại, người kia chưa hẳn cùng Lục Tử Khiêm có thù, đối phương cũng có thể là quá... Thích Lục Tử Khiêm, ra ngoài ghen ghét, mới giết nàng là nữ nhân mang thai cốt nhục của Lục Tử Khiêm. Đúng rồi, Lục Tử Khiêm chính là cũng thích đối phương, mới có thể biết rõ hung thủ là ai dưới tình huống đó, không có hận không có giận, chỉ hướng nàng nói xin lỗi.

Toàn thân Du Uyển rét run, người kia, đến tột cùng là ai?

Cắm vào phiếu tên sách

Tác giả có lời muốn nói:

Tứ Gia khẳng định không phải người tốt lành gì, cùng kiểu thê sống bên trong giàu sang cũng không kém bao nhiêu đâu!

PS: Đêm mai Thiếu nữ muốn nhập vai, quỳ cầu các đại lão tiếp tục ủng hộ bản chính a, đến lúc đó phát hồng bao!

Cảm ơn tiểu tiên nữ nhóm địa lôi ~

- —oOo—

Re: Mình không tìm thấy bản raw có lời tác giả nói ở cuối chương nên không edit được đúng nghĩa đâu. Thông cảm chút.

Đến chương này các bạn đã biết kiếp trước ai đã giết Du Uyển chưa. Đoán xem, đoán đúng có thưởng

18. Chương 16: Lục Quý Hàn Lấy Khăn Thêu Của Nàng

Converter: lacmaitrang

Editor: Aki Re

Trở lại Thúy Trúc hiền, Du Uyển ngồi một mình ở trong phòng ngủ, cố gắng nhớ lại đời trước bên người Lục Tử Khiêm thường xuyên có nam tử nào.

Nhưng Du Uyển không có bất kỳ đầu mối gì, công việc bên ngoài Lục Tử Khiêm sẽ không nói với nàng, trong nhà, Du Uyển cũng không có phát hiện Lục Tử Khiêm thân cận cùng ai nhất, quen thuộc nhất có hai người, một người là gã sai vặt của Lục Tử Khiêm tên A Vượng, một người chính là lão gia Lục Vinh. A Vượng năm nay hai mươi tuổi, trong nhà sớm đã lấy nàng dâu, đời trước nàng dâu A Vượng sinh con trai, A Vượng còn đưa tới Hỉ Đản.

A Vượng không có khả năng, lão gia Lục Vinh liền càng không thể, thứ nhất hai người là dưỡng phụ tử, thứ hai Lục Vinh đã có vợ có thiếp cùng nhi nữ song toàn.

Càng nghĩ, Du Uyển càng cảm thấy vị kia của Lục Tử Khiêm, hẳn là người ở bên ngoài, có lẽ chính là cái người áo đen đội mưa đến rót thuốc khiến nàng sẩy thai! Toà nhà Lục gia tuy lớn, cũng có người trông nhà, nhưng ban đêm trời mưa phòng thủ tương đối lỏng lẻo, đối phương ngược lại còn có chút công phu...

Du Uyển siết chặt khăn.

Mặc dù nàng còn chưa biết hung phạm là ai, chí ít nàng cũng đã rõ ràng Lục Tử Khiêm vì sao không động vào mình, mình vì sao đưa tới họa sát thân.

Yên lặng ngồi nửa ngày, sắc mặt Du Uyển tái nhợt dần dần khôi phục bình thường.

Trước đó nàng sợ hãi chính là lại lần nữa chết oan, hiện tại làm rõ nguyên nhân, chỉ cần nàng tiếp tục cùng Lục Tử Khiêm giữ một khoảng cách, đối phương liền không có lý do hại chết nàng. Mà về phần Lục Tử Khiêm, lúc Du Uyển vừa trùng sinh liền từ bỏ suy nghĩ tranh thủ ân ái vợ chồng, Lục Tử Khiêm thích nữ nhân hay là nam nhân, cùng nàng có liên can gì?

Du Uyển coi như đã tâm bình khí hoà đi ngủ trưa.

Chạng vạng tối Lục Tử Khiêm trở về, người vẫn là người kia, nhưng chẳng biết tại sao, Du Uyển có chút không cách nào nhìn thẳng hắn, trong lòng có loại cảm giác không được tự nhiên, không tưởng tượng ra được chuyện hai nam nhân cùng một chỗ.

Lục Tử Khiêm không biết nhạy cảm đến cỡ nào, lập tức phát hiện ánh mắt né tránh của Du Uyển.

“Ngày hôm nay xảy ra chuyện gì?” Lục Tử Khiêm quan tâm hỏi.

Du Uyển biết thần sắc mình hơi quá, nàng cúi đầu xuống hơi do dự, nói mình bị Nhị tiểu thư Lục Phù chế

nhạo chuyện không hiểu tiếng nước ngoài.

Lục Tử Khiêm nhíu nhíu mày, ánh mắt liền chuyển, rơi xuống trên bàn sách bên cửa sổ trên, nơi đó còn đặt tạp chí tiếng nước ngoài của Du Uyển.

Lục Tử Khiêm tuy là con nuôi, nhưng hẳn được bồi dưỡng dựa theo tiêu chuẩn con trai trưởng Lục gia, hẳn đã tập trung vào việc kinh doanh từ lúc tốt nghiệp đại học, quốc học, tiếng nước ngoài Lục Tử Khiêm học đều rất tinh thông, còn theo Lục Vinh ra cả ngoại quốc để nói chuyện kinh doanh.

“Nàng muốn học tiếng nước ngoài?” Lục Tử Khiêm nhẹ giọng hỏi.

Du Uyển ngẩng đầu.

Lục Tử Khiêm hướng nàng cười cười: “Nếu như nàng muốn học, ta có thể dạy nàng, kỳ thật tiếng nước ngoài không khó, ta sẽ dành thời gian để dạy nàng những điều cơ bản, miễn là học được ký âm, ngữ pháp, coi như ta đi ra ngoài, nàng cũng có thể tự học, ngành học tiếng nước ngoài này, chủ yếu vẫn là phải dựa vào việc đọc nhiều.”

Du Uyển muốn học, nhưng khi nhìn vào khuôn mặt thanh tú ôn nhu của Lục Tử Khiêm, trong lòng Du Uyển vẫn là truyền đến một chút đau nhói. Đã từng, nàng hâm mộ vị trưởng phu này, Lục gia lớn như vậy, hai vị di thái thái nhớ thương luôn thắng lấy tiền tiêu vặt của nàng, Lục Phù xem thường nàng, chị em dâu Liễu Tĩnh Nhân khắp nơi ép buộc hẳn, Lục Quý Hàn âm trầm ngấp nghé nàng, Du Uyển sống ở Lục gia có thể nói là nơm nớp lo sợ, nhưng chỉ cần nghĩ đến Lục Tử Khiêm, nàng liền không để ý đến.

Tại sao Lục Tử Khiêm có thể làm được một bên không thích nàng, một bên lại đối tốt với nàng?

“Thế nào rồi?” Lục Tử Khiêm thấy nàng dùng ánh mắt phức tạp nhìn mình, không khỏi bất an, hẳn tựa hồ rõ ràng chuyện phức tạp của nàng, hẳn sợ nàng hỏi.

Du Uyển không hỏi, chắc vì Lục Tử Khiêm đối với nàng cùng người nhà chiếu cố, thích nam nhân là một chuyện rất khó mở miệng đi, Du Uyển không đành lòng đâm vào vết sẹo của Lục Tử Khiêm, nếu như Lục Tử Khiêm xấu một chút, nàng có lẽ sẽ nhẫn tâm.

“Ta muốn học, nhưng ta dằn sợ học không tốt, ngay cả chữ Hán ta cũng không biết được đầy đủ.” Du Uyển hô khẩu khí, giống như bình thường cùng hẳn hàn huyền. Nói đến, có lẽ ở cái Lục gia này, nàng cùng Lục Tử Khiêm đều là người bị xem thường, Du Uyển gặp phải phiền phức gì, chỉ có thể cùng Lục Tử Khiêm thương lượng, liền ngay cả ly hôn, Du Uyển cũng chỉ có thể cậy vào Lục Tử Khiêm đối xử với nàng tốt, nếu trưởng phu kiên trì không đồng ý, nàng căn bản là không có cách nào ly hôn.

Lục Tử Khiêm cười: “Không sao, ta sẽ dạy nàng.”

Du Uyển cười gật gật đầu.

Lục Tử Khiêm trầm tư một lát, thấp giọng nói bổ sung: “Bất quá đây là chuyện giữa vợ chồng chúng ta, nàng chớ có đề cập với người khác, bình thường nàng đi gặp Tam muội nhiều, có thể mượn sách của nàng, cũng nên đi nhiều thỉnh giáo tiếng nước ngoài của nàng, tương lai có người hỏi nàng học tiếng nước ngoài như thế nào, nàng liền bảo mình tự học cùng Tam muội.”

Ánh mắt Du Uyển khẽ nhúc nhích, Lục Tử Khiêm đây là sợ người bên ngoài kia biết hắn đang dạy nàng, liền ghen à?

Du Uyển cũng không dám cùng đối phương tranh đoạt tình cảm của Lục Tử Khiêm, nếu không phải tiếng nước ngoài đối với việc nàng học tập thiết kế thời trang rất hữu dụng, nàng thậm chí còn muốn từ bỏ.

“Tốt, ta không nói, người cũng đừng nói.” Du Uyển trái lại yêu cầu nói, còn tìm cho mình cái cớ, “Ta sợ truyền đi bị người ta chê cười.”

Lục Tử Khiêm nhìn thấy nàng nhẹ nhàng quấn khăn vào tay nhỏ, đáy lòng liền dâng lên một mảnh dòng nước ấm.

Nếu có thể cùng nàng sống bình thản qua ngày như này, hắn cũng thấy đủ rồi.

Ban đêm Lục Tử Khiêm đi tiền viện mở thư tịch năm xưa của hắn ra, bỏ ra một canh giờ mới tìm được sách giáo khoa tiếng nước ngoài sách lúc trước, hắn vui vì xưa nay mình bảo tồn sách giáo khoa rất tốt. Ôm vài cuốn sách trở lại hậu viện, đã gần tám giờ.

Mắt Du Uyển không chuyển nhìn chăm chăm vào sách trong tay hắn, giống như thứ Lục Tử Khiêm mang đến chính là vàng bạc châu báu.

Lục Tử Khiêm đem sách đặt lên trên mặt bàn, giải thích nói: “Nay trời không còn sớm, trước tiên ngủ đi, sáng ngày mai dậy sớm hơn một canh giờ.” Đèn bên hắn sáng quá lâu, một đêm hai đêm có thể, nhiều lần, dễ dàng khiến người sinh nghi.

Du Uyển đành phải nghe hắn.

Hai vợ chồng sống vai nằm xuống, Du Uyển nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: “Đại thiếu gia, người, người không động vào ta, khẳng định có lý do của người, ta tự biết xuất thân bản hàn, cũng sẽ không cưỡng cầu.”

Lục Tử Khiêm toàn thân cứng đờ, nàng, rốt cục vẫn là nhắc đến việc này, bất quá, nếu như nàng một mực không đề cập tới, ngược lại kỳ quái.

Không đợi Lục Tử Khiêm nghĩ kỹ nên trả lời như thế nào, Du Uyển tiếp tục nói: “Đại thiếu gia, ta đã gả vào Lục gia bốn tháng, Lục gia là hào môn, có rất nhiều chuyện ta không thích ứng được, người là trưởng phu trên danh nghĩa của ta, ta chỉ có thể dựa vào người. Ta chỉ muốn, nếu như Đại thiếu gia thực sự không muốn cùng ta làm phu thê, vậy người coi ta là muội muội có được hay không? Chúng ta bí mật ở chung

như huynh muội.”

Nàng muốn cùng Lục Tử Khiêm có quan hệ tốt, huynh muội cũng tốt, cảm tình sâu đậm, Lục Tử Khiêm mới có thể nguyện ý che chở nàng nhiều một chút, tương lai cũng sẽ càng phối hợp ly hôn với nàng.

Làm huynh muội sao?

Trong lòng Lục Tử Khiêm đắng chát, hẳn không muốn làm ca ca của nàng, hẳn muốn...

“Uyển Uyển, là ta đã khiến nàng ủy khuất.” Lục Tử Khiêm áy náy.

Thanh âm Du Uyển nói với hắn ôn nhu như cũ: “Người đừng nói như vậy, tình cảm không thể miễn cưỡng, người chịu ủng hộ ta học thiết kế thời trang, còn dạy ta tiếng nước ngoài, ta rất cảm kích. Hiện tại ta ăn mặc dùng đều là của Lục gia, ta muốn ngày nào đó dựa vào chính mình để kiếm tiền, như thế ta ở trước mặt người khác, sống lưng ưỡn cũng thẳng.”

Lời này rất có chí khí, không giống lời của một tiểu cô nương sẽ nói.

Nhưng Lục Tử Khiêm có thể hiểu được chí khí của Du Uyển, đứa bé nhà nghèo đã sớm biết lo liệu việc nhà, trước khi hắn đến Lục gia cũng đã trải qua thời gian khổ cực.

“Tốt, ta dạy cho nàng, nàng nhớ học thuộc lòng, chờ nàng thuận theo thiên địa bước vào ngành thiết kế, có lẽ liền đổi thành nàng nuôi ta.” Lục Tử Khiêm nói đùa.

Du Uyển nhưng không có dã tâm lớn như vậy.

Sáng ngày thứ hai, hai vợ chồng lặng lẽ rời giường sớm hơn một giờ, ngồi ở bên cửa sổ, Lục Tử Khiêm thấp giọng dạy Du Uyển chữ cái tiếng nước ngoài.

Không cần bồi đắp thái thái đánh bài, Du Uyển có cả đồng thời gian, nàng tựa như một học sinh nhu thuận nhất, mỗi ngày đều nghiêm túc tự mình học tập, tiếng nước ngoài học một mỗi liền suy nghĩ đến tạp chí, vẽ tranh bản thiết kế. Đến cuối tuần, Du Uyển dựa theo lời Lục Tử Khiêm căn dặn, chủ động đi tìm Lục Vi.

Du Uyển mang cho Lục Vi một kiện lễ vật nhỏ, nàng tự tay khâu khăn tay, bên trên khâu hoa Tử Vi.

“Thật là dễ nhìn.” Nữ hài tử đều thích phụ kiện nhỏ xinh đẹp, Lục Vi như người lần đầu thấy lụa, còn vui vẻ ngửi ngửi.

Du Uyển ngồi bên cạnh nàng, cười nói: “Tam muội, ta cũng không phải cứ thế đưa khăn tay cho muội,

muội phải đáp ứng ta một điều kiện mới được.”

Đại tẩu lúc nào cũng dịu dàng mềm mại lại có lúc cầu nài, Lục Vi chỉ cảm thấy cả hai quan hệ càng thêm gần gũi hơn, cười ôm lấy Du Uyển: “Đừng nói một điều kiện, chỉ cần ta có thể giúp đỡ, Đại tẩu muốn ta đáp ứng nhiều điều kiện đều được!”

Tiểu cô nương hồn nhiên ngây thơ, Du Uyển lại không khỏi nghĩ đến Lục Quý Hàn, thật sự là kỳ quái, hai huynh muội ruột thịt cùng một mẹ sinh ra, thế nào lại có sự khác biệt lớn đến như vậy?

Du Uyển tiến lại gần bên tai Lục Vi, thẹn thùng khó nói: “Lần trước Nhị tiểu thư làm trò cười bảo ta không biết tiếng nước ngoài, ta có chút khó chịu, Tam muội có thể hay không dạy ta một chút?”

Lục Vi là tiểu cô nương nhiệt tình, nghe xong loại chuyện nhỏ nhất này, lập tức đáp ứng, vừa vặn nàng hiện tại cũng vừa học tiếng nước ngoài được hai năm, sách giáo khoa năm ngoài đều rất dễ tìm, Lục Vi trước hết dạy cho Du Uyển hai mươi sáu chữ.

Du Uyển cũng không tiện lúc nào cũng quấy rầy Lục Vi, học xong phát âm, nàng mượn sách Lục Vi, hẹn buổi sáng mai lại đến học một canh giờ.

Lục Vi đưa nàng đi ra ngoài, cả hai mới đi ra khỏi phòng khách, đến cửa sân, Lục Quý Hàn một mình bước vào, nhìn thấy Du Uyển, hần hơi hơi kinh ngạc, chợt cười nói: “Đại tẩu cũng ở đây a, ta đang có chuyện nghĩ muốn thương lượng với tẩu.”

Lục Vi hiểu kì hỏi: “Huynh tìm Đại tẩu làm cái gì?”

“Đi vào nói.” Lục Quý Hàn ra hiệu bảo hai người vào phòng khách.

Có Lục Vi ở đây, Du Uyển ngược lại không lo lắng Lục Quý Hàn sẽ khi dễ người.

Ba người cùng ngồi ở trên ghế sa lon, Du Uyển cùng Lục Vi ngồi cùng một chỗ.

Lục Quý Hàn nhìn Du Uyển: “Ta phát hiện Đại tẩu rất có thiên phú thiết kế váy.”

Du Uyển khiêm tốn nói: “Tứ Gia quá khen.”

Khoé môi Lục Quý Hàn giương lên, tựa hồ đang trào phúng nàng quá khiêm tốn, nói theo: “Trước đó ta hi vọng Đại tẩu chuyên môn thiết kế sườn xám phương Tây, sau đó ngẫm lại, Đại tẩu vẫn là tự mình thiết kế đi, tẩu tính muốn thiết kế trang phục gì, liền đưa thiết kế cho ta, kiểu sườn xám Trung Quốc, hay sườn xám hoặc váy phương Tây, đều theo linh cảm của tẩu.”

Mắt Du Uyển nhìn Lục Vi.

Lục Quý Hàn đoán được tâm tư của nàng, nghiêng đầu bàn giao với muội muội: “Ta muốn mời Đại tẩu làm nhà thiết kế cho tiệm chúng ta, đây là bí mật, muội đừng nói ra, bằng không truyền đến tai phụ thân, hậu quả muội cũng rõ ràng.”

Lục Vi liền nhớ tới ngày đó, bộ dạng nghiêm túc của phụ thân ở trước mặt mọi người răn dạy Đại tẩu, lập tức hướng Du Uyển cam đoan: “Đại tẩu yên tâm, việc này chỉ có ba người chúng ta biết, ngay cả Đại tỷ Nhị tỷ ta cũng sẽ không nói!”

Du Uyển tin nàng, rồi mới đối với Lục Quý Hàn nói: “Ý tứ của Tứ Gia ta hiểu được, ta trước tiên tìm tòi, tháng sau vào cuối tháng khẳng định sẽ đem bản thiết kế cho người.”

Lục Quý Hàn gật đầu, bỗng nhiên nhìn chằm chằm nàng hỏi: “Đại tẩu cùng Đại ca, hết thấy được chứ?”

Thần sắc Du Uyển khê biến, nhưng cũng chỉ qua chớp mắt, rất nhanh liền khôi phục như thường, cười nói: “Rất tốt, đại ca người cũng nguyện ý ủng hộ ta.”

Lục Quý Hàn chậm rãi dựa trên ghế sa lon, nhìn tiểu nữ nhân trấn định đến tự nhiên ngồi đối diện, hần nhin không được hoang mang.

Một nữ nhân cổ điển truyền thống, bỗng nhiên biết được sự khác thường của trượng phu mình, nàng nên khóc nên náo mới đúng, thậm chí là tìm đến cái chết, nhưng gương mặt trong trắng lộ hồng kia của Du Uyển, thủy nộn mềm mại nhìn so với lần gặp mặt trước còn thoải mái xinh đẹp hơn, đến tột cùng nàng là người gốc tâm lớn, hay ở giữa nàng cùng Lục Tử Khiêm đã phát sinh cái gì?

Trở ngại có muội muội ở đây, Lục Quý Hàn không có tiếp tục thăm dò.

“Các người cứ trò chuyện, ta đi trước.” Hàn huyền vài câu việc nhà, Du Uyển đứng dậy cáo từ.

Lục Vi tiễn nàng.

Lục Quý Hàn miễn cưỡng dựa vào ghế sofa, lệch cái đầu nhìn về phía ngoài cửa, Hạ Nhật* mặc quần áo mỏng, từ phía sau nhìn, eo Du Uyển có vẻ nhỏ hơn.

*hạ nhật: mùa hè

Càng ngày hần càng không thể nhìn thấu tiểu nữ nhân này.

Lục Vi sau khi trở về, Lục Quý Hàn hỏi muội muội: “Đại tẩu tìm muội có chuyện gì?”

Lục Vi mỹ tư khoe khoang mới được khăn: “Đại tẩu đưa cho muối, rồi còn mời muối dạy tẩu tiếng nước ngoài, hắc hắc, Đại tẩu bị Nhị tỷ kích thích.”

“Ta xem một chút.” Lục Quý Hàn đưa ta hướng muối muối.

Lục Vi không nghĩ nhiều, đem khăn đưa cho thân ca ca.

Lục Quý Hàn giả vờ giả vịt lật xem khăn, thỉnh linh hất hơi một cái, rồi hần mới thuận tay dùng cái khăn kia lau mũi một cái.

Lục Vi:...

“Huynh có thấy buồn nôn hay không!” Lục Vi tức giận đến nhảy dựng lên, liên quan đến vấn đề vệ sinh, ngay cả thân ca ca cũng không được!

Lục Quý Hàn nhú mày: “Yếu ớt, giặt một cái chẳng phải có thể dùng tiếp?” Nói xong, hần đem khăn đưa cho muối muối.

Lục Vi cắn chặt môi, nhận cũng không được, mà không nhận cũng không được.

“Không muốn thì dẹp đi, ta dùng.” Lục Quý Hàn thuận thể đem khăn nhét vào miệng túi của mình.

- —oOo—

19. Chương 17: Giấy Trắng Mực Đen, Tên Của Hai Người Được Đặt Cạnh Nhau

Converter: lacmaitrang

Editor: Aki Re

Từ chỗ muối muối thuận tiện lấy khăn tay tự thêu của Du Uyển, tâm tình Lục Quý Hàn rất không tệ. Cái hất xì kia của hần là giả, khăn cũng không có bẩn, bất quá trở lại viện tử của mình, Lục Quý Hàn vẫn tự tay đem khăn giặt một lần, lại dùng giá áo kẹp mỗi góc, treo ở trong viện.

“Cái khăn này của Tứ Gia thật là dễ nhìn, Tam tiểu thư đưa ngài?” Gã sai vật Bình An bên cạnh hần lại gần tầng bậc, khi hần nhìn thấy Tứ Gia tự tay giặt y phục a, nhìn Tứ Gia phơi khăn nghiêm túc như phơi bảo bối như vậy, cái khăn này khẳng định là kiện vật rất hiếm có.

Lục Quý Hàn không có thừa nhận cũng không có phủ nhận.

Phơi khăn xong, Lục Quý Hàn đi thư phòng, lần trước mua cho nàng một chồng tạp chí còn đang đặt trong rương, Lục Quý Hàn nghĩ muốn đưa, nhưng nàng ngay cả từ điển Anh Hán hẳn đưa còn cự tuyệt, những tạp chí này khẳng định cũng sẽ không nhận. Nhìn xem rương gỗ đỏ kia, Lục Quý Hàn cười cười, cho tới bây giờ đều là bọn muội muội đuổi theo hắn lấy đồ vật, hẳn lần đầu tiên nghĩ muốn một nữ nhân, nàng lại không lại không chấp nhận tình cảm.

Vào giữa tháng sáu, Du Uyển lại tìm cơ hội ra cửa. Lần trước quyển tạp chí váy kia Du Uyển xem một tháng, chi tiết mỗi bộ y phục, đặc điểm đều hiểu rõ, nàng quyết định trong thời gian này mua mấy kỳ tạp chí mới nữa.

So với lần đầu tiên câu nệ tới tiệm sách, lần thứ hai Du Uyển thông dong hơn nhiều, hướng chủ tiệm sách Từ Nhuận Chi gật gật đầu, nàng đi thẳng đến mục đích muốn đi đến, thế nhưng Du Uyển tới tới lui lui tìm hai vòng, cũng không có nhìn thấy tạp chí nàng muốn mua.

“Lão bản, thế nào lại không có chủng loại tạp chí trang phục ta lần trước mới mua kia rồi?” Du Uyển không hiểu hỏi.

Du Uyển có dung mạo xuất chúng, khí chất dịu dàng, có khác biệt rất lớn với những khách nhân thường xuyên vào xem nơi này, bởi vậy, mặc dù Du Uyển cách một tháng mới đến, Từ Nhuận Chi vẫn nhận ra nàng, hướng chi, người bao hết những cuốn tạp chí là công tử nhà giàu kia, cũng chính là người có cùng quan hệ với tiểu nữ nhân trước mặt này, Từ Nhuận Chi muốn quên Du Uyển cũng khó khăn.

“Xin lỗi, các tạp chí trang phục gần đây của tiểu điểm bán rất hút hàng, mỗi lần vừa lên mới đến đều bị cướp hết.” Từ Nhuận Chi chân thật áy náy.

Mặt Du Uyển không khỏi lộ vẻ thất vọng, nhìn xem sách trong tiệm, nàng còn ôm một tia chờ mong hỏi: “Vậy còn trang phục tạp chí khác không?”

Từ Nhuận Chi tiếc nuối lắc đầu, thấy Du Uyển thật sự rất muốn mua, hắn đề nghị: “Thái thái có thể đi cửa hàng sách khác trong thành nhìn xem, có lẽ nhà khác có hàng.”

Du Uyển cũng không biết trong thành có tiệm sách nào, Từ Nhuận Chi tiện nói luôn ba nhà có cửa hàng bán sách tiếng nước ngoài mà mình biết cho nàng.

Du Uyển dẫn Tú nhi đi tìm, nhưng đáng tiếc ba nhà có cửa hàng đã nghe ngóng được đều không có bán loại tạp chí này.

Du Uyển thất vọng ra về.

Đến cuối tuần, Du Uyển tiếp tục đi gặp Lục Vi làm bộ học tiếng nước ngoài, kỳ thật đều nhờ Lục Tử

Khiêm phụ đạo cùng nàng kiên trì tự học, Du Uyển đã sớm tiến bộ vượt qua chương trình học bên này của Lục Vi, nhưng Du Uyển vẫn cần Lục Vi ngụy trang.

Sau đó, trên bàn sách Lục Vi, Du Uyển nhìn thấy được một bản tạp chí kỳ mới nhất, đây chính là tên tạp chí nàng thích nhất muốn mua nhất kia.

“Tam muội, đây, đây là của muội mua?” Du Uyển kinh ngạc hỏi.

Lục Vi theo ánh mắt của nàng nhìn sang, cười nói: “Không phải, muội ra ngoài chơi gặp Tứ ca, Tứ ca đưa cho muội, huynh vì muốn huấn luyện công ty của bọn họ mới thông báo tuyển dụng ba nhà thiết kế nên mua một rương loại tạp chí này, bất quá muội xem không hiểu, cảm thấy quần áo phía trên đều thật xinh đẹp.”

Du Uyển mấp máy môi, cái ngày nàng lần đầu tiên đi mua tạp chí, Lục Quý Hàn cũng ở chỗ đó, cho nên có thể nói, Lục Quý Hàn cũng nhìn ra những tạp chí này đối với chuyên gia thiết kế thời trang muốn học làm vậy rất có tác dụng, hẳn liền giúp nhà thiết kế của công ty mua lại sao? Nhưng hẳn đến cùng mua nhiều hay ít mà làm cho tiệm sách không có hàng vậy?

Du Uyển buồn buồn trở về Thúy Trúc hiên.

Chạng vạng tối Lục Tử Khiêm trở về cầm trong tay bốn bản tạp chí.

Con mắt Du Uyển sáng lên, nguyên lai Lục Tử Khiêm cũng mua bốn bản đưa nàng!

Bởi vì hơn một tháng dạy bảo này, Du Uyển đã một nửa coi Lục Tử Khiêm như lão sư, bây giờ thấy Lục Tử Khiêm mang đến kinh hỉ, Du Uyển kìm lòng không được hướng hắn cười: “Cảm ơn đại thiếu gia, ta hôm nay cố ý đi mua, nhưng không có hàng.”

Mất hạnh nàng nhuận nước, cười như nữ học sinh vừa được sách giáo khoa mới, Lục Tử Khiêm một bên cời trường sam trên người một bên giải thích nói: “Không phải ta mua, Lão Tứ nhìn thấy nàng học được từ quyển tạp chí kia cũng không ít, có phần hứng thú nên hẳn cũng mua mấy bộ cho nhà thiết kế bên kia, vừa mới nãy hẳn nhờ ta đem bốn bản này đưa cho nàng, còn nói sau này có tập san mới hẳn cũng đưa tới, bốn vị nhà thiết kế các nàng cùng một chỗ học tập.”

Du Uyển ngẩn ngơ, lại là Lục Quý Hàn đưa?

Chẳng biết tại sao, Du Uyển luôn cảm thấy Lục Quý Hàn đưa tạp chí cho nàng không có mục đích đơn thuần như vậy.

“Cái này, bốn bản cộng lại là hai mươi đồng tiền.” Du Uyển nhỏ giọng nói với Lục Tử Khiêm, giọng điệu khó xử: “Mặc dù là người một nhà, nhưng nhận trắng của Tứ Gia lễ vật quý giá như thế, ta vẫn băn khoăn, sáng mai người giúp ta đem tiền sách cho hắn đi.” Nói xong, Du Uyển liền lấy ra trong bao tiền của mình

hai mươi khối.

Lục Tử Khiêm bật cười, đối với bọn hăn mà nói, hai mươi khối tính là cái gì?

“Nàng quá khách khí rồi, ta lấy tiền đưa cho Lão Tứ, Lão Tứ nhất định sẽ sinh khí.” Lục Tử Khiêm ngồi vào bàn đọc sách, nhấp một ngụm trà, để Du Uyển đem tiền thu lại.

Du Uyển kiên trì nói: “Một tháng hai mươi khối, nhiều tháng cộng lại cũng không phải là số lượng nhỏ, dù sao nếu Tứ Gia không lấy tiền thì ta liền không nhận tạp chí của hăn, thà rằng mình chạy nhiều mấy chuyến đi tiệm sách mua còn hơn.”

Lục Tử Khiêm thấy dáng vẻ cố chấp của nàng, chỉ coi tiểu thê tử có lòng tự trọng quá mạnh, cuối cùng rơi vào đường cùng phải thu hai mươi khối này.

Hôm sau, lúc Lục Tử Khiêm ra cửa gặp Lục Quý Hàn.

Hăn đem hai mươi khối đưa cho Lục Quý Hàn, buồn cười giải thích nói: “Đại tẩu ngươi nhất định phải trả tiền sách cho ngươi, ta cũng không còn cách nào.”

Lục Quý Hàn khó có thể tin nhìn hăn.

Lục Tử Khiêm thở dài: “Chúng ta cảm thấy đây là một khoản tiền nhỏ, nhưng nàng lại không nghĩ như thế, ngươi nhận đi, miễn cho nàng lại cảm thấy luôn thiếu người.”

Lục Quý Hàn yên lặng tiếp nhận hai mươi khối kia.

Lục Tử Khiêm cùng hăn nhàn phiếm vài câu rồi đi, mắt Lục Quý Hàn nhìn bóng lưng mảnh khảnh của nam nhân, nụ cười trên khóe môi biến mất, ánh mắt cực lạnh.

Mềm không được, tiểu nữ nhân cũng đừng trách hăn cứng.

Cuối tháng sáu, Du Uyển nhờ Lục Tử Khiêm đưa hai tấm bản thiết kế nàng tỉ mỉ vẽ giao cho Lục Quý Hàn, một bản là kiểu sườn xám Trung Quốc, cơ bản kiểu dáng sườn xám kỳ thật giống nhau, nhưng cái sườn xám này bên trên đột nhiên thêm thừa đa dạng các loại mẫu đơn là do Du Uyển tự mình thiết kế, từng cái hồ điệp sinh động như thật, màu sắc hỗn hợp khác nhau nhưng lại hoà hợp mười phần, phần đường nét khoá của cổ áo cũng rất độc đáo.

Một bản khác là bộ trang phục mùa thu màu lam, áo váy dưới, không có bất kỳ thêm thừa gì, đơn giản hào phóng, nhưng Du Uyển cố ý đem áo thiết kế tu thân phụ trợ đáng người đến phi thường.

Hai loại thiết kế Du Uyển đều may sẵn, cùng một chỗ đưa đến cho Lục Quý Hàn.

Lục Tử Khiêm cầm quần áo biểu hiện ra cho Lục Quý Hàn nhìn, chính hắn cũng không phát giác ra vẻ kiêu ngạo trên mặt mình.

Lục Quý Hàn sờ cầm đứng trước mặt hai bộ quần áo, trầm mặc một lát, hắn trịnh trọng nói với Lục Tử Khiêm: “Đại ca, ta nghĩ cùng muốn cùng Đại tẩu ký hợp đồng chính thức, bằng không thì ta sợ nàng sẽ bị công ty nhà khác cướp đi.”

Lục Tử Khiêm cười: “Không cần làm thử nữa rồi?”

Lục Quý Hàn lắc đầu.

Lục Tử Khiêm nói: “Được, người đưa hợp đồng giao cho ta, ta mang về cho nàng ký tên.”

Xế chiều hôm đó, Lục Quý Hàn liền tự mình mang theo hai phần hợp đồng tới Thúy Trúc hiên, lúc đó Lục Tử Khiêm cũng quay về rồi.

Lục Tử Khiêm chỉ đơn giản nhìn xuống điều khoản của hợp đồng, kỳ hạn hợp đồng là ba năm, trong ba năm Du Uyển mỗi tháng có thể cầm năm mươi khối tiền lương cơ bản, trích phần trăm dựa theo tổng số tiêu thụ trang phục của Du Uyển thiết kế là năm phần trăm, đương nhiên, cái trích phần trăm này là Lục Quý Hàn cho Đại tẩu nhà mình đãi ngộ đặc biệt, cái nhà thiết kế khác hoặc là không có, hoặc là tỉ lệ phần trăm trích phần trăm sẽ thấp hơn một chút.

“Lão Tứ thật chiều cổ nàng.” Lục Tử Khiêm đem hợp đồng đưa cho Du Uyển, cười nói, nói bóng gió, phần hợp đồng này không có vấn đề, có thể ký.

Du Uyển hiện tại nhận biết được mặt chữ, cũng giúp cho nàng có thể xem hiểu cơ bản phần hợp đồng này, chú ý tới kỳ hạn ba năm hợp đồng, Du Uyển nghĩ nghĩ, hi vọng Lục Quý Hàn có thể đổi thành một năm. Tiền lương một năm, đủ để nàng bổ sung sinh lễ cho Lục gia lại còn dư xài, kỳ hạn một năm đến, nàng sẽ cùng Lục Tử Khiêm ly hôn, đồng thời cùng Lục Quý Hàn đoạn tuyệt quan hệ, đi tìm công ty nhà thiết kế khác làm việc.

Lục Quý Hàn nghe được yêu cầu của nàng, con mắt có chút híp lại, cười như không cười nói: “Kế hoạch của Đại tẩu sẽ không phải ở chỗ ta làm vừa đủ một năm liền đi ăn máng khác a?”

Du Uyển chính là nghĩ như thế.

Nhưng nàng sớm không phải thiếu nãi nãi một chút liền bị người xem thấu tâm tư như đời trước nữa, đối mặt với ánh mắt đi xét của Lục Quý Hàn, Du Uyển khẽ cười một tiếng: “Thế nào lại như vậy, ta chỉ là không biết mình có thể kiên trì bao lâu, ba năm nghe quá dài, vạn nhất nửa đường có việc gì khiến ta không có thời gian thiết kế, coi như Tứ Gia không so đo, trong lòng ta cũng bất an, vẫn là một năm đi.”

Lục Tử Khiêm đồng ý gật đầu, đương nhiên, hẳn nghĩ tới mai sau Du Uyển nổi tiếng, tiền lương còn có thể nâng lên.

Lục Quý Hàn căn bản cũng không tin Du Uyển, trải qua mấy tháng lấy lòng cùng bị cự tuyệt này, Lục Quý Hàn xem như đã nhìn ra, tiểu nữ nhân không hề thành thật và dễ bị khi dễ như vẻ bên ngoài này.

Bất quá, Lục Quý Hàn cũng không tin Du Uyển có thể thoát ra khỏi lòng bàn tay của hắn.

“Tốt a, một năm liền một năm, đến lúc đó Đại tẩu thật sự muốn đi ăn máng khác, vậy đó là do ta bạc đãi Đại tẩu, kia là lỗi của ta, chẳng trách Đại tẩu vứt bỏ ta mà đi.” Lục Quý Hàn nhìn Du Uyển nói đùa.

Du Uyển không thích trò đùa này của hắn một chút nào.

Hợp đồng làm xong, Du Uyển cầm bút lên, ở phía trên ký xuống tên của mình, nàng ký xong, Lục Quý Hàn cũng tại bên A bên kia ký mình, giấy trắng mực đen, tên của hai người được đặt cạnh nhau.

Mùng tám tháng bảy tiệm bán quần áo của Lục Quý Hàn khai trương, trước khi khai trương, Lục Vi mời Du Uyển cùng với nàng đi nhìn mặt tiền của cửa hàng vừa mới trùng tu xong.

Du Uyển đáp ứng, bởi vì trong một năm này, quần áo nàng thiết kế sẽ được bán ở trong tiệm này bán ra, nàng muốn nhìn một chút nơi đó đến cùng có bộ dáng gì.

- —oOo—

20. Chương 18: Ngoan, Đừng Lên Tiếng

Converter: lacmaitrang

Editor: Aki Re

Tiệm bán quần áo Cẩm Vinh của Lục Quý Hàn ở đường lớn phía Đông, là trung tâm thương nghiệp nhộn nhạo nhất Nam Thành.

Lục Vi cùng Du Uyển ngồi xe kéo đến, hai người đều không có mang theo nha hoàn.

Lúc tới gần tiệm bán quần áo, Du Uyển chú ý tới trước cửa hiệu có một chiếc xe hơi màu đen đậu lại, Du Uyển không hiểu những cái bảng số xe hơi kia, chỉ cảm thấy tất cả ô tô đều như thế, chỉ có nhan sắc là khác biệt.

“Tứ ca ở đây, lúc trở về chúng ta ngồi xe của huynh ấy.” Lục Vi hừ một phát nói, buổi sáng Tứ ca đề nghị nàng mời Đại tẩu đến tiệm bán quần áo tham quan, lại đi tới trước, làm hại nàng cùng Đại tẩu chỉ có thể ngồi xe kéo tới.

Du Uyển cười cười.

Xe dừng hẳn, hai cô trước sau cùng xuống xe.

Tiệm bán quần áo là cửa hàng có hai tầng ba gian, đại khái là vì muốn bảo trì cảm giác thần bí, bên trên cửa kính ngoài tiệm được phủ một tầng vải che nắng, che giấu tình hình bên trong. Trước cửa đẩy bằng thủy tinh còn treo bảng “Không phải nhân viên công tác chớ tiến vào”, Lục Vi cười hì hì đẩy cửa ra, dẫn Du Uyển tiến vào.

Cửa kính vừa đóng, bên trong như biến thành một thế giới khác.

Giữa trần nhà của tầng đầu tiên treo một cái đèn thủy tinh to lớn xa hoa, chung quanh cũng phân bố những ngọn đèn nhỏ có quy luật, đem toàn bộ mặt tiền của cửa hàng trở nên hào quang rực rỡ. Lục Vi đã tới một lần, không còn thấy kinh diễm như trước, ngược lại Du Uyển thì ngơ ngác đứng tại cửa ra vào, thoáng như vừa bước vào tiên cảnh của nhân gian. Toàn bộ lầu một chia làm ba khu vực, bên trái là kiểu sườn xám Trung Quốc, bên phải là váy kiểu Tây, ở giữa là khu vực trang phục kết hợp Trung Tây.

Ngày mai sẽ khai trương, các loại trang phục đã được bày ra, hai người Du Uyển vừa mới vào từ cửa bên trái tiệm bán quần áo, bởi vậy Du Uyển liếc mắt liền thấy được sườn xám kiểu Trung Quốc treo ở khu giữa, món kia là kiện sườn xám hoa mẫu đơn đỏ thắm do nàng tự tay làm ra. Mẫu đơn chính là vua của các loài hoa, sườn xám của nàng được bày ở giữa, cảm giác cũng có loại phong thái của Vương giả*.

*Vương giả: Vua

Du Uyển tìm lòng không được đi đến món sườn xám kia.

“Đại tẩu thật lợi hại, ta phải bội phục chết người.” Lục Vi đi theo bên cạnh nàng, giọng nói thành khẩn chân thành.

Thời điểm Du Uyển vừa gả vào Lục gia, cảm giác đầu tiên của Lục Vi đối với vị Đại tẩu này là rất đẹp, thứ hai cảm thấy Đại tẩu quá trong ôn nhu liễm*, cùng bọn họ giống như không phải người của một thế giới, có loại cảm giác xa cách. Lục Vi cũng không kỳ thị tiểu nữ nhân truyền thống giống như sống ở thời đại trước, nhưng loại khoảng cách này làm cho nàng cảm thấy mình cùng Du Uyển không có cái gì tất yếu để tiếp xúc nhiều, thẳng đến khi phát hiện Du Uyển có tài thù tinh xảo, thẳng đến khi Tứ ca nói cho nàng biết Du Uyển muốn thiết kế trang phục, Lục Vi mới đối với Du Uyển có một loại cảm tình khác gọi là khâm phục.

*trong nhu ôn liễm: hiền lành, gò bó. Kiểu con gái siêu ngoan.

Du Uyển vô ý thức nghĩ muốn khiêm tốn, nhưng sườn xám của mình tự làm có thể treo ở chỗ này, lúc này khiêm tốn tựa hồ có chút giả.

Nàng nhìn về phía sườn xám được bày bên cạnh, từ đáy lòng nói: “Y phục bên này của Tứ Gia đều thật đẹp mắt.”

“Đại tẩu đã để ý, muốn hay không thử một lần?”

Phía sau truyền đến giọng nam trầm thấp quen thuộc, ngả ngón lại trên tấc, Du Uyển thu lại mặt cười, cùng Lục Vi đồng thời nhìn.

Lục Quý Hàn mặc một thân tây trang màu đen đứng ở đằng kia, cao lớn thẳng tắp, mặt mày thâm thúy, khóe môi có chút giương lên, có vẻ hơi tản mạn*. Đứng bên cạnh hắn là nam nhân tóc ngắn mặc đồ Tây, đối phương so với Lục Quý Hàn thấp hơn một nửa, màu da trắng nõn, dung mạo thanh tú, có loại khí chất của người đọc sách.

*tản mạn: rời rạc, không tập trung.

Lục Vi hướng Du Uyển giới thiệu: “Đại tẩu, vị này chính là Chủ tiên sinh quản lý tiệm bán quần áo.”

Du Uyển lễ phép hướng Chu quản lý gật gật đầu.

Chu quản lý nở nụ cười thân thiết: “Đại thiếu nữ nãi nãi.”

Chào hỏi xong, Lục Quý Hàn nói với hắn: “Người đi mau đi.”

Chu quản lý liền rời đi.

Lục Quý Hàn tiếp tục chủ đề vừa nói, liếc sườn xám chung quanh nhìn một vòng, hắn cười nói với Du Uyển: “Đại tẩu khó có hôm được đi ra ngoài, không thể đến không được, thích cái nào liền thử một chút, không cần khách khí với ta.”

Du Uyển khách khí nói: “Không cần, ta bồi Tam muội nhìn xem là được rồi.”

Lục Quý Hàn từ chối cho ý kiến.

Trong tiệm có rất nhiều hàng mới, Lục Vi hưng phấn bắt đầu đi dạo, Du Uyển một bên theo sát nàng, một bên cũng quan sát trang phục trong tiệm, Lục Quý Hàn một tay cầm túi, yên lặng đi cạnh nàng. Lâu một còn có hai nữ nhân viên, nhìn dáng vẻ khoảng tầm hai mươi tuổi, Lục Quý Hàn chỉ một nhân viên mặt tròn, bảo nàng đi theo, thuận tiện tìm quần áo vừa người cho Lục Vi.

Lục Vi rất mau nhìn trúng một kiện váy xinh đẹp, váy có khóa kéo ở sau lưng, nhân viên lo lắng Tam tiểu thư mặc không được, đi theo đến phòng thử áo.

Du Uyển không có lý do đi đến phòng thử áo, quét mắt nhìn nam nhân phía sau, nàng đi đến ghế sofa định ngồi.

“Ta còn có việc, Đại tẩu cứ bồi Tam muội, ta đi lên trên lầu.” Lục Quý Hàn đi tới, thanh âm không cao không thấp nói.

Du Uyển ước gì hắn mau đi, lập tức gật gật đầu.

Lục Quý Hàn cười dưới, sau một khắc, ngay tại lúc Du Uyển chờ mong hắn nhanh rời đi, Lục Quý Hàn đột nhiên bước hai bước xa vượt đến bên cạnh nàng, một tay che miệng nàng lại, một tay xách Du Uyển từ trên ghế sofa lên như xách gà con! Tốc độ của hắn quá nhanh, Du Uyển bất ngờ, thời điểm nàng ý thức được muốn phản kháng, Lục Quý Hàn đã nửa ôm nửa đẩy đưa nàng đến khu thử đồ khác.

Du Uyển ô ô giãy dụa, Lục Quý Hàn mặt không biểu tình, một cước đạp mở cửa một gian phòng thử áo, đè ép Du Uyển tiến vào cùng một chỗ tránh. Sau đó, hắn dùng thân thể của mình giữ Du Uyển trên cửa, tay trái tiếp tục che lấy miệng nàng, tay phải cấp tốc khóa trái cửa phòng. Khóa chặt cửa xong, Lục Quý Hàn lại một lần nữa nắm lấy hai cổ tay Du Uyển, cài lại phía sau nàng.

Cả người hắn đều ép qua, hai chân hắn như cái khóa kẹp lấy đôi chân nhỏ của Du Uyển, áp lực đến từ toàn thân của nam nhân khiến Du Uyển giống như cá đang bị trời lại, không cách nào mảy may động đậy.

Nàng bị ép ngửa đầu, mắt hạnh vừa sợ hãi vừa tức giận trừng trước mặt nam nhân.

So với sự phẫn nộ của nàng, thần sắc lạnh lùng của Lục Quý Hàn rất bình tĩnh, giống như bẩm sinh đã là một tên thổ phỉ, không chút nào cảm thấy hành vi của mình có cái gì sai.

Đối mặt với Du Uyển vài giây, Lục Quý Hàn giương mắt nhìn một chút cánh cửa trên đỉnh đầu Du Uyển, rồi mới rũ ánh mắt xuống, mắt nhìn xem Du Uyển, hắn thấp giọng nhắc nhở: “Ta khuyên Đại tẩu đừng giãy giụa nữa, không có ai trông thấy chúng ta tiến vào nơi này, người thoáng giãy dụa, các nàng nghe được động tĩnh liền tìm đến, đến lúc đó ản thiệt thòi nhất chính là người.”

Trong mắt Du Uyển chỉ có hận.

Lục Quý Hàn cười cười, chậm rãi buông lỏng cái tay che miệng nàng ra.

Du Uyển mím môi thật chặt.

Nàng rất sợ, cũng rất phẫn nộ, nhưng Du Uyển biết, lúc này đem sự tình làm lớn chuyện, giống như lời Lục

Quý Hàn nói, người ăn thiệt thòi nhất chính là nàng.

Nếu như là đời trước, lần đầu tiên trải qua việc bị Lục Quý Hàn bắt cóc, Du Uyển có khả năng đã khóc trước tiên, nhưng mà trải qua nhiều chuyện như vậy, Du Uyển hiện tại chỉ muốn toàn thân thoát ra, ăn ít thua thiệt.

“Tứ Gia có ý gì?” Du Uyển buông thông tầm mắt, thanh âm coi như rất bình tĩnh.

Lục Quý Hàn có chút kinh ngạc, nhìn nàng chằm chằm một lát, hần cười nhẹ: “Ta đối với người có ý gì, người thật sự không biết?” Nói xong, hần chậm rãi cúi đầu tới gần, bờ môi cơ hồ muốn dán lên khuôn mặt tái nhợt của Du Uyển.

Du Uyển kháng cự quay đầu, cố gắng nhắc nhở hần: “Ta là Đại tẩu của người.”

“Thật sao?” Lục Quý Hàn phát ra một tiếng xì khê, nhìn vành tai trắng nõn của tiểu nữ nhân, hần khàn giọng hỏi: “Vậy Đại tẩu có thể nói chi tiết cho ta biết, Đại ca có từng đối diện như này đối với người?”

Lời còn chưa dứt, Lục Quý Hàn hé miệng, nhấp ở vành tai Du Uyển.

Du Uyển không khống chế được run lập cập, tay chân cũng không thể động, nàng chỉ có thể tiếp tục hướng lệch một bên, nhưng vào lúc này, Lục Quý Hàn lại đột nhiên bưng lấy mặt của nàng, không cho nàng cự tuyệt đè lên môi của nàng. Hô hấp của hần như lửa, bóp lấy cằm Du Uyển khiến cho nàng hé miệng, giống như gặp ác mộng một lần nữa, Du Uyển đã quên mất mình đang ở chỗ nào, liều mạng giãy dụa, sau lưng đụng vào cánh cửa, phát ra tiếng vang phanh phanh.

Lục Quý Hàn không thể không tạm thời buông nàng ra, một tay chế trụ bả vai nàng, ánh mắt âm tàn: “Người muốn làm mọi người đều biết đúng hay không?”

Du Uyển không muốn nghĩ gì cả, nàng chỉ muốn nói cái gì đó, nhưng khi có thể ngẩng đầu lên, nước mắt đã rơi xuống trước.

Là do nàng luôn bất cẩn, luôn nghĩ có Lục Vi bên cạnh Lục Quý Hàn sẽ không dám làm cái gì, là do nàng quá mức tự tin, lại cho là mình vừa có thể kiếm tiền từ Lục Quý Hàn, vừa có thể bảo toàn trong sạch. Người đàn ông này rõ ràng chính là một con sói, Du Uyển cho là hần ít nhiều cũng phải có mấy phần chân tình muốn mua thiết kế của nàng, kỳ thật hần chỉ muốn người nàng.

Toàn thân Lục Quý Hàn như lửa, nhưng đối với nàng liên tục khóc không ngừng ra nước mắt, Lục Quý Hàn không khỏi sinh ra một trận bực bội.

“Người khóc cái gì?” Lục Quý Hàn nâng cằm của nàng lên, nhìn chằm chằm mắt hạnh đầm đìa đáng yêu của nàng hỏi, giọng điệu bất thiện: “Người đã gả vào Lục gia nửa năm, hần có bao giờ chạm qua người sao? Người biết rất rõ ràng cả đời này hần sẽ không thích người, lại còn muốn trong sạch vì hần thủ tiết?” Lục

Tử Khiêm có cái gì tốt, đáng giá khiến nàng vờ ngớ ngẩn khăng khăng một mực như thế?

Nghĩ đến việc nàng cùng Lục Tử Khiêm ở cùng nhau, Lục Quý Hàn liền muốn liều lĩnh muốn nàng trước.

Du Uyển chỉ yên lặng rơi lệ, nước mắt kia dọc theo khuôn mặt tái nhợt của nàng rơi xuống, đọng phải cái tay đang kiểm chế cảm nàng của Lục Quý Hàn.

Lục Quý Hàn mềm lòng, hẳn muốn nàng cam tâm tình nguyện đi theo hắn, mà không phải vì bá vương ngành thượng cung*, hẳn tuy hèn hạ nhưng cũng có điểm mấu chốt.

[* bá vương ngành thượng cung: nói ngắn gọn là cường ép. Nói dài là: “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngành thượng cung” hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”, mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hài âm hoàn toàn với “cường gian”, mà “cường gian” thời xưa là một từ đại kỵ húy, nên người xưa vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô vàn, đã dùng năm từ “bá vương ngành thượng cung” thay thế cho hai từ “cường gian”.

“Bá vương ngành thượng cung” là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. Chuyện kể rằng lần nọ Hán Sở tranh hùng, giằng co quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mỗi một khổ đau, tiếng oán thán ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn nói thẳng với Lưu Bang rằng: “Thiên hạ náo loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đơn thân độc mã khiêu chiến với Hán vương, hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ.” Lưu Bang cười đáp: “Ta thích đấu trí chứ không đấu sức.” Hạng Vũ bèn lệnh cho một tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ nọ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỵ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thập phần tức giận, tự mình khoác khôi giáp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chỉ cần Hạng Vũ trừng mắt một cái, tên thiện xạ kỵ binh kia đã run như cây sậy, buông cung chạy thẳng về thành...]

“Người chỉ mới mười sáu tuổi, chẳng lẽ muốn vì hắn thủ tiết cả đời sống quã?” Lục Quý Hàn giúp nàng lau nước mắt, ôn nhu khẽ hỏi.

Du Uyển từ từ nhắm hai mắt lại, không có bất kỳ phản ứng gì.

Cả người nàng đều dựa trong ngực hắn, eo mảnh như vậy, thân thể mềm như vậy, gương mặt xinh đẹp như vậy, Lục Quý Hàn nhìn môi của nàng, vừa muốn tiếp tục yêu thương, bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm của muội muội: “Đại tẩu? Tứ ca? Kỳ quái, hai người bọn họ đi đâu rồi.”

Nữ nhân viên cười suy đoán: “Khả năng là đi nơi khác xem, Tam tiểu thư có muốn hay không qua bên kia nhìn xem?”

Lục Vi trước sau trái phải tìm một vòng, đến cùng vẫn thích nhìn quần áo hơn, quyết định đi dạo bên này xong lại đi tìm ca ca chị dâu tiếp.

Tiếng bước chân của hai người hướng tới bên này càng ngày càng gần.

Lục Quý Hàn lập tức đã nhận ra thân thể Du Uyển cứng ngắc.

Trong lòng hần hơi động, không còn trói buộc tay cùng chân của nàng, cũng buông lỏng cầm của nàng ra, rồi mới tại bên tai nàng thấp giọng dặn dò: “Tam muội đến đây, ngoan, đừng lên tiếng.”

Du Uyển còn chưa hiểu ý tứ của hần, trước mắt bỗng thấy bóng đen của quần áo, Lục Quý Hàn lại lần nữa che nàng lại.

Hần không còn vội vàng như trước, chỉ nhẹ nhàng hôn môi của nàng, Du Uyển vô ý thức muốn đẩy hần, Lục Quý Hàn tiến lên một bước, một lần nữa đưa nàng chống đỡ ở trên cửa, nhưng lại không có áp bách nàng nhiều. Du Uyển vừa muốn giãy dụa, phía sau cánh cửa lại lần nữa truyền đến thanh âm của Lục Vi cùng nhân viên nữ, thẳng đến lúc này, Du Uyển rốt cuộc mới hiểu rõ mục đích của Lục Quý Hàn.

Du Uyển nắm chặt hai tay, không còn động đậy nữa, chỉ muốn cắn chặt hàm răng, cự tuyệt cùng hần xâm nhập nhiều.

Lục Quý Hàn không lựa chọn tấn công nữa, hần mở mắt ra, nhìn long mi nồng đậm run rẩy của nàng, dùng hết sự ôn nhu nhấm nháp hương vị của nàng. Muội muội là tiểu cô nương tham lam, lại nhìn trúng một kiện y phục, muội muội liền hướng bên này đi tới, tiến vào phòng thử áo sát vách. Cảm nhận được tiểu nữ nhân trong ngực run rẩy, Lục Quý Hàn lại phi thường hưởng thụ, hần buông môi của nàng ra, lại đi hôn vành tai của nàng.

Du Uyển run lợi hại hơn.

Lục Quý Hàn xoay người, lại bắt đầu hôn cổ của nàng.

Du Uyển cắn môi, rốt cục chịu thua, khẩn cầu kéo cánh tay của hần lại.

Đây là lần đầu tiên nàng đáp lại hần.

Lục Quý Hàn đứng thẳng người, mắt đen nhìn thẳng vào mắt hạnh buông xuống của nàng, nàng không nói lời nào, Lục Quý Hàn tới gần lỗ tai nàng, dùng thanh âm chỉ có nàng có thể nghe thấy nói: “Uyển Uyển, theo ta, ta có thể cho nàng sung sướng.”

- —oOo—

21. Chương 19: Ta Sống Đến 20 Tuổi, Chỉ Động Tâm Với Một Mình Nàng

Converter: Lacmaitrang

Editor: Bánh Bao Nhân Đậu Phụ, @Diệp Thanh Thu.

Beta: Aki Re

Sung sướng, lại là hai chữ này.

Du Uyển muốn cười, nàng quả thật liền cười, trong mắt vẫn mang theo khuất nhục. Nàng ngẩng đầu, dùng ánh mắt trào phúng nhìn Lục Quý Hàn.

Lục Quý Hàn liền bị ánh mắt của nàng làm cho kinh ngạc.

Một người trào phúng, một người nghi hoặc, hai người cứ như vậy im lặng nhìn đối phương, thẳng đến khi Lục Vi thử xong quần áo liền đi ra ngoài.

” Nàng không tin ta? ” Lục Quý Hàn nhíu mày hỏi.

Du Uyển nhìn hắn chăm chăm: ” Thế nào là sung sướng? Tứ gia đây là muốn thay đại thiếu gia cùng ta làm vợ chồng sao? ”

Cổ họng Lục Quý Hàn khê động, nói: ” Tất nhiên, hắn không thích nàng, nàng vì cái gì muốn sống cùng hắn ? ”

Du Uyển lập tức nói: ” Cho nên ở trong mắt Tứ thiếu gia, ta đường đường chính chính bị trượng phu xa lánh nên cùng Tứ đệ thông dâm, cả đời sống trong lo sợ, lén lút, tùy thời còn có thể bị người phát hiện, bị người lăng mạ, như vậy gọi là sung sướng? ”

Lục Quý Hàn minh bạch vì sao nàng lại nhìn hắn bằng ánh mắt trào phúng.

Hắn muốn nói lại thôi, rốt cuộc rơi vào trầm mặc.

Du Uyển muốn thoát khỏi hắn, nàng cúi đầu, đưa tay đẩy hắn ra.

Lục Quý Hàn lại nắm lấy tay của nàng, thấp giọng nói: ” Ở cùng với ta, ít nhất nàng còn có thể có được cuộc sống sung sướng, trừ bỏ danh phận, nàng muốn thứ gì ta cũng sẽ cho nàng, ta cũng có thể bảo đảm mối quan hệ của chúng ta sẽ không bị phát hiện.”

Du Uyển dùng thanh âm lạnh lẽo nói: ” Ta không cần.”

” Vậy nàng muốn như thế nào? Từ bỏ cả thanh xuân để sống bên cạnh người không yêu mình? ” Lục Quý

Hàn nắm chặt cổ tay nàng, ép nàng nhìn thẳng hấn.

Du Uyển muốn ly hôn, nhưng nàng không nắm chắc được việc này, vì vậy nàng không muốn nói chuyện sẽ ly hôn với đại thiếu gia cho hấn biết, cho dù có nắm chắc nàng cũng không nghĩ nói cho hấn biết. Ở trong lòng nàng, Lục Quý Hàn chỉ là ông chủ của cửa hàng thời trang Đông Gia, nơi nàng sẽ làm việc trong một năm tới. Sau khi rời khỏi Lục gia, cả đời này nàng cũng không nghĩ muốn gặp lại Tứ thiếu gia của Lục gia.

” Ta muốn đường đường chính chính mà sống, người khác có lỗi với ta là họ sai, ta không thể làm ra việc khiến thanh danh nhà mẹ đẻ bị bôi đen, mong Tứ thiếu gia có thể thành toàn.” Du Uyển tận lực dùng thanh âm nhẹ nhàng nói, nghĩ đến đời trước Lục Quý Hàn không có ép nàng tới bước đường cùng, thần sắc của Du Uyển dần bình tĩnh lại, nhẹ giọng khuyên nhủ: ” Tứ thiếu gia xuất thân phú quý, có tài có sắc, bên ngoài có biết bao nhiêu nữ nhân tốt, Tứ thiếu gia vì cố gì lại luôn muốn làm khó một người đã kết hôn.”

Cánh tay Lục Quý Hàn vẫn còn đang nắm lấy eo của Du Uyển, nghe nàng nói vậy, bàn tay lại dùng thêm lực, kéo nàng lại gần, nhìn thấy nàng nhũ mào, tâm tình của hấn trở nên sung sướng. Cúi đầu lại gần, nhìn thấy hai hàng lông mi nàng nhẹ nhàng run rẩy nói: ” Bên ngoài nữ nhân tốt còn rất nhiều, nhưng ta sống đến hai mươi tuổi, chỉ đối với nàng động tâm.”

Nam nhân có khuôn mặt tuấn mỹ, thanh âm trầm thấp, lời ngon tiếng ngọt mang theo sự dụ dỗ khiến bất kỳ thiếu nữ đơn thuần nào cũng không thể kìm lòng.

Nhưng Du Uyển là người đã chết một lần, là bị chính trượng phụ của mình cô phụ một mảnh thâm tình, đối với lời ngon tiếng ngọt của Lục Quý Hàn, nàng chỉ cảm thấy đầy dối trá.

Lục Quý Hàn biết nàng không tin, nhưng bây giờ không phải là lúc thích hợp, hấn không thể để nàng ở đây lâu.

” Uyển Uyển, ta muốn nàng suy nghĩ thật kỹ, sống cùng với ta, nàng sẽ tốt hơn bây giờ rất nhiều” Lục Quý Hàn cuối cùng dừng ở bên tai nàng nói: ” Giống như lúc này ta hôn nàng, nàng thật sự một chút cảm giác cũng không có? ”

Nàng không muốn nhớ lại, nàng có cảm giác, cảm giác kia như có một con rắn quấn lấy mình, trượt ở phía trên da thịt.

Lục Quý Hàn cười cười, ngay sau đó liền buông Du Uyển ra, đem nàng kéo về phía trước, thẳng thắn mở khóa, đi ra khỏi phòng thay đồ.

Thẳng đến giờ phút này, thân thể Du Uyển mới chính thức thả lỏng.

Nàng vô lực dựa vào cửa phòng thử đồ, vừa nhấc đầu liền thấy thân ảnh của nàng trong gương, tấm gương hiện lên rõ bộ dáng hiện tại của nàng, sợi tóc hơi loạn, đôi mắt rưng rưng, gò má tái nhợt, mà đôi môi lại hồng nộn đến dị thường hồng giống như vừa mới uống nước.

Dạ dày đau thắt một trận, Du Uyển nhanh chóng lấy khăn tay ra lau miệng, từ nơi xa truyền đến tiếng nói chuyện của huynh muội Lục Quý Hàn, Du Uyển nghe thấy Lục Quý Hàn nói thấy nàng đi về hướng bên này, trong lòng Du Uyển hoảng hốt, nhanh chóng sửa sang lại búi tóc, thở một hơi thật sâu, nàng nỗ lực làm như chưa có chuyện gì xảy ra rồi rời khỏi phòng thử đồ.

Đến khi Lục Vi tới tìm, Du Uyển đang đứng ở phía trước một bộ âu phục, làm bộ như đang quan sát.

”Đại tẩu, người vừa rồi đi đâu, làm ta tìm thật vất vả” Lục Vi thân mật ôm lấy cánh tay của nàng.

Du Uyển ngượng ngùng cười nói: ” Nơi này quá lớn, ta đi dạo một lúc liền lạc đường, Tam muội thấy thế nào, bộ quần áo kia có hợp với muội không? ”

Lục Vi là một cô nương ngây thơ, nhanh chóng bị Du Uyển dời đi đề tài.

Lục Quý Hàn ở nơi xa xa lặng lẽ nhìn nàng, ánh mắt tựa như một con sói đang nhìn con mồi yêu thích của mình.

Du Uyển, nàng không chạy thoát được ta đâu, nàng ở Lục gia chịu được nửa năm, một năm nhưng thời gian càng dài, nàng nhất định không chịu nổi được sự tịch mịch, một ngày nào đó, nàng sẽ không cự tuyệt hẳn.

Giữa tháng 7, Lục Tử Khiêm lại cùng Lục Vinh đi công tác, dự tính tháng mười mới trở về.

Thiếu Lục Tử Khiêm, Thúy Trúc Hiền càng trở nên thanh tịnh, Du Uyển sợ hãi Lục Quý Hàn, trừ lúc Lục thái thái gọi nàng đi đánh bài, thời gian còn lại của nàng đều ở tại Thúy Trúc Hiền. Tứ nhi cảm thấy cuộc sống của đại thiếu nữ này thật buồn tẻ, Du Uyển lại thập phần bình tĩnh, mỗi ngày không phải tự học tiếng nước ngoài thì lại tiếp tục thiết kế thời trang.

Hợp đồng đã ghi rõ, yêu cầu mỗi tháng nàng phải hoàn thành ít nhất hai bản thiết kế. Du Uyển không thể bởi vì Lục Quý Hàn gây khó dễ liền từ bỏ bản hợp đồng này, hơn nữa, nàng cần tiền.

Đến cuối tháng, Du Uyển làm hai bộ sườn xám, không biết vì cái gì, tháng này nàng lại không hứng thú với âu phục.

Bản thiết kế cùng sườn xám đều đã làm tốt, nàng sai Tú Nhi đem đưa qua cho Lục Vi, Lục Vi lại chuyển sang cho Lục Quý Hàn.

Lục Vi thật vui khi đảm nhiệm chức vụ đưa tin cho Tứ ca cùng đại tẩu.

Lục Quý Hàn nhìn thấy người đưa tin lại không cao hứng. Suốt một tháng, trừ lúc ở bên Lục thái thái gặp qua nàng, Lục Quý Hàn thế nhưng không tìm được một cơ hội cùng nàng đơn độc nói chuyện. Nàng tựa

như một con thỏ bị hoảng sợ, trốn ở trong hang sâu không tình nguyện ra ngoài.

Lục Quý Hàn muốn gặp nàng, cho dù không thể chạm đến bàn tay nhỏ nhắn của nàng, không thể buông lời trêu chọc nàng, chỉ cần nhìn thấy nàng, hẳn cũng cảm thấy thoả mãn.

Lục Quý Hàn nhìn bản thiết kế của Du Uyển, sau đó đi đến phía Lục Vi, bảo Lục Vi sai nha hoàn đi mời Du Uyển lại đây, lấy lý do là hẳn đối với bản thiết kế có nghi hoặc, muốn cùng Du Uyển thảo luận.

Lý do như vậy, cho dù là giả, Du Uyển cũng không thể từ chối được. Cũng may nơi gặp là ở chỗ của Lục Vi, nàng liền yên tâm một chút.

Du Uyển rốt cục cũng đã đi ra khỏi Thúy Trúc Hiên, rốt cuộc lại một lần nữa đi đến trước mặt Lục Quý Hàn.

Nàng mặc bộ váy màu lam, trang phục kia mang màu sắc của người già, nếu nhìn từ phía sau, thật sự rất giống một vú nuôi trẻ tuổi.

Nữ vi duyệt kỹ giả dung*, tới gặp người mình không thích, tự nhiên muốn làm cách ăn mặc xấu đi, chỉ chờ mong giảm bớt hứng thú của đối phương.

* Nữ vi duyệt kỹ giả dung: nữ nhân trang điểm vì người mình yêu.

”Đại tẩu như thế nào lại ăn mặc như vậy?”

Lục Vi khiếp sợ hỏi.

Du Uyển cười nói: ”Ta với muội không giống nhau, ta đã lấy chồng, không cần mặc đồ quá lộng lẫy”

Lục Vi vừa muốn nói chuyện, Lục Quý Hàn luôn dựa vào sô pha bỗng phát ra tiếng cười khê, dùng ánh mắt trào phúng nhìn Du Uyển, ngoài miệng hài hước nói: ”Muội muội tuổi còn nhỏ không hiểu là phải. Đại ca đi xa, tâm của đại tẩu cũng đi theo đại ca, tự nhiên không có tâm tình mà trang điểm, người chờ đến khi đại ca trở về, đại tẩu người trang điểm đẹp giống như hoa hồ điệp vậy.”

Lục Vi minh bạch, cười hắc cười hai tiếng.

Du Uyển cam chịu bị Lục Quý Hàn cười nhạo, nghiêm mặt nói: ”Vậy hai bản thiết kế kia, Tứ thiếu gia cảm thấy chỗ nào không ổn?”

Lục Quý Hàn lấy bản thiết kế ra, đặt lên bàn trà, lại vỗ vỗ sô pha bên cạnh mình: ”Đại tẩu ngồi”

Du Uyển muốn trốn hần còn không kịp, làm sao có thể ngồi bên cạnh hần, liền đứng ở phía trước bàn trà, ý nói nàng có thể đứng nghe.

Lục Quý Hàn nhìn nàng mặc bộ váy không thể nào xấu hơn, khóe môi giương lên.

Nàng cho rằng chỉ cần làm mình xấu đi là được sao?

Vô dụng, cho dù nàng có ăn mặc thật xấu, hần đều biết phía dưới lớp váy xấu xí kia cất giấu một vòng eo nhỏ nhắn, hần vẫn còn nhớ rõ làn da của nàng mềm mại biết bao nhiêu.

“Bút đâu? Làm phiền Tam muội lấy cho ta một cây bút.” Lục Quý Hàn giả bộ muốn ở trên bản thiết kế vẽ ký hiệu, liền phân phó muội muội rời đi.

Bởi vì bản thiết kế là bí mật thương nghiệp nên tất cả nha hoàn đều bị đuổi ra ngoài, Lục Vi đành phải tự mình đi thư phòng tìm bút cho Tứ ca.

Lục Vi vừa đi, Du Uyển theo bản năng mà lùi hai bước, giống như lo lắng Lục Quý Hàn sẽ nhảy qua bàn trà hướng tới nàng bắt lấy.

Nàng vừa động, Lục Quý Hàn liền quay đầu lại.

Du Uyển rũ mắt, trên mặt không mang bất cứ biểu tình gì.

”Đại tẩu mặc như vậy, người không biết còn tưởng rằng đại tẩu đang thủ tiết chờ đại ca đâu. ” Lục Quý Hàn thấp thấp giọng nói.

Du Uyển thờ ơ làm như không nghe thấy.

Lục Quý Hàn nhìn nàng vài lần, bỗng nhiên từ trong túi lấy ra một phong thư, đưa qua: ” Đây là tiền lương tháng bảy của đại tẩu, đại tẩu xem lại, có gì thắc mắc cứ hỏi ta.”

Ánh mắt Du Uyển lúc này mới có một tia sinh khí, tiền lương là công sức của nàng, Du Uyển tiến lên hai bước, duỗi tay đưa lấy.

Lúc nàng sắp đụng vào phong thư, Lục Quý Hàn đột nhiên làm ra động tác muốn ôm lấy nàng.

Du Uyển sợ đến mức lập tức lui lại phía sau.

Lục Quý Hàn nhìn bộ dáng nàng như gặp quỷ, tâm tình tự nhiên tốt lên, lười nhác mà dựa lên sô pha, thấp

giọng với nàng: ” Đùa nàng chơi”

Du Uyển bị lời nói của Lục Quý Hàn làm tức đến đỏ mặt.

22. Chương 20: Thực Tủy Biết Vị *, Đêm Không Thể Ngủ

Editor: Bánh bao nhân đậu phụ

Beta: Tranh tử

* Thực tủy biết vị: Nghĩa đen chính là khi ăn tủy rồi chúng ta đều cảm thấy mùi vị của nó rất ngon nên ăn rồi lại muốn ăn tiếp. Nghĩa bóng ám chỉ trải qua chuyện gì đó một lần, lại muốn tiếp tục làm chuyện đó lần nữa.

Lục Vi mang theo bút quay trở lại, thấy vậy Lục Quý Hàn không tiếp tục trêu chọc Du Uyển nữa, còn giả vờ giả vịt như đang hỏi chuyện nàng, sau đó mới đưa phong thư đựng tiền lương tháng bảy cho Du Uyển.

Thấy Du Uyển không có ý định mở phong thư ra, Lục Quý Hàn đơn giản nói: ” Hai bản thiết kế của đại tẩu đều bán rất được, nhưng bây giờ mới là tháng đầu tiên, tiền kiếm được đương nhiên không nhiều lắm mong đại tẩu không chê ít.”

Du Uyển vuốt nhẹ phong thư, khách khí nói: ” Ta rảnh rồi cũng không có việc gì để làm, tiền kiếm được nhiều hay ít cũng là nhờ Tứ thiếu gia giúp đỡ ”

Lục Quý Hàn quơ quơ hai bản thiết kế mới trước mặt nàng cười nói: ” Vậy chúc đại tẩu sang tháng 8 sẽ có một bước tiến lớn.”

Trước mặt Lục Vi còn làm trò, thấy thế Du Uyển cười cười.

Nói xong công việc, Du Uyển liền quay về, phong thư nhận được để trong tay áo, trên đường trở về rất nhiều lần Du Uyển muốn mở phong thư ra xem bên trong có bao nhiêu tiền, nhưng nàng đều cố nhịn xuống. Lục Quý Hàn nói tiền lương tháng bảy trừ lương cơ bản năm mươi khối còn có tiền trích phần trăm, thế thì được bao nhiêu tiền đâu? Mấy ngày trước Du Uyển có đến cửa hàng thời trang Cẩm Vinh đã cố ý nhìn bảng tiền lương của nhân viên treo ở cửa, sườn xám bởi vì nguyên liệu quý báu cộng thêm công thù họa tiết rườm rà, giá bán là năm mươi khối một bộ, âu phục lại rẻ hơn một chút là bốn mươi khối một bộ. Nếu hai bộ đều chỉ bán đi được một kiện, trích ra 5% thêm lên là.....

Dọc đường đi, Du Uyển đều suy tính số tiền trích phần trăm.

Trở lại Thúy Trúc Hiên, Du Uyển gấp đến mức không chờ nổi nhanh chóng mở phong thư ra xem. Bên

trong có một chồng tiền mặt!

Du Uyển trong lòng kinh hoàng, bắt đầu đếm đếm, hai xấp năm mươi khối, một xấp mười khối cùng với một xấp năm khối!

Trong lòng nàng nghi hoặc, tại sao lại nhiều như vậy?

Du Uyển nghi hoặc lấy ra một phong thư khác có hai tờ giấy, một cái là tờ giấy trắng bình thường, một cái là giấy màu lam nhạt có đường viền hoa.

Du Uyển nhấp nhấp môi, trước tiên xem tờ giấy trắng, liền thấy mặt trên ghi đầy đủ về mức độ tiêu thụ hai bộ thiết kế của nàng, toàn bộ bảy tháng, sườn xám bán được mười bộ, âu phục bán được hai mươi bộ! Như vậy, tổng phần trăm được trích là 65 khối!

Du Uyển lòng tràn đầy vui vẻ, cả đời nàng đây là lần đầu tiên nàng có thể kiếm được nhiều tiền như vậy!

Du Uyển tính tính, trong nhà nàng vì nàng đặt mua của hồi môn, từ Lục gia cấp cho năm trăm khối, tiệc rượu cùng với đồ gia dụng sử dụng mấy tháng nay mất một trăm khối, hơn nữa nàng còn thiếu Nhị thiếu gia tiền cái kính mắt, vậy nên, trừ bỏ số tiền hiện tại nàng đang có, Du Uyển phải kiếm thêm ít nhất tám trăm khối nữa mới có thể lỵ hôn.

Nếu sau này tháng nào cũng đều kiếm được một trăm khối, như vậy thì không cần đến một năm, Du Uyển có thể tích góp đủ số tiền!

Nhất thời nàng cảm thấy thật ra nàng cũng không quá căm ghét Lục Quý Hàn...

Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, bởi vì ngay sau đó, Du Uyển thấy được phía trên tờ giấy màu lam dòng chữ viết đùa giỡn của Lục Quý Hàn: Ăn tử biết vị, đêm không thể ngủ.

Du Uyển lập tức nhàu nát tờ giấy kia.

Buổi tối, nàng lén lút đốt đi tờ giấy màu lam, đồng thời hạ quyết tâm, sau này nàng phải thật cẩn thận, nhất định không thể để Lục Quý Hàn lại có cơ hội bắt nạt nàng.

Có một tháng tiền lương, Du Uyển trước tiên muốn trả cho Lục nhị thiếu gia Lục Bá Xương tiền kính mắt.

Lục Bá Xương đang làm ở bệnh viện, đi sớm về trễ, Du Uyển căn bản không có cơ hội nhìn thấy hắn. Nếu chờ Lục Bá Xương từ bệnh viện trở về thì nàng là đại tẩu một mình đi gặp hắn cũng không tiện, bởi vậy thứ bảy này nàng đi tìm Lục Vi trước để học một giờ tiếng ngoại ngữ, sau lại rủ nàng đến nơi Lục Bá Xương làm việc, trả nốt cho hắn tiền kính mắt.

Lục Vi liền vui vẻ đồng ý.

Khó có được thời gian nghỉ ngơi, Lục Bá Xương liền ngủ một giấc thẳng đến 9 giờ, ăn xong cơm sáng đang ngồi đọc báo, nghe nói Lục Vi cùng Du Uyển tới, hần mỉm cười ra đón. Bốn anh em Lục gia lớn lên khuôn mặt đều thon dài, Lục Bá Xương mặc một cái quần yếm, sơ mi trắng, từ đầu đến cuối mang theo một loại ánh sáng, mặt tươi cười, làm mọi người đều cảm thấy gần gũi.

” Đại tẩu, tam muội, cơn gió nào đem hai người thổi tới nơi đây? ” Lục Bá Xương cười hỏi.

Lục Vi nhìn về phía Du Uyển, Du Uyển mỉm cười nhàn nhạt, nhìn Lục Bá Xương nói: ” Đầu năm nhị thiếu gia giúp mẫu thân ta làm một bộ kính áp tròng màu nâu, ta vẫn luôn nhớ kỹ, lúc trước còn bận nhiều việc, nay ta có thời gian rảnh rồi liền tới đây trả cho nhị thiếu gia, khỏi phải để mãi trong lòng ”

Kính áp tròng màu nâu?

Lục Bá Xương suy nghĩ một lát mới nhớ ra chuyện này, nhìn thấy Du Uyển đưa đến trước mặt một cái phong thư, Lục Bá Xương bật cười, xoa tay: ” Đầu là người một nhà cả, đại tẩu không cần khách khí như vậy, tám mươi khối mà thôi, coi như ta hiếu kính bá mẫu. ”

Nhưng Du Uyển vẫn cố gắng làm cho hần nhận, Lục Bá Xương cho dù nói thế nào cũng không chịu nghe, hai người liền ở trong sân giằng co, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười nhạo: ” Nơi này của Nhị thiếu gia thật náo nhiệt, xem ra ta đến không đúng lúc rồi.”

Nghe tiếng nói cả ba người đồng loạt nhìn về phía cửa, liền thấy Liễu Tĩnh Nhân đứng ở đó, thiên kim tiểu thư vừa tròn mười tám tuổi mặc một thân âu phục trông vô cùng xinh đẹp, trên đầu đội một chiếc mũ gắn lông vũ, xinh đẹp diễm lệ tựa như một bông hoa, chỉ là không biết vì sao bông hoa này mà liễu ngược, có vẻ như tâm tình không được tốt.

Lục Bá Xương ánh mắt sáng lên: ” Người đến rồi à ”

Liễu Tĩnh Nhân trừng mắt nhìn liếc hần một cái, sau đó nhìn về phía Du Uyển: ” Đại thiếu phu nhân sao cũng ở đây vậy. ”

Đối với Liễu Tĩnh Nhân, Lục Tử Khiêm chỉ là con nuôi của Lục gia, không thể chân chính là đại thiếu gia của Lục gia, điều này có nghĩa Du Uyển cũng không phải chân chính là đại thiếu phu nhân.

Du Uyển phát hiện Liễu Tĩnh Nhân đối với nàng có không có ý tốt, dẫu sao đời trước vị thiên kim tiểu thư này cũng không thích nàng.

Nàng hào phóng mà giải thích: ” Lần trước ta có mượn Nhị thiếu gia một ít tiền, hôm nay nhị thiếu gia ở nhà, ta liền đi qua trả. ”

Lục Bá Xương đau đầu nói: ” Đại tẩu, thật sự không cần trả, đại tẩu cái gì cũng tốt, chỉ có điều quá tuân thủ nguyên tắc mà thôi”.

Liễu Tĩnh Nhân cùng Lục Bá Xương đã đính hôn từ sớm, vì thế đã ở cùng nhau được mười tháng, đối với Liễu Tĩnh Nhân, tiền của Lục Bá Xương chính là tiền của nàng. Nếu Lục Bá Xương cho nam nhân mượn tiền nàng cũng không quá để ý, nhưng người mượn lần này là Du Uyển, nàng quá đẹp, không chỉ thế lần trước ở tiệc sinh nhật của Lục Huyền, Lục Bá Xương đã phá lệ chú ý đến Du Uyển.

Cho dù Du Uyển đã lấy chồng, là đại tẩu của Lục Bá Xương nhưng một khi nữ nhân đã ghen tuông thì làm sao còn lý trí để phân tích tình hình?

” Nếu đại thiếu phu nhân đã mất công đến đây, vậy thì người hãy nhận đi ” Liễu Tĩnh Nhân không chút khách khí nhận phong bì của Du Uyển, rồi tức giận nhét vào tay của Lục Bá Xương.

Lục Bá Xương khó xử: ” Đây...”

Du Uyển thức thời nói: ” Nhị thiếu gia nói chuyện cùng Liễu tiểu thư đi, ta cùng Vi Vi đi trước. ”

Lục Vi cũng nhìn ra Liễu Tĩnh Nhân đối với Du Uyển không có thiện cảm, tiểu cô nương cùng Du Uyển trao đổi ánh mắt, hai người nhanh chóng rời khỏi.

Lục Bá Xương nghĩ muốn trả lại tiền cho Du Uyển, liền bị Liễu Tĩnh Nhân nắm chặt tay.

Lục Bá Xương nhíu mày: ” Người làm sao vậy! Gia cảnh của đại tẩu người không phải không biết, như thế nào còn lấy tiền của nàng? ”

Liễu Tĩnh Nhân trừng mắt: ” Gia cảnh của nàng không tốt còn có đại thiếu gia chăm sóc, người lo lắng cái gì? Người cũng không phải con rể của Du gia. ”

Lời này nói ra thực khó nghe, Liễu Tĩnh Nhân còn cố tình nói lớn tiếng, Lục Bá Xương lo lắng mà nhìn bên ngoài, thấp giọng trách cứ vị hôn thê: ” Người nói nhỏ một chút, người ghen tuông với người khác thì không sao, thế nhưng nàng là đại tẩu của ta, người không được nói hươu nói vượn. ”

Liễu Tĩnh Nhân quay đầu, cằm nhỏ nâng cao lên, môi hồng chu chu.

Nàng lớn lên xinh đẹp, làm nũng tức giận mà cũng ngây thơ đáng yêu, Lục Bá Xương bận rộn thật lâu chưa có gặp qua vị hôn thê, nghĩ đến việc Liễu Tĩnh Nhân chủ động đến gặp hắn, hắn liền không đành lòng nổi nóng, một bên giải thích vì sao hắn cho Du Uyển mượn tiền, một bên dẫn nàng đi lên phòng khách.

Còn Lục Vi sau khi chia tay Du Uyển liền đi tìm thân ca ca.

Lục Quý Hàn gần đây....bị cảm. Cũng không quá nặng, chỉ là nước mũi chảy hơi nhiều, biết rõ đến cuối tuần Du Uyển sẽ đến tìm Lục Vi học tiếng nước ngoài, hẳn vẫn là lựa chọn ở nhà dưỡng bệnh, không thể lau nước mũi trước mặt Du Uyển được, hẳn không muốn ở trước mặt nàng làm ra chuyện mất mặt như vậy.

” Tứ ca, bệnh của ngươi đã tốt hơn tý nào chưa? ” Lục Vi cứ như chim sẻ, người còn chưa tiến vào bên trong mà đã nghe thấy tiếng của nàng.

Lục Quý Hàn lười biếng nằm trên sô pha, nhìn muội muội từ xa lại gần đây, hẳn cố ý hỏi: ” Hôm nay ngươi không cần làm giáo sư sao? ”

Lục Vi hắc hắc cười: ” Ta làm xong rồi nha. ” Nói xong, nàng ngồi trước mặt Lục Quý Hàn, trên bàn trà có đặt một đĩa nho tím, nàng liền tiện tay hái vài quả.

Hắn nhìn chăm chăm muội muội, chờ nàng nói tiếp.

Lục Vi ăn xong một quả nho, phun ra hạt nhỏ, nhìn ca ca, nàng đột nhiên thở dài, phiền muộn hỏi: ” Tứ ca, ngươi trở về lâu như vậy, đã từng nghĩ đến việc kiếm bạn gái hay chưa? ”

Lục Quý Hàn nhướn mày: ” Ngươi tại sao lại hỏi đến vấn đề này? ”

Lục Vi lại hái một trái nho, hừ hừ: ” Ngươi không cần phải để ý, thành thực trả lời cho ta. ”

Lục Quý Hàn trong lòng không yên, muội muội vừa mới nói cùng nàng ở bên nhau, bây giờ lại hỏi hắn vấn đề yêu đương, hay là Du Uyển đã nói gì với muội muội về ta?

Vừa nghĩ xong, cái mũi Lục Quý Hàn tựa hồ không còn khó chịu, đưa tay gối sau đầu, nhàn nhạt nói: ” Tứ ca của ngươi ánh mắt cao hơn trời, nữ nhân bình thường không lọt được vô mắt của ta. ”

Lục Vi ” Phi” một ngụm vào hắn.

Lục Quý Hàn tiếp tục truy vấn nguyên nhân muội muội hỏi hắn vấn đề tình ái.

Lục Vi ăn đủ rồi, dịch đến gần ca ca, cúi đầu nhìn ca ca, nàng nhỏ giọng nói: ” Ta vừa mới đưa đại tẩu đi trả tiền cho Nhị ca, gặp được Liễu tỷ tỷ, Tứ ca ngươi không biết đâu, Liễu tỷ tỷ đối với đại tẩu đặc biệt không khách khí, ta nhìn không được nghĩ đến một ngày nào đó ngươi tìm được bạn gái, nếu bạn gái ngươi không thích ta thì phải làm sao? ”

Lục Vi đã nghe rất nhiều chuyện mẹ chồng nàng dâu, chị dâu em chồng, mẹ chồng của nàng còn chưa xuất hiện, nhưng chị dâu thì không chắc.

Sự thật cùng suy đoán quá khác nhau, Lục Quý Hàn cái mũi lại khó chịu.

” Đại tẩu còn bao nhiêu tiền? ” Lục Quý Hàn hỏi vào trọng điểm.

Lục Vi thành thật nói rõ.

Lục Quý Hàn liền hiểu rõ, trách không được nàng thích kiếm tiền như vậy, hóa ra là để trả nợ.

” Tứ ca người mau nói, nói sau này bạn gái của người không thích ta, hai chúng ta cãi nhau, người sẽ giúp ai? ” Lục Vi đẩy đẩy bả vai thân ca ca.

Lục Quý Hàn không chút do dự: ” Đương nhiên là giúp người.” Hắn cũng không biết chính mình sẽ cưới ai, cùng một nữ nhân chưa biết so với muối muối, đương nhiên muối muối quan trọng hơn.

Đáp án này làm Lục Vi vui vẻ, cười hì hì lại hái một quả nho đem cho Tứ ca ăn.

Lục Quý Hàn nhìn muối muối, không biết vì sao hiện lên hình ảnh Du Uyển với khuôn mặt ôn nhu, tiểu nữ nhân thích muối muối, muối muối cũng thích tiểu nữ nhân, hai người ở bên nhau nhất định sẽ không phát sinh chuyện chị chồng em dâu, đáng tiếc, Du Uyển đã gả cho Lục Tử Khiêm, cho dù hắn muốn cũng không thể cho nàng danh phận, chính là có tâm nhưng đành bất lực.

Qua mấy ngày, Lục Quý Hàn đi khảo sát cửa hàng quần áo, thật sự trùng hợp, hắn vừa mới đi đến tầng hai, cửa tiệm bỗng nhiên truyền đến một thanh âm hơi quen thuộc: ” Đây là cửa hàng của Tứ thiếu gia, các người nhìn thấy thích quần áo nào cứ việc mua, ta có thể giúp các người giảm giá đến 80%. ”

Lục Quý Hàn nghiêng đầu, nhìn Liễu Tĩnh Nhân đi cùng với ba khuê nữ hưởng sự phục vụ nhiệt tình chu đáo.

” Tứ thiếu gia tới” ông chủ Chu đi đến bên người của hắn.

Lục Quý Hàn hướng Liễu Tĩnh Nhân dương cằm: ” Người giảm giá cho nàng ta? ”

Ông chủ Chu đương nhiên cũng nghe thấy lời Liễu Tĩnh Nhân vừa nói, liền giải thích: ” Ngày đó Nhị thiếu gia đưa Liễu tiểu thư đến. ”

Lục Quý Hàn nhẹ giọng ừ một tiếng, thu hồi tầm mắt, một bên đi lên phía trên một bên nói: ” Hôm nay Nhị thiếu gia không đến. ”

Ông chủ Chu sững sốt, ngay sau đó nhìn bóng lưng của chủ nhân nói: ” Tứ thiếu gia yên tâm, ta hiểu rồi. ”

.....

23. Chương 21: Ngón Tay Thon Dài Cùng Nàng Đan Xen

Converter: Lacmaitrang

Editor: Bánh Bao Nhân Đậu Phụ.

Beta: Tranh Tử

Liều Tĩnh Nhân cùng ba vị tiểu thư khuê các đến cửa hàng thời trang Cẩm Vinh mua quần áo, nàng ăn nói rất hùng hồn, đến khi tính tiền lại bị ông chủ Chu khéo léo từ chối không cho giảm giá, vì chuyện này mà Liều Tĩnh Nhân mất hết mặt mũi.

Ba vị tiểu thư kia đều là con cái nhà giàu có mất thêm ít tiền cũng không có vấn đề gì, chỉ là những lời ông chủ Chu vừa nói như tát thẳng vào mặt Liều Tĩnh Nhân. Hôm nay coi như mặt mũi của nàng đều bị vứt hết.

Sau khi chia tay với nhóm bạn, Liều Tĩnh Nhân liền đến Lục gia.

Nàng đi tìm bá mẫu đại di thái, chính là mẹ đẻ của Lục Bá Xương. Đại di thái tuy rằng chỉ là một di thái thái nhưng nhà mẹ đẻ lại là thương gia giàu có nổi tiếng của tỉnh bên cạnh, ở Nam thành rất được coi trọng, bởi vậy Liều Tĩnh Nhân cũng vô cùng coi trọng người này.

” Ai da, nhìn cái miệng nhỏ của con này. Có phải tiểu tử nhà ta lại chọc con tức giận không? ”

Đại di thái ra gặp khách, ngồi trên sofa, Liều Tĩnh Nhân nghiêm mặt, môi đỏ chu lên cao, đại di thái liền hiểu lầm là đôi tình nhân cãi nhau.

Vành mắt Liều Tĩnh Nhân đều đỏ lên, chỉ xuống mấy túi quần áo đã được đóng gói sang trọng cáo trạng: ” Bá mẫu, lần trước Nhị thiếu gia đưa ta đến cửa hàng thời trang của Tứ thiếu gia, chính miệng ông chủ Chu hứa sẽ giảm giá cho tiểu nữ 20%, nhưng vừa nãy tiểu nữ mang bằng hữu đến ủng hộ cho cửa hàng của Tứ thiếu gia ông chủ Chu bỗng dưng lại không chịu giảm giá cho tiểu nữ. Tiểu nữ cũng không cần thiết phải giảm giá, nhưng việc này làm cho tiểu nữ mất hết mặt mũi trước mặt bằng hữu. Ông chủ Chu là đang khinh người quá đáng, hần cư nhiên lại không để ý đến mặt mũi của ta và Nhị thiếu gia!”

Cặp lông mày tinh tế của đại di thái nhăn lại: ” Thật sự có chuyện này sao? ”

Liều Tĩnh Nhân ủy khuất nhìn đại di thái không cam lòng mà suy đoán: ” Bá mẫu, tiểu nữ nghĩ ông chủ

Chu làm sao có lá gan lớn như vậy, người nói có phải Tứ thiếu gia và Nhị thiếu gia xảy ra mâu thuẫn không? Vì thế Tứ thiếu gia mới sai ông chủ Chu không được giảm giá cho tiểu nữ.”

Đại di thái nhìn những gói đồ được bọc tinh tế của cửa hàng thời trang Cẩm Vinh ở trên mặt đất, bà liền lâm vào trầm mặc.

“Việc này đúng là có hơi bất thường, ông chủ Chu đồng ý giảm giá chứng tỏ mối quan hệ giữa hai huynh đệ vẫn ổn, nhưng nếu không phải lão tứ ở sau lưng sai bảo thì ông chủ Chu làm sao dám làm cho Nhị thiếu phu nhân tương lai mất mặt. ”

Nghĩ đến đây, đại di thái trong lòng liền tức giận. Bà đã hận con trai vì cố chấp đòi học y, chủ động từ bỏ quyền thừa kế Lục gia, lại hận lão tứ kia chiếm được nhiều tiện nghi như vậy. Hừ, cửa hàng thời trang Cẩm Vinh trên danh nghĩa là lão tứ thành lập, nhưng trên thực tế tiền là do lão gia đưa cũng nên? Nếu là lão gia đưa thì cửa hàng kia một phần cũng là của bọn họ, thế nhưng lão tứ lại không cho bọn họ mặt mũi, hẳn là nghĩ sẽ sớm làm chủ mới cảnh báo bọn họ tránh xa cửa hàng thời trang?

Hôm sau, tại chính viện, các vị phu nhân mở bàn chơi bài.

Đang đánh, Lục thái thái nhớ đến cái gì, thuận miệng hỏi đại di thái: ” Hôm qua Tĩnh Nhân có phải đã tới đây không?”

Đại di thái cười: ” Vâng, nàng tới tìm ta nói chuyện một lát. ”

Nhị di thái một bên cười: ” Tình cảm mẹ chồng nàng dâu của các người thật thân thiết. ” Nói xong, ánh mắt có chút thâm ý mà nhìn Lục thái thái.

Lục thái thái là chính thê, Liễu Tĩnh Nhân nếu gả về đây, thì đương nhiên cũng phải coi Lục thái thái như mẹ chồng.

Có thể thấy Nhị di thái là đang châm ngòi đả kích, Đại di thái lo lắng nhìn về phía Lục Thái thái.

Lục thái thái đã sớm quen với việc hai vị di thái này không đấu tranh gay gắt thì lại cùng một giuộc, mặt vẫn mang dáng vẻ mỉm cười, cũng không để ý.

Đại di thái nhẹ nhàng thở ra, kịp thời giải thích lý do Liễu Tĩnh Nhân đến, sau đó thuận theo gió mà đổ mọi chuyện lên đầu Lục Quý Hàn.

Du Uyển vẫn luôn im lặng đánh bài, nghe thấy Liễu Tĩnh Nhân bị uất ức ở chỗ Lục Quý Hàn, trong lòng cũng nghi hoặc, theo đạo lý mà nói Lục Quý Hàn không cần thiết phải nhắm vào Liễu Tĩnh Nhân mới đúng?

Nhắc tào tháo, tào tháo liền đến, không chờ Lục thái thái lên tiếng Nhị di thái đã phát biểu ý kiến, Lục Quý Hàn liền đến.

Nhị di thái lập tức cười nói: " Tứ thiếu gia đến thật đúng lúc, đại di thái vừa mới oán trách người, người mau cho nàng một lời giải thích đi. "

Du Uyển đưa lưng về phía cửa, không thấy được nét mặt của Lục Quý Hàn, chỉ nghe thấy thanh âm thông dong của hắn: " Oán trách ta? Thật là kỳ quái nha. Từ khi nào mà ta lại đắc tội Đại di thái?"

Lời nói của hắn vừa mới dứt, thân hình to lớn đã xuất hiện trong tầm mắt của Du Uyển, nhanh chóng ngồi dựa vào sô pha.

Du Uyển mắt nhìn thẳng, chuyên tâm đánh bài.

Đại di thái không chột dạ khi nói xấu sau lưng người khác, ngược lại quang minh chính đại mà buông lời trêu chọc Lục Quý Hàn: " Tứ thiếu gia không có nghĩa khí, Tĩnh Nhân tương lai cũng là Nhị thiếu phu nhân, nàng mang bằng hữu đến ủng hộ cho cửa hàng của người, người tại sao đến cả người nhà cũng không cho giảm giá? Chuyện này nếu truyền ra ngoài, người không biết còn tưởng rằng ta cùng Nhị ca người đắc tội với người. "

Lục Quý Hàn chân bắt chéo, một tay để ở trên ghế sô pha, ngoài cười nhưng trong không cười nói: " Nếu người đã hỏi, ta đây liền ăn ngay nói thật, ta cùng Nhị ca quan hệ rất tốt, nhưng mà Liễu tiểu thư lại đắc tội với một vị bằng hữu của ta nên ta không giảm giá cho nàng. "

Đại di thái không thể tin mà nhìn chằm chằm hắn.

Lục thái thái cũng tò mò, hỏi Lục Quý Hàn : " Nàng đắc tội vị bằng hữu nào của người? "

Lục Quý Hàn cười: " Chuyện này không thể nói, vị này lòng dạ bao dung, chưa từng nói cho ta nghe, nhưng là ta để ý nàng nên muốn giúp nàng trút cơn giận này. "

Đại di thái nhấp nhấp môi.

Nhị di thái đột nhiên có lòng tốt, lên tiếng khuyên nhủ: "Bằng hữu ra sao? So với Nhị tẩu người còn quan trọng hơn sao? Không phải là bạn gái của người chứ? "

Lục Quý Hàn cười cười.

Nhị di thái ánh mắt sáng lên: " Xem ra ta đoán đúng rồi, thật đúng là bạn gái, không biết vị cô nương nào có thể lọt vào mắt xanh của Tứ thiếu gia nhà chúng ta vậy?"

Du Uyển trong lòng bình tĩnh, cũng không tò mò vị bạn gái thần bí của Lục Quý Hàn.

Lục Quý Hàn ở bên này ngồi một lát, sau đó liền rời đi, hẳn đi không lâu, Lục thái thái cũng đi tiếp điện thoại, vì vậy bàn bài cũng giải tán.

Du Uyển mang Tú Nhi trở về, đi được nửa đường thì thấy Lục Quý Hàn đứng dưới gốc cây hoa quế, tay bỏ vào túi quần, ngẩng đầu ngắm hoa.

“Tan nhanh vậy? ” Chủ tớ Du Uyển đến gần, Lục Quý Hàn vờ như mới chú ý tới nàng, lơ đãng hỏi Du Uyển .

Du Uyển gật gật đầu.

Lục Quý Hàn tự nhiên đi đến bên cạnh nàng, cùng nàng sóng vai mà đi, cười nói bắt chuyện: ” Hôm nay vận may đại tẩu như thế nào? ”

Du Uyển thật không thích đi cùng hắn, lại không thể không giả bộ làm chị em dâu bình thường nói chuyện: ” Cũng coi như tốt đi. ”

Nàng lạnh lùng nói ra, nghĩ nghĩ rồi Lục Quý Hàn đi tới gần nàng, thấp giọng hỏi: ” Đại tẩu có biết vị bạn gái kia của ta là ai không? ”

Tú Nhi đang đi ở bên cạnh, Du Uyển chỉ có thể nén cơn giận, cố ý cười nói: ” Chắc là vị tiểu thư khuê các nào đó.”

Lục Quý Hàn không có trả lời, đến lúc hai người đi hai hướng, hắn mới cười nói gì đó.

Du Uyển nhất thời không để ý.

Tú Nhi buồn bực nói: “Dịch ty hữu*. ” Tên thật kỳ quái.

* “Yì sī yòu”: Đọc na ná giống Are You.

Du Uyển nghe Tú Nhi lặp lại, lúc này mới ý thức được, lúc này Lục Quý Hàn nói chính là tiếng nước ngoài, phiên dịch lại có nghĩa là: ” Là người ”

“Đại tẩu có biết vị bạn gái kia của ta? ”

” Là người. ”

Du Uyển trong lòng liền bấn loạn, ngày đó thái độ của Liễu Tĩnh Nhân với nàng không tốt, Lục Vi cũng có ở đó, chẳng lẽ chỉ vì một chút chuyện nhỏ đó mà Lục Quý Hàn liền làm mất mặt mũi của Đại di thái cùng Nhị thiếu gia?

Bởi vì chuyện này, ba ngày liên tiếp Du Uyển đều ngủ không ngon.

Gió thu thêm lạnh, mặt trăng đêm này tròn hơn hôm qua, cũng sắp đến trung thu rồi.

Du Uyển mất một bữa kì công làm bánh trung thu, trở về nhà mẹ đẻ, đi ngang qua cổng nhà hàng xóm họ Lý, Du Uyển nghe được bên trong có tiếng nữ nhân chửi rửa, cái gì mà ” Người ly hôn sau này ai còn muốn sống cùng người. “, ” Ta cùng đại ca người có thể sống dễ dàng sao?” linh tinh.

Du Uyển đi vào cửa nhà mình vẫn còn có thể nghe thấy thanh âm bên kia.

Tống thị ra đến cửa đón nữ nhi trở về, thấy nữ nhi còn đang nghe nhà họ Lý cãi nhau, bà liền thở dài, trở về trong phòng liền giải thích cho nữ nhi nghe. Chính là, đại cô nương Lý gia đã xuất giá hơn mười năm, nàng năm nay phát hiện phu quân ở bên ngoài có nữ nhân khác, nữ nhân kia còn có hài tử, đại cô nương Lý gia cảm thấy không thể tiếp tục sống cùng nhau được nữa, trong cơn tức giận liền trở về nhà mẹ đẻ, muốn cùng chồng mình ly hôn.

Cha của đại cô nương Lý gia đã qua đời, Lý mẫu thân tuổi già sức yếu, trong nhà đều do đại ca của Lý cô nương làm chủ. Đại ca của Lý cô nương là người đôn hậu thật thà, rất sợ vợ, mà Lý tẩu tử sợ em chồng ly hôn xong lại không thể gả ra bên ngoài, ăn bám nhà bọn họ, bởi vậy kiên quyết không cho em chồng ly hôn.

Đề cập đến chuyện ly hôn, Du Uyển nhin không được hỏi mẫu thân: ” Nương, Lý cô nương có thể ly hôn được sao? ”

Tống thị thở dài: ” Huynh tẩu không đồng ý nàng ly hôn, trong tay nàng cũng không có tiền, ly hôn xong có thể đi đâu? Chỉ có thể tiếp tục nín cơn giận. ”

Du Uyển nhìn mẫu thân, rất muốn hỏi mẫu thân nếu nàng cùng Lục Tử Khiêm ly hôn, mẫu thân có thể tiếp tục nuôi nàng hay không, nhưng nghĩ một chút, Du Uyển lại sợ mẫu thân suy nghĩ nhiều.

Du Uyển vui vẻ cùng người nhà trải qua Trung thu.

Buổi tối đêm Trung thu, Lục gia mời gánh hát tới nhà.

Sân khấu dựng ở hoa viên, các vị chủ tử ở bên trong ngồi nghe, bọn nha hoàn vầy ở bên ngoài, người đứng người ngồi.

Lục Vi thân mật ngồi bên cạnh Du Uyển.

Du Uyển trộm nhìn xung quanh, phát hiện Nhị thiếu gia Lục Bá Xương, Tam thiếu gia Lục Trọng Giương đều tới, chỉ không thấy Lục Quý Hàn.

Không thấy Lục Quý Hàn, nàng liền vui vẻ, lòng cũng nhẹ một chút, thành thật ngồi nghe diễn.

Vừa không để ý một chút, Du Uyển liền thấy phía bên trái mình đột nhiên có người ngồi xuống, Du Uyển quay đầu lại liền thấy Lục Quý Hàn.

” Tứ ca đã trở lại. ” Lục Vi lén lút cùng ca ca chào hỏi.

Lục Quý Hàn đêm nay có việc, liền trở về muộn một chút, hẩn nhìn muội muội ừ một tiếng, thấy Lục thái thái nhìn lại đây, Lục Quý Hàn gật đầu xem như chào hỏi.

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi qua đi, mọi người tiếp tục nghe diễn.

Du Uyển ngồi không yên, lúc nàng chuẩn bị tìm cơ rời đi, bàn tay nàng đặt ở sô pha đột nhiên bị người khác mạnh mẽ nắm lấy, đối phương không cho nàng cự tuyệt mà nắm chặt lấy, đặt ở giữa hai người.

Du Uyển cả người cứng đờ, nàng lén lút giãy dụa nhưng một chút cũng không tránh thoát được.

Lục Quý Hàn lười biếng dựa vào sô pha, mắt nhìn phía trước tựa như đang thật sự nghiêm túc coi diễn, chờ Du Uyển ngừng giãy giụa, khoe miệng hẩn dương lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay của Du Uyển. Du Uyển muốn động cũng không thể động, phát hiện Lục Quý Hàn muốn lồng tay hẩn vào tay nàng, Du Uyển liền dùng sức nắm chặt tay.

Nhưng Lục Quý Hàn rất nhanh liền phá vỡ phòng bị của nàng, ngón tay ấm áp thon dài cùng nhau gắt gao nắm chặt.

Bỗng nhiên, Lục Quý Hàn nghiêng nửa người trên về phía trước, tránh Du Uyển, nói chuyện với Lục Vi: ” Tam muội có lạnh hay không? ”

Lục Vi lắc lắc đầu, ánh mắt đều hướng về sân khấu.

Lục Quý Hàn giống như một ca ca tốt lên tiếng nhắc nhở: ” Đêm nay gió lớn, nếu như muội lạnh thì nói cho ta, ta lấy áo khoác cho muội mặc.”

Lục Vi nhìn Lục Quý Hàn cười cho có lệ.

Lục Quý Hàn một lần nữa ngồi thẳng, bàn tay to hơi dùng sức, giống như muốn dùng độ ấm của bàn tay nhắc nhở cho nàng biết, hẩn muốn sưởi ấm cho nàng.

Du Uyển ban đầu chỉ tức giận, nhưng có tức giận cũng vô dụng, lửa giận theo thời gian biến thành chết lặng, Du Uyển chịu không chế mà cảm nhận độ ấm trên người nam nhân.

Trừ Lục Quý Hàn ra, nàng chưa bao giờ cùng với nam nhân khác nắm tay, tối nay gió thật sự lớn, không khí cũng lạnh, độ ấm đến từ bàn tay nam nhân thật là làm người ta tham lam.

Du Uyển không muốn Lục Quý Hàn, nhưng mà nàng cô đơn.

Nếu, nếu nàng tương lai có một người chồng, nếu người nắm tay nàng lúc này là chồng của nàng.....

Du Uyển ngẩng đầu.

Chỉ là một động tác rất nhỏ cũng đủ làm Lục Quý Hàn chú ý, ánh trăng sáng trong, ánh đèn mờ nhạt, hẳn thấy trong mắt nàng có giấu nước mắt, bộ dáng này của nàng, so với đang khóc còn đáng thương hơn rất nhiều.

Nàng chớp mắt một cái, bao nhiêu kiêu diễm cùng đáng thương đều biến mất, Lục Quý Hàn chậm rãi buông bàn tay nhỏ bé kia ra.

Du Uyển lông mi khẽ động.

Lục Quý Hàn đứng lên, chào hỏi Lục Vi một tiếng liền rời khỏi, thanh âm trầm thấp lại lạnh lẽo.

Vở kịch kết thúc, mọi người đều trở về, Du Uyển cũng trở về Thúy Trúc Hiên.

Thúy Trúc Hiên không có nam chủ nhân, còn lạnh lẽo hơn hoa viên, Tú Nhi bưng nước rửa chân ra ngoài, Du Uyển một mình nằm ở trên giường, không biết vì sao đêm nay nàng mất ngủ, trong đầu bỗng chốc hiện lên hình ảnh ngày trước nàng cùng Lục Tử Khiêm có một đêm duy nhất kia, trong chốc lát lại hiện lên hình ảnh Lục Quý Hàn trong sơn động thô lỗ, mạnh mẽ, cường bách, cùng với đêm nay bàn tay ấm áp của hắn nắm lấy tay nàng một hồi lâu.

Du Uyển trở mình.

Ngày cuối cùng của tháng tám, Lục Quý Hàn nhờ Lục Vi đưa tiền lương cho Du Uyển. Đến tháng mười, Lục Vinh cùng Lục Tử Khiêm trở về, thế nhưng Du Uyển vẫn không gặp lại Lục Quý Hàn.

24. Chương 22: Lục Quý Hàn Hút Thuốc

Editor: Bánh Bao Nhân Đậu Phụ

Beta: Tranh Tử

Lục Tử Khiêm lần này về nhà, phát hiện thể tử hình như cao hơn một chút.

Bây giờ Du Uyển xem Lục Tử Khiêm vừa là bằng hữu vừa là chồng, nghe vậy cười cười: " Có sao? "

Nàng mặc một cái áo thêu hoa màu trắng, cổ áo hoa đào chạm đến gò má của nàng, ngoài hồng trong trắng, mắt hạnh long lanh, Lục Tử Khiêm cảm lòng không được mà đưa tay lên xoa xoa đỉnh đầu Du Uyển, thanh âm ôn nhu nói: " Thực sự đã cao hơn. "

Du Uyển không được tự nhiên vì động tác vừa rồi của hắn có chút thân mật.

Hai người vừa từ chính viện trở về, đôi phu thê lâu ngày gặp lại, theo lẽ thường thì phải âu yếm, ngọt ngào một đêm, nhưng Lục Tử Khiêm không có suy nghĩ kia, Du Uyển cũng đã sớm từ bỏ, không còn trông cậy gì vào tình cảm của Lục Tử Khiêm. Tú Nhi ở một bên thu dọn hành lý của Lục Tử Khiêm còn hai vợ chồng ngồi trên sô pha nói chuyện phiếm.

" Việc làm ăn của lão tứ đạo này thế nào? " Lục Tử Khiêm quan tâm hỏi.

Du Uyển cười nói: " Thiếp lúc đi dạo, có nghe các thái thái cùng tam muội nói chuyện, việc làm ăn của Tứ thiếu gia rất thành công. "

Lục Tử Khiêm cười: " Như vậy thật tốt, nàng chắc cũng kiếm lời được không ít. "

Trước mắt, thứ Du Uyển yêu nhất chính là tiền, hiện tại nàng làm nhà thiết kế cũng không nói với người nhà, niềm vui khi nàng kiếm được tiền cũng chỉ có thể chia sẻ cùng Lục Tử Khiêm. Nàng ngượng ngùng khoe, lấy ra trong tủ ba tháng tiền lương đưa cho Lục Tử Khiêm xem. Việc làm ăn của Lục Quý Hàn mỗi tháng đều tăng lên, cũng có nghĩa tiền lương của Du Uyển sẽ ngày càng nhiều, lương tháng chín lên đến hơn hai trăm khối, cứ tiếp tục như vậy, đến cuối năm nàng có thể góp đủ tiền.

Thấy thể tử mang bộ dạng tham tiền, Lục Tử Khiêm vui vẻ thay Du Uyển, không chút che dấu nào buông lời khen ngợi: " Tiền lương của Uyển Uyển sắp theo kịp ta rồi. "

Du Uyển nhin không được, tươi cười, nhưng trong lòng nàng rất rõ nàng có thể lấy được tiền lương cao như vậy, chủ yếu vẫn là do Lục Quý Hàn ra tay hào phóng, nếu nàng đi đến cửa hàng thời trang khác làm việc, một nhà thiết kế không có bất cứ tiếng tăm gì, thì đừng nói trích phần trăm sợ là đến lương cũng không vượt quá năm mươi khối.

Đôi khi, vì Lục Quý Hàn cho nàng quá nhiều tiền lương nên nàng cảm thấy hơi chột dạ, giống như nàng vì tiền lương mà bán đi thứ gì đó, có lẽ nàng không nên làm công việc này, như vậy Lục Quý Hàn sẽ không kiêng nể gì mà bắt nạt nàng. Nhưng Du Uyển muốn tích góp tiền để ly hôn, mỗi khi nàng muốn từ bỏ công việc, Du Uyển đều nói với chính mình rằng nàng cùng Lục Quý Hàn chỉ có một năm hợp đồng, hết một

năm hợp đồng mọi khó chịu đều sẽ kết thúc.

Bữa tiệc gia đình diễn ra vào buổi tối, Du Uyển cùng Lục Tử Khiêm trên đường đến chính viện vô tình gặp Lục Quý Hàn.

Lục Quý Hàn đi từ phía bên kia, căn bản không nhìn về hướng Thúy Trúc Hiên, Lục Tử Khiêm kêu hân một tiếng, Lục Quý Hàn mới quay đầu nhìn lại thì thấy Lục Tử Khiêm mặc áo dài màu trắng, phong độ nhẹ nhàng, còn Du Uyển đi bên cạnh thì mặc sườn xám thêu hoa, mềm mại nhu mì, một đôi trai tài gái sắc, đúng là đôi phu thê mới cưới.

Du Uyển mặc sườn xám càng hiện rõ lên vòng eo nhỏ tinh tế, ánh mắt Lục Quý Hàn dừng lại ở vòng eo nàng một lát rồi mới nhìn đến Lục Tử Khiêm: ” Đại ca, đại tẩu. ” Hắn cũng không nhìn mặt của Du Uyển.

Ba người cùng nhau đi, Du Uyển đi bên cạnh Lục Tử Khiêm, im lặng nghe hai anh em nói chuyện.

Lục Tử Khiêm nói lời cảm ơn với Lục Quý Hàn: “Lần này làm phiền đệ đã giúp đỡ cho đại tẩu. ”

Du Uyển nhấp môi, lo sợ Lục Quý Hàn lại nói những lời ý tứ sâu xa.

Lục Quý Hàn lại chỉ cười khách khí nói: ” Đại tẩu dùng khả năng của mình kiếm tiền, đệ thật ra cũng chưa giúp đỡ gì nhiều. ”

Hai huynh đệ nhanh chóng đổi sang đề tài khác. Cuối cùng cũng tới chính viện, đến lúc phân chỗ ngồi, Du Uyển tự nhiên ngồi bên cạnh Lục Tử Khiêm.

Nhìn dáng vẻ bên ngoài của hai vợ chồng vạn lần đều xứng đôi vừa lứa, Lục thái thái nhìn Du Uyển, lại quay sang dặn dò Lục Tử Khiêm: “Con vừa đi tận ba tháng, không chỉ Du Uyển nhớ thương con, mẹ vợ con chắc chắn cũng rất nhớ, ngày mai con chuẩn bị một ít quà cùng Du Uyển về nhà mẹ đẻ, thuận tiện gửi luôn thiệp mời đám cưới của lão Nhị.”

Lục Tử Khiêm mỉm cười “Đều nghe theo mẫu thân. ”

Nhị thái thái nhìn đôi vợ chồng son, nói với Du Uyển: ” Nhị thiếu phu nhân cũng sắp gả vào nhà rồi, Đại thiếu phu nhân cũng phải sớm sinh tiểu thiếu gia cho Lục gia chúng ta mới được.”

Lục Tử Khiêm cười có chút cứng nhắc, Du Uyển cúi đầu giả vờ xấu hổ.

Ánh mắt Lục Quý Hàn nhàn nhạt nhìn biểu tình ngượng ngùng của Du Uyển, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Phòng khách vô cùng náo nhiệt, chủ gia đình - Lục Vinh cuối cùng cũng xuất hiện, tiếng cười lập tức dừng

lại.

Du Uyển vẫn luôn kính sợ người cha chồng này, từ lần trước bị Lục Vinh trách cứ trước mặt mọi người, nàng cảm thấy sợ hãi hơn là kính trọng ông, ngồi bên cạnh Lục Tử Khiêm, nàng cố gắng không mở miệng, nhưng không biết có phải nàng xuất hiện ảo giác, Du Uyển luôn cảm giác rằng Lục Vinh nhìn nàng vài lần, nàng thấp thỏm nhìn lại cũng chỉ thấy khuôn mặt nghiêm khắc của Lục Vinh.

Lục gia cũng không cấm lúc ăn cơm nói chuyện bởi vậy trên bàn cơm mọi người cùng nhau trò chuyện, nữ nhân lúc nói chuyện đương nhiên không thể bỏ qua vấn đề quần áo, trò chuyện một lúc bỗng nhiên Nhị di thái nhìn Du Uyển tươi cười lấy lòng: " Đại thiếu phu nhân, sau khi ăn tết Đoan Ngọ nhà thông gia tặng cho Lục thái thái một bộ sườn xám, ta đặc biệt thích bộ sườn xám đó, ngày mai người cùng đại thiếu gia trở về nhà mẹ để có thể nhờ thông gia may giúp ta một bộ không? Ta muốn mặc vào hôn lễ của Nhị thiếu gia. "

Lục thái thái nhú mày, nàng đã nhận quần áo của Tống thị, nếu bây giờ ngăn cản Nhị di thái yêu cầu, như vậy nàng giống như lòng dạ hẹp hòi không chấp nhận được một di thái có cùng đãi ngộ với nàng, bởi vậy nàng cũng không nói gì thêm.

Du Uyển nghe xong, nhớ tới trước kia, khi đó Nhị di thái cùng đưa ra yêu cầu này, lúc đó bàn cơm lớn như vậy nhưng không có ai thay mặt nàng nói chuyện, da mặt nàng mỏng không tiện nói lời cự tuyệt nên đã thay mẫu thân nhận lời. Mẫu thân vẫn luôn coi mọi người trong Lục gia là quý nhân, tất nhiên sẽ đáp ứng yêu cầu, nhưng sườn xám thêu rất rườm rà mà thời gian lại ngắn, khi đó mẫu thân nàng không có mắt kính, thức đêm để đẩy nhanh tốc độ, sườn xám may xong thì mẫu thân nàng cũng ngã bệnh.

Vào ngày hôn lễ của Nhị thiếu gia, Nhị di thái mặc bộ sườn xám do mẫu thân nàng dốc hết tâm huyết làm ra, cả người tỏa sáng, còn mẫu thân nàng thì nằm trên giường bệnh, bên cạnh chỉ có hai đứa con nhỏ tuổi chăm sóc.

Du Uyển kết thúc hồi ức, Lục Tử Khiêm liếc nhìn nàng một cái, nhú nhú mày, vẫn giữ nguyên trầm mặc, bàn tay dưới bàn lặng lẽ nắm lấy tay nàng.

Du Uyển ngồi an vị bên cạnh hắn, nhìn tới cánh tay bị Lục Tử Khiêm nắm lấy, nhưng nàng chỉ nhìn cũng không hỏi Lục Tử Khiêm nguyên nhân.

Ngẩng đầu lên, Du Uyển nghiêng đầu nhìn Nhị di thái phía đối diện, áy náy nói: " Hôn lễ của Nhị thiếu gia cũng sắp đến, mẫu thân ta tuổi đã lớn, mắt cũng không còn tốt, còn phải chăm sóc hai đệ đệ nhỏ tuổi, thời gian ngắn như vậy chỉ sợ là làm không được một bộ sườn xám tốt. Nhị di thái tốt nhất nên tìm người khác, thật ngại quá. "

Nàng không kiêu ngạo không xu nịnh, Nhị di thái hơi kinh hãi, ngay sau đó cười nói: " Vậy thì không cần nữa, ta đi cửa hàng của tứ thiếu gia chọn một bộ vậy. " Nói xong Nhị di thái cười khanh khách hỏi Lục Quý Hàn: " Tứ thiếu gia giảm giá cho ta có được hay không? "

Lục Quý Hàn gơ chén rượu, đáng vẻ nói chuyện như không để ý: " Đều là người trong nhà, người cứ việc

chọn coi như ta hiểu kính người. ”

Nhị di thái cười thật tươi.

Đại di thái nhấp nhấp miệng, sút chút nữa tức chết, lão tứ này có ý gì, Nhị thiếu phu nhân tương lai đi cửa hàng của hắn, hắn không cho giảm giá, thế nhưng cho không Nhị di thái một bộ sườn xám?

Đại di thái liền không cam lòng: ” Ta cùng chưa chuẩn bị quần áo để mặc cho lễ đính hôn, hay là Tứ thiếu gia cũng cho ta một bộ sườn xám? ”

Lục Quý Hàn vừa muốn đáp ứng, Lục Vinh đột nhiên đập mạnh chiếc đũa lên trên bàn, trừng mắt với Đại di thái giáo huấn: ” Nàng muốn người cũng muốn, quần áo đưa không cho các người, lão tứ lấy đâu ra tiền làm ăn? ”

Hai cái di thái nghe như vậy đều sợ tới mức mặt mày trắng nhợt.

Trên bàn cơm không khí liền trở nên lạnh lẽo, chỉ có Lục Quý Hàn làm như không có chuyện gì vẫn ngồi uống rượu.

Nhị di thái bắt nạt mẫu thân nàng thì bị giáo huấn, Du Uyển trong lòng vui sướng khi thấy người gặp nạn, không ngờ Lục Vinh đột nhiên nói với nàng: ” Người không phải cũng biết may quần áo sao? Vậy người giúp Nhị di thái may một bộ sườn xám đi. ”

Trường bối đã nói như vậy, Du Uyển không thể không nghe theo, tâm lại như rơi xuống đáy cốc, vị cha chồng này, có vẻ rất không thích nàng.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Du Uyển nhện không được hỏi Lục Tử Khiêm: “Phụ thân có vẻ rất không thích thiếp, có phải ta đã làm sai việc gì không? ”

Trong bóng đêm, Lục Tử Khiêm trong lòng tê tái, cảm giác áy náy như thủy triều lấp đầy hắn.

“Không liên quan đến nàng, là ta gần đây đã làm hỏng một chút chuyện làm ăn của phụ thân, hại nàng bị phụ thân giận chó đánh mèo. ” Lục Tử Khiêm ngữ khí tự nhiên mà giải thích.

Du Uyển nửa tin nửa ngờ.

Lục Tử Khiêm lại nói: ” Ngày mai sau khi trở về, nàng đi lấy số đo của Nhị di thái sau đó đưa cho ta, ta đi tìm người bên ngoài làm, đến lúc đó nàng chỉ cần nói là do nàng làm thì được rồi. ”

Du Uyển thở dài: ” Thiếp đã từng đưa cho Nhị di thái, nhị tiểu thư vài bộ thêu thùa, Nhị di thái chắc chắn

nhìn ra được đường may của thiệp, vẫn là thiệp tự mình làm hơn. ”

Nói đến đó, Lục Tử Khiêm cũng không còn biện pháp nào.

Hôm sau hai người mang lễ vật đi Du gia.

Tống thị rất thích vị con rể này, Lục Tử Khiêm cái gì cũng không cần làm, nhìn thấy quà Tống thị liền cười đến nheo cả đôi mắt, nhận được thiệp mời đi dự hôn lễ của Nhị thiếu gia, nàng liền vui hơn, cảm giác rất vinh dự.

Sau khi ăn cơm trưa, Lục Tử Khiêm đi dạy kèm cho Phượng Thời, Phượng Khởi, Tống thị liền kéo con gái vào phòng của mình, nhỏ giọng hỏi thăm: ” Uyển Uyển à, con gả đi lâu như vậy, sao bụng vẫn không có gì ?” Tống thị liền nghi hoặc, theo lý chỉ cần vợ chồng son thân thể khỏe mạnh, thành thân nửa năm nên sớm có tin vui.

Du Uyển cười khổ, rũ mắt nói: ” Tiểu nữ cùng với đại thiếu gia gặp nhau thì ít mà cách xa thì nhiều, cho dù tiểu nữ sốt ruột cũng không có biện pháp. ”

Tống thị gật gật đầu, đây quả thật là vấn đề lớn.

” Nếu không có việc gì, hai tháng nữa là đến tết, đại thiếu gia cũng sẽ không đi ra ngoài, Uyển Uyển nắm chặt cơ hội, tranh thủ trong năm nay có thai.” Tống thị lôi kéo cổ tay Du Uyển cổ vũ, Lục gia nghiệp lớn, Tống thị hy vọng con cái có thể làm Du Uyển đứng vững trong gia đình đó.

Du Uyển chỉ có thể miễn cưỡng tươi cười.

Buổi chiều, trở về Lục gia, Du Uyển kêu Lục Tử Khiêm về Thúy Trúc Hiên trước, nàng một mình đi gặp mặt Nhị di thái.

Đi theo nha hoàn vào phòng khách, Du Uyển khiếp sợ phát hiện, Lục Quý Hàn tại sao cũng ở đây, hắn mặc một bộ tây trang màu đen ngồi trên ghế sofa màu trắng, một tay để trên tay vịn, một tay kẹp một điếu thuốc lá. Khi Du Uyển đi vào, Lục Quý Hàn nghiêng đầu nhìn qua, trong miệng đồng thời thở ra một luồng khói trắng làm khuôn mặt của hắn trở nên mơ hồ.

“Tứ thiếu gia cũng ở đây sao. ” Du Uyển khách khí mà chào hỏi.

Lục Quý Hàn quay đầu đi, không đáp lời nàng.

Tiểu nha hoàn cảm thấy xấu hổ, nhanh chóng mời Du Uyển ngồi ở một cái ghế sofa khác, nhẹ giọng giải thích: ” Nhị di thái đi thử quần áo, Đại thiếu phu nhân uống trà trước đã. ”

Phòng khách tràn ngập mùi thuốc lá, Du Uyển cảm thấy không quen, nhẹ giọng ho hai tiếng.

Lục Quý Hàn vẫn còn nhả khói.

Hai người ngồi đối diện đều không nói gì. Nhị di thái cuối cùng cũng ra, mặc một thân sườn xám kiểu tây âu, lúc đi đường eo nhỏ uốn éo, cả người tỏa ra hương vị thành thực. Phu nhân phong tình, thấy Du Uyển liền ngậy người, Du Uyển đứng kên, kịp thời giải thích: " Nhị di thái, ta tới lấy sổ đo của người. "

Nhị di thái bình tĩnh, nhìn Lục Quý Hàn trên ghế sofa, nàng tươi cười sáng lạn nói: " Đại thiếu phu nhân khách khí, tối hôm qua ta chỉ thuận miệng nói, làm sao nghĩ đến đến người tự mình làm, người đến cũng đúng lúc lắm, nhìn xem, Tứ thiếu gia tặng ta một bộ, người thấy thế nào?" Nói xong, Nhị di thái vui vẻ mà xoay một vòng.

Du Uyển đương nhiên khen đẹp, hơn nữa dáng người của Nhị di thái rất thích hợp mặc sườn xám.

" Tứ thiếu gia nghĩ như thế nào? " Nhị di thái nhìn mỹ nam ngồi trên ghế sofa nháy mắt.

Lục Quý Hàn cười cười, quét mắt nhìn Du Uyển, nói: " Nhị di thái mặc như vậy, cùng đại tẩu như tỷ muội. "

Đây là khen nàng tuổi trẻ sao, Nhị di thái lập tức tươi cười, cười xong còn muốn mời hai người ở lại ăn điểm tâm.

Du Uyển nhẹ nhàng từ chối, Lục Quý Hàn cũng nói: " Ta còn có việc, ngày khác lại đến thăm người. "

Nhị di thái tiễn hai người ra sân.

Lúc này thật yên tĩnh, không có Tú Nhi đi bên cạnh, Du Uyển lo sợ Lục Quý Hàn sẽ trêu chọc nàng, nhưng làm Du Uyển kinh ngạc chính là vừa ra khỏi viện của Nhị di thái, Lục Quý Hàn liền nghênh ngang rời đi, đừng nói đến chuyện buông lời trêu chọc nàng, hẵn thậm chí còn không liếc mắt nhìn nàng một cái, lạnh nhạt giống như một người khác hoàn toàn.

Không còn nghi hoặc nữa, Du Uyển ngược lại càng an tâm, Lục Quý Hàn như vậy khá tốt.

25. Chương 23: Nếu Không, Chúng Ta Ly Hôn Đi

Editor: Diệp Thanh Thu

Beta: Tranh Tử

Hôm nay là ngày đính hôn của Nhị gia Lục Bá Xương và Liễu Tĩnh Nhân.

Du Uyển mặc một bộ sườn xám thêu hoa màu đỏ chưa từng mặc trước đây, ngồi trước bàn trang điểm trên tai mang hoa tai làm bằng ngọc trai, Lục Tử Khiêm từ bên ngoài tiến đến, Du Uyển nghiêng đầu, hướng phía hắn cười cười, gương mặt trắng nõn được đánh thêm chút phấn hồng nhuận sáng bóng, một thân y phục đỏ nổi bật lên giống như đóa hoa Ngọc Lan tươi mát.

” Mặc bộ trang phục này, giống như biến thành người khác.” Lục Tử Khiêm lễ phép tán dương.

Du Uyển nhìn về phía tấm gương, Lục Quý Hàn đối với nàng lạnh nhạt, tiền cũng tích lũy ngày càng nhiều, tâm tình Du Uyển cũng vì thế yên tĩnh, khí sắc trở nên khá hơn.

Hôm nay Lục gia bận rộn, chỉ cùng nhau đến chính viện sau đó hai vợ chồng rất nhanh liền tách ra, Du Uyển phải theo bên người Lục thái thái, chờ chiêu đãi nhóm khách nữ đến phủ.

Người người đều biết Lục Tử Khiêm là con nuôi Lục gia, Du Uyển là Đại thiếu phu nhân càng làm trộn lẫn trình độ, lại thêm nàng xuất thân không cao quý, nhóm khách nữ kết bạn với Du Uyển phần lớn đều là cho chút mặt mũi, ít có chân tình nguyện ý kết bạn với Du Uyển. Đời trước Du Uyển đã từng tự ti, hiện tại nàng tâm lạnh như nước, từ đầu tới cuối duy trì nụ cười chuẩn mực.

Tổng thị đến không sớm không muộn, Lục thái thái nhiệt tình chiêu đãi bà thông gia.

Tổng thị mặc dù qua nhiều năm túng quẩn, nhưng bà có mấy thái thái là mối khách cũ, cũng coi như thấy qua việc đời, đi vào Lục gia từng lời nói cử chỉ có thể đều phải câu nệ.

“Uyển Uyển, mẹ ngươi mấy khi mới tới được, ngươi theo bà đi dạo ngoài vườn đi.” Lục thái thái cười dặn dò.

Du Uyển liền dẫn mẫu thân đi vườn hoa Lục gia.

Trong hoa viên có ít khách mời, Du Uyển chọn khu vực an tĩnh, Tổng thị tận mắt nhìn thấy khuôn viên Lục gia khí phái, lời kéo tay của nữ nhi tình cảm nói: “Uyển Uyển có thể gả vào Lục gia, cũng coi là may mắn, nương vẫn luôn mong cái bụng của con nhưng sao vẫn chưa có động tĩnh, sớm một chút cho Đại thiếu gia một đứa con trai để mà dạy bảo.”

Du Uyển nhỏ giọng sốt sắng: “Nương, đang ở bên ngoài cẩn thận bị người ta nghe thấy sẽ thành trò cười.”

Tổng thị nghe vậy, không khỏi nhìn chung quanh, vừa định nói không có ai, bỗng nhiên nhìn thấy sau một lùm hoa hình như có bóng người, đẩy đẩy kính mắt nhíu mày dò xét, cái bóng kia động đậy rất nhanh, sau lùm hoa liền xuất hiện một nam nhân trẻ tuổi mặc âu phục, dáng dấp thon dài thẳng tắp, khuôn mặt lạnh lùng, mang theo một cổ sát khí làm người ta e ngại.

Tống thị trong lòng hơi hồi hộp một chút, người này nhìn thế nào cũng thấy không giống là người tốt?

Du Uyển cũng không ngờ tới lại ở chỗ này gặp phải Lục Quý Hàn, đối mặt với con người lạnh lùng kiêu ngạo kia, Du Uyển có chút hốt hoảng, sau đó liền hướng Lục Quý Hàn gật gật đầu, rồi giới thiệu cho mẫu thân: “Nương, vị này chính là Tứ Gia, hiện tại ở đường lớn phía Đông có tiệm quần áo Cẩm Vinh chính là do Tứ Gia mở.”

Tống thị có nghe nói qua về tiệm quần áo Cẩm Vinh, nghĩ đến trước mắt Tứ Gia tuổi còn trẻ đã có cửa hàng của riêng mình, Tống thị liền lộ ra vẻ khâm phục.

” Hóa ra đây là Du bá mẫu.” Lục Quý Hàn cười cười, hướng Tống thị gật gật đầu.

Người này chính là như vậy, thời điểm không cười thì giống Diêm Vương, cười lên thì đích thị là công tử vô lại, nếu là một nam nhân xấu xí, du côn chắc chắn sẽ biến từ sợ hãi thành chán ghét, nhưng đối thành nam nhân dung mạo tuấn mỹ, ngược lại tăng thêm mị lực của hắn, bởi vì có câu nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu.

Tống thị liền bị nụ cười của Lục Quý Hàn làm cho kinh diễm, vội vàng đáp lễ.

“Đại tẩu cứ cùng bá mẫu đi dạo, ta còn có việc, xin lỗi không tiếp được.” Lục Quý Hàn cũng không có ý tứ ở lại, cùng Du Uyển lên tiếng chào hỏi, rồi cáo từ rời đi.

Tống thị nhịn không được đưa mắt nhìn hắn, Tống thị nhẹ giọng hướng nữ nhi nói: “Nương vốn cho rằng Đại thiếu gia, Nhị gia đáng dấp tuấn mỹ, không nghĩ tới vị Tứ Gia này phong thái càng tốt hơn nhiều, trong người cũng có uy phong của Lục lão gia.”

Du Uyển không muốn tiếp tục nghe mẫu thân khen Lục Quý Hàn, nói qua loa vài câu liền dời qua chủ đề khác.

Lễ đính hôn bắt đầu rồi, Lục Bá Xương mặc âu phục màu trắng, cùng Liễu Tĩnh Nhân một thân váy đứng chung một chỗ hết sức đẹp mắt.

Các tân khách tán dương không dứt bên tai, dù sao Lục Bá Xương cũng là thiếu gia Lục gia chân chính.

Lúc Du Uyển cùng Lục Tử Khiêm đại hôn, bầu không khí lễ đính hôn cũng không náo nhiệt như vậy.

Du Uyển không muốn cùng Liễu Tĩnh Nhân so đo cái này, lặng lẽ nhìn về phía bên người Lục Tử Khiêm, hắn cười ôn hòa, tựa hồ cũng không có lòng so đo, có thể Du Uyển không tin Lục Tử Khiêm trôi qua thông dong như vậy. Ăn uống linh đình, Du Uyển đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, nàng muốn trở về nghỉ ngơi một chút, tìm bốn phía, không thấy Tú Nhi, ngày hôm nay từ trên xuống dưới nhà họ Lục đều rất bận bịu, Tú Nhi khẳng định là bị sai bảo việc.

Du Uyển tự mình rời tiệc.

Sân sau yến hội người đến người đi, Du Uyển đi ở trong đó cũng không ai để ý nhưng trong số khách nam bên kia, có người chú ý tới nàng rời đi.

Vườn hoa Lục gia rất lớn, cách yến hội càng xa càng yên lặng. Du Uyển đi tới, chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân, nàng quay đầu nhìn lại, liếc mắt liền thấy được Lục Quý Hàn, bộ dáng hần vừa nhanh vừa vội, một đôi mắt đen không chút che giấu mà nhìn chăm chăm vào nàng, rõ ràng là chạy đến phía nàng!

Du Uyển luống cuống, kim lòng không được tăng tốc bước chân, nàng còn sợ có thể sẽ có người xuất hiện, không dám trắng trợn chạy trốn, Lục Quý Hàn lại không nghĩ nhiều như vậy, chạy mau mấy bước đuổi kịp Du Uyển, bắt lấy cổ tay nàng, trực tiếp ôm Du Uyển hướng mảnh giả sơn đi tới.

“Thả ta ra!” Du Uyển tuyệt vọng giẫy dụa. Thật đáng buồn, Lục Quý Hàn có thể không kiêng nể gì cả, nàng lại ngay cả kêu cứu cũng không thể. Hắn là Tứ Gia của Lục gia danh chính ngôn thuận, nàng chỉ là một Đại thiếu phu nhân trên danh nghĩa, nếu thật sự có người tới, Lục Quý Hàn chỉ cần nói là nàng chủ động câu dẫn hắn, Du Uyển liền xong đời.

Nàng dùng móng tay bắt lấy mu bàn tay Lục Quý Hàn, sử dụng không ít sức lực, Lục Quý Hàn lại giống như không biết đau, mặt âm trầm, bước nhanh, rất nhanh liền đem Du Uyển mang vào giả sơn. Đến chỗ sâu nhất của giả sơn, Lục Quý Hàn buông Du Uyển xuống, hai chân của Du Uyển chạm đất liền muốn chạy về phía trước, Lục Quý Hàn lại níu cánh tay nàng lại đẩy về phía vách núi đá bên cạnh, thân ảnh cao lớn như núi cao liền đè ép xuống.

Hắn uống rượu, môi lưỡi đều mang theo chút hương vị rượu tây, Du Uyển bị hắn bóp lấy cằm, chỉ có thể bất lực tiếp nhận, mà Lục Quý Hàn dùng một cái tay khác thì không có chút nào kiêng kỵ dọc theo sườn xám phác họa ra đường cong hoàn mỹ.

Hôn về phía môi của nàng, Lục Quý Hàn hôn xuống cổ tuyết trắng ngần. Nàng mặc sườn xám đặc biệt đẹp, nhất là đoạn cổ thon dài này.

Du Uyển đẩy hắn không ra, nàng nhắm mắt lại, cười khổ hỏi nam nhân đang bận rộn trên cổ nàng: “Tứ Gia là muốn cho ta thân bại danh liệt sao?”

Lục Quý Hàn dừng động tác.

Bờ môi dán lên làn da non mịn giống như khê cắn nhẹ, dán thật lâu, Lục Quý Hàn mới chậm rãi đứng thẳng người. Hắn cho là mình sẽ nhìn thấy nước mắt của nàng, nhưng trước mặt tiểu nữ nhân chỉ là sắc mặt tái nhợt, môi đỏ hơi sưng, cũng không khóc. Nàng nhắm mắt lại, lông mi thật dài rủ xuống, không biết là sợ nhìn hắn, hay là chán ghét đến nỗi không muốn nhìn.

Nàng như là con chim non nép vào bên người Lục Tử Khiêm, tất cả xinh đẹp cùng nụ cười đó đều là của Lục Tử Khiêm, còn đối với hắn lại tránh như rắn rết.

“Hắn trở về sớm mười ngày, nhưng có chạm qua nàng một đầu ngón tay chưa?” Lục Quý Hàn nâng cằm nàng lên, trán dán lên trán của nàng hỏi.

Du Uyển không có trả lời.

Lục Quý Hàn ngón trở vuốt ve gương mặt lạnh nhạt của nàng, tiếp tục hỏi: “Hắn đối xử với nàng như vậy, nàng còn nhớ thương mà sinh con cho hắn?”

Du Uyển vẫn như vậy mà trầm mặc.

Lục Quý Hàn cười trào phúng: “Nàng cũng không chê hắn bẩn?”

Du Uyển rớt cục mở mắt.

Con người Lục Quý Hàn co rụt lại, nhìn chằm chằm nàng hỏi: “Thế nào, không nghe lọt tai lời ta nói xấu hắn? Nàng có biết hắn ở trước mặt người khác dùng dáng vẻ như thế nào không?”

Du Uyển không biết, nàng cũng không muốn biết, nàng muốn ly hôn, Lục Tử Khiêm có bí mật gì đã không có quan hệ gì với nàng. Nàng chỉ là vợ cũ, trong nhà bị coi như quả phụ, Du Uyển không có bản lĩnh đi báo thù kẻ kiếp trước đã hãm hại chính mình, nàng cũng không muốn nghĩ tới chuyện báo thù kia, nàng chỉ muốn rời khỏi Lục gia sống một đời an nhàn.

“Tứ Gia đến cùng là muốn như thế nào?” Du Uyển nhìn thẳng Lục Quý Hàn hỏi, “Ngài khinh thường ta, có phải là nhất định khiến ta thân bại danh liệt, bức chết ta?”

Nói đến đây, Du Uyển cũng không nhịn được nữa, nước mắt phút chốc lăn xuống.

Hô hấp Lục Quý Hàn chậm lại, cắn răng nghiêng lợi nói: “Ta đã nói rồi, chỉ cần nàng theo ta, ta sẽ an bài tất cả.”

Du Uyển cười, bên trong con người nước mắt lưu động: “Sau đó thì sao, ta ngoan ngoãn làm người tình của ngài cả đời. Tứ Gia ngài lấy vợ, ta một bên bị người đời khinh thường là kẻ thứ ba, một bên nhìn Tứ Gia cùng phu nhân của mình vợ chồng ân ái, con cháu đầy đàn? Đây chính là cam kết của Tứ Gia đối với ta sao?”

Lục Quý Hàn nắm chặt quyền, nàng đã gả cho Lục Tử Khiêm, nàng trông cậy vào hắn làm gì? Quang minh chính đại đoạt từ tay Lục Tử Khiêm đi? Hắn thật là muốn làm như vậy, đừng nói người Nam Thành nghị luận như thế nào, Lão gia tử sợ là muốn đánh gãy chân hắn.

Sắc mặt nam nhân tái xanh, tựa hồ rất bất mãn chuyện nàng vừa nói ra, Du Uyển nhìn về giả sơn phía đối diện, giọng điệu bình tĩnh giúp hắn chỉ rõ hai con đường: “Ta tại Lục gia không chỗ nương tựa, Tứ Gia

muốn cưỡng ép ta, ta bất lực cự tuyệt, chỉ cầu Tứ Gia không đối xử ta như tiểu nhân, đừng lại nói cái gì để cho ta sung sướng. Nếu như Tứ Gia thật muốn cho ta sung sướng, vậy thì mời Tứ Gia thu xếp tốt người nhà của ta, mang ta cùng ngài cao chạy xa bay, chúng ta mai danh ẩn tích, làm vợ chồng chân chính.”

Lục Quý Hàn môi mỏng nhếch lên, ánh mắt nặng nề mà nhìn chăm chăm nàng.

Du Uyển ở trong lòng cười, nàng biết Lục Quý Hàn nhất định sẽ không vì sắc đẹp nhất thời liền từ bỏ cái Nam Thành này, nàng cũng rất may mắn, Lục Quý Hàn có ép buộc lòng của nàng, nhưng hắn cũng có lòng kiêu ngạo của hắn, cũng không muốn triệt để ép buộc nàng.

“Tứ Gia chậm rãi cân nhắc, ta đi trước.” Du Uyển đẩy hắn ra, đưa lưng về phía Lục Quý Hàn chỉnh lại búi tóc, sườn xám.

“Người không muốn ở cùng ta, chẳng lẽ quyết định vì hắn thủ thân cả đời, làm một quả phụ?”

Ngay lúc Du Uyển chuẩn bị rời đi, sau lưng liền truyền đến thanh âm chất vấn đầy phần nộ của Lục Quý Hàn.

Du Uyển không nói gì, trực tiếp ra khỏi giả sơn.

Ở chỗ sâu trong giả sơn, Lục Quý Hàn nhìn chăm chăm vào bóng lưng tinh tế, thẳng đến khi thân ảnh Du Uyển biến mất, hắn mới phát tiết kéo cổ áo âu phục, mắt khê đảo, tựa lưng trên vách giả sơn.

Đối với Lục Quý Hàn, Du Uyển còn lâu mới có được biểu hiện trấn định như vậy, hai tháng trời nàng vẫn tránh mặt hắn, sau đó không biết có phải là Lục Quý Hàn kiên kị có Lục Tử Khiêm ở nhà, vẫn không có động thái gì. Hai tháng qua, hắn không còn ngang nhiên chèn ép Du Uyển.

Tiệm bán quần áo kinh doanh đến ngày tết ông Táo, sang năm mới hai ngày, Lục Quý Hàn nhờ Lục Tử Khiêm đem tiền lương tháng mười hai cho Du Uyển.

Du Uyển tiếp nhận phong thư, nhịp tim nhanh đến mức cực hạn.

Nàng còn thiếu chín mươi khối nữa liền có thể bổ túc đầy đủ tiền cưới cho Lục gia, có phải tại năm trước rời đi nên không có khoản tiền lương này hay không.

Lục Tử Khiêm ở một bên nhìn xem, Du Uyển cố gắng trấn định, bóc phong thư ra.

Tháng mười hai tiệm quần áo kinh doanh số ít, nhưng vì là cuối năm tất cả mọi người vội vàng mua đồ tết, y phục đẹp dễ dàng là hàng bán chạy.

Bởi vậy, tiền lương tháng này của Du Uyển dĩ nhiên so với tháng trước có chút cao hơn, khoảng chừng hai trăm ba mươi khối!

Du Uyển không chế không nổi mỉm cười.

Lục Tử Khiêm trêu ghẹo nàng nói: “Xem ra tháng này Đại thiếu phu nhân kiếm được không ít tiền.”

Du Uyển ngẩng đầu, nhìn gương mặt Lục Tử Khiêm ôn hòa nho nhã, trong nội tâm nàng trầm xuống. Tiền ly hôn nàng tích lũy đủ rồi, Lục Tử Khiêm có đồng ý hay không vẫn là ẩn số.

Trong đêm, Du Uyển lật qua lật lại ngủ không được.

“Sao vậy?” Nàng quá khác thường, Lục Tử Khiêm thấp giọng hỏi thăm.

Du Uyển cắn cắn môi, cuối cùng vẫn là nói ra: “Đại thiếu gia, người không thích ta, ta cũng không nghĩ chiếm lấy danh phận thê tử chính thuận của ngài, nếu không, hay là chúng ta ly hôn đi?”

Lục Tử Khiêm nghe vậy, nửa ngày cũng chưa phản ứng, hắn chưa hề nghĩ tới, người dịu dàng ngược nòng như nàng, sẽ chủ động đề nghị ly hôn.

Ngực buồn bực, liền trong miệng cũng nổi lên cay đắng.

“Đại thiếu gia, chúng ta cứ ở trong tình trạng này, thời gian qua cũng chẳng vui vẻ gì, ta hưởng thụ sự giàu sang cũng khó có thể yên tâm thoải mái, cho nên, có thể ly hôn chứ?”

Hắn trầm mặc quá lâu, Du Uyển nhỏ giọng nói, nói xong lời cuối cùng, đã giống như là cầu khẩn.

Lục Tử Khiêm yên lặng đối thành nằm thẳng.

Sau đó, hắn lẩm bẩm: “Cho ta suy nghĩ một chút, được không?”

26. Chương 24: Phụ Thân Gặp Mặt Nàng Một Chút, Cũng Đừng Trách Con Trai Bất Hiếu

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Tranh Tử

Trời chưa sáng, Lục Tử Khiêm đã thức dậy, yên lặng rời đi.

Hắn ra ngoài rồi nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ lại, Du Uyển mở mắt ra. Lục Tử Khiêm không thích nàng, nhưng lại đối với nàng rất tốt, giống như một người ca ca quan tâm muội muội, Du Uyển liền có một loại cảm giác Lục Tử Khiêm sẽ đồng ý ly hôn, nhưng tối hôm qua sự im lặng kéo dài như gió lạnh mùa đông của Lục Tử Khiêm đã thổi tan ảo giác của nàng.

Du Uyển bắt đầu lo lắng, ở chỗ này ly hôn so với trước kia dễ dàng hơn, nhưng cũng chỉ là nói tương đối, một đôi vợ chồng có thể ly hôn hay không, quyền nói chuyện nắm giữ trong tay nhà trai, thí dụ như thê tử lên lút có gian tình đưa ra ly hôn, pháp viện lập tức sẽ phán quyết chuẩn xác, nếu như là trưởng phu có người tình bên ngoài đưa ra ly hôn, thì lại không được. Tương tự, trưởng phu có thể bởi vì vợ không sinh được con mà lựa chọn ly hôn, còn thê tử bởi vì trưởng phu không viên phòng mà ly hôn, Du Uyển đều chưa nghe nói qua.

Nàng thấp thỏm chờ đợi Lục Tử Khiêm quay lại.

Chạng vạng tối, Lục Tử Khiêm phái người chuyển lời, bảo nàng ngủ trước, hắn sẽ nghỉ ở tiền viện.

Du Uyển nghĩ có lẽ Lục Tử Khiêm cần yên tĩnh để cân nhắc chuyện đó.

Không sao cả, nàng đã đợi một năm, không sợ đợi thêm chút nữa.

Trời tối yên ắng, tại tiền viện, Lục Tử Khiêm tựa ở đầu giường, trong tay kẹp lấy một điều thuốc.

Trước mặt Du Uyển hắn chưa từng hút thuốc, nàng có lẽ cũng không biết hắn sẽ hút thuốc, một cô gái nhỏ ôn nhu đơn thuần như vậy, Lục Tử Khiêm không muốn để cho nàng biết hắn có mặt gì không tốt.

Trước giường rơi lả tả không biết bao nhiêu tàn thuốc, hơi khói tràn ngập, Lục Tử Khiêm nghĩ đến một đoạn đối thoại.

“Phụ thân, ta không muốn cưới vợ.” Hắn không muốn làm chậm trễ một nữ nhân vô tội.

“Người cũng đã đến tuổi, lại không cưới vợ, không sợ người ngoài bàn luận sao?”

“Cưới về rồi như thế nào? Ta không động vào nàng, nàng bất mãn trong lòng, sớm muộn cũng sẽ đòi ly hôn.”

“Ta sẽ vì người sắp xếp một nữ nhân không dám nhắc tới ly hôn, nếu như nàng không hiểu chuyện, ta tự có biện pháp bịt miệng của nàng.”

Cho nên, hấn không thể ly hôn với Du Uyển, tự tiện rời đi cũng là để bảo đảm Du Uyển sẽ không tiết lộ chuyện bí mật này nếu không lão gia sẽ không tha cho nàng.

Có thể Du Uyển muốn ly hôn, là bởi vì hấn không động vào nàng.

Lục Tử Khiêm bóp tắt đầu điều thuốc cuối cùng.

Ngày thứ hai, Lục Tử Khiêm đi tìm Lục Vinh.

Lục Vinh có một tòa nhà hai tầng gọi là Tiểu Lâu, nhưng bình thường cũng chỉ là nơi để xử lý công việc, sắp đến tết nên Lục Vinh vẫn còn có rất nhiều chuyện phải xử lý. Trong tiểu lâu chỉ có một hạ nhân, hơn năm mươi tuổi, gọi là Lý thúc. Lý thúc đưa Lục Tử Khiêm đến thư phòng ở lầu hai, xong liền đi xuống dưới lầu.

Lục Vinh đang xem báo, thấy Lục Tử Khiêm bước đến, hấn thu lại tầm mắt, tiếp tục xem báo.

Lục Tử Khiêm đi đến trước bàn sách, nhìn cha nuôi sau tờ báo, hấn thấp giọng nói: “Phụ thân, tối hôm trước Du thị cầu ta cho nàng một đứa bé.”

Lục Vinh mặt không biểu tình, nhưng Lục Tử Khiêm trông thấy, hai tay ông nắm chặt tờ báo.

Lục Tử Khiêm biết Lục Vinh sẽ không hài lòng với yêu cầu của hấn, có thể nhiều năm như vậy hấn chưa từng có yêu cầu Lục Vinh cái gì, chỉ một lần này, hấn muốn đòi bằng được.

“Người muốn cho nàng?” Lục Vinh rút cục cũng buông xuống tờ báo, cười lạnh hỏi.

Lục Tử Khiêm nhìn thẳng ánh mắt của hấn, nói: “Nàng biết trong lòng ta không có nàng, nàng chỉ cầu một đứa bé mà thôi, cha yên tâm, đợi nàng có thai, ta tuyệt đối sẽ không gặp lại nàng.”

Lục Vinh nhìn chằm chằm đứa con nuôi trước mặt, trong đầu lại hiện ra Du Uyển khuôn mặt đầm đìa đáng yêu, nữ nhân như vậy, đã hòa hợp với nhau, ở cùng một chỗ ai có thể không động tâm?

Lục Vinh không trách con dao động, muốn trách cũng trách lòng tham của nữ nhân kia.

“Cho nàng đứa con cũng được, nhưng con của nàng nhất định phải là cốt nhục của Lục gia.” Lục Vinh lãnh đạm nói, nói xong cầm điện thoại đặt trên bàn đọc sách.

Lục Tử Khiêm thần sắc biến đổi lớn, cốt nhục Lục gia? Hấn mặc dù mang họ Lục, nhưng Lục Tử Khiêm rất rõ ràng, ở trong lòng Lục Vinh, con của hấn tuyệt đối không phải cốt nhục Lục gia.

“Phụ thân, người đây là có ý tứ gì?” Lục Tử Khiêm nắm tay hỏi.

Lục Vinh liếc hắt một cái, thẳng đôi microphone nói: “Lão Lý, đi mời đại thiếu phu nhân tới.”

Phân phó xong, Lục Vinh cúp điện thoại.

Lục Tử Khiêm khó có thể mà tin vào mắt mình.

Lục Vinh ngừng công việc, vòng qua bàn đọc sách, hắt đi đến trước mặt Lục Tử Khiêm, bình tĩnh đối với con nuôi mình nói: “Quan hệ của ta và ngươi, con của ta liền ngang ngửa với con của ngươi.”

Lục Tử Khiêm nghe vậy, từ ở sâu trong nội tâm cuộn lên một cỗ lạnh lẽo, Lục Vinh nhìn hắt mở miệng trước, chỉ vào phòng nghỉ ngơi một bên nói: “Đi vào, ta không gọi, không cho phép ngươi ra ngoài”

“Phụ thân!” Lục Tử Khiêm khụy xuống, sắc mặt trắng bệch, toàn thân đều đang run rẩy, hắt cúi đầu xuống, dùng hết tất cả tôn nghiêm cầu khẩn đối với người nuôi dưỡng hắt: “Phụ thân, ta biết sai rồi, coi như ta hôm nay chưa có tới, cầu phụ thân đừng giận chó đánh mèo Du thị, nàng.....nàng vô tội.”

Lục Vinh nhẹ nhàng sờ lên đỉnh đầu con nuôi, trầm giọng nói: “Ngươi yên tâm, sau ngày hôm nay, nàng tuyệt đối không dám cầu ngươi bất cứ cái gì.”

Nói xong, Lục Vinh dứt khoát hất cánh tay Lục Tử Khiêm ra, đem Lục Tử Khiêm đẩy tới hướng phòng ngủ, Lục Tử Khiêm năm nay hai mươi lăm tuổi, tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, nhưng Lục Vinh còn chưa đến năm mươi tuổi lại dưỡng thân thể trong một thời gian dài, khí lực cũng không thua người trẻ tuổi, lại thêm yên lặng nhiều năm uy áp khí lực, Lục Tử Khiêm cuối cùng vẫn bị hắt đẩy vào phòng ngủ khóa trái lại.

“Phụ thân, ta van xin ngươi...” Cách cánh cửa, Lục Tử Khiêm lòng nóng như lửa đốt cầu xin.

Lục Vinh âm thanh lạnh lùng nói: “Nàng lúc nào cũng có thể tới, ngươi nếu không sợ nàng biết ngươi ở bên trong, cứ việc tiếp tục nói.”

Thúy Trúc Hiền, Du Uyển không đợi được Lục Tử Khiêm quay lại, chỉ chờ để được Lục Vinh gọi đến.

Du Uyển chưa từng bị Lục Vinh gọi một mình đến hỏi chuyện bao giờ.

Nghĩ đến Lục Vinh đối với nàng mặt lạnh, Du Uyển không khỏi sợ hãi, nàng muốn mang theo Tú Nhi, Lý thúc cúi đầu nói: “Đại thiếu gia đã ở đó vì vậy Đại thiếu phu nhân nên đi một mình thì hơn.”

Là thế này phải không?

Du Uyển trong lòng bất an, có thể Lý thúc tâm phúc bên cạnh Lục Vinh, nàng không dám trái lại ý của Lý thúc.

Nàng một mình theo Lý thúc đi khỏi Thụy Trúc Hiên.

Thời điểm sắp đến gần chính viện, đối diện xuất hiện ba bóng người, phía trước một cao một thấp chính là huynh muội Lục Quý Hàn, đằng sau đi theo một hạ nhân hai tay xách đầy túi mua sắm.

“Đại tẩu!” Lục Vi vui vẻ kêu, rồi hướng Du Uyển đi tới.

Lục Quý Hàn ngừng ở phía xa, quét mắt nhìn Lý thúc.

“Đại tẩu ngươi muốn đi đâu đây?” Lục Vi ngó ngó Lý thúc, kỳ quái hỏi.

Du Uyển miễn cưỡng vui cười, nhẹ giải thích rõ nói: “Phụ thân gọi ta tới.”

Lục Vi còn nghĩ lại muốn hỏi tiếp, Lý thúc ho khan một cái, nói: “Tam tiểu thư, lão gia còn đang chờ Đại thiếu phu nhân.”

Lục Vi đành phải buông lỏng tay Du Uyển ra.

Du Uyển hướng nàng cười cười, tiếp tục đi theo Lý thúc.

Lục Vi nhìn theo bóng lưng của hai người, nhịn không được hướng huynh trưởng nói thầm: “Phụ thân tìm Đại tẩu làm cái gì?”

Lục Quý Hàn không có lên tiếng, đưa muội muội đi ra xa, Lục Quý Hàn đột nhiên dừng chân lại, nhìn Lục Vi nói: “Ngươi về trước đi.” Nói xong, hắn cũng không giải thích gì chạy theo hướng Du Uyển cùng Lý thúc.

Du Uyển đã tới tiểu lâu của Lục Vinh.

Từ khi đi vào đình viện, Du Uyển liền không thấy bất kì ai trừ Lý thúc ở bên ngoài, xung quanh yên lặng đến quái dị.

“Lão gia cùng Đại thiếu gia đang ở trên lầu.” Lý thúc mời nàng lên cầu thang.

Lần nữa nghĩ đến Lục Tử Khiêm, trong lòng Du Uyển hơi động, hẳn là Lục Tử Khiêm đã nói chuyện ly hôn với Lục Vinh, Lục Vinh bảo nàng tới là thương lượng chuyện ly hôn? Quả thật là như thế, chọn một chỗ yên tĩnh như thế này liền có thể lý giải. Chỉ là, vì cố gì không có để cho Lục thái thái cùng đi?

Mang theo nghi hoặc, Du Uyển lên lầu hai.

Lý thúc gõ gõ cửa thư phòng: “Lão gia, Đại thiếu phu nhân đến.”

“Vào đi.”

Lý thúc liền đẩy cánh cửa nặng nề ra, mời Du Uyển đi vào.

Du Uyển khẩn trương đi vào, còn chưa kịp tìm kiếm bóng dáng của Lục Tử Khiêm, cửa phía sau đã bị người ta đóng lại, thanh âm rất chói tai, Du Uyển giật nảy mình, lại ngẩng đầu lên, liền thấy thư phòng rộng lớn chỉ có mình Lục Vinh. Tuổi gần ngũ tuần Nam Thành nhưng thân hình vẫn giữ nguyên khôi ngô cao lớn, càng làm lộ ra tuổi trẻ vượt bậc khiến Du Uyển sợ hãi.

“Phụ thân, Đại thiếu gia đâu?” Du Uyển ngừng tại cửa ra vào, vô ý nhìn xung quanh.

Lục Vinh đứng bên bàn đọc sách, vừa nhìn nàng, vừa lấy tay gõ gõ một cái văn kiện trên bàn: “Hắn mới đi, đây là thư thỏa thuận ly hôn, người qua đây ký tên.”

Phía sau cửa phòng ngủ, Lục Tử Khiêm quỳ trên mặt đất, nhắm mắt lại, hai tay lấy sức chống đỡ trên đất, đốt ngón tay nhô lên vài chỗ đã rỉ máu.

Nghe được thư thỏa thuận ly hôn, Du Uyển trong lòng vui mừng, vui sướng kia thậm chí đè xuống nỗi sợ hãi nàng đối với Lục Vinh. Nàng cố gắng không để cho mình biểu hiện ra ngoài, hơi cúi đầu hướng phía trước đi đến, từng bước từng bước một, rốt cục cũng đi tới bên bàn đọc sách. Thư thỏa thuận ly hôn đang ở trước mắt, Du Uyển ngược mắt nhìn lại, chưa thấy rõ chữ phía trên, bên ngoài cửa đột nhiên nghe thấy tiếng động.

Du Uyển theo bản năng nhìn sang, lại thấy gương mặt Lục Vinh vô cùng âm trầm.

Nàng hoảng sợ đã quên phản ứng, Lục Vinh nhào tới, ấn ở bả vai nàng, liền đem nàng hướng bàn đọc sách đè xuống, hai tay bắt chéo sau lưng!

Trong tư thế nhục nhã này, Du Uyển kịch liệt giãy dụa, nàng mở miệng kêu cứu, mới phát ra một âm thanh liền bị Lục Vinh từ bên cạnh nhét một cái khăn. Nam nhân khí lực vượt qua sức tưởng tượng, hất một tay nắm chặt cổ nàng hai tay đè ép nàng phía sau lưng, Du Uyển liền không thể động đậy, mà Lục Vinh một cái tay khác đã đem váy dài nàng nhấc lên!

Du Uyển ô ô cầu khẩn, bị Lục Vinh ép buộc, vào lúc này hết sức tuyệt vọng.

Hắn là cha chồng của nàng, hắn sao có thể khiến nàng thành dạng này?

“Người không phải là muốn một đứa bé sao?” Lục Vinh một bên cúi đầu lúng, một bên nhìn chăm chăm Du Uyển lệ rơi mặt tái nhợt, khí tức bất ổn mà nói: “Hôm nay ta liền cho người đứa bé, chờ người mang thai cốt nhục Lục gia, người tốt nhất an phận thủ thường cho ta, lại còn dám dây dưa với Tử Khiêm, chớ trách ta không khách khí.”

Du Uyển đã nghe không rõ hắn đang nói gì, nàng chỉ muốn rời đi, không, nàng chỉ muốn trước mặt Lục Vinh chết trước.

“Tứ Gia, lão gia có việc, ngài không thể đi lên!”

“Cút!”

Lòng như tro nguội, Du Uyển chợt nghe ngoài cửa có người tranh chấp, trước mắt hiện lên nụ cười vô lại của Lục Quý Hàn, Du Uyển lại một lần nữa đẩy lên hi vọng, đem hết toàn lực phát ra âm thanh lớn nhất, giờ phút này có thể phát ra.

Lục Quý Hàn đẩy Lý thúc ra, vọt tới trước cửa thư phòng, vừa muốn gõ cửa, liền nghe bên trong có tiếng nữ nhân ô ô mơ hồ không rõ, là Du Uyển!

“Phụ thân!” Lục Quý Hàn dùng sức gõ cửa.

Lục Vinh nhíu mày, một bên tiếp tục chế phục Du Uyển một bên quay đầu lại hỏi: “Chuyện gì?”

Lục Quý Hàn không tưởng tượng ra được bên trong đang xảy ra chuyện gì, hắn cũng không muốn suy nghĩ, chỉ thúc giục: “Mời phụ thân mau mở cửa.” Vừa nói hắn vừa chuyển động tay cầm cửa, lúc đầu chỉ muốn náo loạn động tĩnh bức Lão gia tự mở cửa, không ngờ cửa thế mà không có khóa, nhanh đến bất ngờ Lục Quý Hàn lập tức đẩy cửa bước vào.

Con trai vào quá nhanh, Lục Vinh chỉ kịp nắm tờ báo đắp lên sau đầu Du Uyển.

Lục Quý Hàn không nhìn thấy mặt Du Uyển, nhưng hắn nhận ra y phục của nàng, nữ nhân mình hết lòng quan tâm để ý lại bị Lão gia tử lấy loại tư thế kia mà áp bức trên bàn sách, Lục Quý Hàn sắc mặt tái xanh.

“Ra ngoài.” Lục Vinh đối với con trai giáo huấn.

Lục Quý Hàn chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết vọt thẳng tới trán, hắn đã quên nam nhân đưa lưng về phía hắn là ai, đã quên mình cùng hắn là quan hệ như thế nào, hắn chỉ muốn biết mình rốt cuộc có hay không tới chậm một bước!

Lục Quý Hàn bước nhanh vọt tới, níu lấy cánh tay Lục Vinh liền hướng bên cạnh kéo một cái, tận mắt nhìn thấy Du Uyển quần bên trong vẫn còn, Lục Quý Hàn lồng ngực mới nhẹ nhõm được đôi chút, một

giây đến chậm, hấn đều sợ mình sẽ tức chết.

Lấy lại được tự do, Du Uyển chặt vật chống đỡ cái bàn muốn đứng lên, hai chân nàng như nhũn ra, nghiêng người liền hướng dưới chân bàn ngã xuống.

Lục Quý Hàn đưa tay liền đem nàng kéo đến trong lòng ngực của mình.

Du Uyển vẫn luôn rất sợ Lục Quý Hàn, nhưng giờ khắc này, lần nữa bị hấn kéo đến trong ngực, lần nữa nghe được trên thân Lục Quý nhàn nhạt hơi khói, Du Uyển cảm giác từ trước đến nay chưa từng có loại an tâm này. Giống như chết đuối bắt được người, cây cỏ cứu mạng, Du Uyển nắm lấy thật chặt vạt áo Lục Quý Hàn, khóc cầu xin hấn: “Tứ Gia, người dẫn ta đi...”

Mặt nàng chôn ở trong ngực hấn, nàng toàn thân đều đang run rẩy, Lục Quý Hàn một tay ôm ngang người nàng lên, lúc đi ngang bên cạnh Lục Vinh, Lục Quý Hàn nghiêng đầu, một đôi mắt đen giống như thù hận nhìn về phía Lục Vinh: “Phụ thân, người và chuyện của hấn, ta không quan tâm, nhưng Du Uyển là của ta, phụ thân còn gặp mặt nàng dù chỉ một chút, cũng đừng trách con trai tại sao bất hiếu!”

Tác giả có lời muốn nói: Lục Vinh không còn đất diễn, Lục Vinh cũng nhanh linh cơ hợp được rồi, pháp luật đang ở trước mắt, mọi người đừng sợ!

Cảm ơn tiểu tiên nữ nhóm địa lôi~

- — -

Re: Tứ gia ngẫu què <3

27. Chương 25: Uyển Uyển, Ta Với Bọn Hấn Khác Nhau

Editor: @Bánh Bao Nhân Đậu Phụ.

Beta: @Aki Re

Tiểu viện của Lục Vinh cách chính viện rất xa, nhưng xung quanh biệt thự mọi thứ đều tĩnh lặng, tạo nên một không gian yên bình, phẳng phất như ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Tinh thần của Du Uyển càng lúc càng trở nên tệ hơn, Lục Quý Hàn không còn cách nào khác liền ôm nàng một mạch trốn trở về. May mắn là hấn đối với địa hình nơi đây rất quen thuộc, nhanh chóng ôm Du Uyển trốn ở trong hang đá.

Với tinh thần bất ổn hiện tại của nàng, Lục Quý Hàn chỉ có thể để Du Uyển ngồi xuống đất.

Du Uyển toàn thân phát lạnh, không ngừng run rẩy, nàng nghiêng người dựa vào vách đá phía sau, một tay chống đất một tay bưng kín miệng. Nàng không nghĩ khóc lớn nhưng áp lực tinh thần làm nàng không kiềm được nước mắt. Mỗi tiếng nước mắt của nàng truyền vào tai Lục Quý Hàn làm ánh mắt hắn lại lạnh lẽo lên một phần.

Ánh sáng mặt trời buổi chiều chiếu lên vách đá làm nơi đây sáng chói một mảnh. Hai người ngồi ở nơi ánh sáng chiếu không đến, một người sắc mặt lạnh lùng mím chặt môi, một người cúi đầu không ngừng khóc.

Lục Quý Hàn vẫn luôn chờ, chờ Du Uyển từ lúc không chế không được rơi nước mắt cho đến khi chỉ còn vài tiếng nước mắt, chờ đến khi nàng hoàn toàn ngừng khóc, Lục Quý Hàn mới đưa lưng về phía nàng hỏi: "Nàng cùng Lục Tử Khiêm đã làm ra việc gì khiến lão gia tử kêu nàng lại đây?"

Hắn biết lão gia tử không phải là người tốt, nhưng Lục Quý Hàn cũng chưa bao giờ nghĩ tới lão gia tử sẽ có hành động như ngày hôm nay.

Du Uyển như không nghe thấy hắn hỏi, ánh mắt đại ra như nhìn thấu qua vách đá đến nơi xa xôi nào đó.

Lục Quý Hàn quay đầu lại, thấy nàng như mất hồn lạc phách, tóc mai của nàng lộn xộn, sợi tóc dính vào khuôn mặt tái nhợt.

Hắn trong lòng tê rần, hạ thấp thanh âm nói: "Nàng không nói cho ta biết, ta làm sao có thể giúp cho nàng."

Du Uyển cười khổ một tiếng, còn có người có thể giúp nàng sao? Hơn nữa còn là con trai của Lục Vinh.....

Du Uyển che miệng lại, nàng ghê tởm.

Lục Quý Hàn ngồi xuống đối diện với nàng, chỉ là một lần muốn đến gần lại thấy cả người nàng nhẹ run rẩy.

Lục Quý Hàn vốn định cầm tay của nàng, nhưng nhìn thấy biểu hiện của nàng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhìn Du Uyển lảng tránh ánh mắt của hắn, thanh âm trở nên trầm thấp mà kiên định: "Nói cho ta biết, ta nhất định sẽ giúp nàng."

Ánh mắt Du Uyển rốt cuộc cũng nhìn về phía hắn, nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của Lục Quý Hàn. Mới vừa rồi chính là người này, đem nàng từ ổ sói cứu ra mặc dù hắn cùng chính là một con sói mơ ước nàng. Đồng dạng là sói, nếu phải chết ở miệng một con sói, Du Uyển thà rằng con sói đó là Lục Quý Hàn. Ít nhất, Lục Quý Hàn đã làm cho nàng biết thế nào là thiết kế thời trang, ở đêm trung thu bàn tay của hắn đã cho nàng một tia ấm áp.

” Ta muốn cùng đại thiếu gia ly hôn. ” Du Uyển nhìn Lục Quý Hàn, nước mắt lại rơi xuống, giải thích cho hắn nghe ” Ta biết hắn không thích ta, ta đã sớm nghĩ đến việc ly hôn, nỗ lực kiếm tiền chính là muốn đền bù cho Lục gia. ”

Tim của Lục Quý Hàn bỗng chốc đập nhanh hơn, lời nói của nàng tựa như ánh sáng giữa đêm tối, xua tan mọi tăm tối trong tâm của hắn. Hóa ra nàng cũng không muốn cùng Lục Tử Khiêm sống đến trọn đời.

Du Uyển không chú ý tới ánh mắt của nam nhân biến hóa, nàng thẳng thắn mà nói, thanh âm có phần run rẩy: ” Tháng này nhận lương, số tiền ta muốn tích góp đã đủ. Tối hôm trước, ta cùng đại thiếu gia nói về việc ly hôn, đại thiếu gia nói hắn muốn suy xét. Hôm qua cả ngày hắn cũng không đến hậu viện. Vừa mới nãy, lão gia gọi ta lại đây... hắn... hắn... Ta không biết rốt cuộc đại thiếu gia đã nói gì... lão gia.... lão gia.... cho rằng ta muốn có hài tử, còn nói rằng hắn sẽ cho ta hài tử, bảo ta không nên tiếp tục dây dưa với đại thiếu gia...”

Lục Quý Hàn cười lạnh, nhìn Du Uyển nói: ” Lục Tử Khiêm không muốn ly hôn với nàng, hắn muốn cùng nàng làm một đời phu thê, liền đi cầu lão gia đồng ý.”

Du Uyển mặt mang đầy khó hiểu, Lục Tử Khiêm vì sao muốn cùng lão gia thương lượng loại chuyện này?

Lục Quý Hàn nhấp môi, một lúc lâu sau, hắn nghiêng đầu nói: ” Lục Tử Khiêm chính là nam nhân của lão gia.”

Trong nhà gièm pha hắn cũng không nghĩ nói cho nàng biết, nhưng hôm nay hành động của lão gia tử làm hắn không cần phải giấu diếm nữa.

Lúc này, trên mặt Du Uyển không còn giọt máu.

Người kia, thế nhưng lại là Lục Vinh sao?

Cho nên, hạ nhân trong Lục gia ở trong tối bàn tán rằng Lục Vinh đối với Lục Tử Khiêm còn tốt hơn đối với ba người con của mình. Đi đâu cũng mang theo hắn, cho nên Lục Tử Khiêm không muốn ly hôn, muốn cùng nàng tiếp tục cuộc hôn nhân này còn muốn đi hỏi ý kiến của Lục Vinh. Cho nên đời trước khi nàng nói mình có thai cho Lục Tử Khiêm biết, sắc mặt của hắn liền đại biến, ngay đêm đó Lục Tử Khiêm liền bị Lục Vinh gọi qua, mà nàng....

Du Uyển nghĩ đến đây mà toàn thân rét run.

Đời trước hắc y nhân hại chết nàng là do Lục Vinh phái tới. Bởi vậy hắc y nhân mới không kiêng nể gì mà xông vào Thụý Trúc Hiên, bởi vậy Lục Tử Khiêm chỉ có áy náy mà không có cứu hận....

Du Uyển nhắm hai mắt lại.

Nàng rót cuộc đã gả vào loại địa phương nào? Lục Vinh, Lục Tử Khiêm, thậm chí là Lục Quý Hàn....

Các loại cảm xúc ở trong lòng nàng quẩn quanh, loạn thành một đoàn, cuối cùng, nàng nghĩ đến một vấn đề: Nàng có thể sống sót mà rời khỏi Lục gia sao?

Du Uyển mở mắt, đối mặt với ánh mắt quan tâm của Lục Quý Hàn.

” Du Uyển là của ta, phụ thân nếu nghĩ đụng vào nàng cho dù chỉ là một chút, cũng đừng trách nhi tử ta bất hiếu ”

Lời cảnh cáo lạnh lùng của nam nhân vang ở bên tai, Du Uyển lặng lẽ nắm chặt tay, nàng không muốn chết, nàng không muốn mẫu thân cùng đệ đệ thương tâm, nàng thà rằng sống một cuộc sống tạm bợ còn hơn lại phải chết thêm một lần, mà trừ bỏ Lục Quý Hàn, Du Uyển rốt cục không nghĩ được ai có thể đối đầu với Lục Vinh.

” Tứ thiếu gia, nếu lão gia muốn giết ta, người có thể bảo vệ ta sao? ” Đón nhận Ánh mắt của Lục Quý Hàn, Du Uyển chậm rãi hỏi.

Lục Quý Hàn không chút do dự: ” Có thể.”

Du Uyển mặc danh tin tưởng hẳn.

Nàng cúi đầu, ánh mắt đảo qua nếp uốn của bộ váy, thấp giọng nói: ” Ta muốn rời khỏi Lục gia, chỉ cần Tứ thiếu gia chấp nhận giúp ta rời khỏi Lục gia, bảo vệ bốn người gia đình ta bình yên... ta... ta.. nguyện ý đi theo Tứ thiếu gia.” Thế nào là sung sướng? Lúc trước Du Uyển cảm thấy ly hôn rồi về nhà, bình bình yên yên mà sinh hoạt đó chính là sung sướng. Còn hiện tại, rời khỏi Lục gia, chính là sung sướng.

Lục Quý Hàn nhìn khuôn mặt nàng tái nhợt, bỗng nhiên muốn cười.

Từ ánh mắt lần đầu tiên thấy nàng, hẳn liền muốn có được nữ nhân mỹ lệ này. Trên người nàng luôn có cảm giác nhu nhược giống như độc dược mà dụ hoặc hẳn. Nếu tại một thời điểm khác, nàng nói nguyện ý đi theo hẳn, Lục Quý Hàn sẽ lập tức nhào qua, mạnh mẽ xé rách váy của nàng. Nhưng hiện tại, điều kiện mà nàng hướng hẳn đưa ra giống như một cái tát hung hăng đánh vào mặt hẳn.

Nàng ở Lục gia chưa từng gặp qua một nam nhân tốt tính, có lẽ ở trong mắt nàng, hẳn cùng lão gia tử không có gì khác biệt.

” Nàng trước tiên trở về nhà mẹ đẻ đi, ta sẽ âm thầm sai người bảo hộ các nàng, mặt khác chờ tin tức của ta. ” Lục Quý Hàn trầm giọng nói, cũng không để ý đến điều kiện của Du Uyển.

Du Uyển nhìn tiêu lâu thấp thoáng ở phía trước, thấp thỏm hỏi: ” Ta...thật sự có thể trở về sao? ”

Lục Quý Hàn lạnh giọng hỏi lại: ” Chẳng lẽ nàng còn muốn đêm nay cùng chung chăn gối với Lục Tử Khiêm?”

Lục Tử Khiêm luôn muốn cùng nàng sinh hài tử, ai biết một khi cho Lục Tử Khiêm một cơ hội, hắn sẽ làm ra được chuyện gì?

Thân mình Du Uyển run lên, ngay giờ khắc này liền hạ quyết tâm, nàng sẽ không bao giờ trở về Thúy Trúc Hiên, cũng không nghĩ gặp lại Lục Tử Khiêm.

” Đi thôi, bên kia nàng chỉ cần nói với bá mẫu rằng nàng cùng Lục Tử Khiêm xảy ra mâu thuẫn, mặt khác không cần nhiều lời.” Lục Quý Hàn đỡ nàng đứng lên.

Hai chân Du Uyển vẫn vô lực, bị cánh tay của Lục Quý Hàn đỡ lại, nàng liền ngã vào trong lòng hắn.

Lục Quý Hàn theo bản năng ôm lấy eo của nàng, tay vừa mới chạm đến nàng, liền thấy nàng cả người cứng đờ. Trong ngực bỗng thoát ra một cỗ hỏa, trong thoáng chốc, hắn thật sự có ý niệm hung hăng đẩy nàng ra nhưng rốt cuộc vẫn là không thể nhẫn tâm.

” Ta đưa nàng đến cửa.” Xem nàng đứng vững vàng, Lục Quý Hàn nhíu mi, một phen giúp nàng sửa lại búi tóc, thanh âm lạnh lùng nói.

Du Uyển không có gương, không thể sửa soạn, nàng cũng không thể mang một đầu tóc rối tung về nhà mẹ đẻ, chỉ có thể tiếp nhận sự giúp đỡ của hắn.

Hai người cách một khoảng rất gần, động tác hắn mới lạ, Du Uyển hoàn toàn có thể cảm nhận được bàn tay đang sửa tóc nàng ẩn ẩn có cảm giác không kiên nhẫn. Ma xui quỷ khiến, Du Uyển liền bình tĩnh, nàng lui về phía sau hai bước, tránh đi bàn tay của Lục Quý Hàn. Ngay sau đó quay lưng về phía Lục Quý Hàn, đưa tay giữ xuống trâm cài, mái tóc đen nhánh như thác nước trút xuống dưới.

Bàn tay Lục Quý Hàn vẫn còn giữ ở trên không trung, thấy một màn như vậy, toàn thân hắn liền ngừng cử động.

Du Uyển lấy tay làm lược, bàn tay từ trên xuống dưới nhanh chóng đem tóc chải vuốt một lần, lại đem tóc búi lên, thuần thục mà dùng cây trâm cố định ở phía sau đầu. Sửa sang lại váy áo, Du Uyển chậm rãi xoay người lại, rừ mi mắt, nàng không định bước lại gần hai bước hỏi nam nhân: ” Tứ thiếu gia, ta có thể gặp lại người sao? ”

Cổ họng Lục Quý Hàn lên xuống, làm sao có thể không gặp lại nàng, nàng đẹp như vậy, có thể trở thành minh tinh điện ảnh.

Hắn ngơ ngác, Du Uyển dường như đoán được điều gì, xoay người bước đi.

Bỗng đứng từ phía sau có người ôm chầm lấy nàng. Du Uyển cứng đờ mà dựa vào ngực hắn.

Lục Quý Hàn cúi đầu, ở bên tai nàng nói: ” Uyển Uyển, ta cùng bọn hắn không giống nhau. ”

Lão gia tử cùng Lục Tử Khiêm sẽ không đau lòng khi nàng rơi nước mắt, nhưng hắn thì có.

Du Uyển không có đáp lại, không giống nhau sao? Nàng không biết, nàng chỉ muốn rời khỏi Lục gia.

Lục Quý Hàn đưa Du Uyển ra khỏi Lục gia, hắn phái tài xế đưa Du Uyển đi, cũng thấp giọng dặn dò tài xế một phen.

Du Uyển ngồi lên xe, ánh mắt phóng về phương xa.

Lục Quý Hàn nhìn nàng thật sâu, sau đó ra hiệu bảo tài xế lái xe.

Du Uyển nghiêng đầu, nhìn Lục Quý Hàn, cũng nhìn nhà lớn Lục gia phía sau hắn thẳng, đến khi ô tô đi vào ngõ rẽ cái gì cũng đều không nhìn thấy.

Lục Quý Hàn đứng ở ngoài cửa Lục gia, tận mắt nhìn thấy chiếc xe mất bóng hắn mới trở về. Đi đến Thúc Trúc Hiền, gặp được Lục Tử Khiêm từ bên trong đi ra, đối phương quần áo chỉnh tề, chỉ có sắc mặt không được tốt lắm, hơn nữa, tuy rằng Lục Tử Khiêm nhanh chóng đem tay giấu đằng sau lưng, Lục Quý Hàn vẫn thấy được mu bàn tay của hắn bị thương.

Lục Quý Hàn trực tiếp buông lời châm chọc: “Nguyên lai đại ca cũng ở đây. ”

Lục Tử Khiêm quay mặt đi, không có ý định phản bác.

” Nàng muốn cùng người ly hôn, ngày mai người đến Du gia cùng nàng đi làm thủ tục. ” Lục Quý Hàn một tay cầm trong túi, lạnh giọng yêu cầu.

Lục Tử Khiêm nhìn Lục Quý Hàn.

Lục Quý Hàn trực tiếp đối diện với ánh mắt đánh giá của Lục Tử Khiêm.

Lục Tử Khiêm nghĩ đến Lục Quý Hàn chủ động liên hệ Du Uyển muốn phát triển thiết kế trang phục, hắn tính kể người ngoài nhiều như vậy, lại chưa tính đến vị Tứ thiếu gia trên danh nghĩa này, cư nhiên Lục Quý Hàn lại đánh chủ ý lên Du Uyển.

Lục Tử Khiêm muốn phản nộ, nhưng hắn có tư cách gì để phản nộ? Nếu không có Lục Quý Hàn, Du Uyển

đã....

” Phụ thân sẽ không đồng ý. ” Lục Tử Khiêm gian nan nói.

Lục Quý Hàn lập tức nói: ” Bên phía phụ thân đã có ta lo, nếu ngươi có vài phần tâm ý liền theo lời ta nói mà đi làm đi thôi.”

Nói xong Lục Quý Hàn vòng qua Lục Tử Khiêm, hướng đại sảnh đi đến.

Trong viện hiện tại chỉ còn mình hắn, Lục Tử Khiêm ngẩng đầu.

Bầu trời thật xanh, không gian thật yên tĩnh, nhưng bên tai hắn, tất cả đều là giọng nói của Du Uyển ô ô cầu xin. Chuyện đến nước này, hắn làm sao có thể hy vọng xa vời, vấn đề là, ly hôn xong, nàng sẽ an toàn sao? Rồi khỏi Lục gia, nàng liền trở thành người ngoài, một người ngoài biết nhiều bí mật của Lục gia, một người ” Châm ngòi” quan hệ phụ tử Lục gia, Lục Vinh sẽ cho nàng tiếp tục tồn tại sao?

Lục Quý Hàn đi vào đại sảnh, Lý thúc đứng một bên cũng không ngăn cản.

Lục Quý Hàn nhanh chóng đi tới thư phòng trên lầu hai.

Ngay trên bàn công việc bên cạnh cửa sổ, Lục Vinh thư thả ngồi xem báo, áo dài trên người hắn chỉnh chỉnh tề tề, thần sắc bình tĩnh thông dong như chưa từng xảy ra việc gì.

Lục Quý Hàn đi qua, đứng trước bàn làm việc, nhìn người nam nhân đang đọc báo: ” Phụ thân, ta đưa Du Uyển về nhà mẹ đẻ, ngày mai đại ca sẽ cùng nàng ly hôn, từ đây nàng là nữ nhân duy nhất của ta, của riêng ta, cùng người và đại ca không còn quan hệ. Ta hy vọng ngươi nể mặt ta, không tiếp tục đánh bất luận ý tưởng gì lên người nàng. ”

Lục Vinh nhìn báo, nhàn nhạt nói: ” Ngươi dám cùng ta nói chuyện như vậy, đơn giản là ỷ vào là con của ta. ”

Lục Quý Hàn cười lạnh, tâm mắt rơi xuống nơi Du Uyển đã từng bị bắt ghé vào quyển sách ở trên bàn, hắn đồng dạng nhẹ nhàng băng qua nói: ” Nếu ta không phải nhi tử của ngươi, mới vừa rồi đã đủ khiến ngươi mất một mạng.” Nói xong, như muốn chứng minh lời mình nói, tay của Lục Quý Hàn từ trong túi rút ra, để ở trên tay, rồi đặt lên bàn một con dao.

Ánh mắt Lục Vinh như viên đạn nhìn Lục Quý Hàn, không giận mà còn cười.

Thực tốt, ba cái nhi tử, rốt cuộc cũng có một cái có thể gánh vác được gia nghiệp này.

” Đã biết, nhưng lúc người hành động phải cẩn thận một chút, đừng để lại tiếng gió, huynh đệ cùng nhau tranh một nữ nhân không phải là chuyện gì tốt đẹp.” Lục Vinh không chút để ý mà dặn dò.

Lão gia tử đã thả ra, Lục Quý Hàn tiếp tục nói: ” Ta sẽ phái người bảo hộ thân nhân của nàng, nếu có mấy kẻ có mắt không trông mà đưa đến cửa, ta không ngại đến một cái, giết một cái. ”

Lục Vinh cười mà không nói.

Hắn cũng rất muốn biết, nhi tử đối với Du Uyển hứng thú có thể kéo dài đến bao lâu.

28. Chương 26: Ly Hôn

Editor: @Bánh Bao Nhân Đậu Phụ

Beta: @Tranh Tử

Cuối năm bận rộn nhưng Du Uyển lại trở về nhà mẹ đẻ làm Tổng thị cảm thấy không thể tin được.

” Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Tổng thị để ý đến sắc mặt tái nhợt của Du Uyển.

Du Uyển nhìn hai đệ đệ bên người, lắc đầu, cho dù mẫu thân có hỏi nàng như thế nào, nàng cũng không trả lời, đợi đến khi trời tối, đệ đệ của nàng đều đã ngủ, Du Uyển mới đi tới phòng của mẫu thân.

” Uyển Uyển, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? ” Tổng thị đợi nữ nhi đến, Tết sắp đến, nữ nhi một mình trở về, con rể cũng không có đến, Tổng thị càng nghĩ càng sốt ruột.

Du Uyển ngồi bên cạnh mẫu thân, cúi đầu nói: ” Nương, ta cãi nhau với đại thiếu gia. ”

Việc ly hôn còn chưa xác định, việc chưa có kết quả, nàng cũng không muốn làm mẫu thân lo lắng, Du Uyển chỉ có thể nói dối. Trên xe trở về nhà nàng đã tìm một lý do thật tốt, nàng nói nàng cùng Lục Quý Hàn ký trộm một bản hợp đồng, đưa cho cửa hàng thời trang cung cấp các bản thiết kế, Lục Tử Khiêm biết được liền không vui, trách cứ nàng không tuân theo lễ nghĩa.

Du Uyển nghĩ, nếu có thể thật sự ly hôn, đây cũng là lý do tốt nhất để giải thích cho mẫu thân nghe, nàng không muốn mẫu thân biết được bí mật của Lục gia, biết được bí mật kia quá nguy hiểm.

Tổng thị yên lặng nghe nữ nhi giải thích, lập tức đứng về phía con rể, khuyên nữ nhi: ” Lục gia có gia thế lớn như vậy, nào có chuyện Đại thiếu phu nhân làm công cho người khác, con làm việc này không phải làm cho đại thiếu gia mất mặt hay sao? Uyển Uyển nghe nương nói, ngày mai nhanh chóng trở về, nhận sai với

đại thiếu gia, sau này đừng làm như vậy nữa, nếu như con thiếu tiền, nương có thể cho con, sinh lễ của Lục gia vẫn còn thừa.....”

Du Uyển cắt ngang lời mẫu thân, cắn răng nói: ” Nương, tiền lương tháng này của ta hơn hai trăm khối. ”

Tống thị há to miệng, nữ nhi chỉ vẽ thiết kế thế nhưng lại được nhiều tiền như vậy?

Du Uyển vừa nhìn thấy biểu tình của mẫu thân, liền biết mẫu thân sẽ không phản đối việc nàng thiết kế quần áo để kiếm tiền, nhỏ giọng nói: ” Nếu là nương, nương có thể bỏ xuống công việc này được sao? ”

Tống thị đương nhiên không bỏ xuống được, đừng nói tiền lương một tháng hai trăm khối, cho dù năm mươi khối nàng cũng không thể bỏ được.

Nhưng mà con rể không thích nữ nhi kiếm tiền, nàng thật đau đầu.

Du Uyển an ủi mẫu thân: ” Nương đừng có gấp, ta chờ đại thiếu gia ba ngày, nếu đại thiếu gia chủ động đến đón ta, đồng nghĩa với việc hắn không phản đối việc ta kiếm tiền, nếu trong vòng ba ngày đại thiếu gia không đến, ta sẽ từ bỏ. Một tháng kiếm được hai trăm khối tiền lương, nương cũng rất tiếc nếu ta từ bỏ có phải hay không? ”

Tống thị lo lắng nói: ” Ta sợ Lục thái thái sẽ bất mãn. ”

Du Uyển cúi đầu, kiên trì nói: ” Dù sao ta cũng luyện tiếc tiền lương. ”

Tống thị kỳ thật cũng luyện tiếc, nếu nàng khuyên nữ nhi không chịu nghe, vậy để từ từ xem thử.

Du Uyển trở về phòng của chính mình.

Đêm khuya tĩnh lặng, nàng nằm ở trên giường, không hề buồn ngủ, nhắm mắt, lại nghĩ đến sự việc hôm nay diễn ra ở Lục gia, trừ bỏ sợ hãi, Du Uyển còn cảm thấy hối hận mình trở về quá vội vã, nàng đáng lẽ ra nên trở về Thúy Trúc Hiên trước đem tiền mình tích góp được đều mang đi. Phòng khi lúc ly hôn Lục gia muốn tiền bồi thường, Lục Tử Khiêm lại không mang tiền cho nàng....

Du Uyển trở mình.

Lục Vinh, Lục Tử Khiêm.....

Du Uyển lắc lắc đầu, đều không muốn nghĩ đến.

Hôm sau, sáng sớm Du Uyển liền thức dậy, nàng lúc này cũng không thể nhàn rỗi, nếu nhàn rỗi nàng liền nhin không được mà lại suy nghĩ miên man. Để chuẩn bị đón Tết, từng nhà đều quét dọn vệ sinh, Du Uyển đeo tạp dề, đeo lên bao tay, cầm dẻ lau bụi khắp mọi góc ngách trong nhà, Tổng thị lo lắng sốt ruột đi đến, Du Uyển ngắt lời mẫu thân trước, không cho mẫu thân nhắc đến Lục gia.

9 giờ buổi sáng, Du Uyển đang ngồi giặt quần áo cho dề dề, phía trước nhà đột nhiên truyền đến tiếng còi xe ô tô.

Du gia ở hẻm nhỏ Vĩnh Bình, quanh năm suốt tháng đều nghe không thấy tiếng còi xe ô tô.

Du Uyển bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Tổng thị kích động mà đi nhìn phía trước, mở cửa tiệm may ra, vừa lúc một chiếc xe ô tô màu đen dừng ngay trước cửa, nam nhân mặc trường bào màu đen kia không phải con rể mình thì là ai?

” Đại thiếu gia tới. ” Tổng thị vui vẻ nói.

Lục Tử Khiêm mỉm cười với Tổng thị, gật gật đầu: ” Mẫu thân. ” Nói xong, hắn quay đầu đem quà tặng từ trong xe mang ra.

Tổng thị ân cần đưa con rể vào nhà.

Từ cửa sau của tiệm may đi ra ngoài chính là một cái sân nhỏ tách cửa tiệm và nhà chính, Lục Tử Khiêm một bước đi tới liền thấy Du Uyển đang ngồi giặt quần áo ở dưới mái hiên, ánh mặt trời chiếu lên người nàng, khuôn mặt nàng trắng nõn, ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt hạnh trong veo tức khắc trở nên phức tạp.

Lục Tử Khiêm suy đoán, nàng chắc hẳn không biết lúc ấy hắn ở phòng ngủ bên cạnh thư phòng, nếu nàng biết, trong đôi mắt sẽ có hận thù.

Mọi người cùng nhau đi vào trong phòng.

Du Uyển cúi đầu, Lục Tử Khiêm trước tiên cùng Tổng thị nói chuyện hàn huyên, thanh âm vẫn luôn trầm ổn, Tổng thị có tâm muốn để cho đôi vợ chồng son nói chuyện riêng, ở một lúc liền dẫn Phượng Thời, Phượng Khởi đi ra ngoài.

Rèm cửa buông xuống, im lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

” Thực xin lỗi, là ta không thể bảo vệ được nàng. ” Lục Tử Khiêm nghiêng đầu, nhìn Du Uyển đang cúi đầu nói.

Hắn vừa mở miệng, tầm mắt Du Uyển liền mơ hồ, nước mắt cũng dần dần rơi xuống. Lục Tử Khiêm chính là người như vậy, thanh âm vĩnh viễn đều ôn nhu như vậy, làm cho nàng muốn oán hận cũng không thể làm được, nhìn không được nghĩ rằng hắn có phải hay không có nỗi khổ riêng.

” Đừng khóc, đều là ta sai. ” Lục Tử Khiêm đi tới đứng đối diện Du Uyển. Nàng chỉ yên lặng mà rơi lệ, không có một câu trách mắng hắn, một câu nghi ngờ hắn đều không có, cổ họng Lục Tử Khiêm như tắc nghẽn, dừng một chút, hắn lấy khăn ra, một bên vì nàng mà lau nước mắt, một bên thấp giọng nói: ” Uyển Uyển, ta thực xin lỗi nàng, việc hiện tại ta có thể làm chính là cùng nàng ly hôn, nếu nàng thật sự đã nghĩ kỹ, chúng ta liền đến Cục Dân Chính để làm thủ tục. ”

Du Uyển ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn hắn, đây là lần đầu tiên Du Uyển nhìn hắn từ khi hắn bắt đầu đi vào nhà, liền thấy nam nhân khuôn mặt luôn ôn hòa có vẻ trở nên tiêu tụy hơn, trong mắt hắn cũng hiện đầy tơ máu. Một Lục Tử Khiêm như vậy làm Du Uyển không để ý giáo nghĩa muốn hỏi ra nghi vấn của chính mình, hỏi hắn vì sao nói dối Lục Vinh, nói rằng nàng muốn có một đứa con.

” Thật sự có thể chứ. ” Du Uyển không thể tin được hỏi.

Lục Tử Khiêm cười cười, nhẹ giọng nói: ” Hôm nay là ngày cuối cùng trong tuần Cục Dân Chính đi làm, ngày mai sẽ nghỉ, chúng ta đi thôi. ”

Du Uyển lau lau đôi mắt, tận lực bình tĩnh nói: ” Ta sẽ đem sinh lễ và tiền bồi thường đều đưa về Lục gia. ”

Lục Tử Khiêm đã sớm hiểu tính tình của nàng, biết nàng không thích thiếu người khác cái gì, làm cho nàng cùng Lục gia chấm dứt quan hệ cũng tốt.

Hắn từ trong tay áo lấy ra một túi thêu hoa đựng tiền đưa cho Du Uyển: ” Ta đi vội vàng, chỉ kịp mang theo cái này đến đây, còn đồ vật khác buổi chiều ta sẽ sai người mang đến. ”

Túi tiền phình phình, vừa nhìn liền biết bên trong bỏ đầy tiền, Du Uyển thực sự cảm kích: ” Cảm ơn người. ”

Lục Tử Khiêm nói đùa nàng: ” Không mở ra đếm sao. ”

Du Uyển cười.

Lục Tử Khiêm rất muốn sờ sờ đầu của nàng, nhưng hắn nhìn xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, hắn dặn dò nàng: ” Hiện tại đừng nói cho bá mẫu biết chúng ta ly hôn, nói ta với nàng cùng nhau đi dạo, buổi chiều lúc chúng ta trở về liền nhận lỗi với bá mẫu. ”

Du Uyển ước muốn không có nhiều lắm, chỉ có ly hôn cùng người nhà sống bình an, hai chuyện này hiện tại đều đã làm được, chuyện cũ năm xưa nàng cũng có thể bỏ xuống.

“Hãy nói là người không thể chấp nhận việc làm nhà thiết kế đi. ” Du Uyển đem chuyện nàng cùng mẫu thân tối hôm qua nói chuyện kể cho Lục Tử Khiêm nghe.

Lục Tử Khiêm gật đầu, nói: ” Liền chiều theo ý của nàng. ”

Thương lượng xong, hai người sóng vai cùng nhau đi ra ngoài, Tổng thị biết được hai vợ chồng son muốn đi dạo phố, nào có ý muốn ngăn cản, vui vẻ đưa con rể cùng nữ nhi ra ngoài cửa. Du Uyển và Lục Tử Khiêm cùng nhau ngồi lên ô tô, sau khi đi ra khỏi hẻm nhỏ Vĩnh Bình liền đi thẳng đến Cục Dân Chính.

Trình tự ly hôn so với Du Uyển tưởng tượng đơn giản hơn nhiều, từ Cục Dân Chính đi ra, nhìn trong tay giấy ly hôn, Du Uyển có cảm giác như chính mình đang nằm mơ.

” Ta đưa nàng về nhà. ” Lục Tử Khiêm giọng ôn hòa nói.

Trên đường, xe đi tới đi lui, Du Uyển cúi nhìn vạt áo của hắn, thấp giọng nói: ” Để ta tự trở về cũng được. ”

Lục Tử Khiêm nói: ” Lên xe đi, ta có điều muốn hỏi nàng. ”

Du Uyển lúc này mới lên xe.

Dọc theo đường đi, Lục Tử Khiêm đều không có nói chuyện, xe chạy đến bên ngoài hẻm Vĩnh Bình, Lục Tử Khiêm bỗng nhiên bảo tài xế dừng xe, sau đó hướng tài xế nói: ” Người đi ra ngoài trước đi. ”

Tài xế quay đầu xe lại, động tác lưu loát mở cửa xe, đi xuống dưới.

Du Uyển nghi hoặc mà nhìn về phía Lục Tử Khiêm.

Lục Tử Khiêm thần sắc nghiêm trọng mà nhìn về phía Du Uyển: ” Uyển Uyển, ta tuy rằng đã ly hôn với nàng, nhưng ta sẽ như cũ quan tâm đến nàng, ta muốn nàng có được cuộc sống mà nàng hằng mong đợi. ”

Du Uyển rũ mắt: ” Ta biết. ”

Lục Tử Khiêm nhấp môi, chờ một lát, hắn chần chờ nói: ” Không giấu gì nàng, lão gia đồng ý việc ly hôn của ta với nàng đều nhờ Tứ đệ khuyên bảo. Tứ đệ nhất định muốn có được nàng, nàng có bằng lòng hay không..... ”

Lời còn chưa nói xong. Lục Tử Khiêm thấy sắc mặt Du Uyển trắng bệch, vì vậy không cần Du Uyển trả lời, Lục Tử Khiêm liền biết, Lục Quý Hàn muốn nàng, nàng đều không có cam tâm tình nguyện.

Du Uyển gả cho hấn, Lục Quý Hàn cho dù thích nàng cũng sẽ không có kết hôn lại người đã từng là đại tẩu của mình, cho dù Lục Quý Hàn muốn, lão gia tử cũng sẽ không đồng ý, mà Du Uyển cũng không có nhà mẹ đủ quyền thế để dựa vào, vô cùng có khả năng sẽ trở thành vợ bé của Lục Quý Hàn. Đây chỉ là suy nghĩ riêng của Lục Tử Khiêm, Lục gia còn một lão gia tử lúc nào cũng có thể lấy đi sinh mạng của Du Uyển.

” Đừng sợ, ta sẽ nghĩ cách. ” Thu hồi tầm mắt, Lục Tử Khiêm thấp giọng hứa hẹn với nàng.

Buổi chiều hôm qua bởi vì có người chồng nhu nhược mà nàng súyt chút nữa chịu nhục, Lục Tử Khiêm chưa bao giờ hận chính mình đến như vậy, ngay thời điểm Du Uyển bị Lục Quý Hàn mang ra ngoài, Lục Tử Khiêm liền nói cho chính mình, hấn sẽ không để chuyện này xảy ra lần thứ hai. Có việc gì khổ hấn đều có thói quen chịu đựng, chỉ có Du Uyển thì khác nàng là người vô tội.

Du Uyển không hiểu ý của Lục Tử Khiêm, nghĩ cách? Hấn nói có cách khiến nàng thoát khỏi Lục Quý Hàn?

Lục Quý Hàn đến Lục Vinh còn không sợ, Lục Tử Khiêm làm sao có thể đấu lại hấn?

Du Uyển đã đồng ý trao đổi, nàng dùng chính mình trao đổi với Lục Quý Hàn để rời đi Lục gia, nếu Lục Quý Hàn làm được, nàng cũng nên làm theo thỏa thuận. Hơn nữa, kiếp trước bởi vì Lục Tử Khiêm mà Lục Vinh đã giết nàng, nếu Lục Tử Khiêm lần này nhúng tay vào việc của nàng và Lục Quý Hàn, không may Lục Vinh phát hiện, hấn lại muốn giết nàng thì phải làm sao bây giờ?

” Đại thiếu gia, tứ thiếu gia đã giúp ta rất nhiều, ta, ta rất cảm kích hấn, chuyện của ta với hấn, người không cần nhúng tay vào.” Du Uyển ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt của Lục Tử Khiêm, hy vọng Lục Tử Khiêm có thể nhìn thấy sự quyết tâm của nàng.

Nhìn đôi mắt hạnh phúc trong, Lục Tử Khiêm thấy được quyết tâm của Du Uyển, cũng thấy được nàng cố gắng che giấu thỏa hiệp, người khác có lẽ không hiểu nhưng hấn cùng nàng giống nhau, đều là người mệnh khổ.

Lục Tử Khiêm không nói điều gì nữa, có một số chuyện không nhất thiết phải nói ra.

Hấn hướng tài xế ở nơi xa vẫy tay.

Tài xế liền trở lại, bắt đầu lái xe.

Du Uyển trở về nhà, Lục Tử Khiêm trở lại Lục gia, rất nhanh đem cửa hồi môn của Du Uyển đều dọn lên trên xe, đưa về nhà Du Uyển.

Bọn hạ nhân đem từng đồ vật đưa vào hậu viện, Tổng thị trấn mắt há mồm.

Đồ vật đều dọn xong, Lục Tử Khiêm mời Tống thị lên nhà chính, ngay sau đó trước mặt Du Uyển, hai huynh đệ Phượng Thời, Phượng Khởi, Lục Tử Khiêm đột nhiên quỳ gối trước mặt Tống thị dập đầu nói: ” Bá mẫu, Uyển Uyển không muốn từ bỏ việc làm nhà thiết kế, ta cũng không thể chấp nhận việc Du Uyển kiếm tiền, buổi sáng thương lượng, ta và Du Uyển ly hôn. ”

” Cái gì? ” Tống thị khiếp sợ mà nhìn hần.

Du Uyển cũng quỳ xuống bên cạnh Lục Tử Khiêm.

Lục Tử Khiêm ngẩng đầu, hướng Tống thị cười khổ nói: ” Bá mẫu, thật ra Uyển Uyển không có sai, hiện tại quan tâm đến việc nam nữ bình đẳng, nữ nhân cũng có thể ra ngoài làm việc, là ta tư tưởng cổ hủ, không thể tiếp thu việc làm của nàng, bá mẫu muốn trách cứ trách cứ ta, đừng trách Du Uyển. ”

Tống thị nhìn về con rể lại nhìn về phía nữ nhi, là ai thì nàng cũng không muốn mắng, nàng chỉ là sốt ruột: “Không thể thương lượng lại sao? Rõ ràng luôn tốt như vậy sao bây giờ nói ly hôn liền ly hôn. ”

Lục Tử Khiêm đứng dậy, đem Tống thị đỡ lên ghế, rũ mi mắt nói: ” Việc này ta đã thông báo cho cha mẹ, hai người đều đã đồng ý, bá mẫu chú ý giữ gìn sức khỏe, Tử Khiêm xin đi trước. ”

Nói xong, Lục Tử Khiêm lại hướng Tống thị hành lễ, sau đó liền rời đi.

Tống thị ngơ ngác mà ngồi trên ghế, mắt trông mong nhìn người đã từng là một rể tốt rời đi nơi này.

Hai đứa nhỏ Phượng Thời, Phượng Khởi đều chưa phản ứng lại.

Du Uyển tâm lạnh như nước, đầu gối của nàng chậm rãi đi đến trước mắt mẫu thân, cầm đôi tay làm lụng vất vả của mẫu thân.

Tống thị cúi đầu nhìn nữ nhi

Du Uyển ôn nhu cười: ” Nương, sau này nữ nhi có thể ở bên người báo hiếu. ”

29. Chương 27: Cô Mặc Như Vậy Tới Làm Sao?

Editor: @huyenmn

Beta: @Tranh Tử

Du Uyển cùng Lục Tử Khiêm ly hôn, tin tức này nhanh chóng từ trong nhà chính Lục gia truyền ra ngoài.

Tất cả mọi người đều rất khiếp sợ, bao gồm cả Lục thái thái, nhưng Lục Vinh tại Lục gia có quyền uy tuyệt đối, chuyện hấn cho phép, người khác nghĩ khuyên can cũng vô dụng, những người hấn cấm bàn luận, thí dụ như Du Uyển, liền không ai dám ở ngay trước mặt hấn nhắc lại một câu.

Năm mới ở Lục gia trôi qua trong bầu không khí quỷ dị.

Du gia năm nay cũng không được hạnh phúc lắm, nhớ ngày đó Du Uyển gả đến Lục gia, nhiều người vây quanh bộ đỡ, bây giờ Du Uyển ly hôn, mặc dù Tống thị đưa ra lý do rất thể diện, nói cái gì mà vợ chồng không đồng quan điểm, đám lán giềng lại đồn dập suy đoán có phải là Du Uyển đã làm sai điều gì, bị Lục gia đuổi đi. Lời đàm tiếu càng nhiều, êm tai hay khó nghe đều có, Tống thị trong lòng tức giận sinh một trận bệnh, Phượng Thời, Phượng Khởi cũng không muốn ra khỏi cửa.

Ai cũng có thể trốn đi, duy chỉ có Du Uyển không thể tránh, mẫu thân thì bệnh, trong nhà mua gạo mua thức ăn mua thuốc, đều là nàng đi làm kiếm tiền.

Dù sao Du Uyển cũng là người đã chết qua một lần, lại càng biết được các loại ổ sói bên trong Lục gia, so với những sóng to gió lớn kia, một chút lời đồn đại vô căn cứ thì tính là gì. Mỗi ngày, nàng ăn mặc sạch sẽ đi ra ngoài, đi qua ngõ nhỏ với những phiến đá xanh, gặp được lán giềng hiền lành liền cười lên tiếng chào hỏi, gặp được những người lời nói lạnh nhạt, Du Uyển coi như không nghe thấy.

“Nương, tới giờ uống thuốc rồi.” Ngày hôm đó, như thường lệ, sau bữa cơm trưa, Du Uyển nấu thuốc xong bưng đến bên giường cho mẫu thân.

Tống thị sắc mặt tiêu tụy, nhìn thấy nữ nhi thì chỉ thở dài...

Du Uyển giúp mẫu thân uống thuốc, thấp giọng thương lượng: “Nương, sáng mai cửa hàng lớn nhỏ trong thành đều sẽ bắt đầu khai trương, tiệm may của chúng ta cũng tiếp tục mở? Người cứ an tâm dưỡng bệnh, những việc khác để con làm.”

Tống thị lo lắng hỏi nữ nhi: “Thế nào, con cùng Đại thiếu gia ly hôn, vậy việc làm bên Tứ Gia cũng mất sao?”

Làm may vá quá mệt mỏi, Tống thị không khỏi nhớ đến tiền lương của nữ nhi, nàng chỉ hi vọng nữ nhi có thể thoải mái chút, đừng giống như nàng mỗi ngày đối mặt với kim khâu, mới ngoài ba mươi đã hỏng một đôi mắt.

Du Uyển đảo tròn mắt, thấp giọng nói: “Con cũng không biết.”

Hợp đồng còn nửa năm, Du Uyển cũng không biết Lục Quý Hàn nghĩ như thế nào, ở sâu trong nội tâm, Du Uyển vẫn hi vọng Lục Quý Hàn hủy bỏ hợp đồng, như vậy nàng có thể một bên giúp mẫu thân làm công,

một bên đến tiệm bán quần áo khác nhận lời mời, mặt khác tìm một công việc thiết kế thời trang. Còn điều kiện trao đổi trước khi rời đi Lục gia giữa nàng cùng Lục Quý Hàn, chỉ cần Lục Quý Hàn yêu cầu, Du Uyển sẽ thực hiện, nhưng nàng hi vọng Lục Quý Hàn chỉ cần người nàng, đừng can thiệp vào cuộc sống của nàng.

Hai mẹ con đều có nỗi lo lắng riêng, em trai lớn của Du Uyển là Phượng Lức chạy đến, sắc mặt có vẻ soi xét nhìn Du Uyển: “Tỷ tỷ, có vị Chu tiên sinh tìm tỷ, hắn nói hắn là quản lý tiệm bán quần áo Cẩm Vinh.”

Du Uyển kinh ngạc đứng lên.

“Người nào?” Tống thị cũng nhớ tới.

Du Uyển vội vàng giữ mẫu thân lại, cẩn thận giải thích qua thân phận của Chu quản lý, Du Uyển để mẫu thân nghỉ ngơi thật tốt, nàng cùng đệ đệ đi tới tiệm may ở phía trước.

Chu quản lý gần ba mươi tuổi, khuôn mặt tuấn tú, mặc một bộ âu phục màu đen, đang nghiêm túc tường tận xem xét một số mẫu áo treo bên trong cửa hàng. Nhìn thấy Du Uyển, Chu quản lý lễ phép mỉm cười chấp tay hướng Du Uyển: “Du tiểu thư, chúc mừng năm mới.”

Du Uyển đã lâu không nghe người ta gọi nàng “Du tiểu thư”, xưng hô lạ lẫm làm cho nàng hơi sững sờ, lập tức hướng Chu quản lý chào hỏi, một bên mời Chu quản lý ngồi xuống, một bên sai bảo đệ đệ đi bưng trà.

Chu quản lý khoát khoát tay, với Du Uyển cười nói: “Không cần làm phiền, ta theo lệnh Tứ Gia tới, là muốn cùng Du tiểu thư thương lượng về hợp đồng của tiểu thư với cửa hàng trong nửa năm còn lại, nói xong liền cáo từ.”

Du Uyển trong lòng căng thẳng, hỏi: “Ý của Tứ Gia là?”

Chu quản lý ho khan một cái, hơi có vẻ lúng túng nói: “Tứ Gia trước đó cùng tiểu thư ký hợp đồng, kỳ thật người nhà mới được hưởng đặc thù ưu đãi, tiểu thư chắc cũng rõ?”

Du Uyển gật gật đầu.

Chu quản lý thấy nàng hiểu được, tiếp tục nói: “Hợp đồng còn lại nửa năm, nhất định phải thực hiện, nhưng hiện tại tiểu thư cùng Tứ Gia không phải thân thích, Tứ Gia quyết định sửa hợp đồng, định tiền lương của tiểu thư là mỗi tháng một trăm khối, về sau dựa theo hiệu suất công việc, đồng thời hủy bỏ trích phần trăm ưu đãi, không biết tiểu thư có ý kiến gì với sửa chữa này?”

Du Uyển không chút do dự gật gật đầu, một trăm khối cũng rất nhiều, Lục Quý Hàn cho nàng quá nhiều, nàng cảm lấy ngược lại cảm thấy bất an.

“Còn có một việc, cửa hàng còn có hai nhà thiết kế, bọn họ đều làm việc tại tầng hai của tiệm, mỗi sáng sớm chín giờ đi làm, năm giờ chiều tan tầm, Tứ Gia hi vọng Du tiểu thư cũng có thể đi làm trong tiệm, có đôi khi khách hàng cần chỉnh sửa trang phục tại chỗ, nhà thiết kế nhất định phải có mặt.” Chu quản lý đưa ra điều kiện thứ hai.

Điều kiện này rất hợp lý, Du Uyển không có không chấp nhận, trước đó nàng không cần đi đến tiệm, đó là bởi vì nàng là đại thiếu phu nhân Lục gia.

Đàm phán rất thuận lợi, Chu quản lý lấy ra hai phần hợp đồng, mời Du Uyển ký tên.

Du Uyển nhìn kỹ một lần, xác nhận không sai, nàng ký tên của mình tại trên hai phần hợp đồng.

Chu quản lý giao cho nàng một phần, mình cất kỹ một phần, sau đó nhắc nhở Du Uyển nói: “Nghỉ đông kết thúc, sáng mai tiệm bán quần áo bắt đầu kinh doanh, chín giờ đi làm, Du tiểu thư đừng tới trễ.”

Du Uyển cười nói: “Chu quản lý yên tâm, ta nhất định đến đúng giờ.”

Chu quản lý gật đầu, cáo từ.

Du Uyển tiễn hân đi ra ngoài, Phượng Thời mười bốn tuổi đi theo bên cạnh tỷ tỷ, đưa mắt nhìn Chu quản lý lên xe kéo đi xa, Phượng Lúc mới sùng bái mà nhìn tỷ tỷ nói: “Tỷ tỷ, tỷ thật lợi hại.” Hôm nay Phượng Lúc mới biết được tỷ tỷ có thể kiếm nhiều tiền như vậy.

Du Uyển cổ vũ đệ đệ: “Phượng Lúc cố học cho giỏi, tốt nghiệp rồi tìm một công việc tốt, tiền lương so với tỷ tỷ càng nhiều.”

Phượng Lúc dùng ánh mắt kiên định nói: “Vâng!” Chờ hân có thể kiếm tiền, tỷ tỷ có thể không cần đi làm, hân sẽ nuôi gia đình!

Đóng cửa hàng lại, Du Uyển trở về cùng mẫu thân, nói tin tức Chu quản lý mang đến.

Tiền lương của nữ nhi trở nên ít ỏi, nhưng điều đó không có ý nghĩa gì, Tổng thị cũng không có gì phải lo lắng, chỉ nghi ngờ nói: “Con cùng Đại thiếu gia... Tứ Gia tiếp tục thuê mướn con, Đại thiếu gia hoặc Lục lão gia biết được có để ý hay không?”

Du Uyển cảm thấy, Lục Tử Khiêm hẳn là sẽ không để ý, còn Lục Vinh...

Nhưng nàng chỉ có thể làm việc dựa theo ý của Lục Quý Hàn.

Nàng an ủi mẫu thân: “Tiệm bán quần áo là sản nghiệp riêng của Tứ Gia, nghe nói Lục lão gia tử không

can thiệp, nường đừng quan tâm, cùng lắm thì Tứ Gia cho con nghỉ việc, việc cấp bách bây giờ là nường hãy dưỡng tốt thân thể mới được, sáng mai con muốn đi làm, con không ở nhà vậy ai nấu cơm cho bọn đệ đệ?”

Tống thị thể nhưng thật ra là tâm bệnh, nghe nữ nhi nói lời này, Tống thị nào dám tiếp tục bị bệnh nằm ở trên giường, ngày thứ hai liền dậy thật sớm, bệnh cũng đỡ hơn phân nửa. Nữ nhi phải tiếp tục nhìn về phía trước, nường làm mẹ, không thể kéo chân sau của con gái mình.

Du Uyển thấy mẫu thân khỏe lại, buổi sáng tám giờ, nường tâm tình phức tạp ra cửa.

Ngõ hẻm Vĩnh Bình cách rất xa đường lớn phía Đông, Du Uyển gọi một chiếc xe kéo, sau hơn 40 phút, xe kéo đứng trước tiệm bán quần áo.

Tiền xe là hai mao, Du Uyển trả tiền, nhìn xem cửa hàng hai tầng trước mặt, nường thở nhẹ một cái, đi vào phía trong.

Lầu một có mấy người phục vụ đang chuẩn bị mở tiệm, Chu quản lý cũng ở trong số đó, nhìn thấy Du Uyển, Chu quản lý nhanh chóng dặn dò một người phục vụ cái gì đó, sau đó liền đi tới, nụ cười xán lạn: “Du tiểu thư đến thật sớm.”

Du Uyển mỉm cười, ngày đầu tiên chính thức đi làm, nường không thể tới trễ.

“Đi, ta dẫn tiểu thư tới phòng làm việc của người.” Chu quản lý chỉ vào cầu thang dẫn lên tầng hai nói.

Du Uyển tò mò đi theo bên cạnh hắn.

Tiệm bán quần áo lầu một bày đầy các loại trang phục, tầng hai lại là một thế giới khác, ở giữa đại sảnh trang trí đèn treo thủy tinh trắng lộng lẫy, xa hoa, ghế sofa bằng da cao cấp, giống như phòng khách gia đình giàu có.

Chu quản lý giải thích cho Du Uyển: “Một số vị khách thích chỉnh sửa trang phục, mỗi nhà thiết kế đều có phong cách riêng của mình, các vị khách thích phong cách của ai, liền tìm hiểu tên rồi yêu cầu nhà thiết kế đó tới làm thiết kế, Du tiểu thư về sau phải quản lý cơ sở khách hàng của mình thật tốt, danh tiếng chính là dựa vào sự tuyên truyền của khách hàng, mà danh tiếng càng lớn, tiền lương của người sẽ càng cao.”

Du Uyển nghe đến nhập thần (tập trung), giống như đi tới một cái thế giới mới.

“Cái này chính là phòng làm việc của người.” Vòng qua đại sảnh, Chu quản lý đẩy ra một cánh cửa.

Du Uyển chậm rãi đi vào.

Đây là một gian văn phòng mười phần rộng rãi, được chia thành bên trong và bên ngoài, gian ngoài gần cửa sổ bày một bàn đọc sách lớn, trên kệ một bên bàn đọc sách, đã bày các loại sách và tạp chí, lại bày tất cả công cụ nhà thiết kế cần có, thước mềm, cái kéo vân vân.

“Du tiểu thư thích cây hoa gì cứ việc nói cho ta, ta sẽ sắp xếp người thay thế.” Chu quản lý chỉ vào hai bồn hoa trong phòng làm việc nói.

Du Uyển đối với căn phòng làm việc này rất hài lòng, không có bất kỳ ý kiến gì.

Chu quản lý tiếp tục mang nàng đi tham quan phòng trong.

Phòng trong càng giống phòng thử áo của tiểu thư nhà giàu, có ghế sofa thật dài thoải mái dễ chịu, có cái gương phủ kín cả mặt vách tường lớn, còn có tủ quần áo thật dài, chỉ là trong tủ quần áo hiện tại đang treo chính là các loại vải áo, mà không phải đồ may sẵn.

Du Uyển nhìn tròn mắt há miệng.

“Ta còn có việc, Du tiểu thư từ từ tham quan, có gì cần cứ việc nói cho ta.” Chu quản lý nhiệm vụ hoàn thành, cười đi.

Văn phòng chỉ còn mình nàng, Du Uyển di chuyển hai vòng trong trong ngoài ngoài, nghĩ đến có một ngày nàng cũng sẽ chào đón vị khách của riêng mình, Du Uyển đáy lòng đột nhiên toát ra một cổ tự hào.

“Đông đông đông.” Có người gõ cửa.

Du Uyển lấy làm kinh hãi, vội vàng đi mở cửa, cánh cửa mở ra, điều đầu tiên trông thấy, là một đôi chân dài mặc quần tây màu đen.

Du Uyển ngẩng đầu, thấy được Lục Quý Hàn.

Hai người đều nửa tháng không gặp, bỗng nhiên gặp lại, lại là tại hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, Du Uyển đột nhiên cảm giác được Lục Quý Hàn trước mắt cũng trở nên kì lạ. Lục Quý Hàn khi trong nhà chính Lục gia hoặc là ngả ngớn khi dễ nàng, hoặc là lạnh lùng không nhìn nàng, mà lúc này Lục Quý Hàn, thần sắc hân lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, tựa hồ đối với nàng rất bất mãn.

Du Uyển vô ý thức lui lại hai bước, ngược mắt nói: “Tứ Gia.”

Lục Quý Hàn cũng không có ý định tới gần nàng, ánh mắt đảo qua áo váy sạch sẽ lại mặc trên người nàng, hân cau mày nói: “Cô mặc như vậy tới làm sao?”

Du Uyển khẽ giật mình, vô ý thức kiểm tra trang phục của mình, nơi nào không thích hợp sao?

Đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười lạnh, ngay sau đó, Du Uyển liền nghe đến thanh âm châm chọc của Lục Quý Hàn: “Cách ăn mặc này của cô, chỗ nào giống nhà thiết kế, ngược lại giống như phục vụ bưng trà đổ nước, vị khách nào mắt mù mới có thể gọi cô.”

Du Uyển bị hấn nói cho đỏ mặt, lúng túng, hai tay cũng không biết nên để chỗ nào.

Bên cạnh truyền đến âm thanh giày cao gót, Lục Quý Hàn nhìn lướt qua.

“U, Tứ Gia ngày hôm nay đến sớm như vậy, hẳn là mặt trời mọc từ hướng tây?” Người tới đối với Lục Quý Hàn cười xinh đẹp.

Lục Quý Hàn không có đáp lại, chờ đối phương đi đến trước mặt, hấn mới nhìn chằm chằm Du Uyển nói: “Vị này chính là Trần tiểu thư Trần Dung, cô nên học hỏi thêm nhiều từ cô ấy.”

Nói xong, Lục Quý Hàn quay người đi.

Hình bóng nam nhân biến mất, Du Uyển mới ngẩng đầu, sau đó, nàng nhìn thấy một nữ nhân với mái tóc xoăn dài, mặc chiếc váy dài lộ, nữ nhân vẽ lông mày tinh tế, bôi bờ môi đỏ, hơi hơi hí mắt nhìn qua, yêu diễm quyến rũ phong tình đều có đủ, Du Uyển cùng là nữ nhân cũng nhịn không được tâm hoảng ý loạn.

Cùng Trần Dung so sánh, cái cách ăn mặc này của Du Uyển, quả thực tựa như bông hoa đuôi chó ở góc tường.

“Cô là nhà thiết kế mới tới?” Du Uyển dò xét Trần Dung, đồng thời, Trần Dung cũng tới đánh giá Du Uyển một phen, khó có thể tin, hỏi.

Du Uyển lúng túng gật đầu.

Trần Dung cười, vươn tay về phía nàng: “Xin chào, tôi là Trần Dung, cũng là nhà thiết kế ở đây.”

Du Uyển đã nhìn thấy móng tay của nàng cũng bôi thành màu đỏ đồng dạng với bờ môi, yêu dã phi thường.

Nàng khẩn trương bắt tay với Trần Dung: “Xin chào, cứ gọi tôi là Du Uyển.”

Tiểu nữ nhân nhìn có vẻ như dễ bắt nạt, Trần Dung thích đồng nghiệp dạng này, không có chút nào sức cạnh tranh, đối với đồng sự không có dã tâm, Trần Dung nguyện ý kết giao. Nàng nhiệt tình lôi kéo tay Du Uyển, một bên đi xuống lầu dưới vừa nói: “Ta biết Tứ Gia để cô cùng ta học cái gì, đi, ta chọn cho cô một bộ sườn xám, khí chất của cô rất thích hợp mặc sườn xám.”

Du Uyển ngó ngó trên thân váy Trần Dung, lần thứ nhất thừa nhận, nàng mặc hoàn toàn chính xác thực rất xấu.

Tác giả có lời muốn nói: Ân, kỳ thật sự bá đạo của cấp trên của ta không thể không nói đến việc trong văn phòng, ha ha ha ha

30. Chương 28: Lục Quý Hàn Hương Tới Nàng Võ Võ Chân

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Tranh Tử

Đi xuống lầu một, Trần Dung nhanh chóng giúp Du Uyển chọn lấy một bộ sườn xám thêu hoa màu xanh.

Du Uyển vô tình nhìn thấy giá.

Trần Dung chú ý tới ánh mắt của nàng, cười nói: “Tứ Gia nói rồi, đồ trong tiệm quần áo tùy chúng ta chọn, không cần nghĩ quá nhiều.” Nói xong, nàng cười đem Du Uyển đẩy vào phòng thử đồ.

Thử bộ đồ vào cũng không khác mấy, Du Uyển vừa tiến đến, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh năm ngoái Lục Quý Hàn bắt nàng vào phòng thử áo, hắn đè ép nàng thật chặt, ỷ vào sát vách có người, hắn không chút kiêng kỵ hôn vành tai rồi đến cổ nàng.

Du Uyển nhắm mắt lại, sau một lát, nàng mới chậm rãi cởi váy ra, nhanh chóng mặc bộ sườn xám kia. Trong phòng thử áo có gương, Du Uyển quay người, liền thấy mình trong gương. Du Uyển mười bảy tuổi, tư thái tinh tế mà lung linh, thay đổi một thân sườn xám, váy áo phình lên không đủ ôm trọn vòng eo lập tức tạo nên chênh lệch rõ ràng.

Có nữ nhân thỏa thích lộ vẻ đẹp của mình, có nữ nhân thì xấu hổ biểu hiện ra.

Du Uyển là thuộc về người sau, cho nên bình thường nàng đều sẽ rất ít mặc sườn xám.

“Du tiểu thư xong chưa?”

Trần Dung ở bên ngoài hỏi.

Du Uyển không có ý để người ta chờ, không lo được cẩn thận chu đáo, quay người liền mở cửa ra.

Bên ngoài phòng thử áo, Trần Dung khiếp sợ đến há miệng khi nhìn thấy Du Uyển mặc sườn xám.

Vừa mới gặp mặt ở tầng hai, Du Uyển mặc một cái áo màu xanh phối hợp chân váy dài trắng, như nước trong veo chẳng khác nào một nụ hoa hiện trên mặt hồ, Trần Dung liền coi Du Uyển là học sinh trung học mới tốt nghiệp ra trường, bây giờ Du Uyển thay đổi sườn xám, váy áo trắng, tuổi gần ba mươi Trần Dung đều cảm thấy không bằng.

Trần Dung ăn mặc kiêu diễm, nhưng thân thể của nàng không có theo kịp phong cách mới mẻ này.

Du Uyển thấy nàng không chớp mắt nhìn chằm chằm váy áo của mình, đỏ mặt.

Trần Dung kịp thời hoàn hồn, khen: “Tốt như vậy, Du tiểu thư về sau cứ mặc như vậy, bằng không thì khách dễ dàng hiểu lầm ngươi là tiểu nha đầu, cách ăn mặc thành thực, nhìn xem tựa như đã làm nhiều năm, kinh nghiệm phong phú.”

Du Uyển rất muốn đổi lại, nghe lời Trần Dung nói, nàng cảm thấy rất có đạo lý.

“Đi, chúng ta sang bên kia, để tôi trang điểm thêm.” Du Uyển mặt mộc không trang điểm, Trần Dung rất ghét.

Du Uyển theo nàng đi đến tầng hai.

Văn phòng Trần Dung ngay sát vách Du Uyển, không gian cũng đặc biệt giống nhau, bị Trần Dung giúp đỡ bày biện tựa như khuê phòng nữ tử, trừ tủ quần áo ghế sofa, còn bày một bàn trang điểm, trên mặt bàn toàn là nước hoa, son phấn, bột nước các loại nhãn hiệu nổi tiếng đều có, nhìn thấy mà hoa mắt, đại đa số Du Uyển đều chưa từng thấy qua.

Trần Dung để Du Uyển ngồi ở trên ghế sofa, nàng đến trước bàn trang điểm chọn lấy mấy thứ đồ, sau đó ngồi xuống đối diện Du Uyển.

Quan sát tỉ mỉ Du Uyển, Trần Dung hâm mộ nói: “Du tiểu thư trời sinh mỹ lệ, trang điểm đều bớt đi rất nhiều chuyện, tôi liền giúp cô vẽ lại lông mày.” Du Uyển mặt mày rất dịu dàng, Trần Dung một lần nữa phác hoạ qua, mất đi mấy phần ôn nhu, Du Uyển tăng thêm mấy phần già dặn cùng diễm lệ, rất phù hợp thân phận lúc này của nàng.

Du Uyển nhìn về phía gương, chính mình cũng lấy làm kinh hãi, không khỏi bội phục kỹ thuật trang điểm của Trần Dung.

Trần Dung cười: “Quen tay hay việc, cô về sau luyện nhiều một chút, người xấu xí cần trang điểm, mỹ nhân cũng không thể lười biếng.”

Hai người trò chuyện trong chốc lát, nhanh chóng đến giờ làm việc, Trần Dung đưa Du Uyển đi ra ngoài.

Các nàng mới ra đến, liền gặp một nam nhân mặc âu phục màu bạc khoảng hai mươi hai tuổi đi đến từ cầu thang bên kia, một đầu tóc ngắn bôi keo, ngoan ngoãn hướng sau ngã xuống. Hắn một tay cầm túi, ánh mắt tản mạn quét tới, nhìn thấy Du Uyển, mắt sáng lên, lập tức bật cười: “Vị tiểu thư này rất lạ mặt, là lần đầu tiên tới sao?”

Không đợi Du Uyển đáp lại, Trần Dung liền hừ hắc một ngụm: “Thu hồi bộ dạng kia đi, đây là Du Uyển Du tiểu thư, là đồng nghiệp mới của chúng ta.” Nói xong nàng lại giới thiệu người đó cho Du Uyển: “Vị này gọi là Tào Tuấn, cũng là nhà thiết kế ở đây, bình thường rất không đứng đắn, hắn nói chuyện với cô cô không cần đáp trả hắn.”

“Ai, Trần Dung cô đừng vu oan người khác.” Tào Tuấn sải bước đi đến mỹ nữ trước mặt, nhiệt tình hướng Du Uyển đưa tay: “Du tiểu thư, rất vui được gặp mặt.”

Du Uyển biết những người có văn hóa lần đầu gặp mặt đều thích nắm tay, đối với ý tốt của Tào Tuấn, Du Uyển cũng cười gượng tay lên.

Vào lúc này, cửa đối diện giữa ban công đột nhiên mở ra, Du Uyển quay đầu, liền thấy Lục Quý Hàn.

“Du Uyển, đến phòng làm việc của tôi một chuyến.” Lục Quý Hàn mặt không thay đổi nói với nàng.

Du Uyển vẫn luôn sợ Lục Quý Hàn, nhưng lúc này nàng đối với Lục Quý Hàn sợ, ở nhà chính Lục gia lại không có quan hệ gì, bây giờ giống như nhân viên tạm thời đối với đại boss.

Thu tay lại, Du Uyển hướng Tào Tuấn gật gật đầu, bước nhanh hướng Lục Quý Hàn đi đến.

Lục Quý Hàn thấy nàng đến đây, một lần nữa tiến vào văn phòng.

Du Uyển rất nhanh cũng tiến vào.

Bên này, Tào Tuấn sờ sờ cằm, cùng Trần Dung nghe ngóng tin tức: “Du tiểu thư có hai mươi tuổi sao? Tứ Gia từ chỗ nào tìm được người này?”

Trần Dung cũng không biết.

Tựa như Nam Thành đại đa số người đều giống nhau, bọn họ cũng đều biết năm ngoài Lục gia lấy một vị xuất thân là Đại thiếu phu nhân, năm nay lại nghe nói Lục đại thiếu gia cùng đại thiếu phu nhân ly hôn, nhưng vị đại thiếu phu nhân họ gì tên gì, bộ dạng dài ngắn thế nào, cũng chỉ có cùng Lục gia lui tới nhiều lần hoặc thân thuộc mới biết được mà thôi.

“Đóng cửa.”

Du Uyển vừa vào, Lục Quý Hàn dùng âm thanh lạnh lùng nói.

Du Uyển tròn mắt, yên lặng đóng cửa, đóng lại, nàng nhanh chóng liếc nhìn một vòng văn phòng của Lục Quý Hàn, phát hiện bên này càng rộng rãi xa hoa hơn, chỉ là không có chia trong ngoài ở giữa, bàn đọc sách một bên có khối không gian trang trí thành phòng khách, ghế sofa, bàn trà nguyên bộ.

Nàng cẩn thận đứng ở trước cửa, Lục Quý Hàn ngồi ở chính giữa ghế sofa, Du Uyển quan sát bốn phía, hần thì hơi hơi hí mắt dò xét Du Uyển.

Du Uyển rất nhanh liền phát hiện tầm mắt của người nam nhân dán lên người nàng, nàng bất an mà cúi thấp đầu.

“Ngồi đi.” Lục Quý Hàn chỉ chỉ ghế sofa bên cạnh.

Du Uyển rón rén đi tới, ngồi xuống liền khó khăn đè sườn xám xuống, phòng ngừa xê tả lộ cái gì.

Lục Quý Hàn thu hết mọi động tác của nàng vào mắt, có thể nói không rõ vì cái gì, những động tác nhỏ này ngược lại làm hắn vui vẻ.

Hắn thích nàng không thả ra, bởi vì bây giờ nàng không buông ra, nhưng tương lai nhất định phải buông ra cho hắn nhìn như vậy mới đáng để mong chờ.

Nhìn mặt Du Uyển trắng nõn, Lục Quý Hàn thấp giọng nói: “Hình như nàng gầy hơn trước?”

Du Uyển nhấp môi dưới.

“Trong nhà mọi chuyện đều ổn thỏa chứ?” Lục Quý Hàn lại hỏi.

Du Uyển gật gật đầu, nói khẽ: “Đa tạ Tứ Gia quan tâm, đều rất tốt.” Không có nha hoàn hầu hạ, nàng giặt quần áo, nấu cơm, đúng là có mệt mỏi, nhưng trong nhà, Du Uyển ngủ mỗi đêm đều an tâm hơn nhiều.

Lục Quý Hàn ân một tiếng, bỗng nhiên vỗ vỗ chân của mình, nhìn chăm chăm Du Uyển nói: “Tối.”

Du Uyển sắc mặt biến hóa, việc nên đến quả nhiên tới rồi sao?

Nàng không muốn ở chỗ này theo hắn hồ nháo, nhưng lúc đó chính nàng đưa ra điều kiện này, Lục Quý Hàn giúp nàng ly hôn, nàng liền theo hắn.

Lặng lẽ nắm nắm tay, Du Uyển quay đầu nhìn về phía cửa ban công.

“Yên tâm, không có sự cho phép của ta ai cũng không được phép vào.” Lục Quý Hàn biết nàng lo lắng cái gì.

Du Uyển không còn lấy cố kéo dài, chậm rãi đứng lên, nàng từng bước một đi tới trước mặt Lục Quý Hàn. Nàng dừng bước, thực sự nàng không chủ động ôm ấp yêu thương được, Lục Quý Hàn nhìn tay nhỏ trắng nõn một bên rồi đưa tay nắm lấy cổ tay nàng, nhẹ nhàng hướng mình kéo một phát, Du Uyển liền ngã ở trên đùi hắn.

Liền trong khoảnh khắc đó, lưng Lục Quý Hàn tựa ghế sofa kịp thời ngỗi thẳng, vầng vàng đem nữ nhân nhỏ nhắn xinh xắn ôm đến trong ngực.

Du Uyển cúi đầu, toàn thân cứng ngắc.

Lục Quý Hàn xoay người tới gần nàng, Du Uyển nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt, cũng không có né tránh.

Lục Quý Hàn nhìn xem bộ dạng này của nàng, bờ môi cuối cùng cách môi nàng chỉ khoảng một tấc. Cách gần như vậy, hắn có thể nghe được trên mặt nàng hương ngọt ngào mùi hoa quế. Nam Thành khắp nơi đều có cây hoa quế, hương hoa rất nhẹ chỉ một ngón tay lướt qua liền biến mất.

Ở trong mắt Lục Quý Hàn, Du Uyển tựa như một đóa tiểu quế hoa, lúc trước hắn chỉ muốn lấy được nàng, để tùy tiện làm việc kia với nàng, nhưng tận mắt thấy được nàng thiếu một chút nữa đã bị Lão gia lăng nhục. Lục Quý Hàn liền không làm được loại chuyện đó. Hắn vẫn là muốn lấy được nàng, mỗi giờ mỗi khắc đều nghĩ tới, nhưng Lục Quý Hàn không hi vọng trong mắt nàng mình cùng Lão gia tử giống nhau.

“Điều kiện kia, không còn giá trị rồi.” Ngón trỏ, ngón cái nhéo nhéo vành tai của nàng, Lục Quý Hàn yếu ớt nói.

Trong hợp đồng không có nhắc đến chuyện kia, ngược lại nghe được một câu nói như vậy, Du Uyển nghi hoặc mà mở to mắt, đối mặt với đôi mắt sâu không lường được của Lục Quý Hàn, nàng không quen liền dời ánh mắt đi, nhỏ giọng hỏi: “Điều kiện gì?”

Lục Quý Hàn cười cười, nói: “Ta giúp nàng ly hôn, nàng từ nay theo ta.”

Du Uyển tim đập nhanh hơn, hắn là thật lòng sao?

Lục Quý Hàn nhẹ nhàng cầm tay nàng, tay của nàng chẳng biết tại sao thật lạnh, hắn nhìn không được nắm chặt, sau đó mới giải thích nói: “Ta đã sớm nói, ta muốn nàng, trong mắt ta nàng sớm là người của ta, bất kể là Lục Tử Khiêm và những người khác ai khi dễ nàng, ta đều sẽ không đứng nhìn, cho nên giúp nàng là thuộc bốn phận của ta, không cần nàng hứa với ta cái gì, ta cũng sẽ không dựa vào đó ép buộc nàng”

Du Uyển vừa nghe ánh mắt vừa rơi vào tay Lục Quý Hàn cầm tay của mình.

Nếu như Lục Quý Hàn thật có thể làm được như hắn nói, nàng đương nhiên cảm kích, nhưng bây giờ hắn ôm nàng cầm tay nàng...

Lông mi thật dài cũng ngăn không được ánh mắt của nàng, Lục Quý Hàn cười, cúi đầu ở bên tai nàng nói: “Ta là không ép buộc nàng phải cho ta, nhưng vừa rồi ta chỉ là mời nàng ngồi à tự nàng không có cự tuyệt, nếu như nàng chủ động hoặc là ngầm đồng ý thân mật với ta, ta đương nhiên sẽ không ngại mà chiếm tiện nghi.”

Du Uyển nghe xong, lập tức giãy dụa muốn đứng lên.

Lục Quý Hàn nói được thì làm được, quả nhiên không có ép buộc nàng, cười buông lỏng tay ra.

Du Uyển đứng đối diện bàn trà, mắt nhìn Lục Quý Hàn trên ghế sa lon thu lại nụ cười vô lại, Du Uyển bình tĩnh một lát, nghiêm mặt hỏi: ” Lời Tứ Gia vừa mới nói, là thật chứ?”

Lục Quý Hàn một lần nữa dựa vào ghế sofa, tư thái lười biếng nhìn nàng: “Ta không cần thiết phải lừa nàng.”

Du Uyển xác nhận: “Tứ Gia là có ý tứ gì, về sau chỉ cần ta không nguyện ý, Tứ Gia liền sẽ không bắt buộc ta, sau nửa năm hợp đồng kết thúc, ta muốn từ chức, Tứ Gia cũng sẽ không phản đối?”

Lục Quý Hàn nhú mày: “Nàng muốn từ chức?”

Du Uyển ngầm thừa nhận.

Lục Quý Hàn nhéo nhéo ngón tay, nói: “Hoàn thành hợp đồng, về sau nàng có thể từ chức, bất quá, dưới tình huống bình thường ta sẽ không đụng tới nàng, nếu như nàng chọc ta tức giận, đừng có trách ta không có nhắc nhở trước, lúc tức giận ta chuyện gì đều làm ra được.”

Du Uyển cũng nhú mày: “Như thế nào thì tính là chọc ngài tức giận? Từ chức tính sao?”

Lục Quý Hàn cười: “Ta không có nhỏ mọn như vậy, trong công việc nàng phạm bao nhiêu sai lầm lớn nhỏ đều không làm ta tức giận, ta chỉ hận không được nữ nhân của ta cùng nam nhân khác liếc mắt đưa tình, kết giao thân thiết.”

Du Uyển chịu đựng nộ khí nhắc nhở của hắn: “Tứ Gia vừa nói không ép buộc ta, một bên lại can thiệp ta cùng người khác lui tới...”

Lục Quý Hàn trực tiếp cắt ngang lời nàng, thản nhiên nói: “Không ép buộc không phải là buông tay, trừ phi ta đối với nàng không còn hứng thú, nếu không nàng đời này cũng đừng nghĩ gả cho nam nhân khác.”

Du Uyển rút cuộc hiểu rõ ý tứ, đáy lòng có một cỗ lửa giận, có thể tựa hồ lại giận không nổi, chỉ ít Lục Quý Hàn hứa hẹn sẽ không bắt buộc nàng, nàng không cần dâng thân cùng hắn, còn lại, cùng lắm thì nàng cả một đời đều không lấy chồng là được.

“Tứ Gia còn có chuyện khác sao?” Du Uyển tâm tình ôn hòa hỏi.

Lục Quý Hàn lắc đầu: “Đi làm việc đi.”

Du Uyển quay người đi ra ngoài, đi vài bước, nàng nghĩ tới một chuyện, quay đầu lại nói: “Hôm nay ta không có mang đủ tiền, sáng mai ta sẽ đem trả tiền cái sườn xám này.”

Lục Quý Hàn trên dưới liếc nhìn nàng một cái, cười: “Không cần, ta cho, nàng không cần trả lại.”

Du Uyển thái độ kiên quyết: “Ta không quen.”

Lục Quý Hàn thu lại mắt cười, nhìn chằm chằm nàng nói: “Nàng chọc ta tức giận, có muốn ngay bây giờ ta sẽ cho nàng biết hậu quả của việc chọc ta tức giận?”

Nói, Lục Quý Hàn giật giật cổ áo của bộ âu phục.

Uy hiếp rõ ràng như thế, Du Uyển lập tức không dám ở lại chỗ này nữa, vội vàng rời đi.

Cửa ban công đóng lại, thân ảnh nữ nhân rời đi, Lục Quý Hàn cười cười, hắn đứng lên.

Sau mười phút, Chu quản lý gõ cửa phòng Tào Tuấn.

Tào Tuấn sau khi gặp Du Uyển, cười đến xán lạn, chứ nói gì đến chủ động mở cửa, ăn nói hàm hồ

31. Chương 29: Hắc Nhạ Nhàng Hôn Long Mây Tinh Tế Của Nàng

Editor: @huyenmn

Beta: @Tranh Tử

Qua năm mới, hoạt động kinh doanh của tiệm bán quần áo ảm đạm hơn một chút so với trước đây, nhưng những tiệm khác trên thị trường cũng đều gần như vậy.

Khách ít, công việc trở nên dễ dàng hơn, hôm nay mười một giờ trưa, Trần Dung liền đến gọi Du Uyển cùng đi ăn cơm.

Du Uyển nhìn về phía đồng hồ treo trên tường, khoảng cách từ bây giờ đến mười hai giờ lúc tan việc còn có nửa giờ.

“Không sao đâu, ngày hôm nay Tứ Gia không có ở đây, chúng ta ăn xong điểm tâm trở về sớm một chút, cùng đi.” Trần Dung cười lời kéo Du Uyển, nàng cảm thấy Du Uyển tính cách quy củ rất giống học sinh.

Du Uyển liền đi theo Trần Dung cùng xuống lầu, đường lớn phía Đông hết sức phồn hoa, quán cơm lớn nhỏ mở rất nhiều, Trần Dung dẫn Du Uyển đi một tiệm cơm Tây.

Trần Dung ba mươi tuổi quần áo ngăn nắp, trang điểm rực rỡ, Du Uyển mười bảy tuổi thân mặc sườn xám, tư thái yếu điệu khuôn mặt tú mỹ, hai mỹ nhân vừa đi vào phòng ăn, lập tức hấp dẫn tầm mắt của không ít người đàn ông. Hầu hết những người đàn ông đến ăn cơm Tây đều thấy qua việc đời, phương diện theo đuổi nữ nhân cũng rất nhiệt tình.

Trần Dung, Du Uyển vừa ngồi xuống không lâu, thì có hai vị nam nhân mặc tây phục lại gần, ngồi đối diện hai người.

Trần Dung nâng cằm lên, cười nhẹ dò xét hai người, Du uyển ngồi ở bên trong hơi cúi đầu, khép nép như một tiểu muội muội.

Trần Dung cùng hai nam nhân nhanh chóng trò chuyện.

Du Uyển lắng lắng nghe, nghe Trần Dung gọi nam nhân đối diện là Giang Lăng, là con trai thứ hai của ông chủ báo sáng Nam Thành, mọi người thường gọi là Nhị thiếu, chàng trai trẻ mười tám tuổi ngồi ở đối diện Du Uyển, gọi Thẩm Nguyên Hoa, là em họ Giang Lăng, người Thân Thành, hiện tại đang học tại một trường đại học ở Nam Thành.

Giang Lăng yêu thích nữ nhân thành thực, Trần Dung thì rất hài lòng với thân phận của Giang Lăng, hai người mất đi mây lại, rất là hợp ý.

Cùng so sánh với Giang Lăng phong lưu phóng khoáng, thì Thẩm Nguyên Hoa thanh thuần hơn nhiều, nhưng mà dù thanh thuần thế nào, thì gần mực lâu sẽ bị dính đen, Thẩm Nguyên Hoa cũng muốn hưởng thụ mùi vị cùng với mỹ nhân hện hò. Trần Dung đối với hắn mà nói quá quen rồi, ngưỡng ngừng hưởng nội như Du Uyển chính là hợp khẩu vị của hắn.

“Du tiểu thư nhìn xem tựa hồ còn trẻ hơn ta, đã đi làm sao?” Thẩm Nguyên Hoa cười hỏi Du Uyển.

Du Uyển gật gật đầu, liếc hần một cái liền thu hồi ánh mắt.

“Du tiểu thư cũng là nhà thiết kế của tiệm bán quần áo Cẩm Vinh?” Thẩm Nguyên Hoa chủ động duy trì cuộc nói chuyện.

Du Uyển vẫn là gật đầu.

Trần Dung bị nàng chọc cười, hướng Thẩm Nguyên Hoa liếc mắt đưa tình: “Du tiểu thư không giỏi nói chuyện, cũng không phải là cố tình, Thẩm Thiếu tuyệt đối đừng để ý.”

Thẩm Nguyên Hoa nhìn Du Uyển, liền bắt gặp Du Uyển thế mà lại đỏ mặt, hần cười cười, tiếp tục hỏi Du Uyển: “Không biết Du tiểu thư trước đó học ở trường đại học nào?”

Du Uyển rốt cục lắc đầu, cười yếu ớt trả lời: “Ta là tự học thiết kế, cũng không có học qua đại học.”

Thẩm Nguyên Hoa lắng nghe, chẳng những không có xem thường Du Uyển, ngược lại nhiệt tình khen Du Uyển một trận.

Du Uyển rất ngượng ngùng, may mắn, phục vụ dọn thức ăn lên, cuối cùng không cần phải ngồi nói chuyện nữa.

Một bữa cơm trưa, Du Uyển ăn như ngồi trên bàn chông, thật vất vả nhịn đến lúc ăn xong, Du Uyển chợt nghe một tiếng “Tứ Gia”.

Du Uyển kinh ngạc ngẩng đầu, liền thấy ở lối vào nhà hàng Tây, một nhân viên phục vụ vẻ mặt tươi cười xoay người cúi đầu về phía Lục Quý Hàn, Lục Quý Hàn một tay cầm túi, mắt đen hững hờ nhìn vào ghế bên trong. Du Uyển trong lòng kinh động, cúi đầu trước khi Lục Quý Hàn thấy được nàng.

Lục Quý Hàn lại liếc mắt liền thấy được tiểu nữ nhân ngồi ở bên người Trần Dung.

Hần thẳng bên này đi tới.

“Tứ Gia!” Trần Dung cười hướng hần phát tay.

Lục Quý Hàn gật đầu, ngồi xuống bàn bên cạnh.

Trần Dung trước tiên hướng Giang Lăng, Thẩm Nguyên Hoa giới thiệu Lục Quý Hàn, sau lại giới thiệu ngược lại. Thẩm Nguyên Hoa là nhân vật nhỏ, Giang Lăng tại Nam Thành dù có chút địa vị, nhưng địa vị của hần, còn chưa đủ để Lục Quý Hàn lấy khuôn mặt tươi cười chào đón.

Giang Lăng là thiếu gia phong lưu, gặp Lục Quý Hàn thần sắc kiêu căng, hắn cũng không có coi trọng Lục Quý Hàn, hắn cảm thấy Lục Quý Hàn cùng hắn giống nhau, đều dựa vào cha để ăn cơm.

Lúc Lục Quý Hàn gọi món ăn, bốn người Du Uyển đã ăn xong, Giang Lăng đòi tính tiền, sau khi phục vụ rời đi, Giang Lăng nhiệt tình đưa ra lời mời với Trần Dung và Du Uyển: "Đêm Tết nguyên tiêu, trường học Nguyên Hoa có hội đèn lồng quan hệ hữu nghị, không biết Trần tiểu thư, Du tiểu thư có hứng thú đi cùng chúng ta hay không?"

Trần Dung cười nói tự nhiên: "Ta còn có thể giả làm sinh viên sao?"

Giang Lăng nhìn xem nàng cười: "Những nữ sinh viên kia làm sao so sánh được với Trần tiểu thư?"

Lời này Trần Dung thích nghe cực kỳ, đương nhiên đáp ứng.

Anh họ dăm ba câu đã có bạn gái, Thẩm Nguyên Hoa sốt ruột nhìn về phía Du Uyển: "Du tiểu thư cũng đi đi, ban đêm trường học sẽ còn thả Yên Hoa, nghe nói năm nay Yên Hoa đặc biệt nhiều, đa dạng và mới mẻ."

Du Uyển nào dám đáp ứng, đừng nói Lục Quý Hàn ở bên cạnh nghe được, coi như Lục Quý Hàn không ở đây, nàng cũng không muốn đi.

"Không được, tết nguyên tiêu năm nào ta cũng ở bên cạnh người nhà." Du Uyển uyển chuyển nói.

Thẩm Nguyên Hoa thành khẩn nói: "Nàng trước tiên có thể cùng người nhà ăn cơm tối, sau bữa ăn ta đi đón nàng."

Hắn vừa nói, Du Uyển liền không nhận được dùng ánh mắt còn lại dò xét Lục Quý Hàn, mặc dù Lục Quý Hàn không có động tác gì, Du Uyển vẫn rất khiếp sợ.

Nàng lần nữa kiên quyết cự tuyệt lời mời của Thẩm Nguyên Hoa, sau đó khê đẩy đẩy nhẹ Trần Dung: "Đã đến lúc trở về."

Trần Dung hướng Thẩm Nguyên Hoa nhún nhún vai, thể hiện lực bất tòng tâm, liền cùng Du Uyển rời đi, Giang Lăng, Thẩm Nguyên Hoa một mực theo sau lưng các nàng, đưa các nàng về tận tiệm bán quần áo.

Trở lại văn phòng, tinh thần Du Uyển có chút không tập trung, Lục Quý Hàn đã nói, nếu như nàng cùng nam nhân khác có mối quan hệ thân thiết, hắn sẽ tức giận, tức giận liền muốn khi dễ nàng. Mặc dù cách làm này rất bá đạo rất vô lại, nhưng ai bảo nàng không có năng lực phản kháng? Cũng không biết, người khác chủ động tiếp cận nàng, có tính là mối quan hệ thân thiết trong miệng Lục Quý Hàn không.

Bởi vì sợ Lục Quý Hàn tới gõ cửa bất cứ lúc nào, toàn bộ buổi chiều Du Uyển đều không thể vẽ ra một

chút ý tưởng thiết kế nào.

Năm giờ chiều, đã tới giờ tan việc.

Trần Dung, Tào Tuấn đều đi trước rồi, Du Uyển dọn dẹp mặt bàn một chút vừa muốn đóng cửa sổ lại đột nhiên có người gõ cửa.

Cái tay kia giống như đập vào trong lòng nàng, Du Uyển quên đóng cửa sổ, nhìn chằm chằm cánh cửa, nàng cố gắng bình tĩnh hỏi: “Ai vậy?”

Không ai trả lời nàng, đối phương trực tiếp đẩy cửa đi đến, một thân tây trang màu đen, dáng người kia thon dài thẳng tắp, mang theo sát khí.

Du Uyển mặt trắng bệch.

Lục Quý Hàn rất tự nhiên đóng cửa lại, khóa trái.

Du Uyển nhìn thấy động tác của hắn, toàn thân cứng ngắc.

Lục Quý Hàn từng bước một đi đến trước mặt nàng, Du Uyển trong tay còn giữ tay cầm cửa sổ, Lục Quý Hàn thay nàng đóng lại, cũng kéo màn cửa lên.

“Tứ Gia, có chuyện gì sao?” Du Uyển nhìn vào ngực hắn hỏi.

Màn cửa kéo một phát, đèn lại không có mở, văn phòng lập tức tối sầm lại, Lục Quý Hàn nhìn xem tiểu nữ nhân gần ngay trước mắt, hắn tới gần một bước, lấy tư thái áp bách cúi đầu hỏi nàng: “Cái tên họ Thẩm tựa hồ rất thích nàng.”

Quả nhiên là vì việc này!

Du Uyển cắn môi, giải thích nói: “Ta cũng không có đáp ứng lời mời của hắn.”

” Nàng vẫn để hắn mời.” Lục Quý Hàn lập tức nói.

Du Uyển nhú mày, cố gắng giải thích: “Cơm là Giang thiếu mời, tình huống lúc đó nếu ta cứ kiên quyết đòi trả tiền thì thật không lịch sự.”

Lục Quý Hàn đỡ lấy cái ghế bên cạnh, cười lạnh nói: “Cực tuyệt người khác chính là không lịch sự, lúc nàng cự tuyệt ta sao không nghĩ tới lịch sự?”

Du Uyển nghiêng đầu, đã không cách nào che giấu sự không vui trong lòng.

Hắn cho tới bây giờ chưa có lúc nào lịch sự với nàng, làm sao nàng có thể lịch sự lại chứ?

“Ta có chút tức giận.” Lục Quý Hàn mới mặc kệ kết quả cuộc tranh luận, nói thẳng ra hậu quả.

Sắc mặt Du Uyển càng kém.

Nàng cúi đầu, Lục Quý Hàn liền quay lại, nhìn khuôn mặt nhỏ đang căng thẳng của nàng hỏi: “Nàng chọn ta tức giận, ta nhất định phải phạt nàng, hiện tại ta cho nàng hai lựa chọn, hoặc là để cho ta hôn một cái, hoặc là buổi tối tết nguyên tiêu theo ta đi trường học của bọn họ ngắm đèn, chỉ cần nàng đi, ta cam đoan không động thủ động cước, mẫu thân nàng bên kia, nàng đại khái có thể nói là nàng đáp ứng lời mời của Trần Dung.”

Hô hấp Du Uyển càng ngày càng nặng, tức giận kéo đến.

Cái lựa chọn này là gì? Lựa chọn cho hắn hôn, giống như nàng hi vọng bị hắn hôn, thế nhưng là lựa chọn ban đêm cùng hắn ra ngoài, ai biết Lục Quý Hàn có thể hay không động thủ động cước? Ban đêm quá nguy hiểm, Du Uyển không tin lời hứa của hắn, huống chi, lỡ bị người quen gặp được nàng cùng với Lục Quý Hàn thì làm sao?

“Cứ từ từ suy nghĩ, ta không gấp.” Lục Quý Hàn lui ra phía sau hai bước, ngồi xuống trên ghế.

Du Uyển không thể ban đêm cùng hắn ra ngoài.

Nàng nhắm mắt lại, ép buộc mình nói: “Ta chọn cái thứ nhất.”

Lục Quý Hàn nhú mày.

Lời đã ra miệng, Du Uyển ngược lại không sợ, thúc giục nói: “Ta còn muốn về nhà, mời Tứ Gia chớ trì hoãn quá lâu.”

Nàng lạnh như băng, Lục Quý Hàn cười lắc đầu, sau đó, hắn đứng lên, lần nữa đến trước mặt Du Uyển.

Du Uyển không nhúc nhích, nhắm mắt lại, nàng cái gì cũng nhìn không thấy, cho đến khi Lục Quý Hàn tới gần, hô hấp ấm áp của hắn rơi xuống trên mặt nàng.

Chân mày Du Uyển nhíu sâu hơn.

Lục Quý Hàn nhìn thấy, khóe môi giương lên, sau đó, hần nhẹ nhàng hôn nhẹ lên đôi lông mày tinh tế của nàng.

Du Uyển khẽ giật mình.

“Được rồi, hôn xong.” Lục Quý Hàn nghiêng đầu, tại bên tai nàng nói, “Nói chỉ hôn một cái, cũng chỉ hôn một cái.”

Du Uyển khó có thể tin ngẩng đầu.

Mắt hạnh nàng mắt hạnh ngấn nước, đẹp đến mức giống nước hồ trong đêm, Lục Quý Hàn nhìn sâu vào mắt nàng, trước khi Du Uyển muốn né tránh, hần hài hước hỏi: “Thế nào, nàng cho rằng ta sẽ hôn ở nơi nào?”

Du Uyển không không chế được đỏ mặt.

Nàng nghĩ hần sẽ hôn miệng nàng, mạnh mẽ và thô lỗ như trong phòng thử đồ.

Tâm tư bị nhìn thấu, Du Uyển không muốn ở lại lâu hơn nữa, thừa dịp Lục Quý Hàn không có ngăn cản, nàng nhanh chóng vòng qua bàn đọc sách, đi ra cửa.

Lục Quý Hàn nhìn xem bóng lưng nàng hốt hoảng bỏ chạy, vui vẻ nhắc nhở nàng: “Ngày hôm nay cho nàng cơ hội lựa chọn, nếu có lần sau nữa, tuyệt sẽ không đơn giản như vậy.”

Bước chân Du Uyển dừng lại, lập tức kéo cửa ra, nhanh chóng rời đi.

Trên đường xe kéo rất nhiều, Du Uyển tiện tay kêu một cỗ, lên xe, trong đầu của nàng toàn là hình ảnh Lục Quý Hàn hôn vào lông mày nàng.

Nhưng về đến nhà, Du Uyển liền khôi phục dáng vẻ bình tĩnh, giống như ở bên ngoài cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Nữ nhi tốt khoe xấu che, Tống thị lại như thế nào đoán ra được nữ nhi đã có người để ý tới nàng, có một người theo đuổi mới?

Tống thị không có đoán được là ai, Du Uyển cũng không xem Thẩm Nguyên Hoa là người theo đuổi. Đến sáng ngày thứ hai, Thẩm Nguyên Hoa thế mà đến tiệm bán quần áo Cẩm Vinh mua quần áo, còn chạy đến tầng hai, yêu cầu Du Uyển thiết kế cho em gái hần một bộ váy.

32. Chương 30: Môi Lưỡi Của Nàng, Tất Cả Đều Là Hương Vị Bánh Kem Ngọt Ngào

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Tranh Tử

Du Uyển rất muốn nhận thêm mấy đơn như vậy, có thể Thẩm Nguyên Hoa lại không có ý này khi cho nàng một vị khách, nàng thật sự thà rằng không nhận. Nhưng đưa tay không đánh người thì mặt phải tươi cười, Thẩm Nguyên Hoa nở nụ cười xán lạn, Du Uyển đành phải nhẫn nại tiếp đãi hắn, nghe Thẩm Nguyên Hoa giới thiệu muội muội hắn ở xa quê.

Thẩm Nguyên Hoa lúc rời đi, Du Uyển đưa hắn ra khỏi phòng làm việc của mình, ngẩng đầu một cái, trông thấy ở phía nam đối diện trước phòng làm việc, Lục Quý Hàn đứng quay lưng về phía nàng đang dựa một bên cửa sổ lầu hai sát đất, trong tay kẹp một điếu thuốc. Bên kia ánh nắng loá mắt, Du Uyển thấy không rõ thần sắc của Lục Quý Hàn, nhưng Du Uyển đoán, hắn chắc chắn đang tức giận.

Quả nhiên, buổi chiều lúc tan việc, Lục Quý Hàn lại tới phòng làm việc của nàng.

Du Uyển vô tình nhìn về phía tay hắn.

Lục Quý Hàn tay trái mang theo một hộp bánh kem, tay phải... Khóa trái cửa.

“Nàng tại sao luôn không bật đèn?” Lục Quý Hàn nói chuyện phiếm giống như hỏi, thuận tay mở đèn.

Mới năm giờ chiều, văn phòng mặc dù có chút tối nhưng Du Uyển cảm thấy vẫn đủ sáng, nên không muốn lãng phí điện, lúc này đèn điện vừa mở, văn phòng lập tức sáng hơn rất nhiều.

Nàng khẩn trương đứng sau bàn làm việc, Lục Quý Hàn đem hộp bánh kem đặt ở bên cạnh nàng, sau đó vòng qua nàng đóng rèm cửa lại.

Du Uyển không khỏi lại nhớ lại chiều hôm qua, hắn hôn trán nàng một cái, ngày hôm nay, sẽ còn đơn giản như vậy sao?

“Ta nhớ nàng thích ăn bánh kem.”

Kéo xong rèm cửa, Lục Quý Hàn kéo ghế dựa của khách đặt ở bên cạnh Du Uyển, vỗ vỗ cái ghế, Lục Quý Hàn ra hiệu Du Uyển ngồi xuống.

Du Uyển tròn mắt nói: “Ta phải về nhà.”

Lục Quý Hàn nhìn đôi mắt của nàng: “Không vội, hộp bánh này chính là ta tự mình đi mua, nàng không nề mặt ta, ta sẽ tức giận.”

Lại là tức giận, Du Uyển hiện tại phiền nhất khi nghe thấy hắn nói hai chữ này.

“Tứ Gia đến đây muốn làm cái gì?” Du Uyển trầm mặt hỏi, nếu như hắn là bởi vì Thẩm Nguyên Hoa mà đến, như vậy muốn hôn thì hôn, sớm hôn xong nàng sớm rời đi, không cần quanh co lòng vòng.

Tiểu nữ nhân đề nén hỏa khí, Lục Quý Hàn nhìn ra được, hắn cảm thấy buồn cười, xấu xa với nàng thì nàng phòng bị, đối với nàng tốt nàng cũng không nổi lòng.

“Thẩm Nguyên Hoa muốn theo đuổi nàng, ta cũng muốn theo đuổi nàng, thủ đoạn khác biệt mà thôi.” Lục Quý Hàn một bên mở hộp bánh kem, một bên mở giọng nhẹ nhàng nói, nói xong nhìn Du Uyển một chút: “Yên tâm, ta sẽ không bởi vì hắn tiếp cận nàng mà tức giận, hắn còn chưa đủ tư cách.”

Du Uyển dường như đã rõ ràng, nhìn bánh kem trên bàn, nàng thử thăm dò: “Vậy ta có thể ăn bánh kem không?”

Lục Quý Hàn khước miệng hơi cười lập tức biến mất: “Nàng có thể thử một chút, nhưng tự gánh lấy hậu quả.”

Du Uyển không còn dám khiêu chiến cái tính cách kì quái của người này, mím mím môi, nàng đem cái ghế của mình hướng dịch sang bên cạnh, sau đó mới ngồi xuống.

Ngày hôm nay Lục Quý Hàn mua chính là bánh kem chocolate, nồng đậm hương chocolate quanh quần giữa hai người, Du Uyển quả được con mắt, lại không khống chế nổi nước bọt. Lúc tan việc, vốn chính là nên ăn cơm tối, hết sức chú tâm vào bữa ăn Du Uyển càng đói bụng, lại thêm nàng thích ăn bánh kem, hương chocolate làm nàng không cách nào kháng cự.

Đây là bản năng, cùng người đưa bánh kem không chút liên qua.

Bánh kem cũng không lớn, Lục Quý Hàn cắt thành hai phần, một phần đặt tới trước mặt Du Uyển.

Dưới ánh mắt thúc dục của hắn, Du Uyển nhận cái nĩa nhỏ, cúi đầu bắt đầu ăn.

Lục Quý Hàn không thích bánh kem lắm, chậm rãi ăn hai miếng, ánh mắt dần dần chuyển qua Du Uyển. Nàng hôm nay mặc sườn xám thêu hoa nền trắng, sườn xám có cổ áo màu xanh nhạt nhìn lên chính là ngân cổ trắng nõn của nàng, giống như bên trong tán lá xanh có một nụ hoa Lan Diệp tinh khiết.

Môi của nàng rất đỏ, ăn từng miếng bánh kem nhỏ, lúc nàng há miệng, yết hầu Lục Quý Hàn nhấp nhô theo.

Du Uyển đã nhận ra ánh mắt hắn, nàng không khỏi tăng nhanh tốc độ ăn, nửa khối bánh kem lớn chùng bàn tay, Du Uyển rất nhanh liền ăn xong.

“Ta có thể đi chưa?” Du Uyển đem đĩa bánh kem trả lại chỗ cũ hỏi.

“Bánh kem ăn ngon không?” Lục Quý Hàn hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Du Uyển mím môi, gật gật đầu.

“Nàng có phải cũng nên cho ta tí đáp lễ hay không?” Lục Quý Hàn yếu ớt nói.

Du Uyển khó có thể tin, nhìn lại.

Nàng chạm phải ánh mắt đó, như mãnh thú dùng thủ đoạn săn được con mồi, dùng lực kéo một phát, Du Uyển liền bị kéo tới trước mặt hắn. Du Uyển không ngờ tới hắn sẽ đánh lén, trong lúc kinh hoảng nàng muốn nắm lấy cái bàn, Lục Quý Hàn lại nhanh tay hơn ôm trọn nàng trong lồng ngực. Du Uyển ngửa mặt, ngã ở trên đùi hắn, còn không thấy rõ, trước mắt tối sầm lại, Lục Quý Hàn nhanh chóng ép qua.

Hắn một tay chụp lấy eo nàng cùng hai tay, tay kia chụp lấy cái ót nàng mạnh mẽ cạy mở hàm răng nàng.

Nam nhân hôn mạnh mẽ mà vội vàng, Du Uyển cố gắng vùng vẫy, chỉ phí công.

Nàng chậm rãi không nhắm mắt lại, chờ đến khi hắn buông nàng ra.

Nàng thuận theo ý Lục Quý Hàn, hắn giảm tốc độ, từng chút từng chút nhắm nháp môi lưỡi của nàng, tất cả đều là hương vị bánh kem ngọt ngào, thân thể trong ngực cũng khéo léo đẹp đẽ giống một khối bánh kem.

Lục Quý Hàn một bên hôn, một bên nắm cái tay nhỏ, chen vào áo phục, cách áo sômi dán vào bộ ngực mình.

Người hắn rất nóng, trừ nhiệt độ kia, Du Uyển còn cảm thấy nhịp tim tăng cường nhiệt.

“Từ ngày đầu tiên gặp nàng, nơi này tất cả đều là nghĩ về nàng.” Nắm lấy tay của nàng, Lục Quý Hàn chậm rãi ngắt đầu, ở bên tai nàng nói, “Uyển Uyển, ta nghĩ nàng có thể cam tâm tình nguyện cho ta, sự kiên nhẫn của ta có hạn, không biết nhịn được tới lúc nào.”

Tay Du Uyển còn đặt ở trong lòng hắn, nàng ngồi ở trong ngực hắn, hắn khó nhịn như thế nào, nàng rất rõ ràng.

Như ngồi trên bàn chông, Du Uyển cũng thật sự rất sợ, sợ hấn làm tới.

Nàng đối với Lục Quý Hàn cũng hiểu chút đỉnh, biết hấn ăn mềm không ăn cứng, Du Uyển nhắm mắt lại, nói: “Tứ Gia muốn ta, người tùy thời đều có thể, nhưng trừ phi cưới hỏi đàng hoàng, nếu không ta sẽ không cam tâm tình nguyện dù là kẻ nào.”

Lục Quý Hàn không nói.

Nửa ngày, hấn yên lặng buông lỏng tay ra.

“Đa tạ Tứ Gia.” Du Uyển thấp giọng nói, nói xong không nhanh không chậm đứng lên, chỉnh đốn sườn xám, nàng liền lặng lẽ rời đi.

Cửa ban công bị người mở ra rồi đóng lại, Lục Quý Hàn miễn cưỡng dựa vào thành ghế, nhìn chăm chăm mẫu bánh kem nàng ăn thừa cực kỳ lâu.

Tết nguyên tiêu đêm đó, trên đường có hội đèn lồng, Tống thị muốn dẫn hai đứa con trai đi xem đèn, cười gọi nữ nhi cùng tới một chỗ.

Du Uyển cười: “Nương cùng đệ đệ đi đi, con sợ lạnh, nên ở nhà thì hơn.”

Nữ nhi vẫn luôn có tính tình an tĩnh, lại vừa ly hôn với Lục Tử Khiêm xong, trừ thời gian đi làm thì không có ra ngoài, Tống thị ở trong lòng thở dài, liền dẫn huynh đệ Phượng ra cửa.

Du Uyển đóng cửa lại, trở về khuê phòng của mình.

Hơn bảy giờ tối, trên ngõ hẻm Vĩnh Bình ở đường phố đột nhiên vang lên từng đợt tiếng pháo hoa, hàng xóm dồn dập đi xem, Du Uyển hiểu kì cũng bước ra ngoài, cũng từ cửa sau đi ra ngoài. Sau cửa là một dòng sông nhỏ, trên mặt sông thường cách một đoạn đều xây dựng cầu đá, nàng tìm vị trí cầu đá cách Du gia gần nhất ngồi xuống.

Tất cả láng giềng đều nhìn qua bên kia, Du Uyển cũng nhìn qua, liền gặp trên cầu đá có hai bóng người, một người trong đó xoay người về phía yên hoa(*), một người khác đưa lưng về phía nàng dựa vào cầu đá, người kia mặc tây trang màu đen, bóng lưng thon dài mà cao ngạo.

(*) yên hoa: pháo hoa

Giống như, là Lục Quý Hàn.

Hấn tại sao muốn chạy đến bên này bắn pháo?

Nghi hoặc vừa xuất hiện, người trên cầu đá bỗng nhiên cử động, Du Uyển trong lòng hoảng hốt, nhanh chóng quay về viện rồi đóng cửa lại.

Cánh cửa chặn tầm mắt của người nọ, lại ngăn không được pháo hoa bắn lên không ngừng.

Du Uyển ngẩng đầu lên, trong bầu trời đêm pháo hoa nổ rộ, chói lọi loá mắt, mặt trăng xa vời đều thành ảm đạm phai mờ.

Du Uyển rõ ràng biết những yên hoa đó là vì ai thả, nàng cũng thừa nhận, Lục Quý Hàn đối với nàng xác thực có mấy phần chân tình, bằng không hẳn ép buộc sẽ không bỏ dỡ nửa chừng, hẳn sẽ không vì nàng mà mạnh mẽ xông tới thư phòng cha mình. Nhưng mà Du Uyển rõ ràng hơn, nàng từng gả cho Lục Tử Khiêm, nàng chộc giận tới Lục Vinh, nàng cùng Lục Quý Hàn căn bản không có khả năng.

Cuối cùng mắt nhìn yên hoa, Du Uyển bước nhanh trở về phòng.

Mẫu thân cùng đệ đệ sau khi về nhà, Du Uyển liền chui vào trong chăn.

Mặt sông yên hoa vẫn còn tiếp tục, giống như vô cùng vô tận, Du Uyển kéo chăn mền che lỗ tai, nhưng vẫn có thể nghe thấy thanh âm kia.

Tháng Hai trôi qua, Lục gia lại làm đám cưới, Nhị gia Lục Bá Xương cùng Liễu Tĩnh Nhân đại hôn.

Báo chí đầu đề đều đăng cái tin đại sự này, thời điểm ăn cơm trưa, Trần Dung chỉ vào báo, một mặt hâm mộ nói với Du Uyển: “Gả đến Lục gia làm thiếu phu nhân, đời này đều không cần lo cơm áo gạo tiền, Tứ Gia lại tuần tú nhiều tiền, nhưng đáng tiếc Tứ Gia chương mất ta, ngược lại là cô, tuổi trẻ, dáng dấp đẹp mắt như vậy, có thể cố gắng thử một chút.”

Trần Dung nhìn Du Uyển bằng ánh nhìn vừa mắt.

Du Uyển cười không nói.

Đến tháng ba, Nam Thành bắt đầu liên tục mưa.

Ngày hôm nay hết giờ làm, Du Uyển đi ra tiệm quần áo, vừa muốn bung dù, bỗng nhiên thoáng nhìn ven đường một nam nhân mặc đồ xám đứng đó, hình dáng kia có chút quen mắt, sau đó, đối phương nâng dù lên, lộ ra một mặt ôn nhu như ngọc.

Du Uyển ngây ngẩn cả người.

Lục Tử Khiêm hướng nàng vẫy tay.

Du Uyển đặc biệt may mắn, Nguyệt Sơ và Lục Quý Hàn đi Thân Thành đàm phán chuyện làm ăn, qua mấy ngày mới có thể trở về, bằng không thì bị Lục Quý Hàn gặp được Lục Tử Khiêm đến tìm nàng, Lục Quý Hàn nhất định sẽ thật sự nổi giận.

Biết Lục Tử Khiêm chắc chắn có chính sự, Du Uyển chống dù đi tới.

“Ta đưa nàng đi một đoạn.” Lục Tử Khiêm âm giọng nói.

Du Uyển ngằm cho phép.

Hai người sóng vai đi trong mưa tại đường lớn phía Đông, người đi đường đều vội vã về nhà, không ai chú ý người bên ngoài.

“Đại thiếu gia làm sao biết ta làm ở chỗ này?” Du Uyển nghi hoặc mà hỏi.

Lục Tử Khiêm cười, chuyện của nàng hắn đều biết.

“Lão Tứ, có làm khó nàng không?” Hắn quay đầu nhìn nàng.

Du Uyển lắc đầu, thần sắc tự nhiên, thứ nhất nàng đã quen với việc Lục Quý Hàn ngẫu nhiên động thủ, thứ hai Lục Quý Hàn sẽ không có quá phận.

Lục Tử Khiêm không phải là quá tin, nếu nói Lục gia ba vị thiếu gia ai cứng đầu nhất, thì nhất định là Lục Quý Hàn, Du Uyển ở bên cạnh hắn, cuối cùng khó mà tự do.

“Sáng mai ta muốn xuất ngoại, theo lão gia đi Nam Dương.” Tránh một người đi đường, Lục Tử Khiêm hơi đến gần Du Uyển.

Du Uyển lập tức nhớ đến, kiếp trước Lục Tử Khiêm đúng là có một chuyến đến Nam Dương.

“Lúc nào trở về?” Nàng khách khí hỏi.

Lục Tử Khiêm mắt nhìn phía trước, nói khẽ: “Thuận lợi, cuối tháng sáu hoặc đầu tháng bảy. Nếu như không thuận lợi, khả năng không thể trở về.”

Du Uyển căn dặn hắn bảo vệ tốt chính mình.

Lục Tử Khiêm ừ một tiếng, gặp trên đường có chiếc xe kéo hắn đưa tay gọi, nhìn Du Uyển nói: “Lên xe, đừng để bá mẫu đợi lâu.”

“Còn ngài?” Du Uyển hỏi hần.

Lục Tử Khiêm chỉ chỉ nơi xa một chiếc xe hơi.

Du Uyển đã hiểu, miễn cưỡng cẩn thận từng li từng tí lên xe kéo.

Lục Tử Khiêm theo nàng đi đến bên cạnh xe, nâng nàng lên, xe liền muốn đi.

“Uyển Uyển.” Lục Tử Khiêm đột nhiên thấp giọng gọi nàng.

Đã lâu chưa xưng hô như vậy, Du Uyển run lên trong lòng, nàng vô ý thức nhìn về phía Lục Tử Khiêm.

Mưa giống như càng ngày càng lớn hơn, hơi nước mờ mịt che đi nam nhân tuần tú, một cái chớp mắt, Du Uyển thấy không rõ con người Lục Tử Khiêm.

“Đi.” Lục Tử Khiêm chỉ là cười cười, sau khi nói xong lùi hai bước.

Phu xe liền xuất phát.

Du Uyển nhịn không được quay đầu, ven đường, Lục Tử Khiêm một thân áo xám đứng dưới dù, ôn nhu hướng nàng cười cười.

Du Uyển không hiểu sao lại bất an.

Phu xe chạy rất nhanh, nàng nhìn không thấy hần.

Lục Tử Khiêm vẫn đứng ở đằng kia, đến khi xe kéo chuyển hướng, hần mới đi tới chiếc xe hơi màu đen.

Ô tô lái về Lục gia, có người chuyển lời nói hần đi gặp lão gia.

Lục Tử Khiêm cười cười, ung dung đi tới nơi Lục Vinh ở.

Lục Vinh ở trong thư phòng.

“Phụ thân.” Lục Tử Khiêm đẩy cửa vào, thanh âm bình tĩnh.

Lục Vinh khuôn mặt lạnh lùng, nhìn chằm chằm hần hỏi: “Con đi gặp nàng ta?”

Lục Tử Khiêm gật đầu, nhìn về phía Lục Vinh, trong mắt của hắn thậm chí mang theo một tia bình thản ý cười: “Sắp đi xa, cùng bạn cũ một tiếng chào hỏi.”

Lục Vinh nhìn con nuôi, đột nhiên cảm giác được, đứa con lúc này, có chút lạ lẫm.

33. Chương 31: Tin Chết

Editor: @huyennn

Beta: @Tranh Tử

Lục Tử Khiêm xuất phát không lâu, Lục Quý Hàn cũng từ Thân Thành trở về.

Có người đã đem chuyện Lục Tử Khiêm đi tìm Du Uyển nói cho hắn.

Lục Quý Hàn không nói gì, cũng không có vì vậy mà đi tìm Du Uyển, Du Uyển là của hắn, Thẩm Nguyên Hoa không có cơ hội, Lục Tử Khiêm càng không có cơ hội.

Lục Quý Hàn lần này đi Thân Thành, là để mời vị minh tinh điện ảnh đang nổi làm người phát ngôn cho tiệm bán quần áo, sau khi quảng cáo được phát ra, tiệm bán quần áo Cẩm Vinh ngày càng nổi tiếng, Du Uyển và ba nhà thiết kế cũng vì vậy mà công việc càng ngày càng bận rộn. Lục Quý Hàn biết Du Uyển không thích hắn đến quấy rối lúc nàng làm việc, hắn rất thức thời nên cứ cách mấy ngày lúc nàng xong việc sẽ đi trên chóc nàng một chút.

Bước vào tháng năm, thời tiết bắt đầu nóng lên, hôm nay Lục Quý Hàn lần nữa chạy vào văn phòng của Du Uyển.

Ngày hôm nay Du Uyển rất bận rộn, mặc một bộ sườn xám màu xanh ngồi ở sau bàn làm việc, Lục Quý Hàn tiến đến, nàng không cảm thấy kinh ngạc, tiếp tục vùi đầu thay đổi kế hoạch.

“Đoán xem đây là cái gì?” Lục Quý Hàn ngồi ở đối diện nàng, đem một hộp đựng đồ vật đặt ở trước mặt Du Uyển.

Du Uyển giương mắt, nhìn thấy một hộp kem, trên cái hộp đóng gói rõ ràng viết chữ “Kem”.

Nàng thu tầm mắt lại, vừa muốn viết, Lục Quý Hàn rút đi đồ trên tay nàng, cười đến mười phần vô lại: “Cái này không vội, ăn kem trước, nếu không thì nóng chết.”

Du Uyển nhú mày, quét mắt lên đồng hồ treo trên vách tường, nàng cùng hắn thương lượng: “Cho ta năm

phút đồng hồ.”

Năm phút đồng hồ không dài, Lục Quý Hàn đáp ứng nàng.

Lúc Du Uyển vẽ, Lục Quý Hàn cố ý đem cái ghế dời đến một bên Du Uyển.

Du Uyển tâm tư đều đặt bên trên bản thiết kế, không có suy nghĩ vì sao hắn muốn đổi chỗ.

Lục Quý Hàn dựa vào thành ghế, hơi hơi hí mắt dò xét Du Uyển. Mặt của nàng, cổ của nàng đều rất đẹp, Lục Quý Hàn đã thấy nhiều mà lúc này ánh mắt của hắn, toàn bộ bị hai bắp chân tinh tế của Du Uyển lộ ra chỗ xê tả của sườn xám hấp dẫn. Mùa đông thì bên trong sườn xám có quần áo trong, loại này khó nhìn nhưng giờ là mùa hè.

Du Uyển làm xong, phát giác Lục Quý Hàn đang nhìn nàng, nàng nghiêng đầu.

Lục Quý Hàn kịp thời giương mi mắt, hướng nàng cười cười.

Du Uyển đơn giản dọn dẹp mặt bàn, Lục Quý Hàn mở hộp kem ra, mời nàng ăn.

Kem chỉ to bằng lòng bàn tay, một khối nho nhỏ, giá cả lại đắt đỏ, Du Uyển biết mình không cách nào cự tuyệt Lục Quý Hàn đưa đồ ăn vặt, cự tuyệt hắn liền muốn sàm sỡ nàng, mà bánh kem còn có thể chia cho Lục Quý Hàn một nửa, cứ như vậy một cây kem, cứng rắn, muốn chia đều nhưng không cách nào chia được.

Nàng lấy kem ra, hé miệng cắn, lần thứ nhất không thể cắn nổi, bờ môi bởi vì kem lạnh trở nên càng đỏ.

Lục Quý Hàn ở bên cạnh nhìn, toàn thân bỗng dưng căng thẳng.

Hắn thật sự chỉ muốn đưa nàng đồ ăn vặt giải khát, không nghĩ tới tiểu nữ nhân ăn kem sẽ mang đến kích thích thị giác mãnh liệt như thế.

“Quá cứng, ta không muốn ăn.” Du Uyển coi đây là lấy cớ, từ chối ăn kem.

“Kem thôi mà, có thể cứng đến bao nhiêu?” Lục Quý Hàn nhìn chăm chăm môi của nàng hỏi, thanh âm đồ dẫn.

Du Uyển có thể nghe ra được sự đùa giỡn trong lời nói của hắn, dù sao nàng chính là không muốn ăn, đem kem thả lại trong hộp.

Lục Quý Hàn hiếm khi mới không có ép buộc nàng ăn, nhặt kem lên, xoay xoay cắn một miếng lớn, hai ba

lần liền nhai nát nuốt. Sau đó, Lục Quý Hàn đem kem còn lại đưa cho Du Uyển, trong miệng nàng cứ như thể không dám từ chối hẳn, lòng mảy tinh tế lại nhú lại, Lục Quý Hàn cười, buông kem xuống, đưa tay liền đem Du Uyển lôi đến trong ngực.

Du Uyển nhắm mắt lại.

Khi hẳn muốn, nàng cự tuyệt đều là phí công.

Nhưng rất nhanh, Du Uyển liền phát hiện Lục Quý Hàn thay đổi, ngày hôm nay hẳn không còn chỉ thoả mãn bằng cách hôn nàng, tay của hẳn thể mà theo nơi xẻ tà của sườn xám vén tiến vào. Nam nhân vừa ăn xong kem bờ môi lạnh lạnh, lòng bàn tay của hẳn lại nóng hổi, Du Uyển bối rối bắt tay hẳn lại, bắt được, nhưng sức của nàng căn bản không đủ để ngăn hẳn lại.

“Tứ Gia...” Du Uyển dùng sức tránh đi miệng của hẳn, thấp giọng cầu hẳn.

Lục Quý Hàn ngừng động tác trên tay, chôn ở bên tai nàng thở hổn hển: “Uyển Uyển, ta sắp không nhận được nữa.”

Nói rồi hẳn ấn xuống eo của nàng.

Du Uyển lập tức có loại cảm giác ngồi ở trên đỉnh.

Gò má nàng đỏ bừng, Lục Quý Hàn ngẩng đầu nhìn thấy, bưng lấy mặt của nàng lần nữa hôn lên.

Du Uyển cảm nhận được tất cả sự nhẫn nhịn của hẳn, nàng một bên ngăn cản tất cả rung động Lục Quý Hàn mang đến, một bên lâm vào một loại mờ mịt.

Nàng không nhìn thấy con đường phía trước.

Thật chẳng lẽ muốn cả một đời cùng Lục Quý Hàn dây dưa tiếp sao?

Nàng không nghĩ, có thể nàng trốn không thoát hẳn, nếu không có người thân nàng có lẽ sẽ cố gắng trốn thoát khỏi Nam Thành, nhưng nàng có người nhà, một nhà bốn miệng, rất khó tránh khỏi con mắt của Lục Quý Hàn.

Lục Quý Hàn nhận ra nàng thất thần, hẳn nhẹ nhàng cắn lấy môi nàng.

Du Uyển hít vào một hơi.

“Đang suy nghĩ gì?” Lục Quý Hàn dán vào trán nàng hỏi.

Du Uyển đảo tròn mắt, dừng một chút, nàng có chút thở gấp nói: “Qua hết tháng sáu, ta có thể sẽ từ chức.”

Thần sắc Lục Quý Hàn lạnh lẽo.

Du Uyển nhắm mắt nói: “Còn xin Tứ Gia hết lòng tuân thủ hứa hẹn.”

Lục Quý Hàn trầm mặc ôm nàng, trong văn phòng an tĩnh có thể nghe được tiếng kim đồng hồ chạy.

“Ta đã mua một tòa nhà, chọn ngày tốt, chúng ta sẽ kết hôn ở đó.” Hồi lâu, Lục Quý Hàn nhìn vào mắt Du Uyển nói, hắn không có lừa nàng, hắn thật sự nhìn không được, hắn không chờ đợi được nữa hắn muốn nữ nhân này, muốn cùng nàng lập gia đình.

Du Uyển khó có thể tin nhìn lại hắn.

Lục Quý Hàn bình tĩnh giải thích nói: “Lão gia tử còn sống, ông ấy sẽ không cho phép nàng quang minh chính đại gả vào Lục gia, nàng cố chịu ủy khuất sau này khi Lão gia tử không còn, ta sẽ chính thức mang nàng cùng bọn nhỏ trở về, chính thức cho các nàng danh phận.”

Đây là biện pháp duy nhất Lục Quý Hàn nghĩ đến trước mắt.

Du Uyển nghe rõ, cười khổ hỏi: “Tứ Gia có ý tứ là, để cho ta làm tình nhân bên ngoài của người?”

Lục Quý Hàn trịnh trọng nói: “Chỉ là tạm thời.”

Du Uyển không muốn nghe, nói thẳng: “Ta không nguyện ý.”

Lục Quý Hàn nhíu mày: “Vậy nàng muốn như thế nào? Coi như ta không màng lão gia tử phản đối cưới nàng về Lục gia, có Lão gia tử ở đó, nàng ở Lục gia sẽ như thế nào? Còn không bằng tạm thời ở bên ngoài tiêu dao tự tại.”

Du Uyển ngẩng mặt, môi đỏ nhếch lên.

Lục Quý Hàn nắm lấy cái cằm nàng, không vui nói: “Hay là, nàng không tin tương lai ta sẽ cho nàng danh phận?” Du Uyển không phải không tin, mà là nàng căn bản không danh phận.

“Tứ Gia muốn ta, đúng hay không?” Du Uyển bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn xem hắn hỏi.

Lục Quý Hàn chân mày nhíu sâu hơn: “Nàng có ý tứ gì?”

Du Uyển hung ác nhần tâm, cùng hắn bàn điều kiện: “Ta có thể cho người, chỉ cầu Tứ Gia đạt được ước muốn về sau trả tự do cho ta, từ đây người và ta không liên quan.”

Lục Quý Hàn nghe vậy, cười, cười đến so với lúc hắn trầm mặc còn khó nhìn hơn.

Hắn muốn cho nàng danh phận, nàng lại chỉ muốn rời khỏi hắn, thà rằng dùng trong sạch để đổi.

Ôm sát eo Du Uyển, Lục Quý Hàn bóp lấy cái cằm nàng nói: “Được, ngủ cùng ta hai mươi năm, hai mươi năm kỳ hạn vừa đến, nàng gả cho ai, ta tuyệt đối không can thiệp.”

Du Uyển tròn mắt nhìn, hai mươi năm, cái đó cùng cả một đời khác nhau ở chỗ nào?

Nàng vẫn còn cảm thấy cay đắng, Lục Quý Hàn đột nhiên đưa tay muốn cởi nút áo nàng, giống như là chuẩn bị lập tức muốn nàng. Trong nháy mắt đó, Du Uyển không biết từ đâu tới xúc động, hướng trên mặt hắn tát một cái. “Ba” một tiếng, Lục Quý Hàn bị nàng tát đến lệch ra quá mức, sau đó, hắn liền duy trì tư thế nghiêng đầu, bên mặt âm trầm.

Du Uyển giả vờ muốn nhảy xuống, Lục Quý Hàn giật giật ngón tay, cũng không có ngăn cản, cách đó không xa truyền đến tiếng đóng cửa, Lục Quý Hàn mới một quyền đập vào trên bàn sách!

Nàng liền ỷ vào hắn thích nàng, nếu như không phải như vậy, mặc cho nàng khóc suốt suốt, cũng đã sớm thành người của hắn!

Trong mấy ngày kế tiếp, Du Uyển đều không có gặp lại Lục Quý Hàn, cũng không có từ Trần Dung nghe nói bất cứ tin tức gì của Lục Quý Hàn.

Du Uyển như thường lệ đến tiệm bán quần áo đi làm, trong lòng lại hết sức lo lắng, nếu như Lục Quý Hàn quyết dùng biện pháp mạnh, nàng nên làm cái gì?

Ngày hôm đó Trần Dung tìm nàng bàn luận việc sửa chữa thiết kế một chút, bàn luận xong, Du Uyển đưa Trần Dung ra ngoài, đi tới cửa, liền gặp hai người ở cầu thang trên tầng hai, một người là Chu quản lý, còn một vị khách nữ mặc váy bên cạnh Chu quản lý, lại là Nhị tiểu thư Lục gia Lục Phù bạn học Tưởng Mạn Mạn, vị thiên kim tiểu thư đối với Lục Quý Hàn rất có hảo cảm!

Đây là lần đầu tiên Du Uyển ở tiệm bán quần áo gặp phải một người khách biết nàng đã từng là đại thiếu phu nhân Lục gia, nàng vô ý thức muốn né tránh, Tưởng Mạn Mạn lại thấy nàng, kinh ngạc nói: “Đại thiếu phu nhân?”

Du Uyển không biết làm sao.

Trần Dung nghi hoặc mà nhìn nàng một cái, lại nhìn về phía Tưởng Mạn Mạn: “Cái gì đại thiếu phu nhân?”

Tưởng Mạn Mạn là nữ hài tử tâm tư nhanh nhẹn, lập tức hiểu rõ Du Uyển che giấu thân phận, nàng cười cười, hoạt bát che miệng lại: “Không có gì, là ta nhận lầm người.”

Du Uyển hơi nhẹ nhàng thở ra, lập tức lui về văn phòng.

Chu quản lý đem Trần Dung giới thiệu cho Tưởng Mạn Mạn.

Tưởng Mạn Mạn là đến đặt trước làm váy, cùng Trần Dung nói chuyện một trận, nàng liền rời khỏi tiệm bán quần áo, sau đó, Tưởng Mạn Mạn ra lệnh tài xế lái xe đi Lục gia. Tưởng Mạn Mạn cùng Liễu Tĩnh Nhân cũng rất quen thuộc, biết Liễu Tĩnh Nhân một mực đều không thích Du Uyển, Tưởng Mạn Mạn cố ý đi đến chỗ Liễu Tĩnh Nhân uống một bát trà, cũng kinh ngạc mà nói ra tin tức mới nhất của Du Uyển.

Cùng lúc đó, Chu quản lý cũng gọi điện thoại cho Lục Quý Hàn: “Tứ Gia, hôm nay có một vị khách nữ, họ Tưởng, nàng giống như biết Du tiểu thư.”

Lục Quý Hàn âm thanh nhàn nhạt “ừ”.

Chu quản lý chần chờ: “Có cần sắp xếp cho Du tiểu thư tạm thời ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày không?”

Lục Quý Hàn cười nhạt: “Không cần.”

Trò cười, hẳn nguyện ý thuê ai liền thuê, Lão gia tử không quản được hẳn, những người khác cũng đừng nghĩ đối với hẳn khoa tay múa chân.

Bên kia Liễu Tĩnh Nhân không thể tin được Du Uyển lại cùng Lục Quý Hàn thông đồng đến cùng một chỗ, ngày thứ hai, nàng đích thân đến tiệm bán quần áo một chuyến.

Vô tình, Du Uyển không có chút nào chuẩn bị, cùng Liễu Tĩnh Nhân đối mặt.

Liễu Tĩnh Nhân hơn nửa năm chưa gặp qua Du Uyển, trong nửa năm này, Du Uyển vóc dáng cao lớn hơn một chút, nhờ Trần Dung giúp đỡ học xong trang điểm, mặc dù nàng chỉ trang điểm đơn giản, nhưng thân mặc sườn xám, cũng làm người kinh diễm, loại kia diễm lệ, cùng với đại thiếu phu nhân Lục gia dịu dàng câu nệ tưởng như hai người khác nhau.

Liễu Tĩnh Nhân lập tức đem Du Uyển có sự biến đổi này cùng Lục Quý Hàn liên hệ đến cùng một chỗ.

Ngay tại lúc Liễu Tĩnh Nhân chuẩn bị chế nhạo Du Uyển một phen, Chu quản lý nghe nói liền chạy đến

xuất hiện kịp thời, đem Liễu Tình Nhân mời xuống dưới. Khách nhân khác Chu quản lý không dám đắc tội, Liễu Tình Nhân lại là người mà Tứ Gia đã phân phó hẳn không cần nể mặt, Chu quản lý tự nhiên không có bất kỳ lo lắng gì.

Liễu Tình Nhân lần nữa bị Lục Quý Hàn chọc tức, một lần liền đi Lục gia tìm Lục thái thái cáo trạng.

Lục thái thái là người sống rất thể diện, nàng sĩ diện, yêu đến biết rõ trượng phu là gì, cũng muốn nghĩ hết tất cả biện pháp phối hợp trượng phu che giấu những sự tình không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Làm đương gia thái thái Lục gia, không có con trai Lục thái thái không cùng với mấy di thái thái sinh các thiếu gia để tranh gia sản, nhưng nàng tuyệt không cho phép có người làm hỏng thanh danh Lục gia.

Tiểu thúc đã từng cùng Đại tẩu dây dưa không rõ, truyền đi liền bê bối.

Sau khi đuổi Liễu Tình Nhân, Lục thái thái lập tức phái người đi mời Lục Quý Hàn tới.

Lục Quý Hàn mấy ngày nay đều buồn bực trong nhà, nha hoàn đến truyền lời, Lục Quý Hàn tiếp tục ở trên ghế sa lon nằm một lát, mới chậm rãi từ từ tới chính viện.

Lục thái thái gặp hẳn cả lơ phát phơ, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Lão Tứ, nghe nói Đại tẩu người bây giờ ở trong tiệm người đi làm?”

Lục Quý Hàn nhíu mày: “Đại tẩu? Đại ca lại lấy vợ lúc nào thế?”

Lục thái thái nhìn hẳn chăm chăm: “Người bót đánh trống lắng với ta, người cùng Du Uyển đến cùng là quan hệ như thế nào?”

Lục Quý Hàn lưng tựa ghế sofa, thái độ lười nhác: “Nàng thiết kế trang phục, ta mở tiệm bán quần áo, ta cùng nàng là quan hệ ông chủ cùng nhân viên.”

Lục thái thái thanh âm lạnh xuống: “Nàng mới cùng đại ca người ly hôn, người liền thuê nàng đi làm trong tiệm, truyền ra ngoài người khác sẽ nghĩ như thế nào? Người không sợ phụ thân người biết sao?”

Lục Quý Hàn cười: “Phụ thân đã sớm biết, phụ thân đã không ngại, người quan tâm làm gì?”

Lục thái thái kinh hãi, Lục Vinh đã biết, cũng dung túng Lão Tứ ư?

Hai mẹ con không có quan hệ máu mủ vừa nhắc đến người đứng đầu gia đình, quản gia Lục gia đột nhiên vội vã chạy vào, cầm trong tay một trương điện báo: “Thái thái, Tứ Gia, đây là điện báo Đại thiếu gia từ Nam Dương truyền về, lão gia xảy ra vấn đề rồi!”

Lục thái thái vụt đứng lên!

Lục Quý Hàn y nguyên dựa vào ghế sofa, ánh mắt lại bén nhọn nhìn về phía điện báo trong tay quản gia.

Quản gia lúc đầu muốn đem điện báo giao cho Lục thái thái, đối diện với ánh mắt Lục Quý Hàn, những suy nghĩ của quản gia đã thay đổi, rẽ một cái liền đem điện báo đưa tới trước mặt Lục Quý Hàn.

Lục Quý Hàn không có nhận, từ tay quản gia, hắn thấy được bên trên điện báo chữ: Lão gia bị đạo tặc bắt cóc, trúng đạn đã qua đời.

34. Chương 32: Đời Này, Ta Chỉ Chấp Nhận Mình Nàng

Editor: @huyenmn

Beta: @Tranh Tử

Lục Vinh chết rồi.

Tin tức truyền ra, Lục gia đại loạn. Cha ruột đột nhiên chết ở một nơi xa lạ, Lục Huyền, Lục Phù, Lục Vi ba tỷ muội đều khóc hết nước mắt, hai huynh đệ Lục Bá Xương, Lục Trọng Dương lúc xuất hiện trước mặt người khác vành mắt cũng là đỏ hoe. Đại di thái, Nhị di thái đương nhiên cũng đều khóc, nhưng các nàng kỳ thật quan tâm nhiều hơn đến việc tài sản Lục gia sẽ chia như thế nào.

Cả một nhà, chỉ có Lục thái thái, Lục Quý Hàn là mặt không có biểu tình.

“Các người đều về trước đi.” Tiếng khóc làm lòng người phiền muộn, Lục thái thái nghiêm mặt với hai di thái thái ra lệnh, đồng thời cũng để ba nữ tử trở về phòng.

Lúc này, ba tỷ muội Lục Vi đều rất ngoan, Đại di thái Nhị di thái chùi chùi con mắt, nhìn về phía con trai mình.

Lục thái thái sầm mặt lại.

Lục Bá Xương nghe vậy trước tiên khuyên Đại di thái đi, Lục Trọng Dương lập tức cũng đi theo khuyên mẹ để hấn Nhị di thái, hai vị di thái thái lúc này mới hai ba bước quay đầu rời đi.

Trong phòng khách chỉ còn Lục thái thái cùng ba vị thiếu gia.

Lục thái thái nhìn ba vị thiếu gia đều đã lớn lên trưởng thành, tỉnh táo hỏi: “Lão gia chết tại Nam Dương, các con thấy thế nào?”

Lục Bá Xương thần sắc bi thống, nói: “Sau khi phát điện báo, để Đại ca hộ tống di hài phụ thân về nước, sớm ngày để phụ thân nhập thổ vi an đi.”

Lục Trọng Dương phụ họa gật đầu.

Lục thái thái nhìn về phía Lục Quý Hàn trẻ tuổi nhất.

Lục Quý Hàn một mực buông thông tầm mắt, giống như đang nhìn đạo vết thương cũ trên cổ tay trái hằn, nghe được Lục thái thái hỏi thăm, Lục Quý Hàn mí mắt cũng không ngẩng, dừng một chút, âm thanh lạnh lùng nói: “Phụ thân chết không minh bạch, ta phải đi qua xem sao, nếu như phụ thân thật sự là bị lưu manh giết chết, ta sẽ giết những tên lưu manh kia.”

Hắn không thích những phe phái của lão gia tử, nhưng dù không thích, đó cũng là phụ thân của hắn, không ai có thể tùy tiện giết người Lục gia.

Lục Bá Xương, Lục Trọng Dương đều tính tình thư sinh, nghe vậy đồng thời hít một hơi hơi lạnh, kinh ngạc nhìn về phía đệ đệ nhỏ tuổi nhất của bọn họ.

Lục Quý Hàn rốt cục cũng ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng.

Lục thái thái trong lòng an tâm một chút. Lục gia có thể đặt chân tại Nam Thành, không chỉ là mối kinh doanh tổ tiên nhiều đời truyền lại, nếu chỉ kế thừa không thì khó mà lập nghiệp, chính là bởi vì Lục Vinh bên ngoài ân uy cùng làm, đã kết giao bằng hữu lại có đầy đủ thủ đoạn tàn nhẫn đánh bại đối thủ, sự nghiệp Lục gia mới trường thịnh không suy. Bây giờ Lục Vinh chết, nếu như Lục gia không có người thừa kế phù hợp, thì Lục gia suy bại chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Lão Nhị, lão Tam đều quá văn nhược quân tử (thư sinh, yếu đuối), Cửu Tử Phù Thương, giáo thụ dục nhân dư xài, lại không đảm đương nổi cái nhà này. (theo như mình tìm hiểu được thì đại khái là nhân cách, đạo đức thì đủ nhưng không đủ bản lĩnh để gánh vác cả gia tộc)

Lục thái thái đã sớm đem hi vọng ký thác vào Lục Quý Hàn, mà lời vừa mới nói của Lục Quý Hàn, liền không làm cho bà thất vọng.

“Lão Tứ chuẩn bị khi nào khởi hành?” Lục thái thái bình tĩnh hỏi.

Lục Quý Hàn bình tĩnh nói: “Sáng mai liền đi, sau đó ta sẽ triệu tập các quản lý cửa hàng sắp xếp công việc, trong nhà còn xin thái thái trông chừng, chờ sinh loạn.”

Lục thái thái gật đầu: “Con yên tâm, có ta ở đây, cái nhà này ai cũng đừng nghĩ làm loạn.”

Lục Quý Hàn liền đứng lên, đi thẳng ra cửa.

Hắn đi rồi, Lục thái thái thắm thía nhìn huynh đệ Lục Bá Xương nói: “Gia đình hòa thuận vạn sự hưng, bây giờ phụ thân các con đi rồi, Nam Thành ít nhiều ánh mắt đều nhìn chăm chăm chúng ta, hận không thể nuốt sản nghiệp giàu sang của nhà chúng ta. Hai người các con từ nhỏ đã không quan tâm việc ở cửa hàng, mọi việc trên phương diện làm ăn ta chỉ có thể trông cậy vào Lão Tứ, nhưng Lão Tứ tuổi nhỏ, bên ngoài chỉ dựa vào nó cũng không được, các con làm ca ca hãy thay nó ổn định đại cục, tuyệt đối đừng cho người ta châm ngòi lợi dụng cơ hội, hiểu không?”

Lục Bá Xương, Lục Trọng Dương đều gật đầu, cùng nói: “Thái thái yên tâm, chúng con đều hiểu.”

Lục thái thái bỗng nhiên thở dài, lau trán nói: “Đều là đứa trẻ ta tận mắt thấy lớn lên, ta có thể không hiểu rõ các con sao? Ta đối với các con tuyệt đối yên tâm, chỉ là Đại di thái, Nhị di thái từ trước đến nay tự cho là thông minh đã quen, các con cố gắng trở về khuyên các nàng, có ý kiến gì chờ Lão Tứ trở lại hãy nói, trước khi Lão Tứ về đến, ai dám châm ngòi, cũng đừng trách ta không khách khí.”

Thần sắc Lục Bá Xương, Lục Trọng Dương lập tức ngưng trọng.

Tin Lục Vinh qua đời cấp tốc lên báo, giữa trưa Du Uyển cùng Trần Dung đi ra bên ngoài ăn cơm, trên đường đứa nhỏ phát báo đã gào to tin tức khiếp sợ này.

Du Uyển đứng yên ở bên đường, Trần Dung thì chạy trước đi mua một tờ báo trở về cùng Du Uyển xem.

Nhìn thấy tựa đề lớn màu đen kia, Du Uyển đầu tiên là khiếp sợ, đáy lòng dâng lên một tia khoái ý không thể kiểm soát.

Kiếp trước người rót cho nàng bát canh độc hại chết nàng là Lục Vinh, kiếp này người có ý đồ cường gian nàng cũng là Lục Vinh, Du Uyển hận thấu người đàn ông này, chỉ là nàng không có bản lĩnh báo thù, nàng không thể không ép buộc mình buông xuống thù hận, tự khuyên nhủ mình cẩn thận mà sống yên ổn qua ngày, nhưng nàng không bỏ xuống được. Bây giờ Lục Vinh chết rồi cũng là ác giả ác báo, Du Uyển cảm thấy rất thống khoái, tựa như tháo bỏ tảng đá lớn trong lòng.

“Lục gia sắp thay người lãnh đạo rồi.” Trần Dung thấp giọng thổn thức.

Du Uyển bỗng nhiên nghĩ đến Lục Quý Hàn.

Phụ thân chết, hắn hiện tại...

Suy nghĩ cùng một chỗ, Du Uyển từ trên báo chí dời ánh mắt, không muốn suy nghĩ, Lục Quý Hàn khổ sở

hay không cùng nàng không có liên can gì, nếu như Lục Quý Hàn gặp những phiền phức khác, nàng có thể sẽ đồng tình, duy chỉ có mất cha, Du Uyển sẽ không sinh ra bất kỳ thương hại nào.

Chỉ là, buổi chiều này, Du Uyển cuối cùng không cách nào tập trung tinh thần, kiếp trước kiếp này hiển hiện lật qua lật lại trong đầu, sau đó, nàng cũng có chút lo lắng Lục Tử Khiêm, trên báo chí không có nhắc đến Lục Tử Khiêm, Lục Vinh bị lưu manh bắt cóc sát hại, Lục Tử Khiêm một mực đi theo bên người Lục Vinh, hắn có bị liên lụy không?

Ban đêm Du Uyển mất ngủ, lật qua lật lại, chẳng biết lúc nào mới ngủ được.

Buổi sáng hôm sau, Du Uyển giống như thường ngày, buổi sáng tám giờ đi ra ngoài, kêu xe kéo đi làm.

Xe kéo ra khỏi ngõ Vĩnh Bình, Du Uyển liếc mắt liền thấy một chiếc xe hơi màu đen ngừng ven đường, nhưng không thấy rõ người trong xe, lái xe mặc áo đen đứng ở bên cạnh đột nhiên dừng lại giữa đường. Xe kéo nghi hoặc mà dừng lại, cùng lúc đó, Du Uyển cũng nhận ra nam nhân ngồi ghế sau xe, Lục Quý Hàn toàn thân áo đen, hôm nay tựa hồ so với bình thường càng lạnh hơn.

Không đợi lái xe thúc giục, Du Uyển thức thời đi xuống xe kéo, để xa phu đi.

Lái xe thay nàng kéo cửa xe ở chỗ ngồi phía sau ra.

Du Uyển bước nhanh tới, miễn cho lễ mà lễ mề, bị đám lán giềng gặp được.

Du Uyển ngồi ở bên cạnh Lục Quý Hàn, cửa sổ xe bằng thủy tinh ngăn không được tầm mắt của người đi đường, Du Uyển theo bản năng dịch vào phía bên trong, sau đó, tầm mắt của nàng không thể tránh khỏi quét qua Lục Quý Hàn. Hắn dựa vào thành ghế, nhắm mắt lại, gương mặt lãnh tuấn trắng bệch hiện ra một loại tiêu tụy mỗi một, giống như tối hôm qua một đêm không ngủ.

Sau đó, Du Uyển lần đầu tiên chú ý tới, Lục Quý Hàn lông mi rất dài.

Xe đột nhiên khởi động, Lục Quý Hàn mở mắt.

Du Uyển vội vàng né tránh.

Sau một lát, Du Uyển phát hiện hướng đi của ô tô không phải là đi tiệm bán quần áo, nàng không khỏi bất an, thấp giọng hỏi hắn: “Tứ Gia, chúng ta đi chỗ nào?”

Lục Quý Hàn mắt nhìn phía trước nói: “Nhà ga, ta muốn đi Quảng Châu, yên tâm, đến nhà ga, lái xe sẽ đưa nàng đi tiệm bán quần áo.”

Du Uyển rất rõ, Lục Quý Hàn là nghĩ trước lúc rời đi nhìn nàng một cái.

Hắn đi Quảng Châu làm cái gì?

Nên hỏi hay không?

Du Uyển nắm nắm ngón tay, khoe mắt liếc qua hắn, là đôi chân thon dài của Lục Quý Hàn, tay trái đặt lên trên đầu gối.

“Lão gia tử chết rồi.” Nàng trầm mặc, Lục Quý Hàn ánh mắt đưa tới, chủ động mở miệng.

Du Uyển thấp giọng nói: “Ta có nghe nói, Tứ Gia, nên bi thương.”

Lục Quý Hàn khoe môi giương lên, cười đến châm chọc, châm chọc nàng đối trá khách khí, cũng châm chọc Lão gia tử gieo gió gặt bão, trước khi chết khi dễ người, sau khi chết tự nhiên không chiếm được sự cảm thông của nàng.

“Nghe nói là bị đạo tặc bắn chết, ta đến Quảng Châu rồi sẽ ngồi thuyền đi Nam Dương, báo thù cho Lão gia tử.” Lục Quý Hàn nhìn chăm chăm một bên mặt trắng nõn của nàng, không muốn bỏ lỡ bất kỳ biểu tình biến hóa gì từ nàng.

Đầu lông mày tinh tế của Du Uyển khó mà phát hiện nhú lên, đạo tặc, báo thù, Lục Quý Hàn đi chuyển này, có thể bị nguy hiểm hay không?

“Sợ hãi sao?” Lục Quý Hàn bỗng nhiên lật úp tới, chế trụ bả vai nàng nhấn một cái về sau, liền ép nàng cực kỳ chặt chẽ đặt ở trên ghế dựa.

Du Uyển luống cuống, đây không phải văn phòng, lái xe ngay ở phía trước.

“Hắn nhìn không thấy, cũng không dám nhìn.” Giống như là biết nàng đang kiêng kị cái gì, Lục Quý Hàn dán vào trán nàng, thấp giọng nói.

Khoảng cách quá gần, Du Uyển ngửi thấy trên người hắn có mùi khói, không thể nói là khó ngửi, hơn nữa, nàng đã có chút quen thuộc hương vị này của hắn.

Du Uyển ngược lên nhìn con mắt hắn, đáy mắt thanh lãnh, nàng khẩn trương trốn tránh.

Lục Quý Hàn cọ xát chóp mũi nàng, hỏi nàng: “Nếu như ta ở bên kia xảy ra chuyện, nàng có khóc không?”

Sẽ khóc sao?

Chỉ là suy nghĩ trong đầu, Du Uyển trong đầu bỗng nhiên thoáng hiện rất nhiều hình ảnh, Lục Quý Hàn cười vô lại, hắn vụng trộm nhét vào trong lòng bàn tay nàng nước hoa, hắn trước mặt mọi người giáo huấn Lục Phù thay nàng làm chỗ dựa, bên trong tiệm sách hắn cố ý bắt nàng không hiểu tiếng nước ngoài, đêm trung thu tay hắn bá đạo mà âm áp, lúc nàng tuyệt vọng nhất, hắn phá cửa mà vào.

Nếu như Lục Quý Hàn không về được, nàng có khóc hay không?

Du Uyển không biết, nhưng chẳng biết tại sao, trên mặt giống như có cái gì trượt xuống.

Lục Tử Khiêm, Lục Quý Hàn là hai nam nhân đồng thời xuất hiện ở cả kiếp trước và kiếp này của nàng, người trước nàng thật sâu âm mộ, cũng bị hắn thật sâu làm tổn thương tâm, nhưng lại không hận nổi. Người sau nàng sợ hãi nàng trốn tránh, có thể mỗi lần nàng bị người ta bắt nạt, đều là hắn đứng ra giúp.

Du Uyển không hiểu mình đang suy nghĩ gì.

Lục Quý Hàn lại bị nước mắt nàng làm ngạc nhiên, kinh ngạc qua đi, vui mừng ập tới, hắn bưng lấy gương mặt hơi lạnh của nàng, hôn lên thật sâu.

Du Uyển nhắm mắt lại.

Ô tô bỗng nhiên xóc nảy, Lục Quý Hàn cánh tay ôm ở bên hông nàng càng chặt, tựa hồ muốn ép nàng vào trong cơ thể, cùng nhau đi.

Hắn cảm thấy cũng không lâu lắm, ô tô chợt ngừng lại, phía trước truyền đến tiếng lái xe tấn chức tấn trách nhắc nhở: “Tứ Gia, đến nơi rồi.”

Lục Quý Hàn chậm rãi kết thúc nụ hôn dài đằng dặc này

Du Uyển thở gấp. Nàng mở to mắt, đối diện chính là tròng mắt đen nhánh của hắn, nhưng khác với lúc trước thanh lãnh yên lặng, lúc này mắt Lục Quý Hàn sống động, trong mắt như bầu trời sao đêm đông sáng ngời. Ánh mắt thay đổi, tiêu tụy cùng mỗi một trên mặt hắn giống như cũng không thấy, hắn chuyên chú nhìn chăm chú nàng, ánh mắt kia vô cùng ôn nhu.

“Đừng sợ, ngoan ngoãn chờ ta trở lại.” Lục Quý Hàn nhẹ nhàng hôn một chút khóe mắt nàng, lại hôn một chút lỗ tai của nàng.

Du Uyển cái gì cũng nói không nên lời.

Lục Quý Hàn từ trong túi móc ra một tấm khăn, mở ra, lộ ra một vòng tay Phỉ Thúy xanh biếc.

Hắn tìm đến tay nhỏ của Du Uyển, chậm rãi đem vòng tay đeo vào, thấp giọng nói: “Đây là mẹ ta lưu lại, để cho ta chuyển giao cho con dâu tương lai của bà.” Nói đến đây, vòng tay cũng đeo xong, Lục Quý Hàn nắm chặt tay Du Uyển để lên ngực mình, sau đó nhìn đôi mắt của nàng nói: “Uyển Uyển, đời này, ta chỉ chấp nhận mình nàng.”

Du Uyển nhìn vòng tay bên trên cổ tay, bờ môi rung động, cuối cùng chỉ nói ra năm chữ: “Tứ gia, về sớm một chút.”

Lục Quý Hàn cười, hôn mu bàn tay của nàng: “Được.”

Lái xe lại bắt đầu nhắc nhở hắn thời gian, Lục Quý Hàn không thể lại trì hoãn, thật sâu nhìn Du Uyển một chút, hắn đẩy cửa xe ra, nhảy xuống.

Du Uyển ngẩng đầu nhìn hắn.

Lục Quý Hàn cách cửa sổ xe hướng nàng cười cười, lập tức nhanh chân hướng xe đứng bên trong đi đến, bóng lưng thẳng tắp kiêu ngạo.

Du Uyển một mực chăm chú nhìn bóng lưng của hắn, cho đến khi cái bóng kia bị mọi người che khuất đến khi không nhìn thấy nữa.

35. Chương 33: Du Uyển Là Của Hắn, Ai Cũng Không Đoạt Được

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Tranh Tử

Lục Quý Hàn đi Nam Dương đã được năm ngày. Trời chạng vạng tối, Du Uyển tan tầm trở về, liền thấy Hồng Mai - đại nha hoàn bên cạnh Lục thái thái tới cửa.

“Du tiểu thư.” Hồng Mai mỉm cười hướng nàng hành lễ.

Du Uyển vô tình nhìn về phía mẫu thân.

Tống thị có chút khản trương, giải thích nói: “Hồng Mai cô nương là phụng mệnh Lục thái thái mà đến, nói là có điều muốn nói với con.”

Từ khi rời Lục gia, Du Uyển chỉ cùng Lục Quý Hàn coi như đã từng quen biết, lúc này Lục thái thái sai người tìm đến nàng, liên kết với chuyện Lục Vinh xảy ra chuyện trước Tưởng Mạn Mạn, Liễu Tình Nhân sau đó lại xuất hiện ở cửa tiệm Du Uyển đại khái liền đoán được Hồng Mai vì chuyện gì mà đến.

Để mẫu thân về phía sau viện nấu cơm, Du Uyển một mình ở cửa hàng tiếp chuyện Hồng Mai.

“Du tiểu thư không cần pha trà, thời gian không còn sớm, tôi còn phải trở về, vậy tôi nói thẳng luôn.” Hồng Mai ngăn Du Uyển chuẩn bị đi châm trà, khách khí nói.

Du Uyển liền nhìn nàng.

Ánh mắt của nàng yên tĩnh thông dong, Hồng Mai nao nao trong lòng, trong trí nhớ của nàng Du Uyển vẫn là đại thiếu phu nhân, ở trước mặt Lục thái thái cung kính có thừa.

Tĩnh táo lại, Hồng Mai không khỏi không dám nhìn thẳng vào Du Uyển, tròn mắt nói: “Du tiểu thư, thái thái nói, Tứ Gia là người làm đại sự, không câu nệ tiểu tiết đã quen, cũng không thêm để ý thanh danh, nhưng tiểu thư xưa nay đoan trang hiền thực, Tứ Gia cân nhắc không chu toàn, tiểu thư nên thay Tứ gia cân nhắc đến. Đây là tiền biểu lúc trước tiểu thư khẳng khẳng trả lại, Lục thái thái để cho tôi gửi lại cho tiểu thư, chỉ hi vọng tiểu thư làm việc ở tiệm quần áo, miễn sao đừng cho chuyện này bị truyền đi để người đời khiêu khích chỉ trích, đối với tiểu thư hay Tứ Gia đều không tốt.”

Du Uyển nhìn Hồng Mai đưa phong thư qua, chỉ cảm thấy buồn cười.

Lục thái thái sẽ để ý nàng làm có tốt hay không sao? Nghĩ lại Lục thái thái đối với nàng ưu ái, một chút liền chọn trúng nàng làm đại thiếu phu nhân Lục gia, không phải là không để ý xuất thân của nàng Hàn môn nhà mẹ đẻ không người. Từ đầu đến cuối, Lục thái thái quan tâm chỉ là thanh danh Lục gia, đầu tiên là dùng nàng ngăn chặn người ngoài đối với Lục Vinh có ý đồ, Lục Tử Khiêm quan hệ ngờ vực vô căn cứ, hiện tại lại lo lắng nàng cùng Lục Quý Hàn truyền ra lời đàm tiếu.

Du Uyển cũng yêu quý thanh danh nhưng là lúc trước, hiện tại nàng còn có cái gì là thanh danh sao? Bởi vì cùng Lục Tử Khiêm ly hôn, đám lảng giềng đã sớm nói xấu nàng đủ các loại, nửa năm trôi qua, vẫn có người sẽ chỉ bóng lưng của nàng chỉ trỏ, mà hết thấy mọi thứ này, đều là Lục thái thái mang đến cho nàng, nếu như không phải Lục thái thái giật dây, nàng căn bản sẽ không tiến vào cửa Lục gia.

Bây giờ, Lục thái thái dựa vào cái gì can thiệp tự do của nàng?

“Ta cùng Tứ Gia ký hợp đồng, từ tháng bảy năm trước đến tháng sáu năm nay, ta nhất định phải thay Tứ Gia làm việc, nếu không chính là trái với điều khoản.” Du Uyển tâm bình khí hòa đối với Hồng Mai nói, “Xin trở về chuyển lời với Lục thái thái, nói ta hoàn thành hợp đồng xong sẽ lập tức từ chức, không cần Lục thái thái vì ta bận tâm.”

Hồng Mai không nghĩ tới Du Uyển cũng dám cự tuyệt người đã từng là mẹ chồng của mình, dừng một chút, nàng thử thăm dò đem phong thư đưa cho Du Uyển: “Tiền này...”

Du Uyển nghiêng người nói: “Không công không nhận thưởng, người mang đi đi.”

Hồng Mai hiểu rõ ý liên cất kỹ phong thư, về Lục gia chuyển lời.

Lục thái thái nghe xong lời Hồng Mai thuật lại, một bên chuyển cổ tay bên trên Phật châu một bên rơi vào trầm tư, bất quá, nàng vẫn tương đối tin tưởng Du Uyển, hơn nữa cuối tháng sáu Lão Tứ chắc chắn chưa trở lại, liền mang ý nghĩ tới lúc đó Du Uyển sẽ không cùng Lão Tứ phát sinh bất cứ cái gì, Lục thái thái liền không có xen vào chuyện của Du Uyển nữa.

Du Uyển làm ở tiệm quần áo một tháng cuối cùng, tâm tình rất không tệ, nguyên nhân gây ra là nàng thiết kế sườn xám cho một vị phu nhân, người ấy mặc sườn xám đi dự tiệc, nữ nhân đi một vòng tuyên truyền, thanh danh nhà thiết kế Du Uyển liền truyền ra ngoài. Trần Dung tiếp váy, Du Uyển tiếp sườn xám, giữa hai người ngược lại cũng không có cái gì cạnh tranh, quan hệ như cũ hòa hợp.

Cuối tháng sáu, Du Uyển tìm Chu quản lý đưa đơn xin từ chức.

Chu quản lý thành tâm thành ý giữ nàng lại, Du Uyển tuổi còn trẻ mà đã có thanh danh, coi như không có quan hệ cùng Tứ Gia, Chu quản lý cũng muốn giữ lại Du Uyển.

Du Uyển chỉ là cười cười, thái độ kiên quyết.

Ban đêm về đến nhà, Du Uyển đem tin từ chức nói cho mẫu thân.

Tống thị đã biết tháng trước Hồng Mai vì sao tìm đến nữ nhi nhà mình, hiện tại nữ nhi cùng Lục gia phải sạch quan hệ, Tống thị cũng đồng ý, hỏi nữ nhi: “Vậy con kế tiếp có tính toán gì chưa?”

Du Uyển đáy lòng có một kế hoạch. Nàng nghĩ thoáng muốn mở tiệm của riêng mình, nhưng mở tiệm cần tiền vốn, nhân lực, tiếp khách cùng quản lý có kinh nghiệm, vô luận phương diện nào, nàng hiện tại cũng còn thiếu rất nhiều, cho nên, nàng chuẩn bị trước đi đến tiệm quần áo khác tìm một công việc, một bên tích lũy tiền một bên làm tăng thêm thanh danh. Nàng mới mười bảy tuổi, không vội.

Nữ nhi càng ngày càng có chủ ý, Tống thị đều nghe theo nữ nhi.

Nam Dương, Tân Thành.

Lục Quý Hàn đến bên này đã nửa tháng, hẩn thành công thay quản lý dưới tay Lục Tử Khiêm, nhưng liên quan tới việc sát hại Lục Vinh, Lục Quý Hàn từ đầu đến cuối không có tra ra dấu vết nào.

Hẩn không nóng nảy về nước, Lục Tử Khiêm cũng không thúc giục hắn, Lục Quý Hàn có yêu cầu gì, Lục Tử Khiêm đều toàn lực phối hợp.

Lục Quý Hàn lại đoán được, hắn đại khái vĩnh viễn tra không ra kẻ giết chết phụ thân, hắn có người trong lòng hoài nghi, nhưng hắn không có chứng cứ.

Trước một đêm trở về nước, Lục Quý Hàn mời Lục Tử Khiêm uống rượu.

“Phụ thân chết rồi, Đại ca có đau lòng không?” Dựa vào thành ghế, Lục Quý Hàn một tay bưng ly rượu, hơi hơi hí mắt hỏi nam nhân ở phía đối diện.

Lục Tử Khiêm lung lay rượu trong ly, ly pha lê bên trên ánh đèn lưu chuyển, có một tia sáng rơi xuống trên mặt hắn, bên má trái ôn nhuận như ngọc, giờ phút này lưu lại một vết sẹo, kết vảy đã tróc ra, vết sẹo hiện ra nhan sắc vì hắn tăng thêm mấy phần khí tức nguy hiểm.

Lục Vinh chết rồi, hắn đau lòng sao?

Lục Tử Khiêm không có đau lòng chút nào.

Trước khi Du Uyển xuất hiện, hắn đối với Lục Vinh đầu tiên là cảm kích, bởi vì Lục Vinh cứu mạng hắn, dạy cho hắn một thân lớn khôn, về sau, hắn đối với Lục Vinh có hận, bởi vì Lục Vinh cường thế ức hiếp, cái này hận cùng cảm kích xen lẫn cùng một chỗ, hắn dần dần trở nên chết lặng, mỗi ngày như cái xác không hồn, mang theo một lòng rối rắm.

Sau đó, Du Uyển xuất hiện, nàng mỹ lệ yếu đuối, giống một đóa hoa cần người che chở, để hắn tồn tại có ý nghĩa.

Có Lục Vinh nhìn chằm chằm, Lục Tử Khiêm không thể đụng vào nàng, như thế sẽ làm cho nàng bị lôi vào nguy hiểm, hắn tận lực đối tốt với nàng, có thể Du Uyển vẫn nghĩ tới ly hôn. Lục Tử Khiêm không nỡ để nàng đi, hắn ích kỷ muốn cùng nàng làm vợ chồng thật, hắn đánh giá cao vị trí của mình trong lòng Lục Vinh, hắn đi cầu Lục Vinh, Lục Vinh lại đưa tay về phía Du Uyển, đưa về phía ấy để hắn một lần nữa cảm nhận được sự ấm áp.

Lục Vinh đối với hắn như thế nào Lục Tử Khiêm đều có thể chịu được, nhưng Du Uyển vô tội, Lục Vinh không nên động tới nàng.

Lục Tử Khiêm kém chút hại Du Uyển một lần, hắn không cho phép có lần thứ hai.

Bởi vậy, hắn ở Nam Dương động thủ, đây là hắn trù tính kế hoạch đã lâu, Lục Vinh không ngờ tới hắn sẽ phản bội, chết không nhắm mắt.

Lục Tử Khiêm nhìn tận mắt thấy Lục Vinh chết, ngã trên mặt đất tựa như một toà núi sụp đổ, cũng không còn cách nào loại bỏ bóng ma đó.

Lục Tử Khiêm nghĩ tới Lục Quý Hàn sẽ đến, nhưng Lục Quý Hàn trên đường tới, thời gian lâu như vậy, đủ thời gian để hắn tiêu trừ tất cả vết tích.

“Người chết không có thể sống lại, ta sẽ nhìn về bên kia trước, cũng mời Tứ Gia nén bi thương.” Lục Tử Khiêm đặt chén rượu xuống, nhìn xem Lục Quý Hàn nói.

Lục Quý Hàn nhướng mày: “Tứ Gia?”

Lục Tử Khiêm tự giễu cười: “Tứ Gia chưa hề coi ta là Đại ca, ta cũng chưa từng đem mình làm Đại thiếu gia Lục gia, sau khi hạ táng lão gia, ta xin rời Lục gia.”

Lục Quý Hàn thản nhiên hỏi: “Rời khỏi Lục gia, ngươi còn có tính toán gì?”

Lục Tử Khiêm cười, trong đầu hiển hiện khuôn mặt Du Uyển trắng nõn, hắn nhìn thẳng đôi mắt Lục Quý Hàn chỉ tiết nói: “Ta sẽ một lần nữa theo đuổi Du Uyển.”

Lục Quý Hàn nghe vậy, đột nhiên nhớ lại lời thuộc hạ hồi bẩm, nói Lục Tử Khiêm trước khi lên đường, ở trong mưa đưa Du Uyển đi một đoạn đường.

Nguyên lai Lục Tử Khiêm thích chính là nữ nhân của hắn.

Đáng tiếc Lục Tử Khiêm chọn sai mục tiêu rồi, Du Uyển là của hắn, ai cũng không đoạt được.

36. Chương 34: Đùng, Đùng Để Cho Nương Ta Trông Thấy

Editor: @Linh Li

Beta: @Tranh Tử

Vào ngày thứ năm sau khi từ chức ở cửa hàng quần áo Cẩm Vinh, Du Uyển đã tìm được một công việc mới, là một cửa hàng cũ chuyên về sườn xám ở phía nam thành phố. Nhiều người vợ chính thức, những ngôi sao lớn thường đến đây để đặt mua sườn xám.

Du Uyển trình độ không tốt, người lại trẻ tuổi, bất quá ông chủ cửa hàng sườn xám rất lạc quan về tài năng của Du Uyển, ông đã kí hợp đồng thử việc ba tháng với cô, mức lương cơ bản trong thời gian thử việc là 50 nhân dân tệ có hoa hồng.

Ông chủ đã gần sáu mươi tuổi là Lão gia tử nổi danh về sườn xám nhất Nam Thành, Du Uyển rất kính trọng ông, bởi vậy cũng rất hài lòng phần công tác này.

Bất quá, mặc dù bây giờ Du Uyển đã làm sườn xám, cô vẫn thích tạp chí thời trang đó. Cuối tuần được nghỉ, Du Uyển đến cửa hàng sách nước ngoài ở đường Nam Hoài từ sớm. Khi đi làm với Lục Quý Hàn, mỗi tuần cửa hàng sẽ phát hành một tạp chí với số phát hành mới nhất cho nhà thiết kế, Du Uyển cũng không cần phải tự mình tới lấy. Bây giờ, nàng đã không tới đây được gần một năm.

Nàng tới sớm, trong tiệm không có khách hàng. Từ Nhuận Chi, chủ hiệu sách, nghe tiếng đẩy cửa, nhìn lên từ phía sau quầy.

Du Uyển mỉm cười lịch sự với hắn.

Từ Nhuận Chi ngạc nhiên.

Hắn nhớ Du Uyển, đã từng là đại thiếu phu nhân Lục gia. Hắn nhớ vì chữ viết tay lớn của Lục Quý Hàn, hắn đã rất ấn tượng. Tất nhiên cũng có những lí do là vì dung mạo của Du Uyển. Hôm nay cửu biệt trùng phùng, ngoại hình Du Uyển không có thay đổi gì nhiều, điều khiến cho Từ Nhuận Chi ngạc nhiên chính là bộ dáng thanh thần nhàn nhã của Du Uyển.

Giống như một cái vỏ cây đã rời khỏi lồng, ánh mắt nàng trong veo như nước, màu da trong trắng lộ hồng, căn bản nhìn không ra nàng đã từng gả cho người khác.

Hắn lần đầu tiên nhìn một cô nương mà ngỡ người.

Du Uyển có chút đỏ mặt.

Từ Nhuận Chi ý thức được sự thất lễ của mình, nói xin chào một cách lịch sự: “Chào mừng đến với...”

Du Uyển gật đầu, trực tiếp hướng tạp chí bên kia đi đến.

Từ Nhuận Chi lần nữa ngồi xuống, ánh mắt lại không tự chủ được liếc nhìn Du Uyển ở phía bên kia. Lục Quý Hàn mở một tiệm bán quần áo, cứu cứu hắn cũng sở hữu một cửa hàng sườn xám, cửa hàng của Lục Quý Hàn cướp đi của cứu cứu hắn một chút kinh doanh, cứu cứu, cứu mẫu thỉnh thoảng mới đề cập đến tình hình bên Lục gia, vì vậy Từ Nhuận Chi mới vô tình nghe về tin tức của Du Uyển, hắn biết cô họ Du, cũng biết cô và Lục Tử Khiêm lặn lội li hôn, nguyên nhân li hôn không rõ.

Từ Nhuận Chi không hiểu tính cách của Du Uyển, nhưng lúc này, nhìn cô chăm chú cẩn thận lật giở tạp chí, Từ Nhuận Chi không thể giải thích được, nhất định là đã làm sai gì đó với Lục gia.

Du Uyển lấy hai quyển tạp chí, tới tính tiền.

Từ Nhuận Chi mỉm cười tính nàng mười nhân dân tệ, Du Uyển cầm cuốn sách lên muốn đi, Từ Nhuận Chi quỷ thần xui khiến nói một câu “Du tiểu thư đi thong thả.”

Du Uyển ngạc nhiên quay đầu, người này làm sao biết nàng họ Du? Lần trước nàng đến, ông chủ chỉ nói “Đi thông thả.”

Từ Nhuận Chi nhận ra sai lầm của mình, hẳn muốn giải thích, nhưng căn bản không tìm thấy lí do.

May mắn, có khách đang đến, Từ Nhuận Chi vội vàng mỉm cười chào khách, như thể hẳn chưa nói gì.

Du Uyển thấy hẳn có chút bận, mang theo một tia nghi hoặc rồi đi.

Buổi chiều tiệm sách đóng cửa, Từ Nhuận Chi đến trường đón con gái học lớp một, rồi đưa con gái về thăm gia đình, hôm nay là sinh nhật của lão thái thái.

Trước khi trò chuyện, ông lão đã đề cập đến một nhà thiết kế mới trong cửa hàng.

Từ Nhuận Chi lúc đầu chỉ là tùy tiện nghe một chút, về sau nghe nói nhà thiết kế kia là một cô gái trẻ họ Du, Từ Nhuận Chi trong lòng hơi động.

Hai ngày sau, Từ Nhuận Chi đưa con gái đến cửa hàng sườn xám, vừa lúc Du Uyển lại đang làm trợ thủ giúp Sầm lão gia tử, nàng nghiêm túc làm việc, Từ Nhuận Chi trước thấy được nàng, xác định nữ nhân viên của cửa hàng sườn xám chính là Du tiểu thư trong hiệu sách, Từ Nhuận Chi liền âm thầm cao hứng trở lại.

“Cữu gia gia.” Cô bé vui vẻ kêu lên.

Sầm lão gia cùng Du Uyển nhìn lên một lúc, thấy cháu gái và cháu trai, Sầm lão gia hạnh phúc lạ lùng: “Hai người các con sao lại tới đây?”

Du Uyển nhìn Từ Nhuận Chi bất ngờ.

Từ Nhuận Chi hướng nàng gật gật đầu, lại giải thích với Sầm lão gia: “Con muốn làm sườn xám cho Tiểu Lan”

Con mắt Sầm Lão gia cũng không mù, nhìn thấy cháu trai cùng với Du Uyển vừa trao đổi ngắn gọn, lại nghe cháu trai ném ra một cái có vẻ vẫn như vậy, Sầm lão gia liền đoán được mấy phần, cười hỏi cháu trai: “Con biết Du Uyển?”

Từ Nhuận Chi giải thích đơn giản.

Sầm lão gia đã hiểu.

Sau đó, Sầm lão gia cùng vợ hỏi thăm về gia đình Du Uyển.

Sầm Lão thái thái phái người đi đến ngõ hẻm Vĩnh Bình, biết Du Uyển là một góa phụ, bà không hài lòng lắm, cảm thấy nhất định là Du Uyển đã mắc lỗi gì trước khi bị Lục gia đuổi đi.

Sầm lão gia đã làm việc với Du Uyển được nửa tháng, trong mắt ông, Du Uyển là một cô gái nghiêm túc, trầm tính và thông minh. Hơn nữa, Du Uyển là một góa phụ, cháu trai là mang theo nữ nhi goá vợ, hai người trẻ tuổi rất xứng đôi.

“Bà nói không tính, muốn nhìn Nhuận Chi nói thế nào.” Sầm lão gia không lãng phí môi và lưỡi với vợ, tìm một cái cớ để gọi cháu trai qua.

Từ Nhuận Chi đã phải lòng Du Uyển, nhưng anh không nghĩ quá xa, không ngờ hai người họ lại lo lắng, ngay cả gia đình của Du Uyển cũng tra rõ.

“Con tuổi không còn nhỏ, Tiểu Lan cũng cần có người chăm sóc, gặp được ý trung nhân sớm, Du Uyển lại là một cô gái tốt, con không sót ruột, cẩn thận bị người khác nhanh chân đến trước.” Sầm Lão gia tử cười híp mắt nói, một bên sầm Lão thái thái mím môi thật chặt.

Từ Nhuận Chi nghĩ nghĩ, có chút ngượng ngùng nói: “Con cùng Du tiểu thư còn không thân quen đến thế, con nghĩ trước tiên thử cùng với nàng làm bạn bè.”

Sầm Lão gia tử cau mày nói: “Lại là tự do yêu đương kia, trước kết hôn quen đi nữa tất có cái gì không tốt?”

Sầm lão thái thái nhanh chóng đứng về phía cháu trai và giúp Từ Nhuận Chi xua tan ý tưởng rằng Sầm lão gia sẽ ngay lập tức kết hợp cả hai.

Du Uyển cũng không biết sầm lão gia nghĩ gì, nàng một bên nghiêm túc làm việc, đi theo Sầm Lão gia tử học kinh nghiệm, một bên để mắt đến tờ báo buổi sáng.

Giữa tháng 7, Du Uyển cuối cùng cũng thấy tin tức về Lục Quý Hàn, báo đã chụp ảnh trên bến tàu, Lục Quý Hàn, Lục Tử Khiêm cùng nhau đưa quan tài của Lục Vinh trở lại.

Cỗ quan tài màu đỏ tươi, Lục Vinh thực sự đã chết.

Bên trái quan tài, Lục Quý Hàn một thân tây trang màu đen, bên phải quan tài, Lục Tử Khiêm một thân trường sam màu đen.

Du Uyển cẩn thận quan sát Lục Quý Hàn, ảnh không rõ lắm, nhưng Lục Quý Hàn mặt mày bên trong lạnh lùng cùng lạnh lẽo vẫn soi ra được. Lại nhìn Lục Tử Khiêm, Du Uyển vô thức lau tờ báo, rồi xác định rằng

mặt trái của Lục Tử Khiêm có một vết sẹo, không phải báo bản.

Xem ra, Lục Vinh xảy ra chuyện, Lục Tử Khiêm cũng bị thương, cũng may, hắn còn sống.

Sau đó, Lục gia thay Lục Vinh làm một trận tang lễ long trọng, nghe nói tất cả nhân vật có mặt mũi ở Nam Thành đều đến để tỏ lòng thành kính.

Du Uyển không có đích thân tới, chứng kiến hết thấy đều đến từ báo chí, ngay lúc Lục Vinh tang được bảy ngày, hôm nay là thứ hai, trên báo chí lại đăng một cái tin: Lục Tử Khiêm cùng Lục gia đoạn tuyệt quan hệ con nuôi tự lập môn hộ.

Du Uyển giật nảy cả mình, tinh tế nhìn xem, phía trên nói Lục Tử Khiêm là tự nguyện rời đi Lục gia, không có tranh chấp gì về tài sản với Lục gia.

Buông tờ báo xuống, Du Uyển tâm tình phức tạp. Lục Tử Khiêm cùng Lục Vinh ở giữa đến cùng là dạng tình cảm gì?

“Uyển Uyển thế nào?” Tống thị bưng điểm tâm tới, gặp nữ nhi nhìn tờ báo đến gần người, nàng nghi hoặc mà hỏi, “Ngày hôm nay có tin gì mới sao?”

Du Uyển trở lại và nói với mẹ mình rằng Lục Tử Khiêm đã rời khỏi Lục gia.

Tống thị cũng không biết nhà lớn Lục gia cổ sự, đối với Lục Tử Khiêm đã từng là con rể tốt, Tống thị vẫn còn có chút tình cảm, thở dài suy đoán nói: “Người đi trà lạnh, Lục lão gia lúc còn sống bất công với Đại thiếu gia, Lục gia thân sinh ba vị thiếu gia khẳng định trong lòng còn có bất mãn, hiện tại Lục lão gia đi rồi, bọn họ đương nhiên muốn đem Đại thiếu gia trục xuất khỏi gia môn, nếu không Đại thiếu gia khỏe mạnh tại sao muốn rời khỏi Lục gia.”

Du Uyển không quá đồng ý với mẫu thân, Lục Bá Xương, Lục Trọng Dương, Lục Quý Hàn đều không giống cái loại người này.

Bất quá, chuyện đó với nàng có liên can chăng?

Sau khi ăn sáng, Du Uyển đã sẵn sàng lên đường.

Tống thị cầm theo dù che mưa đi ra cùng, căn dặn nữ nhi: “Ta nhìn ngày hôm nay khả năng trời mưa, Uyển Uyển nên mang dù.”

Du Uyển mỉm cười và cầm lấy chiếc ô.

Buổi sáng trời u ám, Du Uyển và hai đồng nghiệp đã ăn trưa bên ngoài và vừa trở lại cửa hàng sườn xám.

Đến cuối ngày, mưa nhẹ hơn một chút

Du Uyển đi đến cửa tiệm sườn xám, vừa muốn mở dù ra, chợt thấy trên đường trước cửa tiệm ngừng một chiếc xe hơi màu đen, và Lục tử Khiêm đang đứng ở bên cạnh xe. Hắn một thân trường sam, dưới tán dù gương mặt ôn nhuận thanh nhã, vết sẹo ở má trái cũng tự nhiên làm giảm bớt uy nghi của hắn. Hai mắt nhìn nhau, Lục Tử Khiêm cười cười, hướng nàng đi tới.

“Đại thiếu gia.” Du Uyển quen thuộc gọi hắn.

Lục Tử Khiêm nói: “Ta đã không còn là Đại thiếu gia Lục gia, Uyển Uyển về sau trực tiếp gọi ta Tử Khiêm đi.”

Một tiếng đã lâu “Uyển Uyển”, một gợn sóng trào lên trong lòng của Du Uyển, Lục Tử Khiêm đã thật lâu không có gọi nàng như vậy.

“Đi thôi, ta đưa nàng về nhà.” Lục Tử Khiêm lấy chiếc ô của mình.

Du Uyển đi theo Lục Tử Khiêm học ngoại ngữ lâu năm, hai người có chút cũng vừa là thầy vừa là bạn, nàng không có cách nào từ chối lời mời của Lục Tử Khiêm. Nàng cúi đầu và đi dưới chiếc ô của Lục Tử Khiêm, Lục Tử Khiêm lập tức tới gần nàng, lấy tư thế bảo hộ che chở nàng đi đến phía sau xe hơi, lại thay nàng mở cửa xe, Du Uyển ngồi xong, hắn mới lên xe.

Chiếc xe màu đen di chuyển.

Trong tiệm sườn xám, Sầm lão bản lắc đầu không thể nhận ra, ông biết rằng một cô gái như Du Uyển sẽ không thể không bị ai đoạt.

Bên ngoài cửa hàng sườn xám, Từ Nhuận Chi một tay bung dù một tay cầm một cây dù đứng ở bên cạnh cột nhà trước cửa hàng nhìn qua đã mở xe ô tô màu đen, hắn tự giễu cười một tiếng. Hắn đọc báo, nhận ra người đàn ông vừa gặp Du Uyển, chính là chồng cũ của Du Uyển, Lục Tử Khiêm. Sau khi Lục Tử Khiêm rời nhà của anh ta, anh ta vẫn có thể lái xe, có thể thấy, anh ta có rất nhiều tiền tiết kiệm.

Nhìn chiếc dù trong tay, Từ Nhuận Chi quay người, dọc theo đường cũ đi trở về, đi tới, một chiếc xe màu đen khác đi qua, Từ Nhuận Chi trong lúc vô tình nhìn sang, qua cửa sổ, anh nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc khác, tứ gia Lục gia Lục Quý Hàn. Chiếc xe màu đen lóe lên và nó thực sự đang đuổi theo chiếc xe Lục Tử Khiêm.

Tiếng cười của Từ Nhuận Chi xuất hiện, nhưng anh không có hy vọng.

Nước mưa liên tục càng không ngừng nện ở trên cửa sổ xe, Du Uyển nhìn xem Lục Tử Khiêm, chỉ vào mặt của hắn hỏi: “Làm sao lại bị thương?”

Lục Tử Khiêm thấp giọng nói: “Vết thương nhỏ, không cần để ý tới cũng được, còn nàng, gần đây thế nào?”

Du Uyển cười cười: “Rất tốt, ngược lại là anh, làm sao nhanh như vậy liền biết tôi đổi việc làm?”

Lục Tử Khiêm nhìn chằm chằm đôi mắt trong veo của cô, nói: “Từ khi nàng rời khỏi Lục gia, ta liền phải người đi theo bảo hộ nàng.”

Du Uyển giật mình.

Lục Tử Khiêm nhẹ nhàng cầm tay của nàng, trong ánh mắt tất cả đều là ôn nhu.

Cánh tay Du Uyển cứng đờ, vừa muốn tránh ra, Lục Tử Khiêm lần nữa mở miệng, hắn cầm tay của nàng, nhìn nàng buông xuống tầm mắt nói: “Uyển Uyển, lúc nàng gả cho ta, trong lòng ta chỉ có nàng, chỉ là khi đó ta thân bất do kỷ, nhất định phải giấu diếm tình cảm của mình với nàng, nàng bị ủy khuất, ta cũng không thể làm chỗ dựa cho nàng, tóm lại, ta có lỗi với nàng.”

Du Uyển tâm bình tĩnh trong nháy mắt loạn cả lên. Lục Tử Khiêm, thế mà sớm như vậy liền thích nàng sao? Thế nhưng là, hắn cùng Lục Vinh đến cùng là quan hệ như thế nào? Hắn là không ưa thích... Nam nhân sao, thân bất do kỷ là có ý gì?

Nàng suy nghĩ lộn xộn, Lục Tử Khiêm không muốn giải thích quá nhiều về sự bất lực của anh. Anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Uyển Uyển, thành tâm khẩn cầu: “Uyển Uyển, cho ta thêm một cơ hội, mang bá mẫu cùng Phượng Thời, Phượng Khởi, tất cả theo ta đi. Chúng ta dọn đi phương bắc, trong tay của ta có tiền, đủ để nàng mở một cửa hàng trang phục của riêng mình đến lúc đó, chúng ta lại bắt đầu lại từ đầu.”

Không có nhiều người biết những bí mật của Lục gia ở Nam Thành, nhưng cũng có một vài người. Lục Tử Khiêm không muốn ở đây để chịu đựng những tin đồn. Hắn không sợ bị đập phá, nhưng anh sợ Du Uyển sẽ bị tổn thương. Nếu không có Lục Quý Hàn, hắn có thể từ từ theo đuổi Du Uyển, kiên nhẫn chờ đợi Du Uyển chấp nhận hắn một lần nữa, nhưng Lục Quý Hàn cũng sẽ cướp Du Uyển, Lục Tử Khiêm không biết Lục Quý Hàn sẽ làm gì, vì vậy, hắn phải ngay lập tức thể hiện trái tim mình với Uyển Uyển.

Mưa càng to, xe càng tĩnh.

Du Uyển nhìn vào bàn tay của Lục Quý Hàn, bàn tay của hắn rất tinh tế. Lục Tử Khiêm trong lòng bàn tay cùng ngón trở đều có một tầng kén* hơi mỏng, trên cổ tay trái còn có một vết sẹo.

*kén: vết chai tay

Tay của bọn họ đều rất ấm áp, nhưng tay Lục Quý Hàn, đã từng đưa nàng ra khỏi nguy hiểm.

Hơn nữa, ngay cả khi không có Lục Quý Hàn, cô và Lục Tử Khiêm là không thể. Trong ba năm qua, sự thật tàn khốc của cuộc đời này, Du Uyển có thể cố gắng làm bạn với Lục Tử Khiêm, nhưng không thể kết hôn với hắn nữa.

Nàng đè lại mu bàn tay của Lục Tử Khiêm, từng chút từng chút tránh né hắn.

Lục Tử Khiêm ánh mắt đột nhiên thay đổi, hắn khẩn trương mở miệng: “Uyển Uyển, ta...”

Du Uyển ngẩng đầu, dùng ánh mắt ngăn lại hắn.

Đáy mắt Lục Tử Khiêm lướt qua một vòng tự ti, nàng, vẫn là để ý quá khứ của hắn sao?

Du Uyển xem hiểu ánh mắt của hắn, không hiểu, nàng nhớ lại kiếp trước trước khi chết, Lục Tử Khiêm khóc nói hắn buồn.

Du Uyển không muốn Lục Quý Hàn hiểu lầm. Cô cầm tay anh và rồi bất ngờ khi thấy tay của Lục Tử Khiêm đã lạnh.

“Nàng không cần bày ra bộ dạng này, là ta, cân nhắc không chu toàn.” Lục Tử Khiêm chủ động kéo tay ra, hắn thà rằng nàng cự tuyệt, cũng không cần nàng đồng tình.

Du Uyển lắc đầu, nàng nhìn xem khe hở giữa hai người, duy chỉ có Lục Tử Khiêm có thể nghe thấy thanh âm giải thích nói: “Tử Khiêm, anh rất tốt, chỉ là, trong lòng ta đã có người khác.”

Tại thời điểm nàng không phát giác ra, người kia liền bá đạo chen vào trong nội tâm nàng, đợi nàng ý thức được điểm ấy, Du Uyển ý đồ đem loại cảm tình này hiểu thành bắt đầu tại ân cứu mạng nên cảm kích, có thể càng nhiều thời điểm, nàng nhớ tới chính là hắn một lần lại một lần vô lại cười, mơ tới chính là hắn hồng hách bắt nàng ăn các loại đồ ăn vặt.

Du Uyển cũng không nói đến danh tính của người kia, Lục Tử Khiêm lại đoán được, kỳ thật rất dễ đoán, bên người nàng nam nhân nhiều như vậy, mà Lục Quý Hàn đã cứu nàng, lúc ấy hắn lại là một người chồng bất lực.

Lục Tử Khiêm nương đến trên ghế dựa, ánh mắt dời về phía ngoài cửa sổ.

Hắn nghĩ cô là một bông hoa mỏng manh và cần sự chăm sóc của con người. Hắn cố gắng hết sức để bảo vệ cô, nhưng đã muộn một bước.

Thì ra, hần cùng Lục Quý Hàn ở giữa căn bản không có tất yếu tranh đoạt, bởi vì, hần đã thua.

Tình trạng trầm mặc kéo dài, đến trước con hẻm Vĩnh Bình ô tô mở ra.

Du Uyển kịp thời yêu cầu lái xe: “Dừng xe đi.”

Lái xe xin chỉ thị nhìn về phía Lục Tử Khiêm.

Lục Tử Khiêm gật gật đầu.

Lái xe dừng xe ở bên đường, Du Uyển cầm lấy dù để ở một bên, lại hướng Lục Tử Khiêm nhìn lại, không chờ nàng mở miệng, Lục Tử Khiêm nghiêm túc nhắc nhở nàng: “Các người muốn ở cùng một chỗ, chỉ sợ không dễ dàng.” Giờ này khắc này, hần lại khôi phục ôn hòa như bình thường, trong lòng mắt đen chỉ có sự quan tâm đối với Du Uyển.

Du Uyển mỉm cười: “Tôi hiểu.” Là không dễ dàng, nhưng nàng cũng không thể bởi vì không dễ dàng, liền làm trái lương tâm, nàng nhìn ra ngoài đường.

Vô cùng đơn giản ba chữ, Lục Tử Khiêm cũng rõ ràng, hần tôn trọng lựa chọn của Du Uyển, nhìn xem nàng nói: “Vậy ta chờ nàng, chờ các người ở cùng một chỗ, ta lại đi Bắc thượng.”

Chờ, vậy muốn chờ tới khi nào, Du Uyển đều không xác định mình có thể chờ hay không đến ngày đó, nàng chỉ là biết mình thích người nào, đối với con đường phía trước vẫn như cũ mờ mịt.

Du Uyển muốn thuyết phục Lục Tử Khiêm đừng lãng phí thời gian của mình một lần nữa. Lục Tử Khiêm bước bước đầu tiên để chặn miệng cô lại và mỉm cười và nói lời tạm biệt với cô: “Xuống xe đi, bây giờ mưa không lớn.”

Du Uyển bắt đầu đi, bung dù xuống xe.

Nàng đứng ở bên đường, Lục Tử Khiêm ra hiệu lái xe quay đầu.

Chiếc xe ở rất xa, Du Uyển mới đi về phía nhà mình.

Trên đường có nước đọng, giày Du Uyển ướt, về đến phòng đang đổi giày, Tổng thị vệ vội vã chạy đến gian phòng nữ nhi, lo lắng nói: “Uyển Uyển, Tứ Gia tới, nói muốn nói với con chuyện từ chức, ta nhìn sắc mặt hần rất kém, sẽ không có phiền toái gì chứ?”

Du Uyển đứng dậy trong sự hoài nghi, cô chỉ vào nhà được một lúc, Lục Quý Hàn đến, xe của Lục Quý Hàn có ở sau xe của Lục Tử Khiêm không?

“Con, con đi xem một chút.” Du Uyển tinh thần có chút không tập trung nói.

Tống thị muốn cùng nữ nhi cùng đi, Du Uyển thấp giọng khuyên nhủ mẫu thân: “Nương, Tứ Gia chỉ là mặt lạnh, kỳ thật rất nói đạo lý, đây là việc của con và anh ta, nương đừng đi, con có chút cảm lạnh, nương nấu cho con bát canh gừng đi, một hồi con trở về uống.”

“Thật sự không có chuyện gì sao?” Nghĩ đến Lục Quý Hàn mặt lạnh lùng Tống thị vẫn là sợ.

Du Uyển nói: “Nếu Tứ gia thực sự là một người xấu, làm sao anh ta có thể tiếp tục thuê con đi làm ở công ty anh ta? Con đoán anh ta muốn mời con trở lại với mức lương cao.”

Tống thị ngẩn ngơ, tỉ mỉ nghĩ lại, giống như đúng là đạo lý này.

“Vậy được, nương cho người nấu canh gừng, con cẩn thận cùng Tứ Gia đàm, có việc gì thì gọi nương.” Tống thị liên tục dặn dò.

Du Uyển cười đáp ứng, cầm lấy ô và đi ra cửa hàng.

Du gia không có đèn điện, cửa hàng bên trong dùng vẫn là dầu hoả, ánh đèn mờ mờ, Du Uyển vừa tiến đến, liền gặp Lục Quý Hàn mặt hướng nàng đứng ở bên phải cửa hàng phía, ánh mắt âm trầm.

Hai người đã rất lâu không thấy, vừa thấy mặt hần liền bày ra mặt lạnh, Du Uyển không khỏi cảm thấy mạch phát lên, giống như trước khi hần đi Nam Dương đưa cho nàng vòng tay của mẹ hần. Nụ hôn nóng bỏng kia dường như đều chỉ là một giấc mộng.

Thu dù, Du Uyển bình tĩnh hỏi: “Tứ Gia sao lại tới đây?”

Lục Quý Hàn nhìn chằm chằm nàng, thấy nàng đứng ở cửa ra vào bất động, hần dùng âm thanh lạnh lùng nói: “Tới.”

Du Uyển hướng sau lưng mắt nhìn.

Cứ như vậy được một chút, Lục Quý Hàn cuối cùng không còn một tia kiên nhẫn, hai ba bước xông lại giở thịt đoạn bắt lấy Du Uyển, hướng bên cạnh trên ván cửa kéo một phát đẩy, hần liền đè lên, chế trụ cái ốt Du Uyển vội vàng ngăn chặn môi của nàng.

Du Uyển theo bản năng đẩy hần, tay lại đụng phải áo khoác âu phục bị nước mưa làm ướt nhẹp của hần, áo khoác giờ ẩm thấp thanh lương, vải áo mỏng cảm nhận được nhịp tim đập thành thịch.

Môi của hần cũng lạnh, động tác thô lỗ, giống như là lo lắng con môi bị những dã thú khác cướp đi, hần

vội vã nuốt nàng vào bụng.

Du Uyển từ bỏ đẩy hắn, chỉ miễn cưỡng hướng cánh cửa phía bên phải chuyển.

Vừa động, Lục Quý Hàn liền nhìn nàng, ánh mắt không vui.

Du Uyển buông thông mắt, không mở miệng không giải thích được: “Đừng, đừng để cho nương của ta trông thấy.”

Lục Quý Hàn lập tức ngậm ngẩn cả người.

37. Chương 35: Nói, Ta Là Người Như Thế Nào Của Nàng

Editor: @Hly0208

Beta: @Tranh Tử

Người mới vừa nãy còn vội vã hôn nàng chợt bất động, Du Uyển lặng lẽ giương mắt, liền đối mặt với dáng vẻ kinh ngạc của Lục Quý Hàn.

Mặt nàng nóng ran, vội cụp mắt.

Lục Quý Hàn nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng động lòng người này của nàng, rốt cục cũng kịp phản ứng, nàng không phải vì không muốn cho hắn hôn mới khước từ, mà là sợ bị mẹ nàng trông thấy. Nói cách khác, ở nơi mẹ nàng nhìn không thấy, hắn liền có thể tùy ý? Nói cách khác, nàng nguyện ý cho hắn hôn, giữa nàng cùng Lục Tử Khiêm căn bản không có gì?

“Uyển Uyển, nàng...” Lục Quý Hàn còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn đôi môi hồng nhuận của nàng, hắn liền đem những chuyện không cần hỏi ra đều nuốt trở lại bụng, nâng mặt nàng lên, một lần nữa cúi đầu hôn.

Du Uyển không có ghênh hợ, cũng không có cự tuyệt, hắn đến nàng liền nhận lấy, đặc biệt nhu thuận.

Lục Quý Hàn từ bao giờ được hưởng loại đãi ngộ này, hắn kim lòng không được tiến lên một bước, đưa nàng ép càng chặt hơn.

Du Uyển cơ hồ lập tức liền cảm nhận được sự bá đạo và vội vàng của hắn, nàng luống cuống, thừa dịp lúc Lục Quý Hàn hôn tai nàng, Du Uyển bắt lấy cánh tay của hắn, nhỏ giọng nhắc nhở hắn: “Được rồi, ta, mẹ ta cùng bọn đệ đệ có thể tới bất cứ lúc nào.”

Lục Quý Hàn nghe được, tiếp tục hôn nàng một hồi, mới lưu luyến rời khỏi môi của nàng, lại nhìn tiểu nữ nhân trong ngực, mắt hạnh mông lung, gò má phi hà, quả thực tựa như một quả đào chín mọng, chỉ còn chờ hắn một ngụm nuốt hết.

Lục Quý Hàn ôm nàng thật chặt.

Mặt Du Uyển đung phẩy âu phục hơi ướt của hắn, nàng nhin không được hỏi: “Lúc xuống xe không có bung dù sao?”

Lục Quý Hàn nghĩ đến tình hình lúc đó, cúi đầu ngay ở trên vành tai nàng cắn một chút: “Bị nàng làm tức giận đến quên mất.”

Du Uyển tự nhiên biết rõ hắn tại sao tức giận.

Nàng nhỏ giọng giải thích: “Ta với hắn chỉ là bạn bè.”

Lục Quý Hàn nghe, nhìn mắt nàng hỏi: “Hắn là bạn bè, vậy ta là cái gì?”

Du Uyển nói không nên lời, nàng ngượng ngùng quay mặt đi.

Lục Quý Hàn bỗng nhiên nghiêng về phía trước một chút, quang minh chính đại bức hiếp nàng: “Nói, ta là người như thế nào của nàng?”

Du Uyển giống như bị người dùng súng uy hiếp, có chút đau, nhưng lại càng xấu hổ. Cho dù lúc trước từng gặp qua dáng vẻ vô lại của Lục Quý Hàn, vẫn không nghĩ tới ban ngày ban mặt hắn thế mà dám ở trong nhà nàng giở trò lưu manh.

“Tứ gia đừng như vậy.” Du Uyển đỏ mặt đẩy hắn.

Lục Quý Hàn tự nhiên không thể bị nàng nhẹ nhàng rung chuyển, nàng càng xấu hổ hắn càng thích, thích muốn ở chỗ này liền muốn nàng.

Nàng đẩy hắn hắn không đi, xô xô đẩy đẩy cả hai người hô hấp đều dồn dập thêm vài phần.

Nhẹ nhàng thương lượng không dùng được, Du Uyển hết cách, tức giận quay đầu đi, thấp giọng uy hiếp: “Người còn như vậy, về sau ta, ta sẽ không gặp người.”

Tiểu nữ nhân còn dám phát cáu, Lục Quý Hàn cười, ở bên tai nàng nói: “Nàng không gặp ta, ta tự có biện pháp gặp nàng.”

Mềm không được cứng không xong, Du Uyển thật sự tức giận, vừa muốn trừng hấn, Lục Quý Hàn lại lui ra sau hai bước, trên mặt hiện lên điệu cười du côn quen thuộc, một đôi mắt đen tĩnh mịch mà sáng ngời.

Du Uyển bị hấn nhìn cả người hoảng hốt, nhìn mưa ngoài trời, nàng nghiêm túc khuyên hấn: “Người đi về trước đi, ở lâu mẹ ta lại suy nghĩ nhiều.” Xe của hấn khẳng định cũng ngừng ở bên ngoài, bị đám hàng xóm nhìn thấy, lại muốn bàn ra tán vào.

Nghĩ đến những lời đàm tiếu đó, lại nghĩ đến vấn đề thanh danh vẫn ngăn ở giữa nàng và Lục Quý Hàn, nỗi lòng rung động sau bao ngày gặp lại lập tức bị phiền não thay thế, Du Uyển không tự giác nhíu mày.

“Đang suy nghĩ gì?” Lục Quý Hàn nhẹ nhàng sờ lông mày nàng.

Du Uyển lắc đầu, không nói gì.

Lục Quý Hàn cũng đoán được mấy phần, hấn nắm chặt tay nàng, thấp giọng nói: “Chờ chút, sáng mai ta phái người đến cầu thân.”

Du Uyển khiếp sợ ngẩng đầu.

Lục Quý Hàn hướng nàng cười cười, cúi người hôn lên mặt nàng, sau đó xoay người muốn rời đi.

Du Uyển vội vàng túm cánh tay hấn, vội la lên: “Người cùng thái thái thương lượng rồi sao? Bà ấy đồng ý?”

Lục Quý Hàn quay đầu, cười đến tự tin mà cuồng vọng: “Đêm nay ta sẽ cùng bà ấy thương lượng.”

Du Uyển lại không cho rằng Lục Quý Hàn liền có thể thay đổi thái độ của Lục thái thái chỉ trong một buổi tối, nàng nhỏ giọng khuyên hấn: “Người đừng vội cầu hôn, chờ...”

“Ta không chờ được nữa.” Lục Quý Hàn cắt ngang lời nói của nàng, vừa kéo tay nàng ra vừa không cho cự tuyệt mà nói: “Chuyện bên kia nàng không cần phải để ý đến, hãy nghĩ xem sẽ giải thích với bá mẫu như thế nào đi.” Nói xong, Lục Quý Hàn cuối cùng nhẹ nhàng nắm lấy một bàn tay mềm mại như không có xương của Du Uyển, rồi lập tức bước nhanh rời đi, đẩy cửa của cửa hàng ra, ngoài trời mưa phùn như dệt, Lục Quý Hàn trực tiếp bước vào trong mưa, nháy mắt liền lên xe.

Du Uyển ngơ ngác nhìn qua ngoài cửa, cho đến khi chiếc ô tô màu đen lái đi.

Lục gia.

Lục Quý Hàn trở về thay quần áo khác, lại đi gặp Lục thái thái.

Lục thái thái gần đây rõ ràng có gầy đi chút, nghe nha hoàn nói Lão Tứ muốn gặp nàng, Lục thái thái liền tới phòng khách.

Lục Quý Hàn từ trên ghế salon đứng lên, hướng nàng cười chào hỏi: “Thái thái.”

Lục thái thái trong lòng hơi động, Lão Tứ này xưa nay cuồng vọng, bây giờ khuôn mặt tươi cười chào người, nhất định là có điều muốn cầu xin nàng.

“Trời mưa thế này, có chuyện gì mà cứ phải ngày hôm nay vội vàng chạy tới nói?” Lục thái thái ngồi ở vị trí chủ vị trên ghế sofa, vẻ mặt ôn hòa hỏi.

Lục Quý Hàn ngồi ở sofa bên cạnh, nâng bát trà đặt trước mặt Lục thái thái, cười nói: “Tự nhiên là có việc thỉnh giáo thái thái.”

Lục thái thái lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Lục Quý Hàn ngồi thẳng, thu hồi tươi cười, nghiêm túc hỏi: “Ngày mai ta sẽ sắp xếp bà舅 đi Du gia cầu hôn, thái thái đã từng lo liệu những việc này, có biết Nam Thành bà舅 nhà ai đáng tin nhất?”

Lục thái thái sắc mặt đại biến, nhìn hẩn chằm chằm hỏi: “Du gia nào?”

Lục Quý Hàn bình tĩnh nói: “Du gia ở ngõ Vĩnh Bình.”

“Làm loạn, làm gì có đạo lý tiểu thúc cưới Đại tẩu?” Lục thái thái đột nhiên phát giác, nghiêm mặt đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Lục Quý Hàn răn dạy: “Lão Tứ, ta biết con là người có chủ kiến, những chuyện khác ta mặc kệ con, duy chỉ có chuyện liên quan đến thanh danh của toàn bộ Lục gia này, ta tuyệt đối sẽ không dung túng con làm bậy.”

Đối mặt với lửa giận của Lục thái thái, Lục Quý Hàn ngược lại cười cười, dựa lưng vào ghế sofa, hững hờ nói: “Thái thái nói lời này sai rồi, Lục Tử Khiêm đã rời khỏi Lục gia, ta không có Đại ca, làm sao lại có tiền Đại tẩu?”

Lục thái thái trừng hẩn: “Người đừng có khua môi múa mép, ta nói không được là không được, lão gia chết rồi, việc làm ăn bên ngoài do người quản lý, nhưng trong nhà này vẫn do ta quyết định, một ngày còn có ta ở đây, Du Uyển đừng mơ lại vào đại môn Lục gia!”

Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, nữ nhân già không biết thú, Lục Quý Hàn cũng lười lại khách sáo, đưa tay phẩy phẩy áo khoác, Lục Quý Hàn đứng lên, dáng người hẩn cao lớn, lập tức liền đè ép khí thế của Lục thái thái, Lục thái thái không thể không ngẩng cổ nhìn thẳng hẩn. Lục Quý Hàn lại không nhìn Lục thái thái, hai tay dứt túi, hẩn chậm rãi liếc nhìn phòng khách, giọng điệu bình thường mà nói: “Du Uyển ta nhất định cưới, nếu thái thái đã không đồng ý, vậy phân gia đi.”

Lục thái thái nghe vậy, nhẹ nhàng lão đảo.

Phân gia?

Việc làm ăn của Lục gia đã bị Lục Quý Hàn tiếp quản toàn bộ, lão Nhị lão Tam đều là văn nhân, ở trên thương trường chắc chắn không bằng Lão Tứ, nếu thật phân gia, cho dù lão Nhị, lão Tam cùng nàng đồng lòng, cho dù Lục Quý Hàn hào phóng phân cho các nàng một nửa sản nghiệp của Lục gia, thiếu đi Lục Quý Hàn, một nửa sản nghiệp này sớm muộn cũng sẽ suy bại.

Huống chi, đồ vật đã đến tay, Lục Quý Hàn sẽ giao ra một nửa sản nghiệp sao?

Lục thái thái rút lui.

Bà mím mím môi, thái độ mềm xuống, ngồi trở lại ghế sofa nói: “Lão gia vừa mới chết người liền nói phân gia, truyền ra ngoài thì thành cái gì, như vậy đi, chúng ta đều nhường một bước, người nếu thích Du Uyển, liền ở bên ngoài đưa cho nàng một tòa nhà...”

“Ta nói, ta muốn cưới nàng.” Lục Quý Hàn không nhin được nói.

Lục thái thái đau đầu, nhin không được nổi cáu: “Lấy điều kiện của người, muốn cưới danh môn khuê tú dạng nào cũng có, vì sao hết lần này tới lần khác cứ phải là cô ta?”

Lục Quý Hàn lười nói nhảm với bà, nhìn chăm chăm bà nói: “Người trực tiếp cho ta lời nói chắc chắn đi, người đồng ý ta cưới nàng, về sau ta tiếp tục hiếu kính người, chúng ta một nhà hòa thuận, trong ngoài đều đẹp. Người nếu là không đồng ý, vậy liền đem Nhị ca Tam ca kêu đến, ngày hôm nay liền phân gia, từ đây chúng ta mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình, ai cũng đừng quản ai.”

Lục thái thái tức đến trợn mắt nhìn hấn.

Lục Quý Hàn nhìn thấy, trực tiếp đi ra ngoài.

“Người đứng lại đó cho ta!”

Ngay tại khi hấn sắp bước ra phòng khách, Lục thái thái tức hỗn hển quát.

Khoé môi Lục Quý Hàn giương lên, chậm rãi xoay người lại, hướng Lục thái thái nhíu mày, giống như lại hỏi Lục thái thái còn có chuyện gì.

Lục thái thái hung hăng nhìn hấn chăm chăm: “Việc này ta có thể đáp ứng người, nhưng người nhất định phải cam đoan, về sau không bao giờ nhắc lại chuyện phân gia, ít nhất khi ta còn sống không cho phép

nhắc lại!”

Lục Quý Hàn cười, thống khoái nhận lời nói: “Thái thái yên tâm, ta không có không hiểu chuyện như vậy.”

Hắn còn có mặt mũi nói lời này?

Cái này nếu là con trai ruột, Lục thái thái đã sớm cầm bát trà hướng hắn ném đến! Nghiệt tử!

38. Chương 36: Kỳ Thật Trước Thành Thân, Cũng Có Cảm Giác Khoái Hoạt Trước Hôn Nhân

Editor: @huyenmn

Beta: @Tranh Tử

Ném thêm một câu bá đạo, Lục Quý Hàn dứt khoát bỏ đi, Du Uyển lại một đêm ngủ không ngon.

Buổi sáng hôm sau, Du Uyển nhìn mẫu thân đang ngồi ăn cùng bàn, muốn nhắc nhở bà cái gì, lại sợ Lục Quý Hàn thuận miệng nói ra.

“Nương, con đi đây.” Tám giờ, Du Uyển nên đi làm.

Tống thị cười đưa nữ nhi: “Đi đi, trên đường nhớ cẩn thận.”

Du Uyển muốn nói lại thôi, quay người ra cửa.

Sườn xám trong tiệm đều như trước, Du Uyển không quan tâm, hơn mười giờ sáng, Du Uyển đang ở văn phòng cắt may vải, bên ngoài hành lang bỗng nhiên truyền đến âm thanh của Sầm Lão gia tử cùng mẫu thân! Du Uyển tay run một cái, cái kéo nhọn đâm vào lòng bàn tay, may mắn sức lực nàng không lớn, không có đâm thủng bàn tay.

Tiếng đập cửa vang lên, Sầm Lão gia tử cười đối với Du Uyển nói: “Du Uyển, mẹ cô tới thăm cô.”

Du Uyển nhanh chóng đi mở cửa.

Ngoài cửa, Sầm Lão gia tử cùng Du Uyển nói chuyện xong liền đi, Tống thị một mặt phức tạp nhìn nữ nhi.

Du Uyển trước mời mẫu thân bước vào, đóng cửa lại, Du Uyển khẩn trương hỏi: “Nương, sao người lại tới đây?”

Tống thị ngó ngó cách bài trí trong văn phòng của con gái, nhìn nhìn lại con gái, đột nhiên bà cảm giác mình giống như không nhận ra được đứa con gái này.

“Uyển Uyển, Lục gia vừa mới nhờ bà mới tới nhà chúng ta cầu hôn, con có biết người cầu thân là ai không?” Tống thị nhìn chăm chăm nữ nhi hỏi.

Nhịp tim của Du Uyển lập tức nhanh hơn vài phần!

Lục Quý Hàn thế mà thật sự đến cầu thân, chẳng lẽ nói, hắn đã được Lục thái thái cho phép?

“Là, là ai?” Đến thời khắc mấu chốt, Du Uyển lại bắt đầu lo lắng người cầu thân không phải Lục Quý Hàn, còn nghĩ nên xác nhận lại một lần.

Tống thị không tin nữ nhi lại không biết, lại tức giận và đau đầu mà thấp giọng giáo huấn: “Đến lúc này con còn gạt ta, hôm qua Tứ Gia tới nhà chúng ta tìm con, có phải là vì thương lượng hôn sự với con? Uyển Uyển à Uyển Uyển, Tứ Gia đã từng là tiểu thúc tử (chú út) của con, con làm sao có thể cùng hắn... Con nói đi, Đại thiếu gia cùng con ly hôn, có phải là liên quan đến Tứ Gia?”

Lửa giận của mẫu thân dập tắt sự mừng thầm của Du Uyển, nghĩ đến vấn đề thanh danh, Du Uyển cúi đầu xuống, tâm phiền ý loạn. Bên ngoài lời đồn đại vô căn cứ nàng có thể không quan tâm, nhưng nếu như mẫu thân kiên quyết không đồng ý, Du Uyển...

Nàng lo âu nhìn mẫu thân.

Thấy ánh mắt kia, Tống thị trong lòng mềm nhũn, giọng điệu không khỏi hoà hoãn lại, lôi kéo nữ nhi đi vào trong: “Con trước nói cho nương biết, con với Tứ Gia đến cùng là xảy ra chuyện gì?” Bà không tin con gái mình là loại người không tuân thủ phụ đạo, trong khi kết hôn câu dẫn tiểu thúc tử.

Chuyện đã tới nước này, muốn để mẫu thân chấp nhận Lục Quý Hàn thì không nên để bà đoán lung tung, Du Uyển liền không thể giấu giếm.

“Nương, chúng ta về nhà nói.”

Đến bí mật lớn của Lục gia, Du Uyển không dám ở trong tiệm sườn xám đàm luận, nàng xin Sầm Lão gia tử nghỉ nửa ngày, Du Uyển kêu chiếc xe kéo, cùng mẫu thân về nhà. Hai đệ đệ đều ở trường học, hai mẹ con đóng cửa hàng, dời bước đến gian phòng của Du Uyển để nói chuyện.

Du Uyển nói một tràng liền nói hơn nửa giờ, vì không cho mẫu thân quá khó chịu, nàng tận lực không có

đề cập đến những cảm xúc chua xót của mình.

Rốt cuộc Tổng thị biết chân tướng, nước mắt bà rơi ướt khuôn mặt, bà luôn nghĩ con gái đến Lục gia ngày qua ngày sống rất tốt, không nghĩ tới Lục lão gia lại là súc sinh ngay cả con dâu cũng không buông tha, bà coi Lục Tử Khiêm là con rể tốt, nhưng chính con rể tốt này lại hại con gái của bà chịu nhiều cay đắng như vậy, nếu như không phải Tứ Gia, con gái có thể đã nhục nhã mà tự sát!

“Uyển Uyển, Uyển Uyển đáng thương của ta...” Đem đứa con gái ôm vào trong ngực, Tổng thị trầm thấp khóc lên.

Ngược lại trong lòng Du Uyển thập phần bình tĩnh.

Tựa như trải qua một trận mưa to gió lớn, thân ở trong mưa, nàng bàng hoàng bất lực, hiện tại mưa gió đều đi qua, những hồi ức đáng sợ kia giống như cũng tan thành mây khói.

“Nương đừng khóc, người nhìn con bây giờ không phải là khỏe mạnh sao?” Du Uyển nhẹ giọng an ủi mẫu thân.

Tổng thị chậm rãi dừng khóc, bây giờ bà đã rõ tại sao con gái lại cùng với Tứ Gia, thế nhưng là, Tổng thị vẫn là không nhận được khuyên nữ nhi: “Uyển Uyển, nương biết tình cảm của con cùng Tứ Gia, chỉ là con có nghĩ tới không, nếu con thật sự thành thân với Tứ gia, người bên ngoài sẽ dị nghị như thế nào? Con cũng không thể đem chuyện xấu Lục gia tiết lộ ra ngoài được? Đã không cách nào giải thích, người khác nhất định sẽ chỉ trích con câu dẫn tiểu thú, thanh danh của con làm sao, con thật chịu được sao?”

Trong thế giới này, phụ nữ luôn chịu khổ hơn, ngay cả khi một cặp nam nữ sai, hầu hết những lời buộc tội sẽ rơi vào đầu người phụ nữ.

“Chờ con gả đi, Lục thái thái, hai vị di thái thái, Nhị thiếu nữ còn có tam thiếu phu nhân tương lai, con nghĩ tới các nàng sẽ như thế nào cùng con ở chung được?” Tổng thị trước sau vẫn nhắc nhở nữ nhi. Lục Tứ Gia là tốt, có thể nữ nhi hiện tại có công việc ổn định, có tài có mạo, không lo tái giá với nam nhân tốt, làm gì lại đi lợi vũng nước đục Lục gia?

Đương nhiên, Du Uyển chỉ nói với mẫu thân Lục Quý Hàn tốt, cho nên Tổng thị cũng không biết nàng nhiều lần giữ được con gái là nhờ hấn cứu giúp. Tứ gia Lục gia thật ra là mười phần bá đạo, căn bản sẽ không cho Du Uyển cơ hội gả cho những nam nhân tốt khác.

Du Uyển cũng không muốn gả cho người khác.

Nếu như nói thẳng đến tối hôm qua nàng vẫn không cách nào khẳng định Lục Quý Hàn đến cùng là thích nàng hay là muốn chiếm thân thể của nàng, hôm nay Lục Quý Hàn đã sắp xếp cầu hôn rất cục là để Du Uyển xác định, Lục Quý Hàn đối với nàng là thật lòng. Có lẽ lúc ban đầu Lục Quý Hàn xác thực chỉ muốn ngủ với nàng, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, hấn càng ngày càng quan tâm cảm nhận của nàng, chưa hề chân chính ép buộc nàng.

“Nương, ta không sợ.” Du Uyển cầm ngược tay của mẫu thân, cười đến ôn nhu mà kiên định, “Tứ Gia dám quang minh chính đại cưới con, con liền dám gả cho hắn.”

Hai người cùng một chỗ, bị người dị nghị không chỉ có nàng, Lục Quý Hàn cũng phải thừa nhận thế tục chỉ trích, hắn đã không sợ, Du Uyển cũng không sợ.

Tổng thị rõ ràng, cuối cùng hướng nữ nhi xác nhận: “Ngày mai bà mới lại đến, nương đáp ứng?”

Gương mặt Du Uyển ửng đỏ, gật gật đầu.

Nam nguyện cưới nữ nguyện gả, gia trưởng hai bên cũng đều đồng ý, bà mới đi tới đi lui mấy lần, tin tức Lục Quý Hàn cùng Du Uyển kết hôn nhanh chóng truyền ra ngoài, không ngoài dự liệu là đầu đề trên mặt báo chí. Cách khá xa thì cũng thôi đi, đám láng giềng ngõ hẻm Vĩnh Bình dồn dập đến Du gia tìm hiểu tin tức, không thể tin được Du gia cô nương làm sao lại lần lượt gả cho hai huynh đệ Lục gia.

Ván đã đóng thuyền, Tổng thị chỉ có thể miễn cưỡng vui cười ứng phó với đám người đó, lấy lý do Lục Tử Khiêm rời Lục gia, cùng Lục Quý Hàn không còn là huynh đệ.

Đám láng giềng ai lại là chân chính để ý cái này đâu, bọn họ đơn giản là ghen ghét Du Uyển hai lần trào lên cảnh cao, mà lại một lần cao hơn một lần. Trước kia Lục Tử Khiêm chỉ là con nuôi Lục gia, Lục Quý Hàn lại là Lục gia tân nhiệm gia chủ, tiếp nhận công việc kinh doanh Lục gia, có tiền đến đủ để mua hết toàn bộ ngõ hẻm Vĩnh Bình.

Có láng giềng ghen ghét Du gia, nói khó nghe cực kỳ, có láng giềng mặc dù cũng ghen ghét, nhưng càng nghĩ thông suốt hơn qua Du gia cùng Lục gia lôi kéo làm quen, bởi vậy đối với Tổng thị càng ngày càng nhiệt tình, cười đến phá lệ xán lạn.

Phụ họa cùng xa lánh, Tổng thị đều được thử qua, hiện tại lại đến một đợt, bà đều quen thuộc, và tiếp tục bình tĩnh ứng phó.

Du Uyển so với mẫu thân càng thông dong, tựa như một người nhân viên bình thường, tiếp tục mỗi ngày đúng giờ đến cửa hàng sườn xám đi làm, các đồng nghiệp đều rất ghen tị nàng, Sầm Lão gia tử cũng không có cho Du Uyển bất luận đãi ngộ đặc biệt gì, nên phê liền phê bình, nên tán dương liền tán dương, Du Uyển rất cảm kích.

Chạng vạng tối 13 tháng 8 ngày hôm đó, Du Uyển đi ra cửa hàng sườn xám, nhìn thấy ở đối diện một chiếc xe hơi màu đen, trong cửa sổ xe là gương mặt tuần mỹ của Lục Quý Hàn.

Từ khi hắn cho bà mới đến cầu hôn về sau, hai người đã không gặp nhau trong một thời gian.

Lái xe thay nàng mở cửa xe đằng sau ra, phát hiện những người đi đường đều đang nhìn nàng, Du Uyển tăng tốc bước chân đi tới, lên xe.

Nàng vừa ngồi vững vàng, Lục Quý Hàn liền dựa tới, muốn ôm eo của nàng.

Du Uyển nhìn về cái ót của lái xe phía trước, kịp thời ngăn cản tay của hắn.

Lục Quý Hàn nhú mày, qua Trung thu hai nhà liền muốn chính thức đính hôn, nàng làm sao không cho hắn dừng?

Hắn nhất định phải ôm nàng, nhìn lâu như vậy, hắn dễ dàng từ bỏ sao?

Nam nhân sức lực rất lớn, cánh tay kia giống như tường sắt, vì ngăn lại cánh tay của hắn, Du Uyển mặt đều nghẹn đỏ lên, thừa dịp cái đầu to của Lục Quý Hàn chặn trước mặt lái xe, nàng nhỏ giọng cầu hắn: “Đừng như vậy.”

Lục Quý Hàn nhìn xem tiểu nữ nhân gần ngay trước mắt, khàn giọng hỏi: “Sợ cái gì?”

Du Uyển chăm chú giữ lấy tay của hắn, tròn mắt nói: “Ta không muốn để cho người khác trông thấy.”

Lục Quý Hàn quay đầu, nhìn về phía lái xe.

Lái xe thật không có nhìn, nhưng hắn lỗ tai lớn, chỉ một chút thanh âm vẫn có thể nghe thấy, phát hiện ánh mắt chủ tử, lái xe toàn thân cứng ngắc, càng tập trung tinh thần lái xe. Lục Quý Hàn nhìn nhìn lại Du Uyển bị hắn vây trong ngực, cuối cùng, hắn lựa chọn thỏa hiệp, thành thành thật thật ngồi trở lại vị trí của mình, chỉ đem bàn tay nhỏ của nàng kéo đến trong lồng ngực của mình, một đầu ngón tay nắm vuốt chơi.

Hắn không ôm không hôn, Du Uyển liền rất thỏa mãn, không dám tiếp tục cố chấp không cho hắn dừng.

“Nàng chuẩn bị lúc nào từ chức?” Lái xe một lúc, Lục Quý Hàn hỏi nàng.

Du Uyển liếc hắn một cái, cau mày nói: “Ta không có ý định từ chức, cho dù đính hôn, ta cũng sẽ tiếp tục công việc.”

Nàng thích làm việc, cũng không tiếp tục muốn làm loại Thiếu nữ bị vây ở nội trạch không có việc gì sẽ chỉ nghe kịch đánh bài, vả lại hiện tại rất nhiều nữ nhân sau cưới đều sẽ tiếp tục đi làm.

Lục Quý Hàn cũng không muốn cho Du Uyển làm loại nữ nhân kia, nhất là trong Lục gia những đám thái thái, đều không đáng cho nàng lãng phí thời gian, có khả năng bởi người ta chơi mệt chược, không bằng làm việc nàng thực sự thích.

Vỗ vỗ bàn tay nhỏ của nàng, Lục Quý Hàn giải thích nói: “Lúc Lão gia tử còn sống, việc kinh doanh Lục gia do hắn quản, ta chỉ điều hành tiệm quần áo là được, hiện tại việc kinh doanh rơi vào trên đầu ta, ta

không có tình lực xen vào tiệm bán quần áo nữa, ý của ta là, nàng từ cửa hàng sườn xám chuyển sang tiệm bán quần áo đi, chỉ riêng làm lão bản cũng tốt, một bên làm lão bản một bên làm nhà thiết kế cũng tốt, tùy nàng.”

Du Uyển rất ngạc nhiên, hần thế mà yên tâm đem cửa hàng lớn như vậy giao cho nàng?

Lục Quý Hàn nhìn nàng cười: “Thế nào?”

Du Uyển nghĩ nghĩ, cúi đầu nói: “Ta không hiểu kinh doanh.”

Lục Quý Hàn nói: “Không hiểu thì học, nhìn xem Chu quản lý làm như thế nào.”

Du Uyển vẫn là lo lắng, nhỏ giọng hỏi: ” Lỡ như ta kinh doanh không tốt, bồi thường tiền làm sao bây giờ?”

Lục Quý Hàn bật cười, nhìn xem dáng vẻ ngây ngốc của nàng, thật muốn hôn nàng ngay bây giờ.

Hắn tiến đến bên tai nàng, hài hước nói: “Bồi thường tiền liền lấy nàng bồi thường.”

Du Uyển lập tức đỏ thắm bên tai.

Lục Quý Hàn nhin không được hôn vành tai của nàng, Du Uyển vội vàng tránh đi.

Xe mở đến phía ngoài hẻm Vĩnh Bình, Du Uyển nói: “Dừng ở đây đi.”

Lục Quý Hàn nhíu mày, không vui hỏi: “Thế nào, ta không có tư cách đi báỉ phỏng bá mẫu?”

Du Uyển sững sờ, đi theo kịp phản ứng, đúng vậy a, hiện tại Lục Quý Hàn xem như sắp là con rể Du gia, chỉ cần hắn nguyện ý, tùy thời đều có thể tới làm khách.

Nàng cũng không biết nên nói cái gì.

Thế là, ô tô màu đen ngênh ngang xuyên qua hẻm cũ chật hẹp, tại cái nhìn chăm chú của một đám láng giềng, chầm chậm đứng trước cửa hàng Du gia.

Lục Quý Hàn để Du Uyển ngừng nhúc nhích, hắn xuống xe trước, sau đó vòng qua thay nàng mở cửa xe.

Chếch đối diện thì có một hộ láng giềng đang ngó chừng, Du Uyển đặc biệt không được tự nhiên.

Lục Quý Hàn hướng bên kia nhìn lướt qua, còn hướng người ta cười cười.

Đám lảng giềng thụ sủng nhược kinh!

Lục Quý Hàn thu tầm mắt lại, hai tay nhận lấy lễ Trung Thu lái xe đưa, đi theo Du Uyển vào cửa.

Tống thị nghe được tiếng còi ô tô, cùng huynh đệ Phương Thời chính từ hậu viện hướng tới cửa trước, đột nhiên nhìn thấy nữ nhi đẩy cửa ra, đứng bên cạnh là Lục Quý Hàn một thân âu phục màu đen, Tống thị cả kinh đã quên đường, Phương Thời, Phương Khởi cũng đều ngừng lại.

Lục Quý Hàn cười chào hỏi: “Bá mẫu, sáng mai bận việc nên con sớm một chút đến thăm người.”

Tứ Gia trẻ tuổi cao lớn tuấn mỹ, cười lên lập tức làm cho người ta quên lúc hân hạnh lòng không cười, Tống thị lấy lại tinh thần, bận bịu khách sáo nói: “Tứ Gia tới thì tới, tốn kém làm cái gì.”

Lục Quý Hàn cười nói: “Nên như vậy.”

Một già một trẻ gặp nhau thật vui, Du Uyển lần đầu tiên nhìn thấy Lục Quý Hàn bình dị gần gũi, cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Mà trước khi ăn cơm, Lục Quý Hàn đã đỡ Phương Khởi chín tuổi gọi hắn là anh rể, may mắn phương Thời hiểu chuyện, không có tùy tiện mắc lừa.

Cơm tối làm xong, Du Uyển cùng Tống thị cùng đem đồ ăn bưng lên bàn.

Nghe thấy Phương Khởi gọi Lục Quý Hàn anh rể, Du Uyển len lén trừng Lục Quý Hàn một chút.

Lục Quý Hàn chỉ cùng Tống thị nói chuyện.

Trên bàn cơm bầu không khí hòa hợp, sau bữa ăn, Lục Quý Hàn lễ phép hỏi ý kiến của Tống thị: “Bá mẫu, đêm nay rạp chiếu phim có phim mới, con muốn mang Uyển Uyển đi xem, có thể chứ?”

Tống thị nghe vậy, vô ý nhìn về phía nữ nhi.

Du Uyển căn bản không biết Lục Quý Hàn sắp xếp việc này!

Lục Quý Hàn nhìn xem đồng hồ, tiếp tục nói: “Phim chín giờ rưỡi kết thúc, ta sẽ đưa Uyển Uyển trở về.”

Lời nói đều nói đến phân thưởng này, Tống thị làm sao có thể phản đối, nếu phản đối thì giống như nàng không yên lòng về nhân phẩm của Lục Quý Hàn.

“Vậy liền đi đi.” Tống thị cười nói.

Lục Quý Hàn nói lời cảm tạ, nhìn về phía Du Uyển, ánh mắt ôn nhu: “Ban đêm trời lạnh, nàng đi thay bộ quần áo dày chút.”

Du Uyển đành phải trở về phòng thay quần áo.

Tống thị ở bên cạnh nhìn, đối với con rể tương lai Lục Quý Hàn cẩn thận quan tâm càng thêm hài lòng.

Sau mười phút, Du Uyển đổi một bộ áo váy cuối thu, lần nữa cùng Lục Quý Hàn lên xe.

Du Uyển không có xem qua điện ảnh, nhưng nàng biết rạp chiếu phim Nam Thành ở đâu, mà xe Lục Quý Hàn không đi tới đó.

“Không phải đi rạp chiếu phim sao?” Du Uyển bất an hỏi.

Lục Quý Hàn cầm tay của nàng, không nói gì.

Du Uyển bắt đầu hoảng hốt, làm ô tô dừng trước một tòa biệt thự, tay Du Uyển đã không bị khống chế phát run, không phải sợ hãi, mà lại khấn trương cực độ.

“Đây là tòa nhà ta mới mua, sau cưới nếu một mỗi khi ở nhà cũ bên kia, chúng ta tùy thời điểm có thể chuyển tới.” Lục Quý Hàn mở cửa xe, một bên mời nàng xuống xe một bên giải thích nói, “Đi, ta đưa nàng đi tham quan trước.”

Du Uyển cố gắng giả vờ: “Ta muốn xem phim.”

Lục Quý Hàn cười: “Phim được chiếu mỗi ngày, lần sau có rất nhiều cơ hội.”

Nói xong, hắn nắm chặt tay Du Uyển, giống như dắt con cừu nhỏ cưỡng ép mang theo nàng đi vào trong.

Hai tầng tiểu dương lầu đèn đuốc sáng trưng, bên trong bài trí xa hoa, đối với Du Uyển mà nói tựa như một thế giới khác. Nàng thân bất do kỷ đi theo Lục Quý Hàn, ở lầu một đi dạo một vòng, lại đi theo hắn lên tầng hai. Lầu bên trong im ắng, bọn hạ nhân không biết đã đi nơi nào.

Lục Quý Hàn trước mang nàng tham quan thư phòng, cuối cùng đẩy ra một cánh cửa, hắn cúi đầu nói với

nàng: “Đây là phòng ngủ.”

Du Uyển vô ý thức lui về sau.

Nàng mới động, Lục Quý Hàn liền đưa nàng đẩy đến, sau đó một tay đóng cửa một tay đưa nàng kéo trở về chống đỡ đến trên ván cửa, cúi đầu liền hôn tới một cái.

Du Uyển mặc áo váy, cái áo thuận tiện cho tay Lục Quý Hàn, hần thể như chẻ tre, hoàn toàn không cho Du Uyển cơ hội phản kháng.

Thân thể bị người chế trụ, trước nay chưa từng có trải qua, Du Uyển hô hấp rối loạn, muốn nói chuyện, thanh âm đều bị hần nuốt xuống.

“Theo ta, ta có thể cho nàng khoái hoạt*.”

*khoái hoạt: hạnh phúc, sung sướng

Câu nói này Lục Quý Hàn nói với nàng rất nhiều lần, giờ này khắc này, bị hần nắm ở trong tay, Du Uyển mới thật sự hiểu hàm nghĩa.

Làm Lục Quý Hàn bắt đầu hôn cổ của nàng, Du Uyển ôm lấy đầu của hần, trầm thấp cầu hần: “Đừng...”

Lục Quý Hàn ngồi dậy, một lần nữa hôn lỗ tai của nàng: “Nơi này không có ai.”

Du Uyển biết, ngón tay thò vào một đầu tóc ngắn của hần, Du Uyển dứt quãng nói: “Ta, ta nghĩ để đến thành thân.”

Nàng sống hai đời, gả qua hai lần, còn không có làm qua tân nương chân chính.

Thành thân...

Lục Quý Hàn bị hai chữ này lấy lòng, thành hôn, nàng chính là nữ nhân của hần, đời này rốt cuộc trốn không thoát.

“Được.” Hần nâng mặt của nàng lên, ôn nhu hứa hẹn.

Du Uyển yên tâm, sau một khắc, tay phải của hần lại bỗng nhiên vén váy của nàng lên!

Du Uyển khó có thể tin.

Lục Quý Hàn mắt đen như mực, hấn dán lên gương mặt nóng bừng của nàng, yếu ớt nói: “Uyển Uyển, kỳ thật trước thành thân, cũng có cảm giác khoái hoạt trước hôn nhân.”

Dù sao đêm nay nàng đừng hi vọng hấn lại làm quân tử.

39. Chương 37: Chính Văn Xong

Editor: @Diệp Thanh Thu

Beta: @Tranh Tử

Du Uyển giống như một con cá, toàn thân đều ướt sũng, phòng ngủ ánh đèn quá sáng, nàng một mực dùng mu bàn tay che tầm mắt.

Trên bụng đột nhiên như bị phồng, có thứ gì đó rơi xuống, nàng không biết đó là cái gì, ngược lại là Lục Quý Hàn rốt cục không động, buông nàng ra nằm ở bên người nàng, từ một bên ôm lấy nàng, ở bên tai nàng thở hổn hển.

Du Uyển hô hấp nhẹ nhàng không thể so với hấn, nhưng nàng cũng không dám cử động.

Nửa ngày, nàng rốt cục không chịu nổi, gấp nhắm chặt hai mắt, nhỏ giọng hỏi hấn: “Trên người ta có cái gì?” Giống như nó hướng xuống dưới mà trôi xuống.

Lục Quý Hàn cười cười, đến gần lỗ tai nàng nói ra đáp án.

Khuôn mặt Du Uyển đỏ bừng.

Lục Quý Hàn ngồi xuống, giúp nàng xử lý, phía trên giúp nàng đắp chăn mềm, đem thu lạnh, ngã bệnh cũng không tốt.

Làm xong, Lục Quý Hàn nhìn nhìn thời gian, khoảng cách phim kết thúc còn có mười mấy phút, hấn một lần nữa nằm xuống, đem Du Uyển ôm vào trong ngực. Tóc nàng rối tung như tơ vò, gương mặt đỏ ửng, một thân đỏ đầy mồ hôi, gương mặt kia kiều diễm phong tình so với ảo tưởng của hấn còn muốn làm người mê say hơn. Lục Quý Hàn cúi đầu, hôn ở lông mi thật dài của nàng, hỏi: “Có phải là rất sung sướng?”

Du Uyển chui vào bên trong hõm vai hấn.

Lục Quý Hàn ôm sát nàng, giống như quyết tâm mà nói: “Chờ động phòng, đêm đó lại để cho nàng biết ta lợi hại thế nào.”

Du Uyển đã sớm biết hắn là loại người vô lại, lúc này hắn đặc ý nói chuyện thì càng khoa trương, nàng không có cái da mặt dày cùng hắn tranh chấp, dứt khoát theo hắn hồ ngôn loạn ngữ. Lục Quý Hàn tựa như tướng quân đánh thắng trận lần thứ nhất, chỉ riêng đùa nghịch uy phong là không được, còn nhất định phải bắt lấy một tù binh nói khoác một phen, nhất định bắt nàng cũng phải thừa nhận năng lực của hắn.

Du Uyển không để ý tới, Lục Quý Hàn liền động thủ động cước, Du Uyển thật sự là sợ, mặt đỏ lên giống như xuất hiện một câu “Thích”.

Lục Quý Hàn hài lòng, vừa lúc đã đến giờ, hắn mặc quần áo, lại nhất y phục của Du Uyển bị hắn vứt lung tung trên mặt đất lên, từng cái từng cái tự tay giúp nàng mặc vào, trong lúc đó không tránh khỏi chạm nhẹ. Làm cho Du Uyển mặt đỏ tới mang tai, muốn đánh hắn lại không còn khí lực, lúc xuống lầu đều là Lục Quý Hàn ôm nàng, một đường đưa nàng ôm trở về xe, cứ như vậy, ngồi ở ghế sau, Du Uyển chân còn run rẩy.

Phía trước có lái xe chướng mắt, biết da mặt nàng mỏng, trên đường Lục Quý Hàn chỉ cầm tay nàng, không tiếp tục giữ trò xấu.

Xe đến trước cửa nhà, toàn bộ ngõ hẻm yên tĩnh cực kỳ.

Lục Quý Hàn thay Du Uyển mở cửa xe, Du Uyển bước xuống nhưng không có đứng vững, chân mềm nhũn nhào tới trong ngực hắn.

Lục Quý Hàn vững vàng tiếp được nàng, ở bên tai nàng cười: “Còn không chơi thật liền thành dạng này, thành thân sợ là ba ngày ba đêm đều không xuống nổi giường.”

Hắn còn nói, Du Uyển nhịn không được véo ngực hắn.

Lục Quý Hàn hít vào một hơi, ỷ vào thân xe che chắn cúi xuống phía nàng một chút, Du Uyển cắn môi dè xuống kinh hô, tức giận đẩy hắn. Chuyện cho tới bây giờ, nàng mới biết được nàng ở Lục gia, Lục Quý Hàn đối với nàng có bao nhiêu khắc chế, bằng không hắn đã sớm đem những thủ đoạn vô lại dùng trên người nàng.

Tổng thị đến mở cửa, Lục Quý Hàn lại khôi phục bộ dáng đứng đắn.

Đã là đêm khuya, Lục Quý Hàn không có vào làm khách, hai mẹ con Du Uyển tiến vào, hắn cũng lên xe.

Ánh trăng như nước, màu đen trong ô tô, Tứ Gia thích ý dựa vào thành ghế, khoe môi có chút gương lên, giống như trong miệng ngậm kẹo đường.

Lục Quý Hàn rất vội vã cưới vợ, hôn lễ đã sắp xếp ở tháng mười một.

Từ lúc tin tức truyền ra, Nam Thành không biết bao nhiêu người đàm tiếu, các loại suy đoán cộng lại đều có thể viết thành mấy vở kịch. Người bên ngoài thành nghe chuyện, hận không thể co lại tới đất trong khe cầu lờn đồn đại vô căn cứ nhanh lên nhặt xuống dưới, Tứ Gia ngược lại không biết điều, ngày hôm nay lái xe đi đón vị hôn thê về nhà, sáng mai mang theo vị hôn thê đi xem phim, ngày sau dẫn hai người em vợ đi chơi bóng, toàn bộ tòa soạn Nam Thành, bát quái đều sắp bị hấp nhận thâu.

Lục Tứ Gia da mặt dày không sợ người nói, một lúc sau, dân chúng dĩ nhiên cấp tốc tiếp nhận rồi Tứ Gia muốn cưới người đã từng là đại tẩu của mình, giống như hắn làm việc có xảy ra chuyện gì, cũng không đáng để suy nghĩ nhiều. Còn bạn bè thân thích Lục gia, mọi người hợp tác mục đích là vì kiếm tiền, Lục Quý Hàn cưới ai không ảnh hưởng việc buôn bán của họ, liền càng không ngại vụ hôn nhân này.

Trung tuần tháng mười một, Lục gia đại yến đón khách, Tứ Gia đón dâu!

Lúc này Nam Thành còn chưa có lạnh, Du Uyển dậy thật sớm, dưới sự hỗ trợ chải đầu, ăn mặc. Cô nương mười bảy tuổi, mặc dù gả qua một lần, gương mặt kia y nguyên non nớt giống như có thể bóp ra nước, da tuyết môi đỏ, xấu hổ cùng vui sướng hướng chỗ ấy ngồi xuống, người thợ cũng không khỏi thả nhẹ động tác, chỉ sợ tay chân vụng về làm đau vị Tứ phu nhân này.

Nhóm khách nữ ở cửa ra vào vây xem, nhìn xem bộ dáng xinh đẹp của Du Uyển, mọi người cũng không ngoài ý muốn Lục Tứ gia vì sao nhất định phải cưới đại tẩu đã ly hôn này.

Giờ lành đến, tân lang tới đón tân nương, ngõ hẻm Vĩnh Bình chật hẹp xếp một hàng dài ô tô, so với lúc trước Lục Tử Khiêm cưới Du Uyển long trọng hơn nhiều! Giữa đường bọn trẻ vây quanh ô tô dò xét, già trẻ lớn bé mồm năm miệng mười xem náo nhiệt, các nam nhân còn tốt, nữ nhân trong mắt mọi người đều mang theo vài phần ghen tị.

Thợ nhân kịp thời thay Du Uyển đắp lên khăn đỏ cô dâu.

Rất nhanh, Du Uyển liền bị đỡ đến trước mặt Lục Quý Hàn.

Lục Quý Hàn hôm nay mặc y phục tân lang truyền thống, nổi bật lên khuôn mặt như ngọc của hắn, mày sắc như kiếm, phong lưu phóng khoáng.

Du Uyển nhìn không thấy hắn, lại nghe thấy những khách nhân tranh nhau chen lấn tán dương. Nàng thử tưởng tượng Lục Quý Hàn của hiện tại, nhất định là cười đến vui sướng.

Hướng Tổng thị hành lễ xong, Lục Quý Hàn ôm Du Uyển ngồi vào xe tân lang tân nương.

Chiếc xe đầu tiên dẫn đầu, đội xe trùng trùng điệp điệp từ ngõ hẻm Vĩnh Bình xuất phát.

Trong ô tô, Lục Quý Hàn tiến đến bên cạnh Du Uyển, đưa tay muốn tìm đến khăn cô dâu trên đầu nàng.

Du Uyển kịp thời bắt lấy tay hắn, thấp giọng nhắc nhở: “Tại lễ không hợp.” Muốn bái đường xong tiến vào tân phòng mới có thể mở.

Lục Quý Hàn nhỏ giọng phàn nàn: ” Quý củ sao lại nhiều như vậy.”

Du Uyển nắm thật chặt tay của hắn, chính là không cho phép.

Lục Quý Hàn không có cách, lôi kéo bàn tay nhỏ của nàng rà qua rà lại, trong lúc vô tình hướng ngoài cửa sổ thoáng nhìn, gặp một bàn đá xanh đầu ngõ hẻm, đứng đấy một nam nhân một thân y phục màu xám. Lục Tử Khiêm tựa hồ cũng nhìn thấy hắn, cởi mũi xuống, mỉm cười hướng hắn nhẹ gật đầu, không đợi Lục Quý Hàn có chỗ đáp lại, ô tô đã đi xa.

Lục Quý Hàn thu tầm mắt lại, nhìn xem người bên cạnh mang theo khăn đỏ tân nương, hắn không nói gì, chỉ nắm chặt tay của nàng.

Đội xe dọc theo Nam Thành chuyển hơn nửa vòng, rốt cục, ô tô đứng trước Lục gia đại trạch(*).

(*) đại trạch: nhà lớn

Hôm nay Lục gia nghênh đón tân khách, tiếng pháo nổ, những khách nhân đều vọt tới ngoài cửa đến xem một đôi vợ chồng mới.

Lục Quý Hàn xuống xe trước, vây lấy Du Uyển bên này, vú bà đã giúp đỡ Du Uyển ra khỏi xe, tân lang tân nương một tay nắm lấy một mặt lụa đỏ, sóng vai hướng Lục gia nhà lớn đi đến. Đây là Du Uyển lần thứ hai gả vào Lục gia, dù là sớm làm các loại chuẩn bị, lúc này nàng vẫn còn có chút khẩn trương, đám người Lục gia sẽ thấy nàng thế nào, nàng thật có thể sống như chính mình, chỉ cần sống cùng Lục Quý Hàn, không quan tâm chút nào đến thái độ của người khác sao?

Trong thính đường, Lục thái thái mặc một bộ sườn xám màu tím sẫm, trên mặt mỉm cười hiền hậu. Bà đã chấp nhận vụ hôn nhân này, vậy liền phải làm ra dáng vẻ vui mừng thật sự bằng không thì sẽ chỉ bị người ta chê cười. Nhị thiếu phu nhân Liễu Tĩnh Nhân một thân váy, ngoài miệng đang cười, ánh mắt nhìn Du Uyển lại không chút nào che giấu sự khinh thường.

Lục Bá Xương, Lục Trọng Dương đều đang cười, tiếp nhận sự giáo dục của phương Tây nên hai huynh đệ trước hết là thật tâm tiếp nhận hôn sự này.

Ba vị tiểu thư Lục gia, Lục Huyền cùng Du Uyển quan hệ không tệ, trừ Đại tẩu biến thành Tứ tẩu có một chút khó chịu, nàng đối với Du Uyển một lần nữa gả vào Lục gia ra mặt hoan nghênh. Nhị tiểu thư Lục Phù tự nhiên là không cao hứng, Tam tiểu thư Lục Vi thì cười đến đặc biệt xán lạn, rất hài lòng ca ca cho nàng người chị dâu này.

Lục Quý Hàn nắm tay tân nương đi tới, ánh mắt đảo qua Đại di thái, Nhị di thái, Liễu Tĩnh Nhân, Lục Phù hấn không để lại dấu vết đưa ra cảnh cáo.

Mọi người cũng không dám nhìn thẳng vào mắt hấn, ai bảo kinh tế Lục gia quyền lớn nằm trong tay Lục Quý Hàn.

Thuận lợi báỉ đường, tân nương cùng tân lang đi tới phòng tân hôn.

Lúc này Lục thái thái đã dọn đi đến một tử viện khác, đem chính viện tặng cho vợ chồng Lục Quý Hàn, Lục Quý Hàn cũng không có khách khí, hấn không cần một tòa viện lộ rõ địa vị của mình, nhưng Du Uyển cần, nàng đến làm cho nữ nhân Lục gia chướng mắt, Du Uyển mới là đương gia Thiếu nãi nãi của nhà này.

“Tứ Gia, nên vén khăn cô dâu nha.” Tân nương ngồi xong, vú bà cười nhẹ nhàng nói.

Lục Quý Hàn cũng đang cười, tiếp nhận gậy vàng, thuận lợi đẩy khăn cô dâu ra, khăn cô dâu rơi xuống, Lục Quý Hàn nhìn về phía tân nương.

Du Uyển hơi cúi đầu, đầu đội phượng trâm, đôi mắt như nước, bên tai hai sợi tóc mây cong tinh tế đẹp như tiên giáng trần.

Lục Quý Hàn nhìn chằm chằm tân nương, trách không được trên xe không cho hấn nhìn, thật cho nhìn, Lục Quý Hàn không cách nào cam đoan mình sẽ không ở trong xe muốn nàng.

Thời điểm uống chén rượu giao bôi, ánh mắt hấn nhìn nàng cơ hồ mang theo lửa, với Du Uyển nhấp qua rượu còn cay hơn, cay đến tim nàng đập thành thạch.

Lễ tiết đều hoàn thành, Lục Quý Hàn đi tiễn viện chiêu đãi khách nhân.

Du Uyển ở lại tân phòng, có thể trong đầu tất cả đều là con mắt nóng rực của Lục Quý Hàn.

Màn đêm buông xuống, Lục Quý Hàn trở về, uống bảy phần say, một thân mùi rượu, tướng đi bất ổn.

Du Uyển làm thê tử, khấn trương cùng ngượng ngừng đến dìu hấn, ai ngờ nàng vừa đi tới gần, Lục Quý Hàn đột nhiên tới gần, một tay ôm eo nàng một tay nắm đầu gối nàng, đảo mắt liền đem người nàng ôm ngang, sải bước hướng bên trong phòng ngủ đi tới, bước chân ổn định, cái nào có dáng vẻ một chút say rượu nào?

Bọn nha hoàn đỏ mặt, thức thời lui xuống.

Du Uyển không chỉ có từng đó đỏ mặt, nàng toàn thân đều muốn bốc cháy.

Lục Quý Hàn đưa nàng ném tới chăn hỉ trên giường, ác như sói nhào tới.

Nén đỏ chập chờn, Du Uyển khóc đẩy bờ vai của hắn, cái gì khoái hoạt, hắn mình ngược lại là sung sướng!

Lục Quý Hàn nghe được nàng khóc, nhưng hắn cũng không có cách nào, gặp phải nàng lần đầu tiên hắn liền muốn, nhớ thương hai năm, hắn thật sự không kiềm được.

Sính một lần hung, kết thúc nàng còn đang trầm thấp thút tha thút thít, Lục Quý Hàn thương tiếc hôn gò má nàng, dỗ đến thật tâm: “Là ta không tốt, lần sau khẳng định không như vậy nữa.”

Du Uyển rõ ràng, lần thứ nhất tránh không được chịu lấy đáng, nàng chỉ là đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Nhìn xem gương mặt đẹp trai của Lục Quý Hàn gương, hai mắt Du Uyển đắm lệ mông lung, hỏi một câu chôn ở đáy lòng: “Tứ Gia, chàng cưới ta, đến cùng là bởi vì thích, hay là chỉ muốn quang minh chính đại chiếm lấy ta?”

Lục Quý Hàn không ngờ tới nàng sẽ hỏi như vậy.

Hắn nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, cười nói: “Trước là muốn nàng, về sau không chỉ muốn mà cả yêu thích, lòng tham chính là như thế.”

Du Uyển hồi tưởng hắn vừa mới thô bạo. Không muốn tin tưởng.

Lục Quý Hàn thấy nàng hoài nghi, buồn cười nhéo nhéo mắt của nàng, cố ý nhẹ giọng mà nói: “Có cái gì không tin, nữ nhân bên ngoài khuôn mặt, dáng dấp xinh đẹp so với nàng tốt hơn có rất nhiều, nếu như ta đơn thuần chỉ muốn cưới một người làm ta thoải mái, thì sao phải phí sức như vậy chỉ để cưới nàng?”

Lời này lại câu thả vừa tức người, Du Uyển nhướn mày, liền muốn chuyển hướng khác.

Lục Quý Hàn liền đợi đến nàng phát biểu, Du Uyển mới động, hắn liền theo ở bả vai nàng, xoay người liền đè nàng xuống.

Du Uyển tức giận nhìn hắn chăm chăm.

Lục Quý Hàn cười hôn nàng, Du Uyển nghiêng đầu, hắn hôn ở trên mặt nàng. Khuôn mặt cũng là hương, Lục Quý Hàn một đường hôn đến lỗ tai, sau đó nắm chặt tay nhỏ muốn kháng cự, Lục Quý Hàn than nhẹ một tiếng, bờ môi cọ lấy vành tai nàng nói: “Uyển Uyển, nữ nhân bên ngoài khuôn mặt dáng dấp so với nàng tốt hơn có rất nhiều, nhưng ta liền chỉ thích nàng, cùng mê muội, ngoại trừ nàng ai cũng không muốn.”

Hắn thật sự mê muội, ngày đó hắn về Nam Thành, nàng ở ngoài xe sợ hãi liếc nhìn một chút, hắn liền rút cuộc không thể quên được.

Âm thanh nam nhân khàn khàn, khí tức ấm áp, thể xác lẫn tinh thần nàng đều mềm nhũn.

Những suy nghĩ vô lại kia nhất định nổi lên trong lòng, xác thực xấu, nhưng giống như hắn nói, hắn chỉ đối với một mình nàng.

Thế là, so với hắn chính phái, so với hắn ôn nhu, so với hắn quân tử nam nhân có rất nhiều, nàng nhưng cũng trúng kế của hắn, rơi vào lưới tình.

Bóng đêm dịu dàng, Lục Quý Hàn lại bắt đầu tâm động đây.

“Uyển Uyển.”

“Ân?”

“Một lần nữa đi, lần này nhất định để nàng khoái hoạt.”

40. Chương 38: Lời Cuối Sách

Editor: @Aki Re

Lục Quý Hàn một lần nữa an bài cho Du Uyển hai đại nha hoàn, một người gọi là Kim Châu, một người gọi là Ngân Châu.

Kim Châu đọc qua sách, biết tiếng nước ngoài, lúc Du Uyển ra cửa Kim Châu có thể giúp tiếp, kỳ thật Kim Châu còn có sủng, Lục Quý Hàn không có nói cho Du Uyển biết thôi. Ngân Châu có khuôn mặt tròn lớn hơn một chút, khuôn mặt tươi cười chào khách rất biết ăn nói, Du Uyển lúc ở Lục gia liền để Ngân Châu đi theo.

Thành thân không lâu, Du Uyển liền hiểu rõ Lục Quý Hàn an bài như vậy có ý nghĩa gì.

Lục thái thái hiện tại ăn chay niệm Phật, không quản mọi việc, Đại di thái, Nhị di thái mượn gió bẻ măng, đặc biệt thích hưởng bên Du Uyển chạy. Lục Quý Hàn là người bận rộn, thường xuyên về muộn, Du Uyển hầu như sáu giờ tối thì về đến nhà, lúc này Đại di thái, Nhị di thái liền sẽ tìm đến nàng, Du Uyển không thể đuổi người, đành phải chiều đãi.

Sau đó, mỗi khi hai di thái thái đưa ra yêu cầu gì, thí dụ như hi vọng an bài thân thích nào đi làm ở sản

nghiệp Lục gia, hi vọng Du Uyển thổi chút gió bên gối Lục Quý Hàn, không đợi Du Uyển mở miệng, Ngân Châu liền cười nói: “Di thái thái có thể đã tìm nhầm người, ai mà chẳng biết Thiếu nãi nãi chúng ta chỉ phụ trách tiệm bán quần áo a, việc kinh doanh khác đều do Tứ Gia quản, Tứ Gia không thích nhất chuyện Thiếu nãi nãi trộn lẫn chuyện của hắn, ta nói a, nếu đã nói biểu thiếu gia có bản lĩnh, di thái thái không bằng trực tiếp để biểu thiếu gia đến xưởng nhận, dựa vào chính mình đi vào sẽ có nhiều thể diện hơn, làm ra công trạng ngay cả Tứ Gia cũng cao hứng.”

Đại di thái hận muốn chết, nhưng lại không thể không miễn cưỡng vui cười: “Tuy cái này có lý, nhưng người một nhà làm gì phải phiền toái như vậy, ai mà không biết Tứ Gia sợ làm đau vợ, chúng ta thấy Thiếu nãi nãi chỉ cần nói một câu liền hữu hiệu hơn tất cả.”

Ngân Châu lập tức nói: “Vậy ngài hãy nói sai rồi, chuyện khác Tứ Gia xác thực chịu nghe Thiếu nãi nãi, trên phương diện kinh doanh làm ăn Tứ Gia nghiêm ngặt hơn so với bất kì ai, lần trước Nhị di thái nhờ Thiếu nãi nãi xin vào làm việc, Thiếu nãi nãi vừa nói chuyện vài câu, Tứ Gia liền đen mặt, làm cho Thiếu nãi nãi chúng ta còn tưởng Tứ Gia trong ngoài không đồng nhất, Đại di thái thật làm đau lòng Thiếu nãi nãi, từ nay cũng đừng mang những chuyện này đến làm phiền Thiếu nãi nãi a?”

Đại di thái bị nàng chặn, một cái rắm cũng không thả ra được.

Hai di thái thái còn lại muốn tiếp tục quán quít chặt lấy, đúng lúc này Lục Quý Hàn trở về, vừa vào cửa mặt đã trở nên âm trầm giống như muốn giết người.

Du Uyển giật nảy mình, Đại di thái, Nhị di thái cùng một chỗ đứng lên.

Du Uyển lo lắng hỏi: “Đây là thế nào?”

Lục Quý Hàn liếc nhìn nàng một cái, trực tiếp đi vào gian phòng, một thân đầy sát khí.

Đây là do bên ngoài gặp được phiền toái đi, Đại di thái, Nhị di thái nào còn dám tiếp tục ở lại, mau đi nhanh lên miễn cho Lục Quý Hàn đem tính tình phát đến trên đầu các bà.

Du Uyển cũng sợ Lục Quý Hàn nổi nóng, nhưng nàng không thể đi a, tiền hai vị di thái thái xong, nàng lo lắng bất an đi vào phòng ngủ, vừa vào cửa, liền thấy Lục Quý Hàn đã cởi âu phục cùng áo khoác, chỉ mặc mỗi quần dài cùng áo sơ mi đưa lưng về phía nàng nằm ở trên giường. Du Uyển đóng cửa lại, thả nhẹ bước chân đi qua, ngồi ở bên giường, thò người ra nhìn nhìn, thấy Lục Quý Hàn nhắm mắt lại, môi mỏng nhếch, nàng nhỏ giọng hỏi: “Đến cùng là có chuyện gì?”

Lục Quý Hàn quay đầu.

Du Uyển lo lắng nhìn xem hắn.

Lục Quý Hàn đột nhiên cười một tiếng, đưa tay liền đem tiểu nữ nhân bên giường kéo xuống, xoay người

ngăn chặn, Du Uyển mở to hai mắt lại nhìn, trên đỉnh đầu nam nhân dùng ánh mắt trêu tức, miệng hơi cười, làm gì có một chút bộ dạng tức giận?

Du Uyển hờn dỗi đáng hắc: “Không có việc gì vì sao hù dọa người?”

Lục Quý Hàn hướng ra phía ngoài cửa giường cầm lên: “Ta không hù dọa người, các bà có thể đi nhanh như vậy?”

Du Uyển kịp phản ứng, nghĩ đến dáng vẻ hai vị di thái thái xám xịt rời đi, cũng cười.

Lục Quý Hàn bóp cái mũi của nàng, dạy dỗ: ” Ban ngày nàng ở bên ngoài bận bịu cả ngày, về sau cũng không cần chiều đãi các bà.”

Cái mũi bị hắc bóp liền ngứa, Du Uyển bắt tay hắc lại, ôn nhu nói: “Lời nói đều bị Ngân Châu nói, ta chỉ ở một bên xem náo nhiệt, dù sao các bà cũng không phải mỗi ngày tới...” Vừa nói đến đây, tay Lục Quý Hàn liền theo chỗ xê tà sườn xám của nàng chen lấn đi lên, hô hấp Du Uyển ngưng trọng, bận bịu dè tay của hắc lại, vội la lên: “Phải ăn cơm.”

Lục Quý Hàn dễ như trở bàn tay đột phá bàn tay nhỏ của nàng, cúi đầu hôn nàng: “Cơm không vội, ăn nàng trước.”

Mặt Du Uyển đỏ lên, lại không làm gì được hắc, đại khái hai năm trước hắc đã thật sự nhịn gần chết, sau khi thành thân gia hỏa này cơ hồ mỗi đêm đều muốn, mà lại không phải một hai lần, làm hại ban đêm Du Uyển ngủ không ngon, ban ngày đến tiệm bán quần áo toàn bị ngủ gật.

Sau một tiếng, tóc Du Uyển rối bù nằm ở bên trong giường, Lục Quý Hàn một bên mặc quần áo một bên nhìn mặt nàng còn lưu lại dư vị, cười đến mười phần đắc ý. Du Uyển trừng hắc, Lục Quý Hàn thần thanh khí sảng* hô nha hoàn chuẩn bị cơm bưng vào bên trong.

*Thần thanh khí sảng: tinh thần thoải mái dễ chịu.

Sống không quá nhanh phải trả giá thật lớn, Du Uyển gả tới tháng thứ ba, liền xem bệnh ra hỉ mạch.

Lục Quý Hàn vừa mới bắt đầu thật cao hứng, cũng không cao hứng như bình thường, phân phó mọi người liên tục thả bắn pháo hoa ba đêm. Chờ đến khi sức lực cao hứng bên trong hắc cuối cùng cũng sắp làm cha lấy lại tinh thần, đêm nay ôm Du Uyển nhịn không được hôn miệng sau đó thời điểm muốn tiến thêm một bước nữa liền bị Du Uyển đẩy ra, mắc cỡ đỏ mặt nhắc nhở hắc thời gian mang thai phải tránh, Lục Quý Hàn bỗng nhiên không cao hứng như vậy.

Đứa nhỏ này chậm trễ Lão tử sung sướng a!

Lục Quý Hàn thể nhưng lại là người mới cưới vừa ăn mặn không lâu, mới đẹp được ba tháng giờ phải ăn chay lần nữa, thấy mình thật ủy khuất.

Mà Du Uyển mang thai, lúc ở nhà liền có thêm thời gian nghỉ ngơi.

Mấy ngày này Nhị thiếu nải nải Liễu Tĩnh Nhân đến nhà thăm Du Uyển, nhìn thấy bụng Du Uyển còn chưa có hiện rõ, Liễu Tĩnh Nhân cười nhẹ nhàng nói: “Chúc mừng đệ muội, trước đó người gả cho Đại ca lâu như vậy đều không có tin tức, bên ngoài còn có người nói xấu, ta còn rất lo lắng thay người, hiện tại cuối cùng cũng yên tâm.” Nói xong, Liễu Tĩnh Nhân nhìn Lục Quý Hàn dựa vào ghế sofa xem báo chí.

Du Uyển nghe ra được Liễu Tĩnh Nhân đến là có chủ tâm châm ngòi nàng cùng Lục Quý Hàn, nhưng nàng xưa nay không thích cùng người đấu khẩu, cười cười, không có đáp lại. Ngân Châu vừa muốn thay chủ tử cố gắng sức lực, bên kia Lục Quý Hàn đột nhiên từ trên báo chí liếc sang, ngắm bụng Liễu Tĩnh Nhân nói: “Nhị tẩu gả tới cũng được một năm, lâu như vậy còn không có động tĩnh, có hay không để Nhị ca hỗ trợ nhìn xem có chuyện gì xảy ra?”

Mặt Liễu Tĩnh Nhân đỏ lên, lời này nếu là Du Uyển châm chọc nàng nàng cũng sẽ không đến mức tức giận nhiều như vậy, nhưng Lục Quý Hàn là một người gia môn lại dám chế giễu nàng không sinh được con?

Lục Quý Hàn đâu chỉ cười nhạo có từng đó, hắn còn vuốt vuốt cái trán giống như vừa mới nhớ ra được chuyện lớn: “Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, bên người Nhị ca có một tiểu y tá mới tới, biết nói chuyện ngon ngọt, đặc biệt là loại người rất hiếm lạ, Nhị ca vội vàng đề bạt tiểu y tá này, khẳng định không có thời gian chiếu cố Nhị tẩu, bằng không thì Nhị tẩu làm sao có thể rảnh đến mức đến chỗ chúng ta nói chuyện phiếm.”

Tâm nhãn Liễu Tĩnh Nhân rất nhỏ, trước hôn nhân thích ghen dù là chuyện nhỏ nhất, bây giờ nghe nói bên người Lục Bá Xương lại có một tiểu y tá, nàng lập tức đi như gió đến bệnh viện bắt gian.

Đưa mắt nhìn nàng đã đi xa, Du Uyển tò mò hỏi Lục Quý Hàn: “Lời chàng nói là sự thật?” Nàng cảm thấy Lục Bá Xương không phải là loại người như vậy a.

Lục Quý Hàn nhìn báo chí nói: “Bệnh viện có nhiều y tá, nàng có tâm tìm, có thể tìm thấy rất nhiều người xinh đẹp nói ngọt.”

Du Uyển buồn cười, ngược lại nhắc nhở hắn: “Để Nhị ca biết chàng khích bác ly gián, quay đầu khẳng định tìm chàng.”

Lục Quý Hàn buông báo chí xuống, hừ lạnh: “Ai bảo hắn quản không tốt vợ của mình? Để nữ nhân kia đến chỗ này của chúng ta bàn chuyện thị phi, nếu không thì cứ để cho nàng ta quản Nhị ca đi, dù sao cũng là do Nhị ca cưới về.”

Chủ đề trở lại trên thân hai người, Du Uyển xem cái bụng một chút, nhìn nhìn lại Lục Quý Hàn, nàng nhỏ giọng hỏi: “Vừa mới nãy nàng ta nói như vậy, chàng thật sự không để ý chút nào?”

Lục Quý Hàn lập tức chuyển đến bên người Du Uyển, đem người kéo vào trong ngực, nâng cầm nàng lên hỏi: “Để ý cái gì? Để ý ta có bản lĩnh, ba tháng liền làm nàng có con?”

Ngân Châu vẫn còn ở bên cạnh, Du Uyển nghĩ muốn tránh hấn ra, Lục Quý Hàn lại cúi đầu hôn xuống, hung hăng gặm nàng một ngụm, gặm xong nhìn chằm chằm nàng nói: “Nếu thật muốn để ý, cũng là để ý ánh mắt của nàng không dùng được, vừa mới bắt đầu lại cảm thấy hấn so với ta tốt hơn.”

Du Uyển thấy Ngân Châu đã sớm đi ra, nhin không được mạnh miệng nói: “Hấn có nơi xác thực so với chàng tốt hơn...”

Vừa mới nói câu đầu, Lục Quý Hàn liền trừng mắt: “Hấn nơi nào so với ta tốt hơn?”

Du Uyển nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói: “Hấn cho tới bây giờ không làm việc không có quy củ với ta.”

Lục Quý Hàn trầm mặc xuống, hấn thật hài lòng Lục Tử Khiêm an phận thủ thường, nếu như Lục Tử Khiêm giống như hấn không có quy củ, hấn thật không cao hứng.

Nhưng Lục Tử Gia ngoài miệng khẳng định không thể thua khí thế, cười lạnh một tiếng, Lục Quý Hàn châm chọc mà nói: “Vậy là do hấn không được.”

Mặt Du Uyển đỏ lên, làm bộ muốn đi, Lục Quý Hàn nín nàng lại, giữa ban ngày lôi kéo tay nàng hướng về thân thể hấn, cúi đầu tại bên tai nàng nói mau tiến vào. Du Uyển ngại, thoát khỏi hấn không nổi, nàng đột nhiên hít vào một hơi, thống khổ nói: “Ta đau bụng.”

Tâm tư Lục Quý Hàn đang nở hoa lập tức như thủy triều rút lui, vội vã nhìn bụng nàng: “Thế nào?”

Du Uyển nín cười, nghiêm trang nói: “Đứa bé chê chàng nói khó nghe, đánh không được chàng liền tra tấn ta.”

Lục Quý Hàn lúc này mới phát giác mình bị nàng lừa, muốn hung hăng phạt nàng, lại sợ thật sự động thai khí, chỉ có thể uy hiếp Du Uyển: “Nàng cứ chờ đấy!”

Du Uyển nghĩ thâm, chỉ ít trước khi đứa bé sinh ra, nàng vẫn an toàn.

Thời điểm tháng chín tới, ở Nam Thành hoa quế phiêu hương khắp nơi, Du Uyển trải qua mười mấy tiếng sinh sản thống khổ, rốt cục cũng sinh được đứa con trai nặng bảy cân hai lạng.

Đây là đứa cháu đầu tiên của Lục gia.

Lục thái thái rất vui mừng, Liễu Tinh Nhân rất ghen ghét, Du Uyển mệt mỏi chỉ muốn ngủ, Lục Quý Hàn

canh giữ ở bên cạnh vợ con, ánh mắt so với xuân thủy còn mềm mại hơn.

Lúc nửa đêm, Du Uyển tỉnh, mở mắt ra liền thấy Lục Quý Hàn bên giường.

Lục Quý Hàn cũng tỉnh dậy, đang nhìn con trai, như có cảm giác, hần ngẩng đầu, liền cùng Du Uyển nhìn rất vừa ý.

Hắn nắm chặt tay Du Uyển, hôn lấy hôn để: “Vất vả cho nàng.”

Du Uyển cũng không cảm thấy cay đắng, cay đắng thật sự là khi muốn có đứa bé nhưng lại bị người ta bóp chết hi vọng.

Nàng chuyển hướng đến trong tã lót của đứa bé.

Lục Quý Hàn ôm lấy con trai, thuận tiện cho nàng nhìn.

Đứa bé con vừa ra đời đang ngủ say, khuôn mặt ngược lại là sáng loáng mịn màng, nhắm mắt lại mơ hồ có mấy phần bóng dáng của Lục Quý Hàn.

“Giống chàng.” Nàng cười nói.

Lục Quý Hàn tự đắc: “Con ta mà lại, không giống ta thì giống ai.”

Du Uyển giận hăn một chút: “Hiện tại đứa bé đang nhỏ, chàng nói vậy không có vấn đề gì cả, nhưng khi đứa bé trưởng thành, không cho phép chàng nói như vậy nữa.”

Lục Quý Hàn nhìn chăm chăm nàng hỏi: “Thế nào, nàng ghét bỏ ta rồi?”

Du Uyển không muốn cùng hắn nói chuyện.

Lục Quý Hàn ngó ngó vào trong tã lót của con trai, thật đúng là không biết nghĩ muốn làm một người cha tốt nên làm như thế nào.

“Cháu trai giống cậu, con trai hiểu chuyện giống một nửa Phượng Lức ta liền hài lòng.” Lục Quý Hàn đùa nghịch với cái người có bụng dạ hẹp hòi, lấy chuyện Du Uyển thích nghe mà nói.

Trượng phu thương thức đệ đệ của nàng, Du Uyển đương nhiên thích nghe, bất quá, nhìn thấy Lục Quý Hàn cẩn thận từng li từng tí ôm con trai, Du Uyển đột nhiên cảm giác được, con trai giống Lục Quý Hàn cũng rất tốt.

Vợ thế mà lại khen hần, Lục Quý Hàn thụ sủng nhược kinh, nghiêm túc hỏi: “Nàng thật sự nghĩ như vậy?”

Du Uyển gật gật đầu, nói bổ sung thêm: “Chớ học tính khi dễ người của chàng là tốt rồi.”

Lục Quý Hàn cười: “Nên khi dễ thì phải khi dễ, nếu như ta không khinh bạc nàng, tiểu tử này làm sao tới được?”

Du Uyển triệt để không làm gì được hần, hờn dỗi nhắm mắt lại, cự tuyệt trò chuyện tiếp.

Sau đó, trên gương mặt chậm rãi áp xuống một chỗ ấm áp, mang theo khí tức mà nàng vô cùng quen thuộc.

Nhéch miệng lên, Du Uyển nghe thấy Lục Quý Hàn ghé bên tai nàng nói: “Uyển Uyển, đời này ta chỉ làm một việc đứng đắn nhất, đó chính là khinh bạc nàng.”

- —oOo—

Re: Cuối cùng cũng hoàn T~T. Cảm ơn các Editor, beta đã giúp Re hoàn thành truyện cùng các bạn đã ủng hộ truyện của Re.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-tan-y-huong>